

KISHA E JEZU KRISHTIT E SHENJTORËVE TË DITËVE TË MËVONSHME • NËNTOR 2014

Liahona

Fjalime në Konferencën e Përgjithshme

Pleqtë Gavaret, Godoi,
Martinez dhe Vong
Mbajnë Fjalim në
Gjuhën e Tyre Amtare.

Krishti mes Lebrozëve, nga J. Kirk Richards

Nëpërmjet Jezu Krishtit, “ë verbërit po shohin, të çalët po ecin, lebrozët janë pasiruar dhe të shurdhërit po dëgjojnë; të vdekurit po ngjallen dhe ungjilli po u predikohet të varfërve” (Mateu 11:5).

SESIONI I PARADITES TË SË SHTUNËS

- 4 Mirësevini në Konferencë
Presidenti Tomas S. Monson
- 6 Arsyeya për Shpresën Tonë
Presidenti Boyd K. Paker
- 9 Nga Cili Drejtim i Mbani Sytë?
Plaku Lin G. Robins
- 12 Sakramenti – Një Përtëritje për Shpirtin
Sheril A. Esplin
- 14 Shpëtoni në Unitet
Plaku Çi Hong (Sam) Uong
- 16 Të Lirë Përgjithmonë, që të Veprojnë për Vetën e Tyre
Plaku D. Tod Kristoferson
- 20 Marrja e një Dëshmie për Dritën dhe të Vërtetën
Presidenti Diter F. Uhtdorf

SESIONI I PASDITES TË SË SHTUNËS

- 24 Mbështetja e Drejtuesve të Kishës
Presidenti Henri B. Ajring
- 25 Dashuria për të Tjerët dhe të Jetuarit me Ndryshimet
Plaku Dallin H. Ouks
- 28 Jozef Smithi
Plaku Nil L. Andersen
- 32 Prindërit: Mësuesit Kryesorë të Ungjillit për Fëmijët e Tyre
Ted R. Kelister
- 34 Qasja te Froni i Perëndisë me Vetëbesim
Plaku Jorg Klebingat
- 37 Po, Zot, Unë Do të Të Ndjek
Plaku Eduardo Gavaret
- 40 A Nuk Jemi Ne të Gjithë Lypësa?
Plaku Xhefri R. Holland
- 43 Gjetja e Paqes së Qëndrueshme dhe Ndërtimi i Familjeve të Përrjetshme
Plaku L. Tom Peri

SESIONI I PRIFTËRISË

- 46 Zgjidhni me Mençuri
Plaku Kuentin L. Kuk
- 50 [I] Di Këto Gjëra Vetë
Plaku Krejg C. Kristensen
- 53 Ligji i Agjërit: Një Përgjegjësi Vetjake për t'u Kujdesur për të Varfrit dhe Nevojtarët
Peshkopi Din M. Dejvis
- 56 "Mos Jam Unë; Zot?"
Presidenti Diter F. Uhtdorf
- 59 Priftëria Përgatitore
Presidenti Henri B. Ajring
- 67 Të Udhëhequr në Mënyrë të Sigurt Drejt Shtëpisë
Presidenti Tomas S. Monson

SESIONI I PARADITES TË SË DIELËS

- 70 Zbulesa e Vazhdueshme
Presidenti Henri B. Ajring
- 74 Mbështetja e Profetëve
Plaku Rasëll M. Nelson
- 77 Jetoni sipas Fjalëve të Profetëve
Karol F. Mek-Konki
- 80 Jeta e Përrjetshme – të Njohim Atin Tonë Qiellor dhe Birin e Tij, Jezu Krishtin
Plaku Robert D. Hejls
- 83 Sakramenti dhe Shlyerja
Plaku Xhejms J. Hamula
- 86 Sheshoje Shtegun e Këmbëve të Tua
Presidenti Tomas S. Monson

SESIONI I PASDITES TË SË DIELËS

- 89 Qëndroni Brenda në Barkë dhe Mbahuni!
Plaku M. Rasëll Ballard
- 92 Bëjeni Ushtrimin e Besimit Përparësinë Tuaj Parësore
Plaku Riçard G. Skot
- 96 Zoti Ka një Plan për Ne!
Plaku Karlos A. Godoi
- 99 Libri
Plaku Alan F. Paker
- 102 Shërbesat Tona Vetjake
Plaku Hugo E. Martinez
- 104 Mos Luani me Gjëra të Shenjta
Plaku Leri S. Keçer
- 107 Ejani dhe Shikoni
Plaku Dejvid A. Bednar
- 110 Kur Prapë të Takohemi
Presidenti Tomas S. Monson

SESIONI I PËRGJITHSHËM I GRAVE

- 111 [Të] Përgatitur në një Mënyrë që Nuk Ishte Parë Ndonjëherë
Linda K. Barton
- 114 Bija të Besëlidhjes së Perëndisë
Xhin A. Stivens
- 117 Shpërndarja e Dritës Suaj
Nil F. Mariot
- 120 Të Jetuarit e Ungjillit Plot Gëzim
Presidenti Diter F. Uhtdorf

- 64 Autoritetet e Përgjithshme dhe Drejtuesit e Përgjithshëm të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme
- 124 Treguesi i Ngjarjeve në Konferencë
- 125 Lajme të Kishës

Përmbledhje për Konferencën e Përgjithshme Gjysmëvjetrore të 184-t

SESIONI I PËRGJITHSHËM I PARADITES TË SË SHTUNËS, 4 TETOR 2014

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring.
Lutja e hapjes: Boni L. Oskarson.
Lutja e mbylljes: Plaku Bredli D. Foster.
Muzika nga Kori Mormon i Tabernakullit; Mak Uilberg dhe Rajën Mërfi, drejtues; Riçard Eliot dhe Endriu Ansuorth, organistë: "The Morning Breaks" *Hymns*, nr. 1; "Lart në Majën e Malit" *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 30, përsht. Wilberg, i pabotuar; "Beautiful Zion, Built Above", *Hymns*, nr. 44, përsht. Wilberg, i pabotuar; "Guide Us, O Thou Great Jehovah", *Hymns*, nr. 83; "If I Listen with My Heart", DeFord, përsht. Murphy, i pabotuar; "From All That Dwell below the Skies", *Hymns*, nr. 90, përsht. Wilberg, i pabotuar.

SESIONI I PËRGJITHSHËM I PASDITES TË SË SHTUNËS, 4 TETOR 2014

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf.
Lutja e hapjes: Plaku Uilford W. Andersen.
Lutja e mbylljes: Plaku Eduard Dubi.
Muzika nga një kor i përbërë nga kunje në Tuelle, Grantsvill dhe Stansbëri-Park, në Juta; Holli Bevan, drejtuese; Linda Margets, organiste: "Arise, O God, and Shine", *Hymns*, nr. 265, përsht. Wilberg, bot. nga Oxford; "E Di se Rron Shëlbuesi Im", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 38, përsht. Huff, i pabotuar; "Shëlbuesi i Izraelit", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 5; "Abide with Me; 'Tis Eventide", *Hymns*, nr. 165, përsht. Gates, bot. nga Jackman.

SESIONI I PRIFTËRISË I MBRËMJES TË SË SHTUNËS, 4 TETOR 2014

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring.
Lutja e hapjes: Plaku Brus A. Karlson.
Lutja e mbylljes: Plaku Xhejms B. Martino.
Muzika nga një kor priftërie nga Qendra e Trajnimit të Misionarëve në Provo; Rajën Eget dhe Elmo Kek, drejtues; Klei Kristiansen, organist: "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr. 324, përsht. Wilberg, i pabotuar; Potpuri Misionarësh: "I Hope They Call Me on a Mission", *Children's Songbook*, 169; "I Will Be Valiant", *Children's Songbook*, 162; "We'll Bring the World His Truth", *Children's Songbook*, 172; "Called to Serve", *Children's Songbook*, 174, përsht. Evans dhe Eget, i pabotuar; "Të Falemi, Zot, për Profetin", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 36; "Ye Elders of Israel", *Hymns*, nr. 319, përsht. Spiel, i pabotuar.

SESIONI I PËRGJITHSHËM I PARADITES TË SË DIELËS, 5 TETOR 2014

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf.
Lutja e hapjes: Plaku Dan R. Klark.
Lutja e mbylljes: Rozmari M. Uiksom.
Muzika nga Kori i Tabernakullit; Mak Uilberg, drejtues; Endriu Ansuorth dhe Klei Kristiansen, organistë: "Sing Praise to Him", *Hymns*, nr. 70; "Praise the Lord with Heart and Voice", *Hymns*, nr. 73; "Lavdi Njeriut", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 50, përsht. Uilberg, i pabotuar; "Eni, F'mij' të Zotit", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 4; "Softly and Tenderly", Thompson, përsht. Uilberg, i pabotuar; "Sa i Fortë një Themel", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 6, përsht. Uilberg, i pabotuar.

SESIONI I PËRGJITHSHËM I PASDITES TË SË DIELËS, 5 TETOR 2014

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring.
Lutja e hapjes: Plaku Dejvid F. Evans.
Lutja e mbylljes: Xhon S. Taner.
Muzika nga Kori i Tabernakullit; Mak Uilberg dhe Rajën Mërfi, drejtues; Boni Gudlajf dhe Linda Margets, në organo: "Lo, the Mighty God Appearing!" *Hymns*, nr. 55, përsht. Murphy, i pabotuar; "Numëro Bekimet", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 8; "Fëmi i Per'ndis' Jam", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 58, përsht. Murphy, i pabotuar; "We Ever Pray for Thee", *Hymns*, nr. 23, përsht. Wilberg, i pabotuar.

SESIONI I PËRGJITHSHËM I GRAVE I MBRËMJES TË SË SHTUNËS, 27 SHTATOR 2014

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Rozmari M. Uiksom.
Lutja e hapjes: Dora Mekabela.
Lutja e mbylljes: Emi Karolinë Uajt.
Kor i përbërë nga Fillorja, Të Rejat dhe Shoqata e Ndihmës nga kunjet në Manja, Hanter dhe Tejlorsvil në Juta; Erin Pajk Toll, drejtuese; Linda Margets, organiste: "On This Day of Joy and Gladness" *Hymns*, nr. 64, përsht. Tall dhe Margets, i pabotuar; "I Love to See the Temple" *Children's Songbook*, 95, i interpretuar nga një kor fëmijësh nga Seuli në Kore, përsht. Zabriskie, i pabotuar; Potpuri: "I Know That My Savior Loves Me", Bell dhe Creamer; "E Di se Rron Shëlbuesi Im", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 38, përsht. Tall dhe Margets, i pabotuar; "Fëmi i Per'ndis' Jam", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 58, përsht. Zabriskie, i pabotuar; "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr. 41, përsht. Ward, i pabotuar.

MUNDËSOHEN BISEDAT E KONFERENCËS

Për të gjetur biseda të konferencës së përgjithshme në internet në shumë gjuhë, vizitoni faqen conference.lds.org dhe përzgjidhni një nga gjuhët. Bisedat mundësohen gjithashtu në programin për celularë Gospel Library. Përgjithësisht, brenda gjashtë javëve pas konferencës së përgjithshme, mundësohen regjistrime zanore në qendrat e shpërndarjes. Informacioni mbi konferencën e përgjithshme në formate të përdorshme nga anëtarë me paaftësi është i mundësuar në faqen disability.lds.org.

MESAZHET E MËSIMIT TË SHTËPISË DHE TË VIZITËS MËSIMORE

Për mesazhet e mësimit të shtëpisë dhe të vizitës mësimore, ju lutemi përzgjidhni atë fjalim që u përgjigjet më mirë nevojave të atyre që vizitoni.

NË KOPERTINË

Përpara: Fotografia nga Nathaniel Ray Edwards.
Prapa: Fotografia nga Leslie Nilsson.

FOTOGRAFIMI I KONFERENCËS

Pamjet nga konferenca e përgjithshme në Solt-Lejk-Siti u morën nga Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Randy Collier, Weston Colton, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Ashlee Larsen, August Miller, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smith dhe Byron Warner; në Aleksandri, Virxhinia, SHBA, nga Chance Hammock; në Verona, Uiskonsin, SHBA, nga Jenifer Ann Lee; në Pictri-Korners, Xhorxhia, SHBA, nga David Winters; në San-Lorenzo, Paraguai, nga Rebeca Ríos Benites; në Saipan, Ishujt e Marianës Veriore, nga Del Benson; në Kauahatemok, Meksikë, nga Niltza Beatriz Santillan Castillo; në Sobral, Brazil, nga Wesley Dias; në Las Pinjas, Filipine, nga Daniel Sanchez Labajo Jr.; në Uoterford, Irlandë, nga Eymard Martin; në Kanoas, Brazil, nga Michael Morris Jr.; në Bariloçe, Argjentinë, nga Josué Peña; dhe në Kejptau, Afrika e Jugut, nga Samantha Scales.

**NËNTOR 2014 VËLLIMI 16 NR. 4
LIAHONA 10991 101**

Revista ndërkombëtare zyrtare e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

Presidenca e Parë: Tomas S. Monson, Henri B. Ajring, Diter F. Uhtdorf

Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve: Bojd K. Paker, L. Tom Perri, Rasëll M. Nelson, Dallin H. Ouks, M. Rasëll Ballard, Riçard G. Skot, Robert D. Hejls, Xhefri R. Holland, Dejvid A. Bednar, Kuentin L. Kuk, D. Tod Kristoferson, Nil L. Andersen

Botues: Craig A. Cardon

Këshilltarë: Mervyn B. Arnold, Larry R. Lawrence, Christoffel Golden, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Drejtor Administrimi: David T. Warner

Drejtor i Mbështetjes për Familjet dhe Anëtarët:

Vincent A. Vaughn

Drejtor i Revistave të Kishës: Allan R. Loyborg

Administrues i Punëve: Garff Cannon

Redaktor Administrimi: R. Val Johnson

Ndihmësredaktor Administrimi: Ryan Carr

Ndihmëse e Botimit: Lisa C. López

Grupi i Shkrimit dhe i Redaktimit: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindi Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Drejtor Administrimi i Artit: J. Scott Knudsen

Drejtor Arti: Tadd R. Peterson

Grupi i Dizajnimit: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Bashkënduese për Pronësinë Intelektuale:

Collette Nebeker Aune

Administrimi i Prodhimit: Jane Ann Peters

Grupi i Prodhimit: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,

Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,

Gayle Tate Rafferty

Përgatitja për Shtyp: Jeff L. Martin

Drejtor i Prodhimit: Craig K. Sedgwick

Drejtor i Shpërndarjes: Stephen R. Christiansen

Mbikëqyrës i Përkthimit Shqip: Atilla Böröcz

Për pajtimet dhe për çmimet jashtë Shteteve të Bashkuara dhe Kanadasë, shkoni në store.lds.org ose kontaktoni me qendrën tuaj vendore të Kishës për shpërndarjen ose me udhëheqësin e lagjes apo degës

Paraqitni dorëshkrimet dhe pyetjet në internet në liahona.lds.org; nëpërmjet postës elektronike liahona@ldschurch.org; ose nëpërmjet postës në *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (një term nga Libri i Mormonit, që do të thotë "busull" apo "drejtues") botohet në anglisht, armenisht, bislamisht, bullgarisht, çekisht, danisht, estonisht, fixhisht, finlandisht, frëngjisht, greqisht, gjermanisht, holandisht, hungarisht, indonezisht, islandisht, italisht, japonisht, kambodhisht, kinezisht, kiribatish, koreanisht, kroatisht, letonisht, lituanisht, malagasisht, marshallisht, mongolisht, norvegjisht, polonisht, portugalisht, rumanisht, rusisht, samoaisht, sebuanisht, slovenisht, spanjisht, suahilisht, suedisht, shqip, tagalogisht, tahitisht, taish, tongaisht, ukrainisht, urduisht dhe vietnamisht. (Periodiciteti ndryshon sipas gjahës.)

© 2014 nga Intellectual Reserve, Inc. I rezervohen të gjitha të drejtat. Shtypur në Shtetet e Bashkuara të Amerikës.

Lënda e shkruar dhe ajo figurative e *Liahonës* mund të kopjohet për ta përdorur me raste në kishë ose në shtëpi, jo për tregti. Lënda figurative nuk mund të kopjohet nëse ajo shoqërohet me kufizime të shënimi i meritave për punën artistike. Çështjet e së drejtës së autorit duhet të adresohen te: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; adresa elektronike: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2014 Vol. 16 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Albanian (ISSN 1521-4753), is published four times a year (April, May, October and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$3.00 per year; Canada, \$3.60 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

TREGUESI I FOLËSVE

Ajring, Henri B., 24, 59, 70
Andersen, Nil L., 28
Ballard, M. Rasëll, 89
Barton, Linda K., 111
Bednar, Dejvid A., 107
Dejvis, Din M., 53
Espin, Sheril A., 12
Gavaret, Eduardo, 37
Godoi, Karlos A., 96
Hamula, Xhejms J., 83
Hejls, Robert D., 80
Holland, Xhefri R., 40
Keçer, Leri S., 104
Kelister, Ted R., 32
Klebingat, Jorg, 34
Kristensen, Krejg C., 50
Kristoferson, D. Tod, 16
Kuk, Kuentin L., 46
Mariot, Nill F., 117
Martinez, Hugo E., 102
Mek-Konki, Karol F., 77
Monson, Tomas S., 4, 67, 86, 110
Nelson, Rasëll M., 74
Ouks, Dallin H., 25
Paker, Alan F., 99
Paker, Bojd K., 6
Peri, L. Tom, 43
Robins, Lin G., 9
Skot, Riçard G., 92
Stivens, Xhin A., 114
Uhtdorf, Diter F., 20, 56, 120
Uong, Çi Hong (Sam), 14

TREGUESI TEMATIK

Agjërimi, 40, 53
Aktivizimi, 14
Atësia, 43
Bekimet patriarkale, 96
Besëlidhjet, 114
Besimi, 14, 50, 77, 92
Bindja, 34, 37, 86, 111
Braktisja, 9, 89
Dashuria, 25, 80, 102, 120
Denjësia, 67
Dëshmia, 6, 20, 28, 50, 80, 104
Dishepullimi, 40, 46, 56, 86, 102, 110
Drejtësia, 16, 46, 67
Drita, 20, 117
Dyshimi, 104
E vërteta, 20, 25, 107
Falja, 6, 12, 34
Familja, 32, 43, 92, 99, 117
Fatqeqësia, 89, 110
Fryma e Shenjtë, 70, 80, 104
Grindja, 25
Guximi, 9
Historia familjare, 99
Jezu Krishti, 6, 9, 12, 14, 16, 20, 25, 37, 43, 46, 67, 77, 80, 83, 86, 92, 102, 107, 117
Jozef Smithi, 6, 9, 28, 50, 53, 70, 80, 96
Këndvështrimi, 56, 96
Këshillat, 14
Konferenca e përgjithshme, 4, 110
Krenaria, 56
Kthimi në besim, 37, 56, 104
Liria e zgjedhjes, 16, 46, 86, 92, 96, 104
Lutja, 20, 32, 40, 92
Martesa, 46, 114
Mbështetja te vetja, 53

Mbrëmja familjare, 92
Mëmësia, 43
Mësimdhënia, 32
Mëshira, 6, 16
Mirëqenia, 40, 53
Mirësia, 25, 110
Ndryshimi, 34, 56
Organizimi i Kishës, 74
Pagëzimi, 114
Pendimi, 16, 34
Perëndia, Ati, 20, 34, 80, 120
Përgatitja, 59, 111
Përgatitja fizike, 34
Përgjegjshmëria, 16
Përulësia, 56
Plani i shpëtimtimit, 16, 86, 96
Presioni shoqëror, 9
Priftëria, 67
Priftëria Aarone, 53, 59
Profetët, 9, 70, 74, 77, 89
Puna misionare, 4, 37, 107
Puna në tempull, 92, 99
Respekti, 25
Rivendosja, 28
Sakramenti, 12, 83
Studimi i shkrimeve të shenja, 20, 50, 89, 92
Synimet, 46
Shembulli, 32, 67, 86, 104
Shërbimi, 53, 59, 102, 110, 120
Shlyerja, 6, 12, 16, 34, 83, 92, 107, 117
Shpirtshmëria, 34
Shpresa, 6
Tempujt, 4, 111, 114, 117
Tundimi, 67, 86
Udhëheqja, 74
Uniteti, 14, 80
Urdhërimet, 120
Urtësia, 46
Zbulesa, 70, 77, 111

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Mirësevini në Konferencë

Teksa dëgjojmë, u prekshin zemrat tona dhe u shtoftë besimi ynë.

Vëllezërit dhe motrat e mia, sa i kënaqur jam që t'ju uroj mirëseardhjen në këtë konferencë të mrekullueshme botërore. Jemi mbledhur së bashku në vendndodhje anembanë botës për të dëgjuar dhe për të mësuar nga vëllezër e motra të cilët i kemi mbështetur si Autoritete të Përgjithshme dhe drejtues të përgjithshëm të Kishës. Ata kanë kërkuar ndihmën e qiellit për sa u përket mesazheve që do të paraqitin dhe kanë ndier frymëzim lidhur me atë që do të thuhet.

Kjo konferencë shënon përvjetorin e 90-të të transmetimeve në radio të konferencës së përgjithshme. Gjatë konferencës së tetorit të vitit 1924, sesionet u transmetuan në radio për herë të parë nëpërmjet stacionit radiofonik KSL, pronë e Kishës. Kjo konferencë shënon edhe përvjetorin e 65-të të transmetimeve të konferencës në televizion. Në konferencën e përgjithshme të mbajtur në tetor të vitit 1949, sesionet u transmetuan së pari në televizion në të gjithë zonën e Solt-Lejkut nëpërmjet stacionit televiziv KSL.

Ne i njohim bekimet e mjeteve bashkëkohore të komunikimit që

u lejojnë miliona anëtarëve të Kishës që ta shikojnë apo dëgjojnë konferencën e përgjithshme. Sesionet e kësaj fundjave po transmetohen nëpërmjet televizionit, radios, televizionit kabllor, marrësve satelitorë dhe internetit, përfshirë aparatet celularë.

Gjatë gjashtë muajve të kaluar që kur u takuam herën e fundit, është përkushtuar një tempull i ri dhe një tempull është ripërkushtuar. Në maj, Presidenti Diter F. Uhtdorf përkushtoi Tempullin e Fort-Loderdejlit në Florida. Një kremtim mahnitës kulturor nga të rinjtë u mbajt ditën përpara përkushtimit. Ditën vijuese, të dielën, më 4 maj, tempulli u përkushtua në tri sesione.

Vetëm dy javë më parë ishte privilegji im të ripërkushtoja Tempullin e Ogdenit në Juta, të përkushtuar fillimisht në vitin 1972 nga Presidenti Jozef Fillding Smith. Një kremtim i madh kulturor ndodhi ditën përpara ripërkushtimit, me kaq shumë të rinj pjesëmarrës, sa që u paraqitën dy interpretime të ndara, secili me një trupë të ndryshme. Gjithsej morën pjesë 16.000 të rinj. Shërbimet e ripërkushtimit ndodhën ditën e nesërme, me

shumë nga Vëllezërit në pjesëmarrje, së bashku me udhëheqësit e organizatave ndihmëse dhe me presidentin e tempullit, këshilltarët e tij dhe bashkëshortet e tyre.

Ndërtimi i tempujve prej nesh vazhdon fuqishëm. Muajin e ardhshëm do të përkushtohet tempulli i ri i Feniksit në Arizona dhe vitin tjetër, në 2015-n, ne presim përkushtimin ose ripërkushtimin e së paku pesë tempujve, me më shumë të tjerë ka gjasë, në varësi të përfundimit.

Sikurse e përmenda në prill, kur të gjithë tempujt e njoftuar më parë të ndërtohen dhe të përkushtohen, ne do të kemi 170 tempuj në funksionim në mbarë botën. Për shkak se po i përqendrojmë përpjekjet tona te përfundimi i tempujve që u njoftuan më parë, nuk po njoftojmë tani ndonjë tempull të ri. Sidoqoftë, në të ardhmen, teksa i përcaktojmë nevojat dhe gjejmë tokat, do të bëhen njoftime për tempuj të tjerë.

Kisha vazhdon të rritet. Ne tani

jemi më shumë se 15 milionë [anëtarë] të fortë dhe po rritemi në numër. Përpjekjet tona misionare po shkojnë përpara të papenguara. Kemi mbi 88.000 misionarë që po shërbejnë, duke e shpërndarë mesazhin e ungjillit kudo në botë. Ne e ripohojmë se puna misionare është një detyrë priftërie dhe i nxitim të gjithë të rinjtë e denjë e në gjendje që të shërbejnë. Jemi shumë mirënjohës për të rejtat që shërbejnë gjithashtu. Ato japin një ndihmesë domethënëse,

edhe pse nuk janë nën të njëjtin urdhër për të shërbyer sikurse janë të rinjtë.

Tani ju ftoj t'u kushtoni vëmendjen tuaj vëllezërve dhe motrave që do të marrin pjesë sot dhe nesër në sesionet tona të konferencës. Të gjithëve që u është kërkuar të flasin, ndiejnë një përgjegjësi të madhe në bërjen e kësaj. Teksa dëgjojmë, u prekshin zemrat tona dhe u shtoftë besimi ynë, unë lutem përulësisht, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Presidenti Bojd K. Paker,
President i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Arsyeja për Shpresën Tonë

Një dëshmi e shpresës së shëlbimit është diçka që nuk mund të matet apo numërohet. Jezu Krishti është burimi i asaj shprese.

Disa vite më parë, Motra Paker dhe unë shkuaam në Universitetin e Oksfordit. Po kërkonim dokumentet e stërgjyshit tim shtatë breza më parë. Drejtuesi i Kolegjit të Krishtit në Oksford, Dr. Papëlluelli, ishte mjaft i sjellshëm që ta bënte arkivistin e kolegjit të na i sillte dokumentet. Atje, në vitin 1583 ne gjetëm emrin e paraardhësit tim, Xhon Pakerit.

Vitin që pasoi u kthëm në Oksford për t'iu paraqitur një komplet të lidhur bukur të veprave standarde për bibliotekën e Kolegjit të Krishtit. Kjo iu duk paksa e çuditshme Dr. Papëlluellit. Ndoshta ai mendonte se ne nuk ishim me të vërtetë të krishterë. Prandaj e thirri kapelanin e kolegjit që t'i mernte librat.

Përpara se t'ia jepnim shkrimet e shenjta kapelanit, unë e hapa Udhëzuesin për Shkrimet e Shenjta dhe i tregova atij një temë: 18 faqe, me shkronja tepër të vogla, radhë pas radhë, duke renditur referenca për temën "Jezu Krishti". Ajo është një nga përmbledhjet më gjithëpërfshirëse të referencave të shkrimeve të shenjta lidhur me temën e Shpëtimtarit, që është përmbledhur ndonjëherë në historinë e botës – një dëshmi

nga Dhiata e Vjetër dhe e Re, Libri i Mormonit, Doktrina e Besëlidhje dhe nga Perla me Vlerë të Madhe.

"Sido që t'i ndiqni këto referenca", i thashë atij, "krah për krah, lart e poshtë, libër pas libri, temë pas teme – ju do të zbuloni se ato janë një dëshmi e vazhdueshme, harmonike, e hyjnisë së misionit të Zotit Jezu Krisht – lindja e Tij, jeta e Tij, mësimet e Tij, Kryqëzimi i Tij, Ringjallja e Tij dhe Shlyerja e Tij."

Pasi i tregova kapelanit për disa nga mësimet e Shpëtimtarit, atmosfera ndryshoi dhe ai na shoqëroi për një vizitë të godinës, duke përfshirë një gjermim të kohëve të fundit që kishte zbuluar afreske që mbanin datën e kohëve romake.

Mes referencave të renditura në Udhëzuesin për Shkrimet e Shenjta është kjo referencë nga Libri i Mormonit: Një Dëshmi Tjetër e Jezu Krishtit: "Ne predikojmë për Krishtin, ne profetizojmë mbi Krishtin dhe shkruajmë sipas profecive tona, që fëmijët tanë të mund të dinë se cilit burim t'i drejtohen për heqjen e mëkateve të tyre" (2 Nefi 25:26).

Me vetë fjalët e Tij, Shpëtimtari ka shpallur: "Unë jam udha, e vërteta dhe

jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje" (Gjoni 14:6).

Dhe nga Libri i Mormonit, Ai shpall: "Vër re, unë jam ai që u përgatit nga krijimi i botës të shëlbjeje popullin tim. Vër re, unë jam Jezu Krishti. . . . Në mua, i tërë njerëzimi do të ketë jetë dhe atë do ta ketë përjetësisht, madje, ata që do të besojnë në emrin tim; dhe do të bëhen bijtë e mi dhe bijat e mia" (Ethëri 3:14).

Ka mjaft referenca të tjera, të shumta, anëmbanë veprave standarde, të cilat shpallin rolin hyjnor të Jezu Krishtit si Shëlbuesi i të gjithë atyre që janë lindur ndonjëherë apo që do të lindin ndonjëherë në vdekshmëri.

Me anë të Shlyerjes së Jezu Krishtit ne të gjithë shëlbohemi nga Rënia e njeriut, e cila ndodhi kur Adami dhe Eva morën frutën e ndaluar në Kopshtin e Edenit, siç shënohet te 1 Korintasve: "Sepse, ashtu sikur të gjithë vdesin në Adamin, kështu të gjithë do të ngjallen në Krishtin" (1 Korintasve 15:22).

Libri i Mormonit na mëson: "Pasi është e nevojshme që një shlyerje duhet bërë . . . përndryshe i tërë njerëzimi do të mbarojë patjetër; po, të gjithë janë të ngurtësuar, po, të gjithë kanë rënë dhe kanë humbur dhe duhet të mbarojnë po të mos ishte për shlyerjen . . . një flijim i pafundëm dhe i përjetshëm" (Alma 34:9–10).

Ne mund të mos jetojmë jetë të përsosur dhe ka ndëshkime për gabimet tona por, përpara se të vinim në tokë, ne ramë dakord që t'u nënshtroheshim ligjeve të Tij dhe ta prananim dënimin për shkeljen e atyre ligjeve.

"Sepse të gjithë mëkatuan dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë, por janë shfajësuar falas me anë të hirit të tij, nëpërmjet shpengimit që është në Krishtin Jezus" (Romakëve 3:23–24).

Shpëtimtari e kreu Shlyerjen, e cila siguron një udhë për ne që të bëhemi

të pastër. Jezu Krishti është Krishti i ringjallur. Ne e adhurojmë dhe e vlerësojmë Atë për dhembjen që Ai vuajti për të gjithë ne së bashku dhe për dhembjen që duroi për secilin prej nesh individualisht, si në Kopshtin e Gjetsemanit ashtu edhe në kryq. Ai e duroi të gjithën me përlësi të madhe dhe me një kuptueshmëri të përjetshme të rolit dhe qëllimit të Tij hyjnor.

Ata që do të pendohen dhe do ta braktisin mëkatit, do të zbulojnë se krahu i Tij i mëshirshëm ende shtrihet drejt tyre. Ata që i dëgjojnë dhe ua vënë veshin fjalëve të Tij dhe fjalëve të shërbëtorëve të Tij të zgjedhur, do të gjejnë paqe dhe kuptueshmëri, madje edhe në mes të dhembjes dhe hidhërimit të madh. Rezultati i sakrificës së Tij është të na çlirojë nga ndikimet e mëkatit, me qëllim që të gjithë të mund ta kenë të hequr fajin dhe të ndiejnë shpresë.

Nëse Ai nuk do ta kishte plotësuar Shlyerjen, nuk do të kishte as shëlbim.

Do të ishte një botë e vështirë për të jetuar nëse ne kurrë nuk mund të falehim për gabimet tona, nëse ne kurrë nuk mund ta pastronim vetveten dhe të ecim përpara.

Mëshira dhe hiri i Jezu Krishtit nuk kufizohen tek ata që kryejnë mëkate, qoftë nëpërmjet bërjes ose mosbërjes, por përfshijnë premtimin e paqes së pafundme për të gjithë ata që do ta pranojnë dhe ndjekin Atë dhe mësimet e Tij. Mëshira e Tij është shëruesi i fuqishëm, madje edhe për të pafajshmin që është lënduar.

Kohët e fundit mora një letër nga një grua që raportoi se kishte duruar vuajtje të madhe në jetën e saj. Një e keqe e tmerrshme, të cilën ajo nuk e përcaktoi por e nënkuptoi, ishte bërë kundër saj. Ajo e pranoi se u ndesh me ndjenja thellësisht të hidhura. Në zemërimin e saj, ajo thirri me vete: “Dikush duhet të paguajë për këtë të keqe të tmerrshme”. Në atë çast të skajshëm të hidhërimit dhe vënies në

dyshim, ajo shkroi se i erdhi në zemër një përgjigje e menjëhershme: “Dikush e ka paguar tashmë”.

Nëse nuk jemi të ndërgjegjshëm se çfarë mund të bëjë për ne flijimi i Shpëtimtarit, ne mund të kalojmë përmes jetës duke mbartur keqardhje se kemi bërë diçka që nuk ishte e drejtë ose ishte fyese ndaj dikujt. Faji që i shoqëron gabimet, mund të pastrohet. Nëse përpiqemi ta kuptojmë Shlyerjen e Tij, ne vërtet do të arrijmë te një nderim i thellë për Zotin Jezu Krisht, shërbesën e Tij tokësore dhe misionin e Tij hyjnor si Shpëtimtari ynë.

Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme u rivendos që të çojë kudo në botë njohurinë e jetës dhe të mësimëve të Shpëtimtarit. Kjo konferencë e madhërishtme po transmetohet nëpërmjet satelitit në 94 gjuhë në 102 vende, por gjendet edhe në internet për çdo komb ku Kisha është e pranishme. Ne kemi mbi 3.000 kunje. Forca jonë misionare

Saipan, Ishujt e Marianës së Veriut

kohëplotë e kalon 88.000 vetë dhe numri i përgjithshëm i anëtarësisë së Kishës i ka kaluar 15 milionët. Këta numra shërbejnë si provë se “guri që shkëputet pa duar nga mali”, vazhdon të përhapet dhe më së fundi do ta mbushë “tërë tokën” (DeB 65:2).

Por, pavarësisht se sa e madhe bëhet organizata e Kishës apo sa shumë miliona të anëtarëve u shtohen radhëve tona, pavarësisht se në sa shumë kontinente dhe shtete hyjnë misionarët tanë, apo se sa shumë gjuhë të ndryshme flasim, sukcesi i vërtetë i ungjillit të Jezu Krishtit do të matet nëpërmjet forcës shpirtërore të anëtarëve të saj individualë. Na nevojitet forca e bindjes që gjendet në zemrën e çdo dishepulli besnik të Krishtit.

Një dëshmi e shpresës së shëlbimit është diçka që nuk mund të matet apo numërohet. Jezu Krishti është burimi i asaj shprese.

Ne përpiqemi t'i forcojmë dëshmitë e të rinjve dhe të moshuarve, të të martuarve dhe beqarëve. Na nevojitet t'ua mësojmë ungjillin e Jezu Krishtit burrave, grave dhe fëmijëve, atyre të çdo race dhe kombësie, të pasurve dhe të varfërve. Na nevojiten

i kthyeri në besim i kohëve të fundit dhe ata në mes të njerëzve tanë që e kanë prejardhjen nga pionierët. Na nevojitet t'i kërkojmë ata që e kanë humbur udhën dhe t'i ndihmojmë të kthehen në tufë. Na nevojiten urtësia, këndvështrimi dhe forca shpirtërore e kujtdo. Çdo anëtar i kësaj Kise si një individ është një pjesë përbërëse e rëndësishme e trupit të Kishës.

“Sepse ashtu si trupi është një, por ka shumë gjymtyrë, dhe të gjitha gjymtyrët e të njëjtit trup, megjithëse janë shumë, formojnë një trup të vetëm, kështu është edhe Krishti.

Sepse të gjithë ne jemi pagëzuar në një Frymë të vetëm në të njëjtin trup. . . .

Sepse edhe trupi nuk është një gjymtyrë e vetme, por shumë” (1 Korintasve 12:12–14).

Çdo anëtar shërben si dëshmi e jetës dhe e mësimëve të Jezu Krishtit. Ne jemi në luftë me forcat e kundërshtarit dhe na nevojitet çdonjëri e secili prej nesh, në qoftë se do t'ia dalim me sukses në punën që Shpëtimtari ka për ne për ta bërë.

Mund të mendoni: “Ç'mund të bëj unë? Unë jam vetëm një njeri.”

Sigurisht Jozef Smithi u ndje shumë i vetëm në disa raste. Ai u ngrit drejt madhësisë, por e filloi kur ishte një djalë 14-vjeçar që kishte një pyetje: “Me cilën nga të gjitha kishat duhet të bashkohem?” (shih Joseph Smith–Historia 1:10). Besimi dhe dëshmia e Jozefit për Shpëtimtarin u rritën, ashtu siç duhet të rriten edhe tonat, “rresht pas rreshti, parim pas parimi, pak këtu dhe pak atje” (2 Nefi 28:30; shih edhe DeB 128:21). Jozefi u gjunjëzua që të lutej dhe çfarë gjërash të mrekullueshme kanë ardhur si rrjedhim i asaj lutjeje dhe Vegimit të Parë.

Si njëri prej Dymbëdhjetë Apos-tujve, unë jap dëshmi për Zotin Jezu Krisht. Ai jeton. Ai është Shëlbuesi ynë dhe Shpëtimtari ynë. “Nëpërmjet Shlyerjes së Krishtit, i gjithë njerëzimi mund të shpëtohet” (Nenet e Besimit 1:3). Ai kryeson mbi këtë Kishë. Ai nuk është një i panjohur për shërbëtorët e Tij. Ndërsa ecim drejt së ardhmes me një vetëbesim të qetë, Shpirti i Tij do të jetë me ne. Nuk ka fund për fuqinë e Tij që ta bekojë dhe drejtojë jetën e atyre që kërkojnë të vërtetën dhe drejtësinë. Unë jap dëshmi për Të në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Lin G. Robins,
i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve

Nga Cili Drejtim i Mban Sytë?

Përpyekja për t'u pëlqyer të tjerëve përpara se t'i pëlqejmë Perëndisë është ndërrim i vendit të urdhërimit të parë me të dytin.

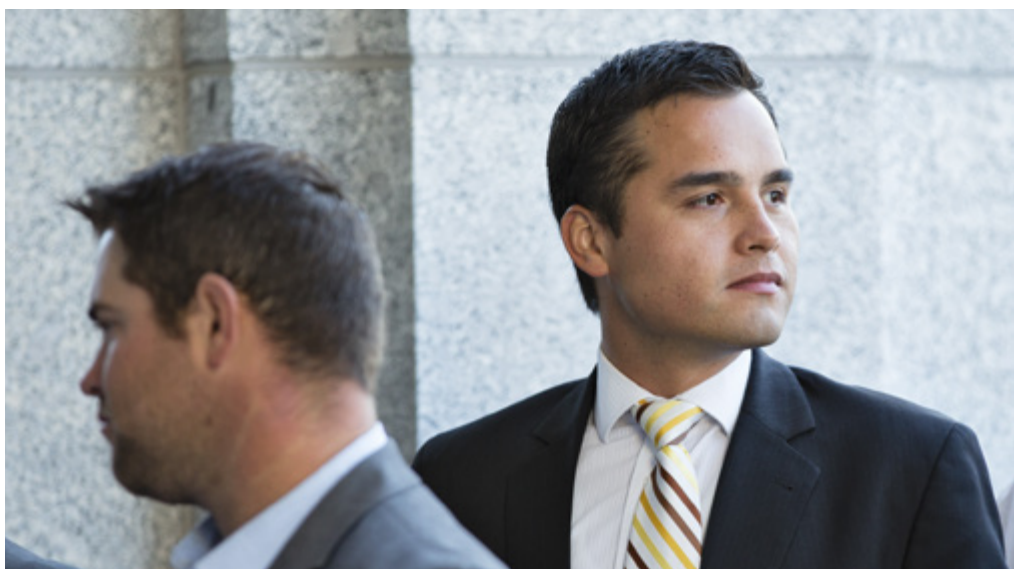
Nga cili drejtim i mban sytë? Presidenti Bojd K. Paker më habiti me këtë pyetje enigmatike kur po udhëtonim së bashku në udhëtimin tim të parë fare si një I Shtatëdhjetë i ri. Pa ndonjë shpjegim për ta vendosur pyetjen në një kontekst, unë u hutova. “Një I Shtatëdhjetë”, vijoi ai, “nuk përfaqëson popullin para profetit, por profetin para popullit. Kurrë mos e harro se nga cili drejtim i mban sytë!” Ai ishte një mësim i fuqishëm.

Përpyekja për t'u pëlqyer të tjerëve përpara se t'i pëlqejmë Perëndisë është ndërrim i vendit të *urdhërimit të parë me të dytin* (shih Mateu 22:37–39). Është të harrosh se nga cili drejtim i mbajmë sytë. Dhe prapëseprapë, ne të gjithë e kemi bërë atë gabim për shkak të frikës nga njerëzit. Tek Isaia, Zoti na paralajmëron: “Mos kini frikë turpërimin nga njerëzit” (Isaia 51:7; shih edhe 2 Nefi 8:7). Tek ëndrra e Lehit, kjo frikë u shkaktua nga *gishti i talljes*, i drejtuar prej ndërtesës së gjerë dhe të madhe, duke bërë që shumë veta të harronin se nga cili drejtim i mbanin sytë dhe të largoheshin nga pema “të turpëruar” (shih 1 Nefi 8:25–28).

Ky *presion* shoqëror përpiqet të ndryshojë qëndrimet e një personi, nëse jo sjelljen e tij, duke e bërë atë të ndihet fajtor për fyerje të të tjerëve. Ne kërkojmë bashkëjetesë të respektueshme me ata që tregojnë me gisht por, kur kjo frikë nga njerëzit na tndon që ta shpërfillim mëkatin, ajo, sipas librit të Fjalëve të Urta, bëhet një “lak” (shih Fjalët e Urta 29:25). Laku mund të maskohet mjeshtërisht për

ta joshur anën tonë dashamirëse që ta tolerojë ose madje miratojë diçka që është dënues nga Perëndia. Për njerëzit besimpakë, ai mund të jetë një pengesë madhore. Për shembull, disa misionarë të rinj e mbartin në terrenin e misionit këtë frikë nga njerëzit dhe nuk arrijnë t'ia raportojnë presidentit të tyre të misionit mosbindjen haptazi të një shoku për shkak se nuk duan ta fyejnë shokun e tyre të pabindur. Vendime karakteri merren duke kujtuar renditjen e duhur të urdhërimit të parë dhe të dytë të madh (shih Mateu 22:37–39). Kur këta misionarë të përshtjelluar e kuptojnë se ata janë përgjegjës para Perëndisë dhe jo para shokut të tyre, kjo duhet t'iu japë guximin që ta *ndërrojnë drejtimin nga i cili i mbajnë sytë*.

Në moshën e re 22-vjeçare, edhe Jozef Smithi harroi se nga cili drejtim i mbante sytë kur në mënyrë të përsëritur i kërkoi Zotit që ta lejonte Martin Herrisin t'i merrte hua 116 faqet e dorëshkrimit. Ndoshta Jozefi dëshironte t'i tregonte mirënjohje Martinit për mbështetjen e tij. Ne e dimë se Jozefi ishte jashtëzakonisht në ankth

që dëshmitarë të tjerë okularë të qëndronin përkrah tij kundër trillimeve dhe gënjeshtreve shqetësuese që po përhapeshin për të.

Cilatdo që ishin arsyet e Jozefit ose sado shfajësuese që mund të duken, Zoti nuk i justifikoi ato dhe e qortoi ashpër atë: “Sa shpesh ti [ke bërë] shkelje] . . . dhe ke vazhduar sipas bindjeve të njerëzve. Pasi, vër re, nuk duhet të *frikësohesh* më shumë nga njeriu sesa nga Perëndia” (DeB 3:6–7; theksimi i shtuar). Kjo përvojë tronditëse e ndihmoi Jozefin ta mbante mend përgjithmonë më pas se nga cili drejtim i mbante sytë.

Kur njerëzit përpiqen *t’i pëlqejnë syrit* të njerëzve, ata pa dashur mund të mos kenë më sy e faqe të qëndrojnë para Perëndisë. Të menduarit që një person mund t’i pëlqejë Perëndisë dhe në të njëjtën kohë ta shpërfillë mosbindjen e njerëzve, nuk është asnjansësi, por hipokrizi apo *dyfytyrësi* ose të përpjekurit për t’u “shërblyer] dy zotërinjve” (Mateu 6:24; 3 Nefi 13:24).

Ndërkohë që sigurisht kërkohet guxim për të mos na u trembur syri nga rreziqet, prova e vërtetë e guximit po e mposht frikën e njerëzve. Për shembull, lutjet e Danielit e ndihmuan që të mos i trembej syri nga luanët, por ajo që e bëri atë zemërluan, ishte mposhtja e mbretit Dar (shih Danieli 6). Ai lloj guximi është dhuratë e Shpirtit për *ata që kanë frikë nga Perëndia*, të cilët i kanë bërë lutjet. Lutjet e mbretëreshës Ester gjithashtu i dhanë asaj po të njëjtin guxim që të përballej me bashkëshortin e saj, mbretin Asueros, duke e ditur se rrezikonte jetën në bërjen e kësaj (shih Esteri 4:8–16).

Guximi nuk është vetëm një prej virtyteve thelbësore por, siç vërejtë C. S. Ljuis: “Guximi është . . . gjendja e çdo virtyti në pikën e provës. . . . Pilati qe i mëshirshëm derisa ajo gjë u bë e rrezikshme.”¹ Mbreti Herod ishte

i pikëlluar nga kërkesa për t’ia prerë kokën Gjon Pagëzorit, por dëshiroi të kënaqte “të ftuar[it] që ishin me të në tryezë” (Mateu 14:9). Mbreti Noe ishte gati ta lironte Abinadin derisa presioni shoqëror nga priftërinjtë e tij të ligj e bëri që të lëkundej (shih Mosia 17:11–12). Mbreti Saul nuk iu bind fjalës së Zotit duke i mbajtur plaçkat e luftës, ngaqë “kish[te] frikë nga populli dhe dëgjo[i] zërin e tij” (1 Samuelit 15:24). Për të kënaqur Izraelin e pabindur në rrëzë të malit Sinai, Aaroni punoi një viç të artë, duke harruar se nga cili drejtim i mbante sytë (shih Eksodi 32). Shumë prej krerëve kryesorë të Dhiatës së Re “besuan [te Zoti]; por, për shkak të farisenjve, nuk e rrëfenin, për të mos qenë të përjashtuar nga sinagoga, sepse e donin lavdinë e njerëzve më tepër, se lavdinë e Perëndisë” (Gjoni 12:42–43). Shkrimet e shenjta janë plot me shembuj të tillë.

Tani dëgjoni disa shembuj frymëzues:

- Së pari, Mormoni: “Vër re, unë flas me guxim, pasi kam autoritet nga Perëndia; dhe unë *nuk kam frikë* se ç’mund të bëjë njeriu; pasi dashuria e përkryer zhduk çdo frikë” (Moroni 8:16; theksimi i shtuar).

- Nefi: “Prandaj, gjërat që i pëlqejnë botës unë nuk i shkruaj, por gjërat që i pëlqejnë Perëndisë dhe atyre që nuk janë të botës” (1 Nefi 6:5).
- Kapitëni Moroni: “Vini re, unë jam Moroni, kryekapiteni juaj. Unë nuk kërkoj pushtet, por ta hedh poshtë atë. Unë nuk kërkoj për nderimin e botës, por madhështinë e Perëndisë tim dhe lirinë dhe mirëqenien e vendit tim” (Alma 60:36).

Moroni kishte guxim kaq të madh të kujtonte se nga cili drejtim i mbante sytë, saqë për të u tha: “Në qoftë se të gjithë njerëzit kishin qenë dhe ishin, ose do të jenë ndonjëherë, sikurse Moroni, vini re, fuqitë e vërteta të ferrit do të ishin tundur përgjithnjë; po, djalli nuk do të kishte kurrë më fuqi mbi zemrat e fëmijëve të njerëzve” (Alma 48:17).

Profetët, gjatë epokave, kanë qenë përherë nën sulm nga gishti i talljes. Përse? Sipas shkrimeve të shenjta, ndodh ngaqë “fajtorët e marrin të vërtetën të jetë e rëndë, pasi i godet ata drejt në qendër” (1 Nefi 16:2) ose siç vërejtë Presidenti Harold B. Li: “Zogu i goditur rreh flatrat!”² Reagimi i tyre tallës është, në të vërtetë, faji që përpiqet të qetësojë veten, ashtu si me Korihorin, i cili më së fundi pranoi: “Unë e dija gjithmonë se kishte një Perëndi” (Alma 30:52). Korihori u bë kaq bindës në mashtrimin e tij, saqë ai filloi ta besonte vetë gënjeshtren e tij (shih Alma 30:53).

Njerëzit tallës shpesh i akuzojnë profetët se nuk jetojnë në shekullin e 21-të ose që janë fanatikë. Ata përpiqen ta nxitin Kishën ose madje t’i ushtrojnë presion asaj për uljen e standardeve të Perëndisë në nivelin e vetë sjelljes së tyre të papërshtatshme, gjë e cila në fjalët e Plakut Nil A. Maksuell, do të “zhvillojë vetëkënaqësinë në vend të përpjekjes për

vetëpërmirësim”³ dhe pendim. Ulja e standardeve të Zotit në nivelin e sjelljes së papërshtatshme të shoqërisë është – braktisje. Shumë prej kishave mes nefitëve, dy shekuj pas vizitës së Shpëtimtarit tek ata, filluan që doktrinën ta “thjeshtëzonin”, duke e huazuar këtë frazë nga Plaku Holland.⁴

Ndërsa dëgjoni këtë fragment nga 4 Nefi, shikoni për ngjashmëritë me kohën tonë: “Dhe ndodhi që kur kaluan dyqind e dhjetë vjet kishte në tokë shumë kisha; po, kishte shumë kisha që pretendonin se njihnin Krishtin, por nga ana tjetër mohonin pjesët më të mëdha të ungjillit të tij, aq sa pranonin çdo lloj ligësie dhe u shërbenin atë që ishte e shenjtë atyre që u ishte ndaluar, për shkak të padenjësisë” (4 Nefi 1:27).

Dézhà vu-ja në ditët e mëvonshme! Disa anëtarë nuk e kuptojnë se po bien në të njëjtin lak kur nxitin pranimin e “tradit[ave të] etërve të tyre” (DeB 93:39), qoftë vendore apo etnike, të cilat nuk janë në harmoni me kulturën e ungjillit. Ende të tjerë, të vetëmashtruar dhe në vetëmohim, përgjeronen ose kërkojnë që peshkopët t’i ulin standardet e rekomandimeve të tempullit, të vërtetimeve për shkolla ose aplikimeve për misione. Nuk është e lehtë të jesh peshkop nën atë lloj presioni. Megjithatë, ashtu si Shpëtimtari që e pastroi tempullin për të mbrojtur shenjtërinë e tij (shih Gjoni 2:15–16), peshkopëve sot u bëhet thirrje që të mbrojnë me guxim standardet e tempullit. Ishte Shpëtimtari Ai që tha: “Unë do t’i manifestohem popullit tim në mëshirë . . . në qoftë se populli im do t’i zbatojë urdhërimet e mia dhe nuk do ta ndotë këtë shtëpi të shenjtë” (DeB 110:7–8).

Shpëtimtari, Shembulli ynë i madh, përherë i mbante sytë të drejtuar tek Ati i Tij. Ai i donte dhe u shërbente bashkënjerezve të Tij, por tha: “Unë

nuk marr lavdi nga njerëzit” (Gjoni 5:41). Ai dëshironte që ata të cilët i mësonte, ta ndiqnin Atë, por Ai nuk e kërkoi pëlqimin e tyre. Kur bënte një vepër bamirësie, si shërimi i të sëmurit, dhurata shpesh erdhi me kërkesën për të “mos [ia] treg[uar] askujt” (Mateu 8:4; Marku 7:36; Lluka 5:14; 8:56). Pjesërisht, që të mënjantonte pikërisht famën që e ndiqte Atë, pavarësisht nga përpjekjet e Tij për t’iu shmangur asaj (shih Mateu 4:24). Ai i dënoi farisenjtë që bënin vepra të mira vetëm që të shiheshin nga njerëzit (shih Mateu 6:5).

Shpëtimtari, qenia e vetme e përsosur që jetoi ndonjëherë, ishte më syptatremburi. Në jetën e Tij, Ai u përball me një mori akuzuesish, por kurrë nuk u dorëzua para gishtit të tyre tallës. Ai është i vetmi njeri që as edhe një herë nuk e harroi se nga cili drejtim i mbante sytë: “Bëj *vazhdimisht* gjërat që i pëlqejnë [Atit]” (Gjoni 8:29; theksimi i shtuar) dhe “Nuk kërkoj vullnetin tim, por vullnetin e Atit që më ka dërguar” (Gjoni 5:30).

Ndërmjet kapitullit 11 dhe kapitullit 28 të 3 Nefit, Shpëtimtari e përdori titullin *Atë* të paktën 150 herë, duke ua bërë shumë të qartë nefitëve se Ai ishte atje për të përfaqësuar Atin e Tij. Dhe te Gjoni kapitujt 14 deri 17, Shpëtimtari i referohet Atit të paktën 50 herë. Në çdo mënyrë të mundshme, Ai ishte dishepulli i përsosur i Atit të Tij. Ai ishte aq i përsosur në

përfaqësimin e Atit të Tij, sa të njihje Shpëtimtarin ishte gjithashtu të njihje Atin. Të shihje Birin ishte të shihje Atin (shih Gjoni 14:9). Të dëgjoje Birin ishte të dëgjoje Atin (shih Gjoni 5:36). Ai, në thelb, ishte bërë i padallueshëm nga Ati i Tij. Ati i Tij dhe Ai ishin një (shih Gjoni 17:21–22). Ai e dinte në mënyrë të pagabueshme se nga cili drejtim i mbante sytë.

Na forcoftë shembulli i Tij frymëzues kundër kurtheve të lajkatimit nga të tjerët ose të mashtrimit brenda nesh. Na dhëntë ai shembull guxim që kurrë të mos strukemi ose servilosemi përpara kërcënimit. Na frymëzoftë që ta përshkojmë vendin duke bërë mirë në mënyrë sa më të fshehtë të mundshme dhe të mos “aspiro[im] nderet e njerëzve” (DeB 121:35). Dhe na ndihmof-të shembulli i Tij i pakrahasueshëm që ta mbajmë mend gjithmonë se *cili* është “urdhërimi i parë dhe i madhi” (Mateu 22:38). Kur të tjerët kërkojnë miratim në kundërshtim me urdhërimet e Perëndisë, kujtofshim përherë se dishepujt e kujt jemi dhe nga cili drejtim i mbajmë sytë, është lutja ime në emrin e Jezut Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. C. S. Lewis, *The Screwtape Letters*, bot. i rish. (1982), f. 137–138.
2. Harold B. Lee, në *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), f. 356.
3. Neal A. Maxwell, “Repentance”, *Ensign*, nëntor 1991, f. 32.
4. Jeffrey R. Holland, “The Call to Be Christlike”, *Liahona*, qershor 2014, f. 35.

Nga Sheril A. Esplin,

Këshilltare e Dytë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores

Sakramenti – Një Përtëritje për Shpirtin

Shpirti i shëron dhe i përtërin shpirtat tanë. Bekimi i premtuar i sakramentit është që ne do të “kemi gjithmonë Shpirtin e tij me [ne]”.

Një grup të rejash më pyetën dikur: “Çfarë do të dëshiroje të kishe ditur kur ishe në moshën tonë?” Nëse do t’i përgjigjesha asaj pyetjeje tani, do të përfshija këtë mendim: “Do të dëshiroja që, kur isha në moshën tuaj, ta kisha kuptuar më mirë nga sa e kuptoja domethënien e sakramentit. Do të dëshiroja ta kisha kuptuar sakramentin në mënyrën që e përshkroi Plaku Xhefri R. Holland. Ai tha: ‘Një nga ftesat e pandara në ordinancën e sakramentit është që ajo të jetë një përvojë vërtet shpirtërore, një komunikim i shenjtë shpirtëror, një përtëritje për shpirtin’¹.”

Si mundet sakramenti “të jetë një përvojë vërtet shpirtërore, një komunikim i shenjtë shpirtëror, një përtëritje për shpirtin” çdo javë?

Sakramenti bëhet një përvojë forcuese shpirtërisht kur ne i dëgjojmë lutjet e sakramentit dhe rizotohemi ndaj besëlidhjeve tona. Për ta bërë këtë, ne duhet të jemi të gatshëm të marrim mbi vete emrin e Jezu Krishtit.² Duke folur për këtë premtim, Presidenti Henri B. Ajring dha mësim: “Kjo do të thotë që ne duhet ta shohim veten tonë si të Tijtë. Ne do ta vëmë vërtet Atë të parin në jetën

tonë. Ne do të duam vërtet më shumë atë që Ai do sesa atë që ne duam apo çka bota na mëson që të duam.”³

Kur e marrim sakramentin, ne gjithashtu lidhim besë që “g gjithmonë ta kujtoj[më]”⁴ Jezu Krishtin. Një natë përpara se të kryqëzohej, Krishti i mbledhi Apostujt e Tij rreth Vetes dhe nisi sakramentin. Ai e copëtoi bukën, e bekoji atë dhe tha: “Merrni, hani; kjo është në kujtim të trupit tim që e jap si shpërblësë për ju”⁵. Pastaj Ai mori një kupë me verë, falënderoi, ua dha apostujve të Tij që ta pinin dhe tha: “. . . Kjo është në kujtim të gjakut tim . . . i cili derdhet për të gjithë ata që do të besojnë në emrin tim”⁶.

Mes nefitëve dhe përsëri në Rivendosjen e Kishës së Tij në ditët e mëvonshme, Ai përsëriti se ne duhet ta marrim sakramentin në kujtim të Tij.⁷

Kur e marrim sakramentin, ne i dëshmojmë Perëndisë se ne do ta kujtojmë gjithmonë Birin e Tij, jo vetëm gjatë ordinancës së shkurtër të sakramentit. Kjo do të thotë që ne do të shohim vazhdimisht shembullin dhe mësimet e Shpëtimtarit që të na udhërrëfejnë mendimet tona, zgjedhjet tona dhe veprat tona.⁸

Lutja e sakramentit na kujton gjithashtu që ne duhet t’i “zbatoj[më] urdhërimet [e Tij]”⁹.

Jezusi tha: “Nëse më doni, zbatoni urdhërimet e mia”¹⁰. Sakramenti na jep një mundësi për shqyrtim të vetvetes dhe një mundësi për ta drejtuar zemrën dhe vullnetin tonë te Perëndia. Bindja ndaj urdhërimeve sjell fuqinë e ungjillit në jetën tonë dhe paqe e shpirtshmëri më të madhe.

Sakramenti siguron një kohë për një përvojë vërtet shpirtërore tek ne reflektojmë mbi fuqinë shëlbuese e ndihmuese të Shpëtimtarit nëpërmjet Shlyerjes së Tij. Një udhëheqëse e Të Rejave, kohët e fundit, mësoi rreth fuqisë që marrim ndërsa orvatemi ta marrim sakramentin plot mendim. Duke punuar për të plotësuar një kërkesë të Përparimi Personal, ajo vendosi një synim që të përqendrohej te fjalët e himneve dhe lutjeve të sakramentit.

Çdo javë, ajo kryente një vlerësim të vetes gjatë sakramentit. Ajo sillte ndër mend gabimet që kishte bërë dhe zotohej që të përmirësohej javën vijuese. Ajo ishte mirënjohëse që ishte në gjendje t’i ndreqte gjërat dhe të bëhej e pastër. Duke e kujtuar [këtë] përvojë, ajo tha: “Po vepra lidhur me pjesën e pendimit të Shlyerjes”.

Një të diel, pas vlerësimit të vetes, ajo filloi të ndihej e zymtë dhe pesimiste. Ajo mund të shihte se po

bënte të njëjtat gabime pa pushim, nga java në javë. Por atëherë ajo pati një përshtypje të dallueshme se po shpërfillte një pjesë të madhe të Shlyerjes – fuqinë ndihmuese të Krishtit. Ajo po i harronte të gjitha herët kur Shpëtimtari e ndihmoi atë të ishte ajo që duhej të ishte dhe të shërbente përtej mundësisë së saj.

Me këtë në mendje, ajo reflektoi përsëri mbi javën e mëparshme. Ajo tha: “Një ndjenjë gëzimi e depërtoi melankolinë time kur vura re se Ai më kishte dhënë shumë mundësi dhe aftësi. Vura re me mirënjohje aftësinë që kisha për të qenë e kapshme ndaj nevojës së fëmijës tim kur ajo nuk ishte e dukshme. Vura re se një ditë, kur ndieja se nuk mund të arrija asnjë gjë tjetër, isha në gjendje t’i jepja fjalë forcuese një mikeje. Kisha treguar durim në një rrethanë që zakonisht nxirrte të kundërtën nga unë.”

Ajo arriti në përfundimin: “Kur e falënderova Perëndinë për fuqinë ndihmuese të Shpëtimtarit në jetën time, u ndjeva shumë më tepër optimiste kundrejt procesit të pendimit me të cilin po punoja dhe pashë drejt javës vijuese me shpresë të përtëritur”.

Plaku Melvin J. Ballard dha mësim se si sakramenti mund të jetë një përvojë shëruese dhe pastruese. Ai tha:

“Kush nga ne nuk e plagos shpirtin e tij me anë të fjalës, mendimit apo veprimit, nga shabati në shabat? Ne bëjmë gjëra për të cilat na vjen keq dhe dëshirojmë të falemi. . . . Metoda për të marrë falje është . . . të pendohemi për mëkatet tona, të shkojmë tek ata kundrejt të cilëve kemi mëkatar ose bërë shkelje dhe të marrim faljen e tyre dhe më pas të kthehemi te tryeza e sakramentit ku, nëse jemi penduar sinqerisht dhe e kemi vënë veten në gjendjen e duhur, ne do të falemi dhe shërimi shpirtëror do t’u vijë shpirtave tanë. . . .

Unë jam dëshmitar”, tha Plaku Ballard, “që ka një shpirt që merr pjesë në administrimin e sakramentit i cili e ngroh shpirtin nga koka te këmbët; ju i ndieni plagët e shpirtit të shërohen dhe barrën të hiqet. Ngushëllimi dhe lumturia i vijnë shpirtit që është i denjë dhe vërtet i dëshiruar për të marrë nga ky ushqim shpirtëror.”¹¹

Shpirtrat tanë të plagosur mund të shërohen dhe të përtërihen jo vetëm ngaqë buka dhe uji na kujtojnë për sakrificën e Shpëtimtarit, të mishit e gjakut të Tij, por ngaqë emblemat na kujtojnë edhe që Ai do të jetë gjithnjë “buka e jetës”¹² dhe “uji [i] gjallë”¹³ për ne.

Pas administrimit të sakramentit te nefitët, Jezusi tha:

“Ai që ha këtë bukë, ha nga trupi im në shpirtin e tij; dhe ai që pi nga kjo verë, pi nga gjaku im në shpirtin e tij; dhe shpirti i tij nuk do të ketë kurrë uri ose etje, por do të jetë i ngopur.

Tani, pasi e gjithë turma hëngri dhe piu, vini re, ata u mbushën me Shpirtin.”¹⁴

Me këto fjalë, Krishti na mëson se Shpirti i shëron dhe i përtërin shpirtrat tanë. Bekimi i premtuar i sakramentit është që ne do të “[kemi] gjithmonë Shpirtin e tij me [ne]”¹⁵.

Kur e marr sakramentin, ndonjëherë përfytyroj në mendjen time një pikturë që portretizon Shpëtimtarin e Ringjallur me krahët e Tij të zgjatur, sikur Ai të jetë gati për të na marrë në përqaftimin e Tij të dashur. Më pëlqen shumë kjo pikturë. Kur mendoj rreth saj gjatë administrimit të sakramentit, shpirti im lartësohet sikur mundem pothuajse t’i dëgjoj fjalët e Shpëtimtarit: “Vini re, krahu im i mëshirës është shtrirë drejt jush dhe kushdo që do të vijë, unë do ta pranoj; dhe të bekuar qofshin ata që vijnë tek unë”¹⁶.

Mbajtësit e priftërisë Aarone përfaqësojnë Shpëtimtarin kur ata e përgatitin, e bekojnë dhe e shpërndajnë sakramentin. Kur një mbajtës i priftërisë i zgjat duart e tij për të na ofruar emblemat e shenjtja, është sikur Shpëtimtari Vetë po e zgjat krahun e Tij të mëshirës, duke e ftuar çdonjërin prej nesh që të marrë dhuratat e çmuara të dashurisë të bëra të mundura nëpërmjet sakrificës së Tij shlyese – dhuratat e pendimit, faljes, ngushëllimit dhe paqes.¹⁷

Sa më shumë e përsiatim domethënien e sakramentit, aq më i shenjtë dhe kuptimplotë ai bëhet për ne. Kjo ishte ajo që një baba 96-vjeçar shprehu kur i biri e pyeti: “Babi, pse shkoni në kishë? Ti nuk mund të shohësh,

nuk mund të dëgjosh dhe është e vështirë për ty që të lëvizësh. Përse shkon në kishë?” Babai u përgjigj: “Prej sakramentit. Unë shkoj që të marr sakramentin.”

Ardhtë secili prej nesh në mbledhjen e sakramentit i përgatitur për të pasur “një përvojë vërtet shpirtërore, një komunikim të shenjtë shpirtëror, një përtëritje për shpirtin”¹⁸.

Unë e di se Ati ynë Qiellor dhe Shpëtimtari ynë jetojnë. Jam mirënjohëse për mundësinë që sakramenti siguron për të ndier dashurinë e Tyre dhe për të marrë Shpirtin. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* [1997], f. 283.
2. Shih Doktrina e Besëlidhje 20:77.
3. Henry B. Eyring, “That We May Be One”, *Ensign*, maj 1998, f. 67.
4. Doktrina e Besëlidhje 20:77, 79.
5. PJS, Mateu 26:22, Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta, f. 228; [Joseph Smith Translation, Matthew 26:22] (te Mateu 26:26, poshtëshënimimi c dhe në shtojcën e Biblës në gjuhën angleze).
6. PJS, Mateu 26:24, Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta, f. 228; [Joseph Smith Translation, Matthew 26:24 (në shtojcën e Biblës në gjuhën angleze)]; Mateu 26:26–28; Marku 14:22–24; Lluca 22:15–20.
7. Shih 3 Nefi 18:7, 11; Doktrina e Besëlidhje 20:75.
8. Shih “How do I keep my covenant to always remember the Savior?” programi mësimor i Shkollës të së Dieles *Come, Follow Me [Eja, Më Ndiq]*; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *Të Vërtetë ndaj Besimit: Një Referim për Ungjillin* (2004), f. 150–152.
9. Doktrina e Besëlidhje 20:77.
10. Gjoni 14:15.
11. Melvin J. Ballard, në Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), f. 132–133.
12. Gjoni 6:48.
13. Gjoni 4:10.
14. 3 Nefi 20:8–9.
15. Doktrina e Besëlidhje 20:77.
16. 3 Nefi 9:14.
17. Jam mirënjohëse ndaj En Mëdsonit për këndvështrimin e saj mbi këtë parim.
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, f. 283.

Nga Plaku Çi Hong (Sam) Uong,
i Të Shtatëdhjetëve

Shpëtoni në Unitet

Me qëllim që ta ndihmojmë Shpëtimtarin, ne duhet të punojmë së bashku në unitet dhe harmoni. Çdo njeri, çdo pozicion dhe çdo thirrje është e rëndësishme.

Ne shpesh e dëgjojmë Presidentin Tomas S. Monson të thotë: “Ndhmoni . . . për të shpëtuar”¹. Më vjen në mendje një rrëfim në Dhiatën e Re. Ai është një ilustrim i përkryer për mënyrën se si anëtarët dhe misionarët mund të punojnë së bashku në unitet përmes këshillave të lagjeve për të ndihmuar dhe shpëtuar. Historia gjendet te Marku 2:1–5. Kam zbuluar se përvojat që përdori Jezusi për të na mësuar disa doktrina ose parime, janë gjithmonë më frymëzueset dhe më të lehtat për t’u kuptuar.

Një nga personazhet në këtë rrëfim është një burrë i paralizuar, dikush që nuk ishte në gjendje të lëvizte pa ndihmë. Ky njeri vetëm mund të qëndronte në shtëpi, duke pritur për ndihmë.

Në kohën tonë, mund të ndodhë

kështu. Katër njerëz po përmbushnin një detyrë nga peshkopi i tyre për të vizituar, në shtëpinë e tij, një burrë që ishte i paralizuar. Unë mund ta përfytyroj një rën prej tyre duke ardhur nga Shoqata e Ndhmës, njërin nga kuorumi i pleqve, njërin nga Priftëria Aarone dhe, i fundit por jo më i parëndësishmi, një misionar kohëplotë. Në këshillin më të fundit të lagjes, pas këshillimit së bashku rreth nevojave në lagje, peshkopi kishte dhënë detyra “shpëtuese”. Këta të katërt u caktuan që ta ndihmonin këtë njeri që vuante nga paraliza. Ata nuk mund të prisnin që ai të vinte vetë në kishë. Ata duhej të shkonin te shtëpia e tij dhe ta vizitonin. Ata duhej ta kërkonin dhe kështu ata shkuan. Burrin po e sillnin te Jezusi.

“Atëherë i erdhën disa që i paraqitën një të paralizuar, që po e bartnin katër vetë” (Marku 2:3).

Megjithatë, dhoma ishte e mbushur me njerëz. Ata nuk mund të hynin përmes derës. Jam i sigurt se provuan çdo gjë që mund të mendonin, por thjesht nuk mund të kalonin. Gjërat nuk shkuan aq fjollë sa i kishin planifikuar. Kishte pengesa përgjatë udhës së tyre të “shpëtimit”. Por ata nuk u dorëzuan. Nuk e lanë burrin e paralizuar te dera. Ata u këshilluan së bashku se çfarë do të bënin më pas – si mund ta sillnin burrin te Jezu Krishti për shërim. Puna për ta ndihmuar Jezu Krishtin për shpëtimin e shpirtave, të paktën për ta, nuk ishte kurrë tepër kërkuese. Ata hartuan një plan – jo të thjeshtë, por e vunë në zbatim.

“Por, duke qenë se nuk mund t’i afroreshin për shkak të turmës, zbuluan çatinë në vendin ku ndodhej Jezusi dhe, mbasi hapën një vrimë, e lëshuan vigun mbi të cilin rrinte shtrirë i paralizuari” (Marku 2:4).

Ata e ngjiten lart në çati. Duke hamendësuar se nuk kishte shkallë të jashtme që ta ngjitnin, do t’u jetë dashur goxha kohë që gjithsecili të ngjitej në çati. Mendoj se mund të ketë ndodhur në këtë mënyrë: i riu nga lagja e tij do të jetë ngjitur i pari në çati. Meqë ishte i ri dhe plot energji, nuk duhet të ketë qenë shumë e vështirë për të. Shoku i tij i vizitave të shtëpisë nga kuorumi i pleqve dhe misionari kohëplotë i gjatë e i fortë, do ta kenë shtyrë shumë fortë që poshtë [nga terreni]. Motra e Shoqatës së Ndhmës do t’i ketë kujtuar ata të jenë të kujdesshëm dhe do t’u ketë thënë fjalë nxitjeje. Burrat atëherë do të hapnin çatinë ndërkohë që motra vazhdonte ta ngushëllonte burrin teksa priste të shërohej – që të ishte në gjendje të lëvizte vetë dhe të ishte i lirë.

Kjo detyrë shpëtimi kërkonte që të gjithë të punonin së bashku. Në çastin vendimtar, do të duhej bashkërendim i kujdesshëm për ta ulur burrin e paralizuar nga çatia. Të katër njerëzit do të duhej të punonin në unitet dhe harmoni. Nuk mund të kishte asnjë mosmarrëveshje midis të katërve. Ata duhej ta ulnin burrin e paralizuar me të njëjtin hap. Nëse dikush e lironte litarin më shpejt se tre të tjerët, burri do të binte nga vigu i tij. Ai nuk mund të mbahej vetë për shkak të gjendjes së tij të dobësuar.

Me qëllim që ta ndihmojmë Shpëtimtarin, ne duhet të punojmë së bashku në unitet dhe harmoni. Çdo njeri, çdo pozicion dhe çdo thirrje është e rëndësishme. Ne duhet të jemi të bashkuar në Zotin tonë Jezu Krishtin.

Së fundi, burrin e sëmurë e të paralizuar e vendosën përpara Jezusit. “Jezusi, kur pa besimin e tyre, i tha të paralizuarit: ‘O bir, mëkatet e tua të janë falur!’” (Marku 2:5). Jezusi tregoi mëshirë për të dhe e shëroi – jo vetëm fizikisht por edhe shpirtërisht: “O bir, mëkatet e tua të janë falur”. A nuk është kjo e mrekullueshme? A nuk do të na pëlqente që të na ndodhte

të gjithëve ne gjithashtu? Me siguri mua do të më pëlqente.

A njohim dikë në jetën tonë që vuan nga paraliza shpirtërore, dikë i cili nuk mund të kthehet vetë në Kishë? Ai ose ajo mund të jetë një nga fëmijët tanë, një nga prindërit tanë, një bashkëshort/e apo një mik/e.

Me kaq shumë më tepër misionarë kohëplotë të gjendur tani në çdo njësi të Kishës, do të ishte e mençur që peshkopët dhe presidentët e degëve t’i përdorin më mirë këshillat e lagjeve apo të degëve të tyre. Peshkopi mund ta ftojë secilin anëtar të këshillit të lagjes që të vijë me një listë emrash të atyre që mund të kenë nevojë për ndihmë. Anëtarët e këshillit të lagjes do të këshillohen së bashku me kujdes për mënyrën se si mund t’i ndihmojnë më së miri. Peshkopët do t’i dëgjojnë me vëmendje idetë dhe do të caktojnë detyra.

Misionarët kohëplotë janë burime të mëdha për lagjet në këto përpjekje shpëtimi. Ata janë të rinj dhe plot energji. Atyre u pëlqen shumë të kenë një listë me emrat konkretë të njerëzve me të cilët të punojnë. Ata i gëzohen të punuarit së bashku me anëtarët e

lagjes. Ata e dinë se këto janë mundësi të mrekullueshme për të gjetur njerëz. Ata janë të përkushtuar në vendosjen e mbretërisë së Zotit. Ata kanë një dëshmi të fortë se do të bëhen më shumë si Krishti ndërsa marrin pjesë në këto përpjekje shpëtuese.

Në përfundim, do të doja të ndaja me ju edhe një thesar tjetër të fshehur që gjendet në këtë rrëfim të shkrimit të shenjtë. Ai është në vargun 5: “Jezusi, kur pa besimin e *tyre*” (theksimi i shtuar). Nuk e kisha vënë re këtë në të kaluarën – besimin e *tyre*. Besimi ynë i ndërthurur do të ndikojë edhe në mirëqenien e të tjerëve.

Kush ishin ata njerëz që i përmendi Jezusi? Ata mund të përfshinin shumë mirë të katër [njerëzit] që e mbartën burrin e paralizuar, vetë burrin, njerëzit që ishin lutur për të, dhe të gjithë ata që ishin atje duke dëgjuar predikimin e Jezusit e duke brohoritur qetësisht në zemrat e tyre për mrekullinë që do të ndodhte së shpejti. Ata mund të përfshinin edhe një bashkëshort/e, një prind, një bir apo një bijë, një misionar/e, një president kuorumi, një presidente të Shoqatës së Ndihmës, një peshkop dhe një mik të largët. Të gjithë ne mund ta ndihmojmë njëri-tjetrin. Ne gjithmonë duhet të përfshihemi me zell në kërkimin për t'i shpëtuar njerëzit në nevojë.

Dëshmoj se Jezu Krishti është një Perëndi mrekullish. Jezu Krishti na do të gjithëve ne dhe ka fuqinë për të shpëtuar e shëruar, si fizikisht edhe shpirtërisht. Kur e ndihmojmë Atë në misionin e Tij të shpëtimit të shpirtave, edhe ne do të shpëtohem gjatë procesit. Për këtë unë dëshmoj, në emrin e Tij të shenjtë, madje Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIM

1. Për shembull, shih Tomas S. Monson, “Përgjegjësia Jonë për të Shpëtuar”, *Liahona*, tetor 2013, f. 5.

Nga Plaku D. Tod Kristoferson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Të Lirë Përgjithmonë, që të Veprojnë për Veten e Tyre

Është vullneti i Perëndisë që ne të jemi burra dhe gra të lira, të aftësuar për ta arritur potencialin tonë të plotë si material ashtu edhe shpirtëror.

Drama e Uilliam Shekspirit *Jeta e Mbretit Henrik V* përfshin një skenë të një nate në kampin e ushtarëve anglezë në Azhinkort, pikërisht përpara betejës së tyre me ushtarinë franceze. Në dritën e zbehtë dhe pjesërisht i maskuar, mbreti Henrik endet pa u njohur mes ushtarëve të tij. Flet me ta, duke u përpjekur të mësojë gjendjen e moralit të trupave të tij shumë të paktë në numër dhe, ngaqë nuk e kuptojnë se kush është, ata janë të sinqertë në komentet e tyre. Në një shkëmbim bisede, ata filozofojnë se kush e mban përgjegjësinë për atë që u ndodh burrave në betejë – mbreti apo secili ushtar vetë.

Në një pikë mbreti Henrik shpall: “Mendoj se nuk mund të vdisja askund kaq i lumtur sa në ushtinë e mbretit; kauza e tij është e drejtë”.

Majkëll Uilliamsi kundërpërgjigjet: “Kjo është më shumë nga ç’dimë”.

Shoku i tij bie dakord: “Po, apo më shumë nga ç’kërkojmë të dimë; sepse na mjafton nëse dimë që jemi vasalë

të mbretit: nëse kauza e tij është e gabuar, bindja jonë ndaj mbretit e fshin krimin e saj prej nesh”.

Uilliami shton: “Nëse kauza s’është e mirë, mbreti vetë ka për të dhënë llogari të rëndë”.

Nuk është çudi që mbreti Henrik nuk bie dakord. “Çdo vasal i mbretit ka detyrim ndaj tij, por shpirti i çdo vasali është i veti.”¹

Shekspiri nuk përpiqet t’i japë zgjidhje këtij debati në dramë dhe, në njëfarë mënyre apo një tjetër, ai është një debat që vazhdon deri në kohën tonë – kush mban përgjegjësi për atë që ndodh në jetën tonë?

Kur gjërat shkojnë keq, ka një prirje për t’ua hedhur fajin të tjerëve ose edhe Perëndisë. Nganjëherë rritet një ndjenjë e së drejtës që na takon dhe individë apo grupe përpiqen ta zhvendosin përgjegjësinë për mirëqenien e tyre te njerëz të tjerë apo te qeveritë. Në çështje shpirtërore disa njerëz hamendësojnë se burrat dhe gratë nuk kanë nevojë të përpiqen

për drejtësi vetjake – ngaqë Perëndia na do dhe na shpëton “ashtu siç jemi”.

Por Perëndia ka si qëllim që fëmijët e Tij duhet të veprojnë në përputhje me lirinë e zgjedhjes morale që Ai ua ka dhënë atyre, “që çdo njeri të mund të jetë i përgjegjshëm për mëkatet e veta në ditën e gjykimit”². Është plani i Tij dhe vullneti i Tij që ne të kemi rolin kryesor të marrësit të vendimeve në vetë dramën e jetës sonë. Perëndia nuk do ta jetojë jetën tonë për ne, as nuk do të na kontrollojë sikur të ishim kukullat e Tij, sikurse propozoi dikur të bënte Luciferi. As profetët e Tij nuk do ta pranojnë rolin e “mjeshtrit të kukullave” në vend të Perëndisë. Brigam Jangu shpalli: “Nuk dëshiroj që asnjë shenjtor i ditëve të mëvonshme në këtë botë, as në qiell, të kënaqet me ndonjë gjë që bëj unë, në qoftë se Shpirti i Zotit Jezu Krisht, – shpirti i zbulësës, nuk i bën ata të kënaqur. Iu uroj atyre ta dinë për veten e tyre dhe ta kuptojnë për veten e tyre.”³

Prandaj Perëndia nuk na shpëton “ashtu siç jemi”, së pari, sepse në gjendjen “ashtu siç jemi”, ne jemi të papastër dhe “asgjë e papastër nuk mund të banojë . . . në prani të tij; sepse, në gjuhën e Adamit, Njeriu i Shenjtërisë është emri i tij dhe emri i të Vetëmlindurit të tij është Biri i Njeriut [të Shenjtërisë]”⁴. Dhe së dyti, Perëndia nuk do të veprojë që të na detyrojë të bëjmë diçka që nuk e zgjedhim të bëhemi me anë të veprimeve tona. Ai na do me të vërtetë dhe, ngaqë na do, Ai as nuk na detyron dhe as nuk na braktis. Përkundrazi Ai na ndihmon dhe na udhëzon. Sigurisht, shfaqja e vërtetë e dashurisë së Perëndisë janë urdhërimet e Tij.

Ne duhet të gëzohemi (dhe vërtet gëzohemi) me planin e shuguruar nga Perëndia, i cili na lejon t'i bëjmë vetë zgjedhjet tona për të vepruar për veten tonë dhe për t'i përjetuar pasojat,

ose, siç e shprehin shkrimet e shenjta, të “provoj[më] hidhësinë, që të mund të di[më] ta çmoj[më] të mirën”⁵. Ne jemi mirënjohës përherë që Shlyerja e Shpëtimtarit e mposhti mëkatin fillestar që ne të mund të lindemi në këtë botë, por prapëseprapë të mos ndëshkohemi për shkeljen e Adamit.⁶ Duke qenë kështu të shëlbuar nga Rënia, ne e fillojmë jetën të pafajshëm përpara Perëndisë dhe “bë[hemi] të lirë përgjithmonë, duke ditur të mirën nga e keqja; të veproj[më] për veten [tonë] dhe të mos detyrohe[mi] të veprojmë”⁷. Ne mund të zgjedhim të bëhemi lloji i njeriut që duam të bëhemi dhe, me ndihmën e Perëndisë, mund të jetë madje siç është Ai.⁸

Ungjilli i Jezu Krishtit hap shtegun drejt asaj që ne mund të bëhemi. Nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit dhe hirit të Tij, dëshitimet tona për ta jetuar përsosmërisht dhe vazhdimisht ligjin çelstial në vdekshmëri mund të fshihen dhe ne mundësohemi të zhvillojmë një karakter si ai i Krishtit. Drejtësia kërkon, megjithatë, që asgjë prej kësaj të ndodhë pa miratimin dhe pjesëmarrjen tonë të vullnetshme. Ka qenë gjithmonë kështu. Vetë prania jonë në tokë si qenie fizike është pasoja e një zgjedhjeje që secili prej nesh

e bëri për të marrë pjesë në planin e Atit tonë.⁹ Kështu, shpëtimi nuk është sigurisht rrjedhimi i një teke hyjnore, por as nuk ndodh vetëm nëpërmjet vullnetit hyjnor.¹⁰

Drejtësia është një tipar thelbësor i Perëndisë. Ne mund të kemi besim te Perëndia, sepse Ai është përsosurrisht i besueshëm. Shkrimet e shenjta na mësojnë se: “Perëndia nuk ecën në shtigje të tërthorta, as nuk kthehet në të djathtë apo në të majtë, as nuk ndryshon nga ajo që ka thënë, si rrjedhim, shtigjet e tij janë të drejta dhe udha e tij është një rreth i përjetshëm”¹¹ dhe se “Perëndia nuk tregohet i anshëm”¹². Ne mbështetemi te tipari hyjnor i drejtësisë që të kemi besim, vetëbesim dhe shpresë.

Por, si pasojë e të qenit përsosurrisht i drejtë, ka disa gjëra që Perëndia nuk mund t'i bëjë. Ai nuk mund të jetë i paarsyeshëm në shpëtimin e disave dhe në ndëshkimin e të tjerëve. Ai “nuk mund ta shoh[ë] mëkatin as me shkallën më të vogël të lejimit”¹³. Ai nuk mund ta lejojë mëshirën që ta grabitë drejtësinë.¹⁴

Është provë bindëse e drejtësisë së Tij që Perëndia e ka farkëtuar parimin shoqëruar të mëshirës. Është ngaqë Ai është i drejtë, që Ai krijoi mënyrën se si

nëse hidhet nga një shkëmb. E njëjta gjë është e vërtetë për ligjin dhe drejtësinë e përjetshme. Liria nuk vjen kur e kundërshtojmë, por kur e zbatojmë atë. Ajo është thelbësore për vetë fuqinë e Perëndisë. Po të mos ishte për realitetin e të vërtetave të përcaktuara dhe të pandryshueshme, dhurata e lirisë së zgjedhjes do të ishte pa kuptim, përderisa ne kurrë nuk do të ishim në gjendje t'i parashikonim dhe synonim pasojat e veprimeve tona. Sikurse e shprehu Lehi atë: "Në qoftë se ju do të thoni nuk ka ligj, ju do të thoni gjithashtu nuk ka mëkat. Në qoftë se ju do të thoni nuk ka mëkat, ju do të thoni gjithashtu nuk ka drejtësi. Dhe në qoftë se nuk ka drejtësi, nuk ka lumturi. Dhe në qoftë se nuk ka as drejtësi as lumturi, nuk ka as ndëshkim as mjerrim. Dhe në qoftë se këto gjëra nuk janë, nuk ka Perëndi. Dhe në qoftë se nuk ka Perëndi, ne nuk jemi, as toka; pasi nuk do të mund të kishte qenë asnjë krijim gjërash, as që veprojnë, as që pësojnë; prandaj, të gjitha gjërat duhet të ishin zhdukur."²³

Në çështje si materiale ashtu edhe shpirtërore, mundësia për të mbajtur përgjegjësi vetjake është një dhuratë e dhënë nga Perëndia, pa të cilën ne nuk mund ta arrijmë potencialin tonë të plotë si bija dhe bij të Perëndisë. Përgjegjshmëria vetjake bëhet edhe një e drejtë edhe një detyrë që duhet të mbrohet vazhdimisht; ajo është sulmuar që përpara Krijimit. Ne duhet ta mbrojmë përgjegjshmërinë prej njerëzve dhe programeve që (nganjëherë me qëllimet më të mira) na bëjnë të varur prej tyre. Dhe ne duhet ta mbrojmë atë prej vetë prirjeve tona për ta shmangur punën që kërkohet për t'i zhvilluar talentet, aftësitë dhe karakterin e ngjashëm me të Krishtit.

Tregohet historia e një burri i cili thjesht nuk donte të punonte. Ai donte që të tjerët të kujdeseshin për çdo

mëshira ta luajë rolin e saj të pazëvendësueshëm në fatin tonë të përjetshëm. Prandaj tani, "drejtësia ushtron të gjitha kërkesat e saj dhe gjithashtu mëshira kërkon gjithçka që është e saj"¹⁵.

Ne e dimë se janë "vuajtjet dhe vdekja [a] e atij që nuk bëri asnjë mëkat, në të cilin [Ati] ish[te] kënaqur; . . . gjaku [i] Birit [të Tij] që u derdh"¹⁶ që i plotësojnë kërkesat e drejtësisë, shtrijnë mëshirë dhe na shëlbojnë¹⁷. Edhe pse kështu, "sipas drejtësisë, plani i shëlbimit nuk mund të realizohet, përveçse në kushtet e pendimit"¹⁸. Është kërkesa e pendimit dhe mundësia për pendim që e lejojnë mëshirën për ta kryer punën e saj pa marrë nëpër këmbë drejtësinë.

Krishti vdiq jo që të shpëtonte pa dallim, por që të ofronte pendim. Ne mbështetemi "tërësisht në meritat e atij që është i fuqishëm të shpëtojë"¹⁹ në procesin e pendimit, por të vepruarit për t'u penduar është një ndryshim i vetëvullnetshëm. Kështu, duke e bërë pendimin një kusht për marrjen e dhuratës së hirit, Perëndia na aftëson që të mbajmë përgjegjësi për veten tonë. Pendimi e respekton dhe e mbështet lirinë tonë të zgjedhjes morale: "Dhe kështu mëshira mund të kënaqë kërkesat e drejtësisë dhe i rrethon me krahët e sigurisë, ndërsa ai që nuk ushtron besim deri në pendim, qëndron i ekspozuar para tërë ligjit të kërkesave të drejtësisë; prandaj vetëm atij që ka besim deri në pendim do t'i realizohet plani i madh, i përjetshëm i shëlbimit"²⁰.

Keqkuptimi i drejtësisë dhe i mëshirës së Perëndisë është një gjë; mohimi i ekzistencës ose epërsisë së Perëndisë është diçka tjetër, por që të dyja do

të sjellin si rrjedhim që ne të arrijmë më pak – nganjëherë shumë më pak – sesa potenciali ynë i plotë hyjnor. Një Perëndi që nuk bën asnjë kërkesë, vepron në po të njëjtën mënyrë sikurse një Perëndi që nuk ekziston. Një botë pa Perëndinë, Perëndinë e gjallë që vendos ligjet morale për t'i qeverisur dhe përsosur fëmijët e Tij, është gjithashtu një botë pa të vërtetën apo drejtësinë absolute. Është një botë ku relativizmi moral mbretëron në mënyrë universale.

Relativizëm do të thotë që çdo njeri është autoriteti më i lartë i vetes së tij ose të saj. Sigurisht, nuk janë vetëm ata, të cilët e mohojnë Perëndinë, që i bashkëngjiten kësaj filozofie. Disa njerëz që besojnë te Perëndia, ende besojnë se ata vendosin për veten e tyre, në mënyrë individuale, atë që është e drejtë dhe e gabuar. Një i ri në moshë madhore e shprehu atë në këtë mënyrë: "Nuk mendoj se mund të them që hinduizmi është i gabuar apo katolicizmi është i gabuar, ose të qenit episkopelian është i gabuar – mendoj se thjesht varet nga ajo që beson. . . . Nuk mendoj se ka një të drejtë dhe një të gabuar."²¹ Një tjetër, kur u pyet rreth bazës së bindjeve të tij fetare, u përgjigj: "Vetja ime – qëndron pikërisht tek ajo. Dua të them, si mund të ketë autoritet për atë që besoni?"²²

Atyre që besojnë se diçka apo gjithçka mund të jetë e vërtetë, deklarimi i së vërtetës së paanshme, të përcaktuar dhe universale iu duket detyrim – "nuk duhet të detyrohemi që të besojmë se diçka që nuk më pëlqen, është e vërtetë". Por kjo nuk e ndryshon realitetin. Të urryerit e ligjit të gravitetit nuk do ta bëjë një njeri të mos bjerë

nevojë të tij. Sipas mënyrës së tij të të menduarit, Kisha ose qeveria, ose që të dyja, i detyroheshin atij një jetesë ngaqë i kishte paguar taksat e tija dhe të dhjetën e tij. Ai nuk kishte se çfarë të hante, por nuk pranonte të punonte që të kujdesej për vetveten. Për shkak të dëshpërimit dhe indinjatës, ata që ishin përpjekur ta ndihmonin, vendosën që, përderisa ai nuk do të lëvizte as gishtin për ta mbështetur veten e tij, do të ishte më mirë ta çonin në varrezë dhe ta linin të vdiste. Në udhën për në varrezë, një burrë tha: “Nuk mund ta bëjmë këtë. Unë kam ca misër dhe do t’ia jap atij.”

Prandaj ia shpjeguan këtë burrit dhe ai pyeti: “A u janë hequr lëpushat?”

Iu përgjigjën: “Jo”.

“Epo, atëherë”, tha ai, “vazhdoni udhën.”

Është vullneti i Perëndisë që ne të jemi burra dhe gra të lira, të aftësuar

për ta arritur potencialin tonë të plotë si material ashtu edhe shpirtëror, që ne të jemi të lirë nga kufizimet poshtëruese të varfërisë dhe të zgjedhës së mëkatit, që ne të gëzojmë respekt për veten e pavarësi, që ne të përgatitemi në të gjitha gjërat që të bashkohemi me Të në mbretërinë e Tij çelestiale.

Nuk kam asnjë iluzion se kjo mund të arrihet vetëm nëpërmjet vetë përpjekjeve tona, pa ndihmën shumë thelbësore dhe të vazhdueshme të Tij. “Ne e dimë se ne shpëtohem nëpërmjet hirit, pas gjithçkaje që ne mund të bëjmë.”²⁴ Dhe nuk kemi nevojë të arrijmë njëfarë niveli minimal të aftësisë ose mirësisë përpara se Perëndia të na ndihmojë – ndihma hyjnore mund të jetë e jona në çdo orë të çdo dite, pavarësisht se ku jemi në shtegun e bindjes. Por e di se, përtej të dëshiruarit të ndihmës së Tij, ne duhet ta vëmë në veprim veten tonë, të pendo kemi dhe të zgjedhim Perëndinë, që Ai të

jetë në gjendje për të vepruar në jetën tonë në përputhje me drejtësinë dhe lirinë e zgjedhjes morale. Lutja ime është thjesht të mbajmë përgjegjësi dhe të shkojmë në punë, me qëllim që të ketë diçka për Perëndinë me të cilën të na ndihmojë.

Unë jap dëshmi se Perëndia, Ati, jeton, se Biri i Tij, Jezu Krishti, është Shëlbuesi ynë dhe se Shpirti i Shenjtë është i pranishëm me ne. Dëshira e Tyre për të na ndihmuar është e padyshimtë dhe aftësia e Tyre për ta bërë këtë është e pafundme. Le të “zgjoh[emi] dhe ngrih[emi] nga pluhuri, . . . që besëlidhjet e Atit të Amshuar që bëri me [ne], të mund të plotësohen”²⁵. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. William Shakespeare, *The Life of King Henry V*, akti 4, skena 1, vargjet 127–129, 131–137, 183–185.
2. Doktrina e Besëlidhje 101:78.
3. Brigham Young, “Sermon”, *Deseret News*, 31 tetor 1855, f. 267; cituar në Terryl Givens dhe Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith* (2014), f. 63.
4. Moisiu 6:57.
5. Moisiu 6:55.
6. Shih Nenet e Besimit 1:2; shih edhe 2 Nefi 2:25; Moisiu 6:53–56.
7. 2 Nefi 2:26; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 93:38.
8. Shih 3 Nefi 12:48; 27:27; shih edhe Romakëve 8:16–17; Doktrina e Besëlidhje 84:37–38.
9. Shih Zbulesa 12:7–9; Doktrina e Besëlidhje 29:36–38; Moisiu 4:3–4.
10. Shih Doktrina e Besëlidhje 93:29–31.
11. Doktrina e Besëlidhje 3:2.
12. Veprat e Apostujve 10:34.
13. Doktrina e Besëlidhje 1:31.
14. Shih Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. Doktrina e Besëlidhje 45:4.
17. Shih Mosia 15:9.
18. Alma 42:13; theksimi i shtuar.
19. 2 Nefi 31:19.
20. Alma 34:16.
21. Në Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults* (2009), f. 156.
22. Në Smith, *Souls in Transition*, f. 156.
23. 2 Nefi 2:13.
24. 2 Nefi 25:23.
25. Moroni 10:31.

Bariloçe, Argjentinë

Nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Marrja e një Dëshmie për Dritën dhe të Vërtetën

Dëshmia juaj vetjake për dritën dhe të vërtetën jo vetëm që do t'ju bekojë juve dhe pasardhësit tuaj këtu në vdekshmëri, por gjithashtu do t'ju shoqërojë gjatë gjithë përjetësisë.

Ngaqë isha pilot i një linje ajrore, fluturoja orë të shumta përmes kontinenteve dhe oqeanëve gjatë errësirës së natës. Të shikuarit e qiellit natën nga dritarja e kabinës sime, veçanërisht e Udhës së Qumështit, shpesh më bëri të mahnitem nga pafundësia dhe thellësia e krijimeve

të Perëndisë – atë që shkrimet e shenjata e përshkruajnë si “botë pa numër”¹.

Ishte më pak se një shekull më parë kur shumica e astronomëve mendonin që galaktika jonë e Udhës së Qumështit ishte galaktika e vetme në univers². Ata mendonin se gjithçka që shtrihet përtej galaktikës sonë, ishte një hiç i pamasë, një boshllëk i pafundmë – i zbrazët, i ftohtë dhe ku mungonin yjet, drita e jeta.

Ndërsa teleskopët u bënë më të përparuar – duke përfshirë teleskopë që mund të dërgoheshin në hapësirë – astronomët filluan të rrokin një të vërtetë madhështore, pothuajse të papërshkrueshme: universi është në mënyrë marramendëse më i madh nga sa kishte besuar ndokush më parë, se qiejt janë të mbushur me galaktika të panumërta, larg prej nesh në mënyrë të paimagjinueshme, secila duke përbajtur qindra miliarda yje.³

Brenda një periudhe shumë të shkurtër kohore, kuptueshmëria jonë për universin ndryshoi krejtësisht.

Sot ne mund t'i shohim disa prej këtyre galaktikave të largëta.⁴

E dimë që ndodhen atje.

Ato kanë qenë atje për një kohë shumë të gjatë.

Por përpara se njerëzimi të kishte mjete mjaft të fuqishme për ta mblëdhur dritën çelestiale dhe për t'i sjellë këto galaktika brenda shikueshmërisë, ne nuk besonim se një gjë e tillë ishte e mundur.

Pafundësia e universit nuk ndryshoi papritur, por aftësia jonë për ta parë e kuptuar këtë të vërtetë ndryshoi rrënjësisht. Dhe me atë dritë më të madhërishtme, njerëzimit iu paraqitën peizazhe të lavdishme që kurrë nuk ishin përfytyruar më parë.

Është e Vështirë për Ne të Besojmë Atë që Nuk Mund ta Shohim

Mendoni sikur do të ishit në gjendje të udhëtonit në të shkuarën dhe do të bënit një bisedë me njerëz që jetuan njëmijë apo edhe njëqind vjet më parë. Përfytyroni sikur përpiqeni t'u përshkruani atyre disa nga teknologjitë moderne që ju dhe unë i marrim si të mirëqena sot. Për shembull, çfarë mund të mendonin këta njerëz për ne, nëse u tregonim historitë e avionëve reaktivë, furrave me mikrovalë, pajisjeve të dorës që përmbajnë biblioteka të pamasa dixhitale dhe të videove të nipërve e mbesave tona që menjëherë u tregohen miliona njerëzve në mbarë botën?

Disa mund të na besojnë. Shumica do të na tallin, kundërshtojnë apo ndoshta edhe do të kërkojnë të na bëjnë të heshtim apo të na bëjnë keq. Disa mund të përpiqen të vënë në zbatim logjikën, arsyen dhe faktet, siç i njohin ato, për të na treguar se ne jemi të pamend, të marrë apo edhe të rrezikshëm. Ata mund të na dënojnë se po përpiqemi t'i udhëheqim të tjerët në udhë të gabuar.

Të shikuarit e qiellit shpesh natën më bëri të mahnitem nga pafundësia dhe thellësia e krijimeve të Perëndisë.

Por sigurisht, këta njerëz do të ishin tërësisht të gabuar. Ata mund të jenë qëllimmirë dhe të çiltër. Mund të ndihen tërësisht të sigurt për mendimin e tyre. Por thjesht nuk do të ishin në gjendje të shihnin qartësisht ngaqë nuk e kishin marrë ende dritën më të plotë të së vërtetës.

Premtimi i Dritës

Duket se është një tipar i njerëzimit të hamendësojë se ne kemi të drejtë, madje edhe kur e kemi gabim. Dhe nëse ky është rasti, çfarë shprese gjendet për secilin prej nesh? A jemi të paracaktuar që të vërtetimi pa qëllim në një oqean të informacioneve kundërshtuese, të ngecur në një trap, trarët e të cilit mezi i kemi lidhur së bashku, nga vetë paragjykimet tona?

A është e mundur që ta gjejmë të vërtetën?

Qëllimi i bisedës sime është që të shpall mesazhin e gëzueshëm që Perëndia Vetë – Zoti i Ushtrive, që e njeh gjithë të vërtetën – u ka dhënë fëmijëve të Tij premtimin se ata mund ta dinë të vërtetën për veten e tyre.

Ju lutem, merrni parasysh madhësinë e këtij premtimi:

Perëndia i Përjetshëm dhe i Plotfuqishëm, Krijuesi i këtij universi të pa fundmë, do t'iu flasë atyre që i afrohen Atij me një zemër të sinqertë dhe një qëllim të vërtetë.

Ai do t'iu flasë atyre në ëndrra, vegime, mendime dhe ndjenja.

Ai do të flasë në një mënyrë që është e pagabueshme dhe që e tejkalon përvojën njerëzore. Ai do t'iu japë atyre udhërrëfim dhe përgjigje hyjnore për jetën e tyre vetjake.

Sigurisht, do të ketë nga ata që tallen e thonë se një gjë e tillë është e pamundur, se, nëse do të kishte një Perëndi, Ai do të kishte gjëra më të mira për të bërë sesa të dëgjonte lutjen e një njeriu të vetëm dhe t'i jepte përgjigje asaj.

Por unë ju them këtë: Perëndia përkujdeset për ju. Ai do të dëgjojë dhe Ai do t'iu japë përgjigje pyetjeve tuaja vetjake. Përgjigjet ndaj lutjeve tuaja do të vijnë sipas vetë mënyrës së Tij dhe në vetë kohën e Tij dhe, si rrjedhim, ju keni nevojë të mësoni ta dëgjoni zërin e Tij. Perëndia dëshiron që ju ta gjeni udhën e kthimit tek Ai dhe Shpëtimtari është udha.⁵ Perëndia dëshiron që ju të mësoni për Birin e Tij, Jezu Krishtin, e të përjetoni paqen dhe gëzimin e thellë që vijnë nga ndjekja e shtegut të dishepullimit hyjnor.

Miqhtë e mi të dashur, ja një eksperiment mjaft i drejtpërdrejtë, me një garanci nga Perëndia, që gjendet në një libër të shkrimit të shenjtë, të lashtë, në dispozicion të çdo burri, gruaje dhe fëmije që është i gatshëm ta vërë atë në provë:

Së pari, ju duhet ta kërkonti fjalën e Perëndisë. Kjo do të thotë të lexoni shkrimet e shenjta dhe t'i studioni fjalët e profetëve të lashtë, si edhe të sotëm, lidhur me ungjillin e rivendosi të Jezu Krishtit – jo me qëllim që të dyshoni apo kritikoni, por me një dëshirë të sinqertë për ta zbuluar të vërtetën. Përsiatni për gjërat që do të ndieni dhe përgatiteni mendjen tuaj për ta marrë të vërtetën.⁶ “Edhe në qoftë se ju nuk mund të bëni më shumë sesa të dëshironi të besoni, lëreni këtë dëshirë të veprojë në ju . . . që të bëni vend për [fjalën e Perëndisë].”⁷

Së dyti, ju duhet të merrni parasysh, të përsiatni, të përpiqeni pa u trembur të besoni⁸ dhe të jeni mirënjohës për sa i mëshirshëm ka qenë Zoti ndaj fëmijëve të Tij, që nga koha e Adamit deri në ditën tonë, duke na dhënë profetë, shikues e zbulues që ta udhëheqin Kishën e Tij dhe të na ndihmojnë ta gjejmë udhën e kthimit tek Ai.

Së treti, ju duhet t'i kërkonti Atit tuaj Qiellor, në emrin e Birit të Tij, Jezu Krishtit, që t'ju tregojë vërtetësinë e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Kërkonti me një zemër të sinqertë dhe me qëllim të vërtetë, duke pasur besim në Krishtin.⁹

Ka edhe një hap *të katërt*, që na është dhënë nga Shpëtimtari: “Në qoftë se dikush don të bëjë vullnetin e [Perëndisë], do ta njohë nëse kjo doktrinë vjen nga Perëndia apo që unë flas nga vetja ime”¹⁰. Me fjalë të tjera, kur po përpiqeni që ta verifikoni vërtetësinë e parimeve të ungjillit, ju duhet së pari t'i jetoni ato. Vëri në provë doktrinën e ungjillit dhe mësimet e Kishës në vetë jetën tuaj. Bëjeni atë me qëllim të vërtetë dhe besim të durueshëm te Perëndia.

Nëse do t'i bëni këto gjëra, ju keni një premtim nga Perëndia – i cili lidhet nga fjala e Tij¹¹ – se Ai do t'ju shfaqë të vërtetën nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë. Ai do t'ju japë dritë më të madhe që do t'ju lejojë të shihni përmes errësirës dhe të dëshmoni

peizazhe të lavdishme përtej imagjnatës, të pamundura për t'u parë nga syri njerëzor.

Disa njerëz mund të thonë se hapat janë tepër të vështirë apo që për ato nuk ia vlen mundimi. Por unë sugjeroj që kjo dëshmi vetjake për ungjillin dhe Kishën është gjëja më e rëndësishme që mund të fitoni në këtë jetë. Jo vetëm që do t'ju bekojë dhe udhërrëfejë gjatë kësaj jete, por do të luajë edhe një rol të drejtpërdrejtë në jetën tuaj përmes gjithë përjetësisë.

Gjërat e Shpirtit Mund të Kuptohen Vetëm Nëpërmjet Shpirtit

Shkencëtarët e kishin të vështirë ta kuptonin gjerësinë e universit, derisa mjetet u bënë mjaft të përparuara për të mbledhur dritë më të madhe, me qëllim që ata të mund të kuptonin një të vërtetë më tërësore.

Apostulli Pal na mësoi një parim të ngjashëm lidhur me diturinë shpirtërore. “Dhe njeriu natyror nuk i rrok gjërat që janë të Frymës së Shenjtë”, u shkroi ai korintasve, “sepse për të janë marrëzi dhe nuk mund t'i njohë; sepse ato gjykohen frymërisht.”¹²

Me fjalë të tjera, nëse dëshironi ta rrokni të vërtetën shpirtërore, ju duhet të përdorni mjetet e duhura. Nuk mund të fitoni një kuptueshmëri të së vërtetës shpirtërore me mjete që nuk janë në gjendje ta nxjerrin atë në pah.

Shpëtimtari na ka thënë në kohën tonë: “Ajo që është prej Perëndisë, është dritë; dhe ai që merr dritë e vazhdon në Perëndinë, merr më shumë dritë; dhe ajo dritë shkëlqen gjithnjë e më shumë, derisa dita është e plotë”¹³.

Sa më shumë që i drejtojmë zemrën e mendjen tonë për te Perëndia, aq më shumë dritë qiellore pikon në shpirtrat tanë. Dhe çdo herë që me dëshirë e zell e kërkojmë atë dritë, ne i vëmë në dukje Perëndisë gatishmërinë tonë për të marrë më shumë dritë. Dalëngadalë, gjërat që më parë dukeshin të turbullta, të zymta apo të largëta, bëhen të qarta, të shkëlqyera dhe të afërta për ne.

Në të njëjtën mënyrë, nëse e largojmë vetveten nga drita e ungjillit, vetë drita jonë fillon të zbehet – jo për një ditë apo javë, por dalëngadalë me kalimin e kohës – derisa e hedhim vështrimin pas dhe nuk mund ta kuptojmë

plotësisht përse kishim besuar ndonjëherë që ungjilli ishte i vërtetë. Dituria jonë e mëparshme madje mund të na duket e pamend, sepse ajo që dikur ishte kaq e qartë, përsëri është bërë e zbehtë, e turbulluar dhe e larguar.

Kjo është arsyeja përse Pali nguli këmbë shumë që mesazhi i ungjillit është marrëzi për ata që po humben, “por për [ata] që shpëtohe[n] është fuqia e Perëndisë”¹⁴.

Nuk Ka Asnjë Provë me Lakmus

Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme është një vend për njerëz me të gjitha llojet e dëshmimeve. Ka disa anëtarë të Kishës dëshmia e të cilëve është e sigurt dhe u shkëlqen e shndritshme brenda vetes. Të tjerë po bëjnë ende përpjekje që ta dinë vetë. Kisha është një shtëpi për të gjithë njerëzit që të mblidhen së bashku, pavarësisht nga thellësia apo madhësia e dëshmisë sonë. Nuk di të ketë ndonjë shenjë te dyert e shtëpive tona të mbledhjeve që thotë: “Dëshmia jote duhet të jetë kaq e gjatë për t'u futur”.

Kisha nuk është thjesht për njerëz të përsosur, por për të gjithë që vijnë “te Krishti dhe [që] përsos[en] në të”¹⁵. Kisha është për njerëz si ju dhe unë. Kisha është një vend i mikpritjes dhe i ushqyerjes shpirtërore, jo i veçimit ose të kritikuarit. Është një vend ku ne afrohemi për t'i dhënë kurajë njëri-tjetrit, për ta lartësuar e mbështetur njëri-tjetrin teksa vazhdojmë kërkimin tonë individual për të vërtetën hyjnore.

Në fund të fundit, ne të gjithë jemi shtegtarë që po kërkojmë dritën e Perëndisë, ndërkohë që udhëtojmë në shtegun e të qenit dishepull. Ne nuk i dënojmë të tjerët për përmasën e dritës që mund të kenë ose jo; për kundrazin, ne e ushqejmë dhe e nxitim të gjithë dritën derisa të shkëlqejë e kthjelltë, e shndritshme dhe e vërtetë.

Një Premtim për të Gjithë

Le ta pranojmë se, në më të shpeshtën, të fituarit e një dëshmie nuk është një detyrë që zgjat një minutë, një orë apo një ditë. Nuk është diçka që bëhet një herë e merr fund. Procesi i mbledhjes së dritës shpirtërore është kërkimi i një jete të tërë.

Dëshmia juaj për Birin e gjallë të Perëndisë dhe për Kishën e Tij të rivendosur, Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, mund të mos vijë aq shpejt sa e dëshironi, por ju premtoj këtë: nëse e bëni pjesën tuaj, ajo do të vijë.

Dhe do të jetë e lavdishme.

Ju jap dëshminë time vetjake se e vërteta shpirtërore do ta mbushë zemrën tuaj dhe do t'i sjellë dritë shpirtit tuaj. Do t'ju zbulojë inteligjencë të kulluar, me gëzim të mrekullueshëm dhe paqe qiellore. Unë e kam përjetuar këtë vetë nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë.

Sikurse premtojnë shkrimet e shenjata, të lashta, prania e papërshtueshme e Shpirtit të Perëndisë do t'ju bëjë të këndonit këngën e dashurisë shëlbuese¹⁶, do t'juja lartësojë vështrimin drejt qiellit dhe do t'juja ngrejë zërin në përlëvdim të Perëndisë Më të Lartë, Strehimit tuaj, Shpresës suaj, Mbrojtësit tuaj, Atit tuaj. Shpëtimtari premtoi që, nëse kërkoni, do të gjeni.¹⁷

Unë dëshmoj se kjo është e vërtetë. Nëse e kërkoni të vërtetën e Perëndisë, ajo që tani mund të shfaqet e zbehtë, e shpërqendruar dhe e largët, dalëngadalë do të zbulohet e qartësohet dhe do t'i afrohet zemrës suaj nëpërmjet dritës së hirit të Perëndisë. Peizazhe të lavdishme shpirtërore, të papërfytyrueshme nga syri njerëzor, do t'ju zbulohen.

Është dëshmia ime që kjo dritë shpirtërore mund të arrihet nga çdo fëmijë i Perëndisë. Ajo do ta ndriçojë mendjen tuaj dhe do t'i sjellë shërim

zembrës suaj e gëzim ditëve tuaja. Miqtë e mi të dashur, ju lutem, mos e vononi çastin që ta kërkoni e forconi dëshminë tuaj vetjake për veprën hyjnore të Perëndisë, madje veprën e dritës dhe të së vërtetës.

Dëshmia juaj vetjake për dritën dhe të vërtetën jo vetëm që do t'ju bekojë juve dhe pasardhësit tuaj këtu në vdekshmëri, por gjithashtu do t'ju shoqërojë gjatë gjithë përjetësisë, mes botëve pa fund. Për këtë unë dëshmoj dhe ju lë bekimin tim, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Moisiu 1:33.
2. Shih Marcia Bartusiak, *The Day We Found the Universe* (2009), f. xii. Është gjithmonë e habitshme për mua se si ne mund të jemi kaq vetëbesues ndaj përfundimeve tona. Nganjëherë vetëbesimi ynë është kaq i madh sa marrim me mend se e kemi të gjithë të vërtetën që ekziston. Si shembull: "Sajmën Njukomb, dekani i astronomisë amerikane në fund të shekullit të nëntëmbëdhjetë, në përkushtimin e një observatori në vitin 1887, tha se, 'për aq sa i përket astronomisë, . . . ne duket

se po i afrohem me të shpejtë skajeve të njohurisë sonë. . . . Përfundimi është që puna, e cila pushton me të vërtetë vëmendjen e astronomit, është më pak zbulimi i gjërave të reja se sa është shpjegimi i gjërave tashmë të njohura" (Bartusiak, f. xv).

3. Është interesante të marrim parasysh Moisiun 1:33, 35 nën dritën e kësaj zbuluese "të kohëve të fundit". Libri i Moisiut në Perlën me Vlerë të Madhe iu dha si zbulues Profetit Jozef Smith në qershor të vitit 1830, pothuajse një shekull përpara se Eduin Habëlli të shpallte zbulimin e vet të galaktikave të largëta.
4. Shih, për shembull, Hubble Heritage Image Gallery te heritage.stsci.edu/gallery/gallery.html.
5. Shih Gjoni 14:6.
6. Shih 3 Nefi 17:3.
7. Alma 32:27.
8. Shih Doktrina e Besëlidhje 67:3.
9. Shih Moroni 10:3-5.
10. Gjoni 7:17; shih edhe Psalmeve 25:14; Gjoni 3:21.
11. Shih Doktrina e Besëlidhje 82:10.
12. 1 Korintasve 2:14.
13. Doktrina e Besëlidhje 50:24.
14. 1 Korintasve 1:18.
15. Moroni 10:32; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 20:59.
16. Shih Alma 5:26.
17. Shih Doktrina e Besëlidhje 88:63.

Paraqitur nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Mbështetja e Drejtuesve të Kishës

Propozohet që ne të mbështetim Tomas Spenser Monson, si profet, shikues dhe zbulues, si dhe si President të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme; Henri Benion Ajring, si Këshilltar të Parë në Presidencën e Parë; dhe Diter Fridrih Uhtdorf, si Këshilltar të Dytë në Presidencën e Parë.

Ata që janë dakord, mund ta tregojnë atë.

Ata që janë kundër, nëse ka, mund ta tregojnë atë.

Propozohet që ne të mbështetim Bojd Keneth Paker, si President të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, dhe ata që vijnë, si anëtarë të atij

kuorumi: Bojd K. Paker, L. Tom Peri, Rasëll M. Nelson, Dallin H. Ouks, M. Rasëll Ballard, Riçard G. Skot, Robert D. Hejls, Xhefri R. Holland, Dejvid A. Bednar, Kuentin L. Kuk, D. Tod Kristoferson dhe Nil L. Andersen.

Ata që janë dakord, lutemi ta tregojnë atë.

Ndonjë kundër mund ta tregojë në të njëjtën mënyrë.

Propozohet që ne të mbështetim këshilltarët në Presidencën e Parë dhe Dymbëdhjetë Apostujt si profetë, shikues e zbulues.

Të gjithë që janë dakord, ju lutem tregojeni atë.

Kundër, në qoftë se ka, me të njëjtën shenjë.

Propozohet që ne të lirojmë nga detyra me vlerësim për shërbimin e tyre të shquar, Pleqtë Karlos H. Amado dhe Uilliam R. Uolker si anëtarë të Kuorumit të Parë të Të Shtatëdhjetëve dhe i zgjedhim ata si Autoritete të Përgjithshme nderi.

Ata që dëshirojnë të bashkohen me ne për t'u shprehur mirënjohjen për shërbimin e tyre të përkushtuar, lutemi ta tregojnë.

Pleqtë Arayik V. Minasian dhe Gvido Senkans janë liruar nga detyra si Të Shtatëdhjetë Zonalë. Propozohet që atyre t'u jepet një votim vlerësimi për shërbimin e tyre.

Të gjithë që janë dakord, ju lutemi tregojeni.

Propozohet që ne të mbështetim Autoritetet e tjera të Përgjithshme, Të Shtatëdhjetët Zonalë dhe presidencat e përgjithshme të organizatave ndihmëse me përbërjen e tyre të tanishme.

Ata që janë dakord, lutemi ta tregojnë atë.

Ndonjë kundër mund ta tregojë.

Vëllezër dhe motra, faleminderit për besimin dhe lutjet tuaja në emrin tonë. ■

Nga Plaku Dallin H. Oaks,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Dashuria për të Tjerët dhe të Jetuarit me Ndryshimet

Si pasues të Krishtit ne duhet të jetojmë në paqe me të tjerët që nuk kanë të njëjtat vlera me ne apo që nuk i pranojnë mësimet mbi të cilat ato bazohen.

I.

Në ditët përmbyllëse të shërbesës së Tij në vdekshmëri, Jezusi u dha dishepujve të Tij atë që Ai e quajti “urdhërim të ri” (Gjoni 13:34). I përsëritur tri herë, ai urdhërim ishte i thjeshtë por i vështirë: “Ta doni njëri-tjetrin, ashtu si unë ju kam dashur juve” (Gjoni 15:12; shih edhe vargun 17). Mësimi për ta dashur njëri-tjetrin kishte qenë mësimdhënia themelore e shërbesës së Shpëtimtarit. Urdhërimi i dytë i madh ishte “duaje të afërmin tënd porsì vetveten” (Mateu 22:39). Jezusi madje dha mësim: “Duanì armiq të tuaj” (Mateu 5:44). Por urdhërimi për t’i dashur të tjerët ashtu si Ai e kishte dashur tufën e Tij ishte për dishepujt e Tij – dhe është për ne – një sfidë që ishte e veçantë. “Në të vërtetë”, na mësoi Presidenti Tomas S. Monson prillin e shkuar, “dashuria është pikërisht thelbi i ungjillit dhe Jezu Krishti është Shembulli ynë. Jeta e Tij ishte një trashëgimi dashurie.”¹

Përse është kaq e vështirë që të kemi dashuri si të Krishtit për

njëri-tjetrin? Është e vështirë sepse na duhet të jetojmë midis atyre që nuk kanë të njëjtat bindje e vlera dhe detyrime të besëlidhjes me ne. Në lutjen e Tij të mrekullueshme Ndërmjetësuese, të bërë pikërisht përpara Kryqëzimit të Tij, Jezusi u lut për pasuesit e Tij: “Unë u kam dhënë atyre fjalën tënde dhe bota i ka urreyer, sepse nuk janë prej botës, ashtu si edhe unë nuk jam prej botës” (Gjoni 17:14). Pastaj, Ai iu përgjërua Atit: “Unë nuk kërkoj që ti t’i

heqësh nga bota, por që ti t’i mbrosh nga i ligu” (vargu 15).

Ne duhet të jetojmë në botë por të mos jemi nga bota. Ne duhet të jetojmë në botë sepse, ashtu si dha mësim Jezusi në një shëmbëlltëri, mbretëria e Tij “i ngjan majasë”, funksioni i të cilës është ta shtojë të gjithë masën me anë të ndikimit të saj (shih Lluca 13:21; Mateu 13:33; shih edhe 1 Korintasve 5:6–8). Pasuesit e Tij nuk mund ta bëjnë atë nëse shoqërohen vetëm me ata që kanë të njëjtat bindje e praktika me ta. Por Shpëtimtari dha gjithashtu mësim se, nëse e duam Atë, ne do t’i mbajmë urdhërimet e Tij (shih Gjoni 14:15).

II.

Ungjilli ka shumë mësimë rreth mbajtjes së urdhërimeve ndërsa jetojmë midis njerëzve me bindje dhe praktika të ndryshme. Mësimet rreth grindjes janë thelbësore. Kur Krishti i ringjallur i gjeti nefitët duke u grindur mbi mënyrën e pagëzimit, Ai dha udhëzime të qarta mbi mënyrën se si duhet të kryhet kjo ordinancë. Pastaj Ai dha mësim këtë parim të madh:

“Nuk do të ketë grindje mes jush, sikurse ka pasur gjer tani, as nuk do të ketë grindje mes jush në lidhje me pikat e doktrinës sime, sikurse ka pasur gjer tani.

Pasi në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them juve se *ai që ka shpirtin e grindjes nuk është i imi, por është i djallit i cili është ati i grindjes dhe ai nxit zemrat e njerëzve, që të grinden me zemërim me njëri-tjetrin.*

Vini re, kjo . . . është . . . doktrina ime . . . , që gjëra të tilla duhet të zhduken” (3 Nefi 11:28–30; theksimi i shtuar).

Shpëtimtari nuk e kufizoi paralajmërimin e Tij kundër grindjes ndaj atyre që nuk po e mbanin urdhërimin rreth pagëzimit. Ai e ndaloi grindjen nga çdokush. Edhe ata që i mbajnë urdhërimet, nuk duhet t’i nxitin zemrat e njerëzve që të grinden me zemërim. “Ati i grindjes” është djalli; Shpëtimtari është Princi i Paqes.

Në mënyrë të ngjashme, Bibla jep mësim se “njerëzit e urtë e qetësojnë zemërimin” (Fjalët e Urta 29:8). Apostujt e hershëm dhanë mësim se ne duhet “të ndjekim . . . ato [gjëra që] ndihmojnë për paqe” (Romakëve 14:19) dhe “[ta themi] të vërtetën me dashuri” (Efesianëve 4:15), “sepse zemërimi i njeriut nuk kryen drejtësinë e Perëndisë” (Jakobi [Bibël] 1:20). Në zbulesën e sotme Zoti urdhëroi se lajmet e mira të ungjillit të rivendosur duhet të shpallen “çdo njeri të afërmit të tij, me qetësi dhe butësi” (DeB 38:41), “gjithë përlulesi, . . . duke mos sharë ata që shajnë” (DeB 19:30).

III.

Edhe kur kërkojmë të jemi të butë dhe ta shmangim grindjen, ne duhet

të mos e rrezikojmë apo ta dobësojmë zotimin tonë ndaj të vërtetave që kuptojmë. Ne nuk duhet t’i braktisim pikëpamjet tona ose vlerat tona. Ungjilli i Jezu Krishtit dhe besëlidhjet që kemi bërë, në mënyrë të pashmangshme, na vendosin në rolin e luftëtarit në betejën e përjetshme midis së vërtetës dhe së gabuarës. Nuk ka tokë asnjëse në atë betejë.

Shpëtimtari tregoi udhën kur kundërshtarët e Tij e ballafaquan Atë me gruan që ishte “kapur në flagrancë, duke shkelur kurorën” (Gjoni 8:4). Kur u turpëruan me vetë hipokrizinë e tyre, akuzuesit u tërhoqën dhe e lanë Jezusin vetëm me gruan. Ai e trajtoi atë me dashmiresi duke mos pranuar ta ndëshkonte në atë kohë. Por Ai gjithashtu e urdhëroi atë prerazi të “mos mëkato[nte] më” (Gjoni 8:11). Kërkohet dashuri e përzemërt, por një pasues i Krishtit – ashtu si Mësuesi – do të jetë i patundur tek e vërteta.

IV.

Ashtu si Shpëtimtari, pasuesit e Tij nganjëherë ndeshen me sjellje mëkatarë dhe, sot, kur e mbrojnë të vërtetën dhe të gabuarën ashtu si e kuptojnë atë, ndonjëherë quhen “ekstremistë” ose “fanatikë”. Shumë vlera dhe praktika të botës ngrenë sfida të tilla për shenjtorët e ditëve të mëvonshme. E dukshme midis këtyre sot është rryma e fortë që po ligjëron martesën brenda të njëjtës gjini në shumë shtete e provinca në Shtetet e Bashkuara e në Kanada dhe në shumë vende të

tjera të botës. Ne jetojmë gjithashtu midis disave që nuk besojnë aspak te martesë. Disa nuk besojnë tek të pasurit fëmijë. Disa kundërshtojnë çdo kufizim mbi pornografinë apo drogat e rrezikshme. Një shembull tjetër – i njohur për shumë besimtarë – është sfida e të jetuarit me një bashkëshort ose pjesëtar të familjes jobesimtar apo shoqërimi me kolegë jobesimtarë.

Në hapësirat e përkushtuara, si tempujt, shtëpitë e adhurimit dhe në vetë shtëpitë tona, ne duhet ta japim mësim të vërtetën dhe urdhërimet qartësisht dhe plotësisht, ashtu si i kuptojmë nga plani i shpëtimit të zbuluar në ungjillin e rivendosur. E drejta jonë për ta bërë këtë mbrohet nga garancitë kushtetuese të lirisë së fjalës dhe fesë, si edhe nga privatësia që respektohet madje edhe në shtete pa garanci formale kushtetuese.

Në publik, ajo që thonë dhe bëjnë individët fetarë, përfshijn shqyrtime të tjera. Ushtrimi i lirë i fesë zbatohet për pjesën më të madhe të veprimeve publike, por u nënshtrohet kushteve të nevojshme për t’iu përshtatur bindjeve dhe praktikave të të tjerëve. Ligjet mund ta ndalojnë sjelljen që përgjithësisht pranohet si e gabuar apo e papranueshme, si shfrytëzimi seksual, dhuna ose sjellja terroriste, madje edhe kur bëhet nga ekstremistët në emër të fesë. Sjellje më pak të rënda, megjithëse të papranueshme për disa besimtarë, thjesht duhet të durohen nëse ligjërohen me anë të atij që një profet i Librit të Mormonit e quajti “zëri i popullit” (Mosia 29:26).

Për sa i takon temës së fjalimeve publike, të gjithë ne duhet t’i ndjekim mësimet e ungjillit që ta duam fqinjin tonë dhe ta shmangim grindjen. Pasuesit e Krishtit duhet të jenë shembuj të mirësjelljes. Ne duhet t’i duam të gjithë njerëzit, të jemi dëgjues të mirë dhe të tregojmë shqetësim për bindjet

e tyre të sinqerta. Megjithëse mund të mos pajtohemi, ne nuk duhet të jemi fytes. Qëndrimet dhe komunikimi ynë mbi tema të diskutueshme nuk duhet të shkaktojnë grindje. Ne duhet të jemi të mençur në shpjegimin dhe ndjekjen e pikëpamjeve tona dhe në ushtrimin e ndikimit tonë. Duke e bërë këtë, ne kërkojmë që të tjerët të mos fyhen nga bindjet tona të sinqerta fetare dhe nga ushtrimi i lirë i fesë sonë. E nxitim çdonjërin prej nesh të ushtrojë Rregullin e Artë të Shpëtimtarit: “Gjithçka, pra, që ju dëshironi t’ju bëjnë njerëzit, ua bëni edhe ju atyre” (Mateu 7:12).

Kur pikëpamjet tona nuk fitojnë, ne duhet t’i pranojmë me hir rezultatet e pafavorshme dhe të ushtrojmë mirësjellje me kundërshtarët tanë. Në çdo ngjarje, ne duhet të jemi individë me vullnet të mirë ndaj të gjithëve, duke hequr dorë nga përndjekja e çdo lloji, përfshirë përndjekjen e bazuar te raca, etnia, bindjet ose mosbindjet fetare dhe ndryshimet në orientimet seksuale.

V.

Kam folur për parime të përgjithshme. Tani do të flas për mënyrën se

si ato parime duhet të vihen në zbatim në rrethana familjare të ndryshme në të cilat mësimet e Shpëtimtarit duhet të ndiqen më besnikërisht.

E filloj me atë që fëmijët tanë të vegjël mësojnë në lojërat e tyre. Shumë shpesh jomormonët këtu në Juta janë fyer dhe veçuar nga disa prej anëtarëve tanë, të cilët nuk i lejojnë fëmijët e tyre të jenë miq me fëmijë të besimeve të tjera. Me siguri, ne mund t’u mësojmë fëmijëve tanë vlera dhe standarde të sjelljes pa qenë nevoja ta largojnë veten apo të tregojnë mungesë respekti ndaj atyre që janë ndryshe.

Shumë mësues në kishë dhe shkolla dëshpërohen nga mënyra se si disa adoleshentë, përfshirë të rinj shdm e trajtojnë njëri-tjetrin. Urdhërimi për ta dashur njëri-tjetrin sigurisht përfshin dashuri e respekt midis besimeve të ndryshme dhe gjithashtu midis racave, kulturave e niveleve ekonomike të ndryshme. Ne i ftojme të gjithë të rinjtë të shmangin nëpërkëmbjen, fyerjet apo të folurit dhe praktikatat që në mënyrë të drejtpërdrejtë shkaktojnë dhembje tek të tjerët. Të gjitha këto cenojnë urdhërimin e Shpëtimtarit për ta dashur njëri-tjetrin.

Shpëtimtari dha mësim se grindja është një mjet i djallit. Kjo sigurisht na mëson kundër disa prej praktikave dhe gjuhës [së përdorur] të politikës së tanishme. Të jetuarit me ndryshime në rregullore është thelbësore për politikën, por ndryshimet në rregullore nuk duhet të përfshijnë sulme vetjake që helmojnë procesin e qeverisjes dhe ndëshkojnë pjesëmarrësit. Të gjithë ne duhet ta shmangim komunikimin plot urrejtje dhe të ushtrojmë mirësjellje për ndryshimet në opinione.

Mjedisi më i rëndësishëm për të hequr dorë nga grindja dhe për të ushtruar respekt ndaj ndryshimeve është në shtëpitë tona dhe marrëdhëniet familjare. Ndryshimet janë të pashmangshme – disa të vogla e disa të mëdha. Për sa u takon ndryshimeve të mëdha, hamendësoni sikur një pjesëtar i familjes është në një marrëdhënie bashkëjetese. Ajo sjell dy vlera të rëndësishme në konflikt – dashurinë tonë për pjesëtarin e familjes dhe zotimin tonë ndaj urdhërimeve. Duke ndjekur shembullin e Shpëtimtarit, ne mund të tregojmë dashamirësi të përzemërt dhe prapëseprapë të jemi të vendosur në të vërtetën, duke hequr dorë nga sjellje që e lehtësojnë ose duket se nuk e vënë re atë që ne e dimë se është e gabuar.

E mbyll me një shembull tjetër të një marrëdhënieje familjare. Në një konferencë kunji në Miduest, rreth 10 vjet më parë, takova një motër e cila më tha se bashkëshorti i saj joanëtar e kishte shoqëruar atë në kishë për 12 vjet, por kurrë nuk ishte bashkuar me Kishën. “Çfarë duhet të bënte?” më pyeti ajo. E këshillova të vazhdonte t’i bënte të gjitha gjërat e drejta dhe të ishte e duruar dhe dashamirëse me bashkëshortin e saj.

Rreth një muaj më vonë, ajo më shkroi sa vijon: “Epo, mendova se 12 vitet ishin një shfaqje e mirë e durimit, por nuk e dija nëse po tregohesha

shumë dashmirëse për këtë. Kështu që e ushtrova shumë për më tepër se një muaj dhe ai u pagëzua.”

Dashmirësia është e fuqishme, veçanërisht në një mjedis familjar. Letra e saj vazhdon: “Po përpiqem të jem më e dashur tani sepse po punojmë për një vulosje në tempull këtë vit!”

Gjashtë vite me vonë ajo më shkroi një letër tjetër: “Bashkëshorti im [sapo] u thirr dhe u veçua si peshkopi [i lagjes sonë]”².

VI.

Në kaq shumë marrëdhënie dhe rrethana në jetë, ne duhet të jetojmë me ndryshimet. Atje ku është jetike, ana jonë e këtyre ndryshimeve nuk duhet të mohohet apo braktiset por si pasues të Krishtit ne duhet të jetojmë në paqe me të tjerët që nuk kanë të njëjtat vlera me ne apo që nuk i pranojnë mësimet mbi të cilat ato bazohen. Plani i shpëtimit të Atit, të cilin ne e njohim me anë të zbulesës profetike, na vendos në një rrethanë në vdekshmëri ku ne duhet t'i mbajmë urdhërimet e Tij. Kjo përfshin t'i duam fqinjët tanë me kultura dhe bindje të ndryshme, ashtu si Ai na ka dashur neve. Ashtu si dha mësim profeti i Librit të Mormonit, ne duhet të shkojmë përpara, duke pasur “dashuri për Perëndinë dhe për gjithë njerëzit” (2 Nefi 31:20).

Edhe pse është e vështirë të jetojmë në trazirën që na rrethon, urdhri i Shpëtimtarit tonë për ta dashur njëri-tjetrin ashtu si Ai na do ne, është ndoshta sfida jonë më e madhe. Lutem që ne të mund ta kuptojmë këtë dhe të kërkojmë ta jetojmë në të gjitha marrëdhëniet e veprimtaritë tona, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Tomas S. Monson, “Dashuria – Thelbi i Ungjillit”, *Liahona*, maj 2014, f. 91.
2. Letër Dallin H. Oaksit, 23 janar 2006 dhe 30 tetor 2012.

Nga Plaku Nil L. Andersen,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Jozef Smithi

Jezu Krishti zgjodhi një njeri të shenjtë, një njeri të drejtë që të udhëhiqte Rivendosjen e plotësisë së ungjillit të Tij. Ai zgjodhi Jozef Smithin.

Në vizitën e tij të parë për Profetin Jozef Smith në moshën 17 vjeç, një engjell e thirri Jozefin në emër dhe i tha se ai, Moroni, ishte një lajmëtar i dërguar nga prania e Perëndisë dhe se Perëndia kishte një punë për të për të bërë. Përfytyroni se çfarë duhet të ketë menduar Jozefi kur engjelli më pas i tha se emri i tij do të “mbahej për mirë e për keq mes të gjitha kombeve, fiseve dhe gjuhëve”¹. Ndoshta habia në sytë e Jozefit e bëri Moronin që ta përsëriste sërish se për të do të flitej si për mirë edhe për keq mes të gjithë popujve.²

Të mirat që u thanë për Jozef Smithin, erdhën ngadalë; të folurit e ligë filloi menjëherë. Jozefi shkroi: “Sa e çuditshme ishte që një djalë i panjohur . . . duhej të mendohej . . . mjaft i rëndësishëm për të tërhequr . . . përndjekje[n] . . . më të hidhur”³.

Ndërkohë që dashuria për Jozefin u rrit, po kështu u rrit edhe armiqësia. Në moshën 38 vjeç, ai u vra nga një turmë prej 150 burrash me fytyra të lyera me bojë.⁴ Ndërsa jeta e Profetit u ndërpre në mënyrë të befasi-shme, të mirat dhe të ligat e thëna për Jozefin sapo kishin filluar.

A duhet të habitemi me të keqen e thënë kundër tij? Apostulli Pal u quajt i shkalluar dhe i marrë.⁵ Shpëtimtari

ynë i Dashur, Biri i Perëndisë, u quajt grykës, pijanec dhe i pushtuar nga një djall.⁶

Zoti i tregoi Jozefit për fatin e tij:

“Skajet e tokës do të pyesin për emrin tënd dhe të marrët do të të përqeshin e ferri do të tërbohohet kundër teje;

Ndërsa të pastrit në zemër . . . të urtët . . . dhe të virtytshmit do të kërkojnë . . . bekime vazhdimisht prej dorës tënde”⁷.

Përse e lejon Zoti që të folurit e ligë të ndodhë bashkë me të folurin për mirë? Një arsye është që kundërshtimi ndaj gjërave të Perëndisë i bën kërkuesit e së vërtetës të gjunjëzohen në lutje për përgjigje.⁸

Jozef Smithi është Profeti i Rivendosjes. Puna e tij shpirtërore filloi me shfaqjen e Atit dhe Birit, pasuar nga vizita të shumta qiellore. Ai ishte mjeti në duart e Perëndisë për nxjerrjen në dritë të shkrimeve të shenjtë të shenjtëruara, të doktrinës së humbur dhe për rivendosjen e priftërisë. Rëndësia e punës së Jozefit kërkon më shumë sesa shqyrtim intelektual; ajo kërkon që ne, ashtu si Jozefi, të “kërkoj[më] nga Perëndia”⁹. Pyetjet shpirtërore meritojnë përgjigje shpirtërore nga Perëndia.

Shumë nga ata që nuk e pranojnë punën e Rivendosjes, thjesht nuk

besojnë se genie qiellore u flasin njerëzve në tokë. E pamundur, thonë ata, që fletët e arta të jenë dorëzuar nga një engjëll dhe të jenë përkthyer nga fuqia e Perëndisë. Prej atij mosbesimi, ata e hedhin poshtë me ngut dëshminë e Jozefit dhe disa fatkeqësisht zhyten më tej deri në zhvlerësim të jetës së Profetit dhe përgojim të karakterit të tij.

Ne jemi veçanërisht të trishtuar kur dikush që dikur e nderonte Jozefin, tërhiqet nga bindja e tij apo e saj dhe më pas e merr nëpër gojë Profetin.¹⁰

“Ta studiosh Kishën . . . përmes syve të braktisësve të saj”, tha një herë Plaku Nil A. Maksuell, është “njësoj si të intervistosh Judën për të kuptuar Jezusin. Braktisësit përherë na tregojnë më shumë për veten sesa për atë nga e cila janë larguar.”¹¹

Jezusi tha: “Bekoni ata që ju mallkojnë, . . . dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë dhe ju përndjekin”¹². Le t’u falim mirësi atyre që e kritikojnë Jozef Smithin, duke e ditur në vetë zemrat tona se ai ishte një profet i Perëndisë dhe duke u ngushëlluar nga fakti se e gjitha kjo u paratha shumë kohë më parë nga Moroni.

Si duhet t’i përgjigjemi një kërkuesi të sinqertë, që është i shqetësuar rreth komenteve negative që ai apo ajo ka dëgjuar ose lexuar për Profetin Jozef Smith? Sigurisht, ne përherë i mirëpresim pyetjet e ndershme dhe të sinqerta.

Pyetjeve rreth karakterit të Jozefit, ne mund t’u tregojmë fjalët e mijëra vetave të cilët e njihnin atë personalisht dhe të cilët dhanë jetën e tyre për punën që ai ndihmoi të ngruhej. Xhon Tejlari, i cili u qëllua katër herë nga turma që vrau Jozefin, më vonë, do të shpallte: “Unë dëshmoj para Perëndisë, engjëjve dhe njerëzve se [Jozefi] ishte një burrë i mirë, i nderuar, [dhe] i virtytshëm . . . [dhe] se karakteri

i tij privat dhe publik ishte shembullor – dhe ai jetoi dhe vdiq si një njeri i Perëndisë”¹³.

Ne mund t’i kujtojmë kërkuesit të sinqertë se informacioni në internet nuk ka një filtër të së “vërtetës”. Disa informacione, pavarësisht se sa bindëse duken, thjesht nuk janë të vërteta.

Vite më parë, lexova një artikull në revistën *Time [Koha]* që njoftonte zbulimin e një letre, gjoja të shkruar nga Martin Herrisi, që binte ndesh me rrëfimin e Jozef Smithit për gjetjen e fletëve të Librit të Mormonit.¹⁴

Disa anëtarë u larguan nga Kisha për shkak të dokumentit.¹⁵

Mjerisht, ata u larguan shumë shpejt. Muaj më vonë, ekspertët zbuluan (dhe falsifikuesi u rrëfye) se letra ishte një mashtrim absolut.¹⁶ Ju, në mënyrë të kuptueshme, mund ta vini në dyshim atë që dëgjoni në lajme, por ju kurrë nuk duhet të dyshoni te dëshmia e profetëve të Perëndisë.

Ne mund t’i kujtojmë kërkuesit se disa informacione rreth Jozefit, ndonëse të vërteta, mund të paraqiten tërësisht jashtë kontekstit të kohës dhe rrethanave të tij.

Plaku Rasëll M. Nelson e ilustroi këtë pikë. Ai tha: “Po shërbeja si këshilltar për qeverinë e Shteteve të Bashkuara në Qendrën e saj Kombëtare të Kontrollit të Sëmundjeve në Atlanta të Xhorxhës. Një herë, ndërsa po prisja një taksì për të më çuar në aeroport, pasi mbledhjet tona kishin

mbaruar, u shtriva jashtë në lëndinë për të marrë ca rreze të ngrohta dielli përpara se të kthehesha në motin dimëror të Jutës. . . . Më vonë, mora me postë një fotografi të bërë nga një fotograf me aparat fotografik me lente për larg, që kishte kapur çastin tim të çlodhjes në lëndinë. Nën të ishte një titull: ‘Këshilltari Qeveritar në Qendrën Kombëtare’. Fotografia ishte e vërtetë, titulli ishte i vërtetë, por e vërteta u përdor për të dhënë një përshtypje të pavërtetë.”¹⁷ Ne nuk e flakim diçka që e dimë se është e vërtetë, për shkak të diçkaje që nuk e kuptojmë ende.

Ne mund t’ia kujtojmë kërkuesit se Jozefi nuk ishte i vetëm në vizitat e engjëjve.

Dëshmitarët e Librit të Mormonit shkruan: “Ne deklarojmë me fjalë solemne, se një engjëll i Perëndisë zbriti nga qielli dhe . . . ne vështruam dhe pamë fletët”¹⁸. Ne mund të citojmë edhe shumë të tjerë.¹⁹

Një kërkues i sinqertë duhet ta shikojë përhapjen e ungjillit të rivendosur si frytin e punës së Zotit nëpërmjet Profetit.

Tanimë ka mbi 29.000 bashkësi dhe 88.000 misionarë që e japin mësim ungjillin në mbarë botën. Miliona shenjtorë të ditëve të mëvonshme po përpiqen të ndjekin Jezu Krishtin, të bëjnë jetë të respektueshme, të kujdesen për të varfrit dhe t’ia kushtojnë kohën dhe talentet e tyre të ndihmuarit të të tjerëve.

Jezusi tha:

“Një dru i mirë nuk mund të japë fryte të këqija, as një dru i keq të japë fryte të mira. . . .

Ju, pra, do t’i njihni . . . nga frytet e tyre.”²⁰

Këto shpjegime janë bindëse, por kërkuesi i sinqertë nuk duhet të mbështetet vetëm tek ato për të vendosur lidhur me kërkimin e tij apo të saj për të vërtetën.

Tani është koha për ta rregulluar vetë maskën tuaj shpirtërore të oksigjenit që të jeni të përgatitur për t'i ndihmuar të tjerët të cilët po e kërkojnë të vërtetën.

Çdo besimtar ka nevojë për një pohim shpirtëror për misionin dhe karakterin hyjnor të Profetit Jozef Smith. Kjo është e vërtetë për çdo brez. Pyetjet shpirtërore meritojnë përgjigje shpirtërore nga Perëndia.

Kohët e fundit, ndërsa isha në Bregun Lindor të Shteteve të Bashkuara, një misionar i kthyer më foli për një shok që ishte zhgënjyer nga informacioni që kishte marrë për Profetin Jozef Smith. Ata kishin biseduar disa herë dhe misionari i kthyer duke se kishte vetë disa dyshime për shkak të [atyre] bisedave.

Ndonëse shpresoja se ai do ta forconte shokun e tij, u ndjeva i shqetësuar për vetë dëshminë e tij. Vëllezër dhe motra, më lini t'ju jap një paralajmërim: ju nuk do të jeni aq të dobishëm për të tjerët nëse vetë besimi juaj nuk është i vendosur në mënyrë të qëndrueshme.

Disa javë më parë hipa në një avion për në Amerikën e Jugut. Shoqëruesi i fluturimit e drejtoi vëmendjen tonë te një video sigurie. “Nuk ka të ngjarë”, u paralajmëruam ne, “por nëse presioni në kabinë ndryshon, pllakëzat mbi ndenjësën tuaj do të hapen, duke nxjerrë maska oksigjeni. Në qoftë se kjo ndodh, zgjatuni dhe tërhiqeni një maskë drejt vetes. Vendoseni maskën në hundën dhe gojën tuaj. Kalojeni rripin elastik mbi kokë dhe rregullojeni maskën nëse është e nevojshme.”

Më pas, [vijoi] ky paralajmërim: “Sigurohuni që të rregulloni vetë maskën tuaj përpara se të ndihmoni të tjerët”.

Komentet negative rreth Profetit Jozef Smith do të shtohen teksa lëvizim drejt Ardhjes së Dytë të Shpëtimtarit. Gjysmë-të-vërtetat dhe mashtrimet e holla nuk do të pakësohen. Do të ketë anëtarë të familjes dhe miq të cilët do të kenë nevojë për ndihmën tuaj. Tani është koha që ta rregulloni vetë maskën tuaj shpirtërore të oksigjenit që të jeni të përgatitur për t'i ndihmuar të tjerët që po e kërkojnë të vërtetën.²¹

Një dëshmi për Profetin Jozef Smith mund t'i vijë në mënyrë të ndryshme secilit prej nesh. Ajo mund të vijë kur gjunjëzoheni në lutje, duke i kërkuar Perëndisë t'ju konfirmojë që ai ishte një profet i vërtetë. Mund të vijë kur lexoni rrëfimin e Profetit për Vegimin e Parë. Një dëshmi mund të pikojë në shpirtin tuaj kur e lexoni Librin e Mormonit në mënyrë të vazhdueshme. Ajo mund të vijë kur jepni dëshminë tuaj për Profetin ose kur qëndroni në tempull dhe e kuptoni se fuqia e shenjtë e vulosjes u rivendos në tokë nëpërmjet Jozef Smithit.²² Me besim dhe qëllim të vërtetë, dëshmia juaj për Profetin Jozef Smith do të forcohet.

Me raste, goditjet e vazhdueshme me tullumbace të mbushura me ujë nga vijat anësore mund t'ju lagin, por ato kurrën e kurrës nuk duhet ta shuajnë zjarrin flakërues të besimit tuaj.

Të rinjve që po dëgjojnë sot ose që i lexojnë këto fjalë në ditët në të ardhmen, unë u jap një sfidë të veçantë: Fitoni një dëshmi vetjake për Profetin Jozef Smith. Lëreni zërin tuaj të ndihmojë për përmbushjen e fjalëve profetike të Moronit duke folur mirë për Profetin. Ja ku janë dy ide: Së pari, gjeni shkrime të shenjta në Librin e Mormonit që ju e ndieni dhe e dini se janë absolutisht të vërteta. Pastaj, tregojuni ato familjes dhe miqve tuaj në mbrëmjen familjare, në seminar dhe në klasat tuaja të Të Rinjve dhe të Të Rejave, duke e pranuar se Jozefi ishte një mjet në duart e Perëndisë. Pastaj, lexoni dëshminë e Profetit Jozef Smith te Perla me Vlerë të Madhe ose në këtë broshurë, tanimë në 158 gjuhë. Ju mund ta gjeni atë në internet te LDS.org ose nga misionarët. Kjo është dëshmia vetjake e Jozefit lidhur me atë që ndodhi në të vërtetë. Lexojeni shpesh. Merrni parasysh ta incizoni dëshminë e Jozef Smithit me zërin tuaj, duke e dëgjuar rregullisht atë dhe duke ua treguar

Dëshmia e Profetit Jozef Smith gjendet tani në 158 gjuhë.

miqve. Të dëgjuarit e dëshmisë së Profetit në vetë zërin tuaj do t'ju ndihmojë të merrni dëshminë që kërkon.

Ditë të mrekullueshme dhe të jash-tëzakonshme na presin. Presidenti Thomas S. Monson ka thënë: “Kjo kauzë e madhe . . . do të vazhdojë të shkojë përpara, duke ndryshuar dhe bekuar jetë. . . . Asnjë forcë në të gjithë botën nuk mund ta ndalojë punën e Perëndisë. Pavarësisht se çfarë ndodh, kjo kauzë e madhe do të shkojë përpara.”²³

Ju jap dëshminë time që Jezusi është Krishti, Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë. Ai zgjodhi një njeri të shenjtë, një njeri të drejtë që të udhëhiqte Riven-dosjen e plotësisë së ungjillit të Tij. Ai zgjodhi Jozef Smithin.

Dëshmoj se Jozef Smithi ishte një burrë i ndershëm dhe i virtutshëm, një dishepull i Zotit Jezu Krisht. Perëndia, Ati, dhe Biri i Tij, Jezu Krishti, iu shfaqën atij. Ai vërtet e përktheu Librin e Mormonit nëpërmjet dhuratës dhe fuqisë së Perëndisë.

Në shoqërimin tonë përtej velit të vdekjes, ne do ta kuptojmë qartazi thirrjen e shenjtë dhe misionin hyjnor të Profetit Jozef Smith. Në atë ditë jo shumë të largët, unë dhe ju dhe miliona njerëz më shumë “Vëlla'n Jozef [do] ta njohin anemban”²⁴. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Joseph Smith – Historia 1:33.
2. Shih Joseph Smith – Historia 1:29–46.
3. Joseph Smith – Historia 1:23.
4. Shih Doktrina e Besëlidhje 135:1.
5. Shih Veprat e Apostujve 26:24.
6. Shih Mateu 11:19; Gjoni 10:20.
7. Doktrina e Besëlidhje 122:1–2.
8. Presidenti Diter F. Uhtdorf tha: “Së pari keni dyshim të dyshimit tuaja përpara se të keni dyshim të besimit juaj. Ne kurrë nuk duhet ta lejojmë dyshimin që të na mbajë të burgosur dhe të na largojë nga dashuria hyjnore, paqja dhe dhuratat që vijnë nëpërmjet besimit të Zoti Jezu Krisht” (“Ejani, Bashkohuni me Ne”, *Liahona*, nëntor 2013, f. 23). Plaku Xhefri R. Holland tha: “Kjo është një punë hyjnore në vazhdim, me shfaqjet dhe bekimet e shumta të saj duke

u shtuar në çdo drejtim, prandaj mos u merakosni nëse, herë pas here, dalin shqetësime të cilat kanë nevojë të shqyrtohen, kuptohen dhe zgjidhen. Ato dalin dhe do të dalin. Në këtë Kishë, ajo që dimë gjithmonë do ta kapërcejë atë që nuk e dimë” (“Unë Besoj, o Zot”, *Liahona*, maj 2013, f. 94).

9. Jakobit [Bibël] 1:5; shih edhe Joseph Smith – Historia 1:11–13.
10. Daniel Tajlëri kujtoi: “Vëllai Isak Behunin dhe unë [e vizitua Profetin] në banesën e tij. Përndjekjet ndaj tij qenë tema e bisedimit. Ai përsëriti shumë pohime të rreme, të papajtueshme dhe kontradiktore të bëra prej braktisësve. . . . Ai tregoi gjithashtu se si shumë prej oficerëve që . . . do t'i kishin marrë jetën [me gatishmëri] kur u arrestua, u kthyen në favor të tij [kur e njohën më mirë atë]. . . .
. . . Vëllai Behunin vërejti: ‘Nëse do të më duhet ta lë këtë Kishë unë nuk do të veproj si vepruan këta burra: Unë do të shkoja në ndonjë vend të largët ku nuk është dëgjuar ndonjëherë për Mormonizmin, do të zija vend dhe askush nuk do ta merrte vesh ndonjëherë që unë dija diçka për të.’
[Jozefi] u përgjigj menjëherë: ‘Vëllai Behunin, ti nuk e di se çfarë do të bëje. Pa dyshim që këta burra dikur menduan ashtu si ti. Përpara se të bashkoheshe me këtë Kishë ti qëndroje në tokë asnjane. . . . Kur u bashkove me këtë Kishë, ti zgjodhe t'i shërbeje Perëndisë. Kur e bërë atë, ti le tokën asnjane dhe nuk mund të kthehesh më kurrë në të. Nëse do ta braktisësh Mësuesin të cilit zgjodhe t'i shërbeje, kjo do të bëhet nëpërmjet nxitjes së të ligut dhe ti do të ndjekësh urdhrin e tij dhe do të jesh shërbëtori i tij’” (te *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* [2007], f. 345–346).
11. Neal A. Maxwell, “All Hell Is Moved” (takim shpirtëror në Universitetin “Brigam Jang”, 8 nëntor 1977), f. 3; speeches.byu.edu.
12. Mateu 5:44.
13. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), f. 83; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 135:3.
14. Shih Richard N. Ostling, “Challenging Mormonism’s Roots”, *Time*, 20 maj 1985, f. 44.
15. Shih Ostling, “Challenging Mormonism’s Roots”, f. 44; shih edhe Gordon B. Hinckley, “Lord, Increase Our Faith”, *Ensign*, nëntor 1987, f. 52; Nil L. Andersen, “Prova e Besimit Tuaj”, *Liahona*, nëntor 2012, f. 41.
16. Shih Richard E. Turley Jr., *Victims: The LDS Church and the Mark Hofmann Case* (1992).
17. Russell M. Nelson, “Truth—and More”, *Ensign*, janar 1986, f. 71.
18. “Dëshmia e Tre Dëshmitarëve”, [f. vii,] Libri i Mormonit.

19. Shih Joseph Smith – Historia 1:71, shënim; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 76:23.
20. Mateu 7:18, 20.
21. Presidenti Henri B. Ajring, duke folur për njerëzit me dyshime, tha: “Për shkak të dashurisë tuaj për ta, ju mund të vendosni t’u jepni atyre atë që kërkojnë. Ju mund të tundoheni t’i shqyrtoni me ta dyshimet e tyre, me shpresën se mund të gjeni një fakt ose shpjegime për të davaritur dyshimet e tyre. Njerëzit me dyshime shpesh dëshirojnë të flasin rreth asaj që ata mendojnë se janë faktet apo argumentet që kanë shkaktuar dyshimet e tyre dhe rreth asaj se sa shumë i trondit. . . .
Unë dhe ju bëjmë më mirë nëse nuk qëndrojmë gjatë në atë që studentët tanë e shohin si burimin e dyshimeve të tyre. . . . Problemi i tyre nuk qëndron tek ajo që ata mendojnë se shohin; ai qëndron tek ajo që ata ende nuk mund ta shohin. . . . Do të bëjmë më mirë nëse shpejt e kthejmë bisedën te gjërat e zemrës, ato ndryshime të zemrës që i hapin sytë shpirtërorë” (“And Thus We See: Helping a Student in a Moment of Doubt” [fjalim drejtuar mësuesve të fesë të Sistemit Arsimor të Kishës, 5 shkurt 1993], f. 3, 4; si.lds.org).
22. Presidenti Gordon B. Hinkli tha: “Shumë vite më parë, kur në moshën dymbëdhjetë vjeçare u shugurova dhjak, babai im, i cili ishte president i kishës tonë, më mori në mbledhjen time të parë të priftërisë të kishës. . . . [Himni i hapjes që ‘Lavdi Njeriut’.] Ata po këndonin për Profetin Jozef Smith dhe, ndërsa po e bënin atë, në zemër më erdhi një valë e madhe dashurie dhe besimi për Profetin e fuqishëm të kësaj periudhe ungjillore. . . . E dija atëherë, nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë, se Jozef Smithi ishte vërtet një profet i Perëndisë” (“Praise to the Man”, *Tambuli*, janar 1984, f. 1, 2).
23. Tomas S. Monson, “Ndërsa Mbledhemi Përsëri”, *Liahona*, maj 2012, f. 4.
24. “Lavdi Njeriut”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 50.

Nga Ted R. Kelister,
President i Përgjithshëm i Shkollës të së Dielës

Prindërit: Mësuesit Kryesorë të Ungjillit për Fëmijët e Tyre

*Në fund të fundit, shtëpia është mjedisi i përkryer për
mësimdhënien e ungjillit të Jezu Krishtit.*

Ben Karsoni tha për veten: “Unë isha nxënësi më i keq në të gjithë klasën e pestë”. Një ditë, Beni bëri një provim matematike me 30 problema. Nxënësi prapa tij e korrigjoi dhe ia ktheu. Mësuesja, znj. Uilliamson, filloi të thërriste emrin e secilit nxënës për rezultatin. Më në fund, ajo arriti te Beni. Prej turpit, ai e tha mbyturazi përgjigjen. Znj. Uilliamson, duke menduar se ai kishte thënë “9”, u përgjigj se ishte një përmirësim i mrekullueshëm për Benin të gjente 9 nga 30 problemat. Atëherë, nxënësi mbrapa Benit bërtiti: “Jo nëntë! . . . Ai nuk zgjidhi asnjë . . . saktë.” Beni tha se donte të zhdukej nga faqja e dheut.

Në të njëjtën kohë, nëna e Benit, Sonja, përballej me pengesa të vetat. Ajo vinte nga një familje me 24 fëmijë, kishte vetëm tri klasë shkollë dhe nuk mund të lexonte. Ajo ishte martuar në moshën 13 vjeçe, ishte e ndarë, kishte dy bij dhe po i triste ata në lagjet e skamura të Detroitit. Megjithatë, ajo mbështetej fort te vetja dhe kishte besim të paepur se Perëndia do ta

ndihmonte atë dhe bijtë e saj nëse ata e bënë pjesën e tyre.

Një ditë, një pikë kthese erdhi në jetën e saj dhe atë të bijve të saj. Iu bë e qartë se njerëzit e suksesshëm për të cilët pastronte shtëpitë, kishin biblioteka – ata lexonin. Pas pune, shkoi në shtëpi dhe e fiku televizorin që po shikonin Beni dhe vëllai i tij. Ajo në thelb tha: “Ju, djema, po shihni tepër shumë televizor. Që tani e tutje mund të shihni tri programe në javë. Në kohën tuaj të lirë, do të shkoni në bibliotekë – lexoni dy libra në javë dhe më jepni një përmbledhje.”

Djemtë u tronditën. Beni tha se nuk kishte lexuar kurrë asnjë libër gjatë gjithë jetës së tij përveçse kur i kërkohesh në shkollë që ta bënte atë. Ata kundërshtuan, u ankuan, bënë fjalë, por nuk pati asnjë dobi. Më pas, Beni reflektoi: “Ajo diktoi ligjin. Nuk më pëlqeu rregulli, por vendosmëria e saj për të na parë të përmirësoheshim, e ndryshoi drejtimin e jetës sime.”

Dhe çfarë ndryshimi solli! Që në klasën e shtatë ai ishte ndër të parët

e klasës së tij. Ai vijoi të ndiqte Universitetin e Jeillit me bursë studimi, pastaj shkollën mjekësore “Xhon Hopkins”, ku në moshën 33 vjeç u bë shefi i neurokirurgjisë pediatrike të saj dhe një kirurg me famë botërore. Si qe e mundur ajo? Kryesisht nga një nënë e cila, pa [pasur] shumë prej epërsive të jetës, e lartësoi thirrjen e saj si prind.¹

Shkrimet e shenjta flasin për rolin e prindërve – se është detyra e tyre për t’u mësuar fëmijëve të tyre “doktrinën e pendimit, të besimit në Krishtin, Birin e Perëndisë së gjallë, dhe të pagëzimit e të dhuratës së Frymës së Shenjtë” (DeB 68:25).

Si prindër, ne duhet të jemi mësuesit dhe shembujt kryesorë të ungjillit për fëmijët tanë – jo peshkopi, Shkolla e së Dielës, Të Rejat apo Të Rinjtë, por prindërit. Si mësuesit e tyre kryesorë të ungjillit, ne mund t’u mësojmë atyre për fuqinë dhe realitetin e Shlyerjes – për identitetin e tyre dhe fatin e tyre hyjnor – dhe duke vepruar kështu, t’u japim një themel prej shkëmbi mbi të cilin të ndërtojnë. Në fund të fundit, shtëpia është mjedisi i përkryer për mësimdhënien e ungjillit të Jezu Krishtit.

Rreth një vit më parë, isha me detyrë në Bejrut të Libanit. Ndërsa isha atje, mësova për një vajzë 12-vjeçare, Sarën. Prindërit e saj dhe dy fëmijë të tjerë më të mëdhenj ishin kthyer në besim te Kisha në Rumani, por pastaj iu kërkua të ktheheshin në atdheun e tyre kur Sara ishte vetëm 7 vjeçe. Në atdheun e tyre, nuk kishte asnjë prani të Kishës, asnjë njësi të organizuar, asnjë Shkollë të së Dielës apo program të Të Rejave. Pas pesë vitesh, kjo familje mësoi për një degë në Bejrut dhe, pak përpara se të mbërrija unë, e dërguan të bijën e tyre 12-vjeçare, Sarën, të shoqëruar nga vëllezër e motra më të mëdhenj, që të pagëzohej. Ndërsa isha atje, fola në një

takim shpirtëror mbi planin e shpëtimimit. Me një farë shpeshhtësie, Sara e ngriti dorën dhe iu përgjigj pyetjeve.

Pas mbledhjes, dhe duke e ditur se ajo nuk kishte pothuaj asnjë kontakt me Kishën, iu afrova dhe e pyeta: “Sara, nga i dije përgjigjet e atyre pyetjeve?” Ajo menjëherë u përgjigj: “Mami im më mësoi”. Ata nuk e kishin Kishën në komunitetin e tyre, por ata vërtet e kishin ungjillin në shtëpinë e tyre. Nëna e saj ishte mësuesja e saj kryesore e ungjillit.

Ishte Enosi ai që tha: “Fjalët që kisha dëgjuar shpesh atin tim të fliste në lidhje me jetën e përditshme dhe me gëzimin e shenjtoreve, më hynë thellë në zemrën time” (Enosi 1:3). Nuk ka dyshim se cili ishte mësuesi kryesor i ungjillit për Enosin.

Më kujtohet im atë, i shtrirë pranë vatrës së zjarrit, duke lexuar shkrimet e shenjta dhe libra të tjerë të mirë, dhe unë që do të shtrihesha pranë tij. Më kujtohen kartat, që e kishte zakon t’i mbante në xhepin e këmbës së tij, me citime nga shkrimet e shenjta dhe Shekspiri e fjalë të reja që ai do t’i mësonte përmendsh e studionte. Më kujtohen pyetjet dhe diskutimet për ungjillin gjatë darkës në tavolinë. Më kujtohen herët e shumta që im atë më mori për të vizituar të moshuarit – se si ai do të ndalonte në udhë e sipër për të blerë akullore për njërin ose një darkë me mish pule për një tjetër, apo shtrëngimin e dorës [me dikë], me ca para në të, para largimit. Më kujtohet ndjenja e mirë dhe dëshira për të qenë si ai.

Më kujtohet nëna ime, në moshën pak a shumë 90 vjeçe, duke gatuar në kuzhinën e banesës së saj dhe pastaj duke dalë me një tabaka me ushqime. E pyeta se ku po shkonte. Ajo u përgjigj: “Oh, po çoj ca ushqime tek të moshuarit”. Mendova me vete: “Nënë, ti je [vetë] e moshuar”. Nuk mund të

shpreh kurrë mirënjohje të mjaftueshme për prindërit e mi, të cilët ishin mësuesit e mi kryesorë të ungjillit.

Një nga gjërat më kuptimplote që mund të bëjmë si prindër, është t’u mësojmë fëmijëve tanë fuqinë e lutjes, jo thjesht zakonin e lutjes. Kur isha rreth 17 vjeç, isha gjuhëzuar pranë shtratit tim duke bërë lutjet e mia të mbrëmjes. Pa dijeninë time, nëna ime po qëndronte te pragu i derës. Kur mbarova, ajo tha: “Ted, a po i kërkon Zotit të të ndihmojë të gjesh një bashkëshorte të mirë?”

Pyetja e saj më kapi tërësisht në befasi. Ajo ishte gjëja më e largët në mendjen time. Unë po mendoja për basketbollin dhe shkollën. Dhe kështu që u përgjigja: “Jo”, të cilës ajo iu përgjigj: “Epo mirë bir, duhet ta bësh; do të jetë vendimi më i rëndësishëm që do të marrësh ndonjëherë”. Ato fjalë u zhytën thellë në zemrën time dhe kështu, për gjashtë vitet në vijim, u luta që Perëndia të më ndihmonte të gjeja një bashkëshorte të mirë. Dhe, oh, si iu përgjigj Ai asaj lutje!

Si prindër, ne mund t’u mësojmë fëmijëve tanë që të luten për gjëra me pasoja të përditshme – të luten për forcën që të jenë moralisht të pastër në një botë tepër sfiduese, të jenë të

bindur dhe të kenë kurajën për të qëndruar për të drejtën.

Nuk kam dyshim që shumica e të rinjve tanë i bëjnë lutjet e tyre të mbrëmjes, por ndoshta shumë prej tyre hasin vështirësi me zakonin e lutjes vetjake të mëngjesit. Si prindër, si mësuesit e tyre kryesorë të ungjillit, ne mund ta ndreqim këtë. Cili prind në kohët e Librit të Mormonit do t’i kishte lënë bijtë e vet të dilnin në ballë të betejës pa një parzmore dhe mburojë e shpatë për t’i mbrojtur nga goditjet potencialisht vdekjeprurëse të armikut? Por sa nga ne i lëmë fëmijët tanë të dalin jashtë pragut të shtëpisë çdo mëngjes drejt fushëbetejave më të rrezikshme nga të gjithat, që të përballen me Satanin dhe morinë e tundimeve të tij, pa parzmoren e mburojën e shpatën e tyre shpirtërore që vijnë nga fuqia mbrojtëse e lutjes? Zoti tha: “Lutu gjithmonë . . . , që ti të mund të mposhtësh Satanin” (DeB 10:5). Si prindër, ne mund të ndihmojmë për të rrënjësuar te fëmijët tanë zakonin dhe fuqinë e lutjes së mëngjesit.

Ne gjithashtu mund t’u mësojmë fëmijëve tanë që ta përdorin kohën e tyre me mençuri. Me raste, ashtu si Sonja Karsoni, ne do të na duhet të këmbëngulim me dashuri, por me

vendosmëri për ta kufizuar kohën e fëmijëve tanë me televizorin dhe mjete të tjera elektronike që në shumë raste po e sundojnë jetën e tyre. Në vend të kësaj, ne mund të na duhet ta ridrejtojmë kohën e tyre në përpjekje më frytdhënëse të përqendruara tek ungjilli. Mund të ketë ca kundërshtim fillestar, ca ankesë, por ashtu si Sonja Karsoni, ne duhet të kemi largpamësinë dhe vullnetin për t'iu përmbajtur asaj. Një ditë, fëmijët tanë do ta kuptojnë dhe vlerësojnë atë që kemi bërë. Nëse nuk e bëjmë ne këtë, kush do ta bëjë?

Ne të gjithë mund ta pyesim veten: a marrin fëmijët tanë përpjekjet tona më të mira shpirtërore, intelektuale dhe krijuese apo marrin ata kohën dhe talentet që na ngelen, pasi i kemi dhënë gjithçka mundemi thirrjes sonë në Kishë apo interesave tona profesionale? Në jetën që do të vijë, nuk e di nëse do të mbijetojnë tituj të tillë si peshkop ose presidente e Shoqatës së Ndhmës, por unë vërtet e di se titujt e bashkëshortit dhe bashkëshortes, atit dhe nënës do të vazhdojnë dhe do të nderohen, në botë pa fund. Kjo është një arsye përse është aq e rëndësishme t'i nderojmë përgjegjësitë tona si prindër këtu në tokë, në mënyrë që të mund të përgatitemi për ato përgjegjësi edhe më të mëdha, por të ngjashme, në jetën që do të vijë.

Si prindër, ne mund të ecim përpara me sigurinë se Perëndia nuk do të na lërë kurrë vetëm. Perëndia kurrë nuk na e jep një përgjegjësi pa dhënë ndihmë hyjnore – për këtë unë mund të dëshmoj. U bëfshim ne, në rolin tonë hyjnor si prindër dhe në bashkëpunim me Perëndinë, mësuesit dhe shembujt kryesorë të ungjillit për fëmijët tanë, unë lutem për këtë në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIM

1. Shih Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Nga Plaku Jorg Klebingat,
i Të Shtatëdhjetëve

Qasja te Froni i Perëndisë me Vetëbesim

Duke e vënë në zbatim Shlyerjen e Jezu Krishtit, mund të filloni ta rritni vetëbesimin tuaj shpirtëror sot nëse jeni i gatshëm të dëgjoni e të veproni.

Në një shkallë nga 1-shi te 10-ta, ku do ta klasifikonit vetëbesimin tuaj shpirtëror para Perëndisë? A keni një dëshmi vetjake se ndihmesa juaj e tanishme si shenjtor i ditëve të mëvonshme është e mjaftueshme për të trashëguar jetën e përjetshme? A mund të thoni me veten tuaj se Ati Qiellor është i kënaqur me ju? Çfarë mendimesh ju vijnë në mendje nëse, pas një minute, do të kishit një intervistë personale me Shpëtimtarin tuaj? A do ta mbizotëronin mëkatet, keqardhjet dhe të metat imazhin tuaj për veten apo do të përjetonit thjesht një pritje të gëzueshme? A do ta shikonit në sy apo do t'i shmangeshit vështrimit të Tij? A do të ngurrtonit te dera apo do të ecnit me vetëbesim drejt Tij?

Kurdoherë që kundërshtari nuk mund t'i bindë shenjtorët e papërsosur, por të paepur si puna juaj që ta braktisni besimin tuaj te një Perëndi i dashur e [që na njih] individualisht, ai nis një fushatë dashakeqe për ta

rritur sa më shumë të jetë e mundur largësinë ndërmjet jush dhe Perëndisë. Kundërshtari e di se besimi në Krisht – lloji i besimit që prodhon një rrjedhë të qëndrueshme mëshirash të dhembshura dhe madje mrekullish të fuqishme – shkon dorë për dorë me një vetëbesim vetjak se po përpiqeni të zgjidhni të drejtën. Për atë arsye ai do të përpriqet që të hyjë në zemrën tuaj për t'ju thënë gënjeshtër – gënjeshtër që Ati Qiellor është i zhgënjyer me ju, se Shlyerja është përtej mundësisë suaj për ta arrirë, se nuk ka kuptim madje as të përpriqeni, se gjithkush tjetër është më i mirë se ju, se ju jeni i padenjë dhe një mijë variante të po kësaj teme të ligë.

Për aq kohë sa i lejoni këta zëra të gdhenden në shpirtin tuaj, ju nuk mund t'i qaseni frontit të Perëndisë me vetëbesim të vërtetë. Çfarëdo që të bëni, çfarëdo gjëje për të cilën luteni, çfarëdo shpresash që mund të keni për një mrekulli, do të ketë përherë mjaftueshëm dyshim vetjak të ciflojë

besimin tuaj – jo vetëm besimin tuaj te Perëndia, por edhe besimin te vetvetja. Të jetuarit e ungjillit në këtë mënyrë nuk është argëtuese, as nuk është shumë e shëndetshme. Mbi të gjitha, është tërësisht e panevojshme! Vendimi për të ndryshuar është [në dorën] tuaj – dhe vetëm tuajën.

Do të doja të jepja gjashtë sugjerime praktike që, nëse mbahen vesh, do t'i davaritin këta zëra të ligj dhe do t'ju kthejnë llojin e sigurisë paqësore dhe vetëbesimin shpirtëror që është i juaj për t'u zotëruar nëse vetëm e dëshironi atë. Pavarësisht nga klasifikimi që i bëtë vetes në atë shkallë nga 1-shi te 10-ta, ju, duke e vënë në zbatim Shlyerjen e Jezu Krishtit, mund të filloni ta rritni vetëbesimin tuaj shpirtëror sot nëse jeni i gatshëm të dëgjoni e të veproni. Do të flas hapur, duke shpresuar të ngre moralisht dhe jo të fyej.

1. Mbani përgjegjësi për mirëqenien tuaj vetjake shpirtërore. Ndaloni së fajësuarit të tjerët apo rrethanat tuaja, ndaloni së justifikuarit dhe ndaloni së dhëni shfajësime për arsyet përse ju mund të mos jeni duke u përpjekur plotësisht që të jeni i bindur. Pranoi se ju jeni “të lirë sipas mishit” dhe “të lirë të [zgjidhni] lirinë dhe jetën e përvetshme” (2 Nefi 2:27). Zoti i njeh përsosurisht rrethanat tuaja, por Ai gjithashtu e di përsosurisht mirë nëse ju thjesht zgjidhni të mos e jetoni plotësisht ungjillin. Nëse është kështu, jini mjaftueshëm të ndershëm për ta pranuar atë dhe përpiquni të jeni të përsosur brenda sferës suaj vetjake të rrethanave. *Vetëbesimi shpirtëror rritet kur mbani përgjegjësi për mirëqenien tuaj vetjake shpirtërore duke vënë në zbatim Shlyerjen e Jezu Krishtit përditë.*

2. Mbani përgjegjësi për mirëqenien tuaj vetjake fizike. Shpirti juaj përbëhet nga trupi dhe fryma juaj (shih

DeB 88:15). Të ushqyerit e shpirtit ndërsa trupi, i cili është një tempull, shpërfillet zakonisht çon në mospajtim shpirtëror dhe vetëvlerësim të ulur. Nëse nuk jeni në formë fizike, nëse nuk jeni rehat me vetë trupin tuaj dhe mund të bëni diçka për këtë, atëherë bëjeni! Plaku Rasëll M. Nelson ka dhënë mësim se ne duhet “ta konsiderojmë trupin tonë si tempull vetjak tonin” dhe se ne duhet “të kontrollojmë dietën dhe stërvitjen tonë për një formë të mirë fizike” (“We Are Children of God”, *janar 1999*, f. 103).

Presidenti Bojd K. Paker ka dhënë mësim “se shpirti ynë dhe trupi ynë ndërthuren në mënyrë të tillë që trupi ynë bëhet një mjet i mendjes sonë dhe themeli i karakterit tonë” (“The Instrument of Your Mind and the Foundation of Your Character” [mbledhje rreth vatrës e Sistemit Arsimor të Kishës, 2 shkurt 2003], f. 2; speeches.byu.edu). Prandaj, ju lutemi përdorni gjykim të mirë për atë që konsumoni, dhe veçanërisht për sasinë që konsumoni, dhe jepini trupit tuaj rregullisht stërvitjen për të cilën ka nevojë dhe e meriton. Nëse jeni fizikisht në gjendje, vendosni sot të jeni zot i trupit tuaj dhe filloni një program të rregullt, afatgjatë stërvitor, të përshtatur për aftësitë tuaja, të ndërthurur me një dietë më të shëndetshme. *Vetëbesimi shpirtëror rritet kur shpirti juaj, me ndihmën e Shpëtimtarit, e ka me të*

vërtetë nën kontroll burrin apo gruan vetjake të natyrshme që jeni ju.

3. Përqafojeni bindjen e vullnetshme, me gjithë zemër si pjesë të jetës suaj. Pranojeni se nuk mund ta doni Perëndinë pa dashur edhe urdhërimet e Tij. Standardi i Shpëtimtarit është i qartë dhe i thjeshtë: “Nëse më doni, zbatoni urdhërimet e mia” (Gjoni 14:15). Bindja përzgjedhëse sjell bekime përzgjedhëse dhe të zgjedhurit e diçkaje të keqe kundrejt diçkaje më të keqe është përsëri zgjedhje e gabuar. Nuk mund të shihni një film të keq dhe të prisni të ndiheni të virtytshëm pasi nuk patë një film shumë të keq. Bindja me besnikëri ndaj disa urdhërimeve nuk e shfajëson shpërfilljen e të tjerave. Me të drejtë, Abraham Linkoln tha: “Kur bëj mirë, unë ndihem mirë; kur bëj keq, unë ndihem keq” (në William H. Herndon dhe Jesse William Weik, *Herndon's Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 vëll. [1889], 3:439).

Gjithashtu, bëjini gjërat e duhura për arsyet e duhura. Zoti, i cili “kërkon zemrën dhe një mendje të gatshme” (DeB 64:34) dhe i cili “është në gjendje të dallojë mendimet dhe dëshirat e zemrës” (DeB 33:1), e di arsyen përse shkoni në kishë – nëse jeni i prani-shëm vetëm fizikisht apo duke adhuruar vërtet. Ju nuk mund të këndonit të dielën “Babiloni, Babiloni, t’themi lamtumir” dhe pastaj ta kërkonte ose

ta toleroni shoqërinë e saj përsëri çaste më pas (“Ye Elders of Israel”, *Hymns*, nr. 319). Kujtoni se shkujdesi në çështjet shpirtërore kurrë nuk qe lumturi. Bëjeni Kishën dhe ungjillin e rivendosur [pjesë të] të gjithë jetës suaj, jo vetëm pjesë të jetës suaj të jashtme ose shoqërore. Zgjedhja këtë ditë se kujt doni t’i shërbeni përbën shërbim vetëm me buzë – derisa ju me të vërtetë të jetoni në përputhje me të (shih Jozueut 24:15). *Vetëbesimi shpirtëror rritet kur ju po përpiqeni vërtet, për arsyet e drejta, të bëni një jetë të shenjtëruar, pavarësisht nga papërsosuritë tuaja!*

4. *Bëhuni vërtet, po vërtet të zotët në të penduarin plotësisht dhe me shpejtësi.* Për shkak se Shlyerja e Jezu Krishtit është mjaft e volitshme, ju duhet ta vini në zbatim me bujari 24 orë në 24, 7 ditë në javë, pasi ajo kurrë nuk

shtron. Përqafojeni Shlyerjen e Jezu Krishtit dhe pendimin si gjëra që duhet të mirëpiten dhe zbatohen përditë në përputhje me urdhrat e Mjekut të Madh. Krijoni një zakon të pendimit të vazhdueshëm, të lumtur, të gëzueshëm duke e bërë atë stilin e zgjedhur të jetesës. Duke vepruar kështu, bëni kujdes nga tundimi i shtyrjes për më vonë dhe mos prisni që bota t’ju brohorasë. Duke i mbajtur sytë te Shpëtimtari, shqetësohuni më shumë për atë që Ai mendon për ju dhe lërinin pasojat të vijnë. *Vetëbesimi shpirtëror rritet kur pendoheni me dëshirë dhe me gëzim për mëkatet si të vogla edhe të mëdha në kohën kur ndodhin, duke vënë në zbatim Shlyerjen e Jezu Krishtit.*

5. *Bëhuni vërtet, po vërtet i zoti për të falur.* “Unë, Zoti, do të fal kë do të fal, por nga ju kërkohet t’i falni të gjithë njerëzit” (DeB 64:10). Falni

gjithkënd, gjithçka, gjithë kohën ose të paktën përpiquni të veproni kështu, duke e lejuar në këtë mënyrë faljen të hyjë në vetë jetën tuaj. Mos mbani mëri, mos u fyeni lehtësisht, falni dhe harroni shpejt dhe mos mendoni kurrë se bëni përjashtim nga ky urdhërim. *Vetëbesimi shpirtëror rritet kur e dini se Zoti e di që nuk mbani asnjë ndjenjë të keqe kundrejt një shpirti tjetër.*

6. *Pranojini sprovat, pengesat dhe “të papriturat” si pjesë të përvojës suaj në vdekshmëri.* Mbani mend se jeni këtu për t’u vënë në provë dhe sprovuar “për të parë nëse [ju] do t’i bë[ni] të gjitha gjërat që Zoti, Perëndia [juaj], do [t’ju] urdhërojë” (Abraham 3:25) – dhe a mund të shtoj vetëm “në të gjitha rrethanat”. Miliona prej vëllezërve dhe motrave tuaja janë sprovuar ose po sprovohen në këtë mënyrë, prandaj përse ju do të përbënit përjashtim? Disa sprova vijnë nga vetë mosbindja ose pakujdesia juaj. Sprova të tjera vijnë prej pakujdesisë së të tjerëve ose thjesht ngaqë kjo është një botë e rënë. Kur këto sprova vijnë, ithtarët e kundërshtarit fillojnë të kumtojnë se ju bëtë diçka gabim, se ky është një ndëshkim, një shenjë që Ati Qiellor nuk ju do. Mos i merrni parasysht ato! Përkundrazi, përpiquni ta detyroni veten të buzëqeshë, shihni drejt qiellit dhe thoni: “E kuptoj, Zot. E di se çfarë është kjo. Një kohë për të dhënë prova për veten time, apo jo?” Atëherë bashkëpunoni me Të për të duruar si duhet deri në fund. Vetëbesimi shpirtëror rritet kur ju pranoni se “shpesh sprovat dhe mundimet lejohen të vijnë në [jetën tuaj] si pasojë e asaj që [ju] po e bëni siç duhet” (Glenn L. Pace, “Crying with the Saints” [takim shpirtëror i Universitetit “Brigam Jang”, 13 dhjetor 1987], f. 2; speeches.byu.edu).

Ndërsa po kryesoja Misionin e Kievit në Ukrainë, një herë pyeta një prej motrave të mia më besnike se

përse ajo ishte përherë aq e ashpër me veten, se përse e mundonte gjithmonë veten [edhe] për gjërat më të vogla.

Përgjigjja e saj ishte shembulli model i një personi që dëgjon zërin e gabuar, kur u përgjigj: “Në mënyrë që asnjë të mos më qortoje për atë”.

Vëllezër dhe motra, këshilla ime për këtë motër misionare është këshilla ime për ju: pranojini dobësitë tuaja dhe përbaluni me to, por mos u paralizoni prej tyre ngaqë disa prej tyre do të jenë shoqërueset tuaja derisa të largoheni nga kjo jetë tokësore. Pavarësisht nga gjendja juaj e tanishme, pikërisht në çastin që zgjidhni me dëshirë pendimin e ndershëm, të gëzueshëm, të përditshëm duke u përpjekur që thjesht të bëni më të mirën dhe të jini vetja juaj më e mirë, Shlyerja e Shpëtimtarit ju rrethon dhe ju ndjek, si ta themi, kudo që shkoni. Duke jetuar në këtë mënyrë, ju me të vërtetë mundet që “gjithmonë . . . të mbani një heqje të mëkateve tuaja” (Mosia 4:12) në çdo orë të çdo dite, në çdo sekondë të çdo minute dhe kështu të jeni plotësisht i pastër dhe i pranueshëm përpara Perëndisë *gjatë gjithë kohës*.

I juaji është privilegji, nëse e dëshironi, që të arrini ta dini vetë, sot ose së shpejti, se ju po e kënaqni Perëndinë pavarësisht nga të metat tuaja. Dëshmoj për një Shpëtimtar të dashur që pret prej nesh t'i jetojmë urdhërimet. Dëshmoj për një Shpëtimtar të dashur që po pret me kaq shumë padurim të na japë hirin dhe mëshirën e Tij. Dëshmoj për një Shpëtimtar të dashur që gëzohet kur ne e vëmë në zbatim Shlyerjen e Tij përditë, me sigurinë e qetë dhe të gëzueshme se ne po shohim në drejtimin e duhur. Dëshmoj për një Shpëtimtar të dashur i cili po pret me padurim që “të forcohet vetbesimi [juaj] në prani të Perëndisë” (DeB 121:45). Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Eduardo Gavaret,
i Të Shtatëdhjetëve

Po, Zot, Unë Do të Të Ndjek

Zoti na fton duke përdorur folje të ndryshme: “Ejani tek unë”, “Më ndiq”, “Ec me mua”. Në secilin rast ajo është një ftesë për të vepruar.

Pasi vini re, Zoti në urtësi u jep të gjitha kombeve, nga kombi dhe gjuha e tyre, për të mësuar fjalën e tij.¹ Sot ky shkrim i shenjtë po përmbushet përsëri teksa më është dhënë mundësia për t'i shprehur ndjenjat e mia në gjuhën time amtare.

Ishte viti 1975 dhe po shërbeja në Misionin e Paraguait dhe të Uruguait si misionar i ri. Gjatë muajit tim të parë në mision, udhëheqësit e zonës bënë një aktivitet për të treguar konkretisht një parim ungjilli. Çdo misionari në zonë iu lidhën sytë dhe na u tha se duhej të ndiqnim një shteg që të çonte te salla kulturore. Ne duhej të ndiqnim zërin e një udhëheqësi të veçantë, një zë që e dëgjuam përpara se të fillonim të ecnim. Megjithatë, ne u paralajmëruam se, gjatë udhëtimit, do të dëgjonim zëra të ndryshëm që do të përpiqeshin të na ngatërronin dhe të na nxirrnin nga shtegu.

Pas disa minutash duke dëgjuar zhurma, të folura dhe – në mes të të gjithë kësaj – një zë që tha: “Më ndiq”, u ndjeva i sigurt se po ndiqja zërin e duhur. Kur mbërritëm në sallën kulturore të godinës kishtarë, udhëheqësit na kërkuan që t'i lironim sytë. Kur e

bëra këtë, e kuptova se ishin dy grupe dhe se unë isha në grupin që kishte ndjekur zërin e gabuar. “Dukej aq i ngjashëm me zërin e duhur”, thashë me vete.

Ajo përvojë e 39 viteve më parë pati një efekt të pashlyeshëm tek unë. I thashë vetes: “Kurrë, kurrë më mos ndiq zërin e gabuar”. Pastaj i thashë vetes: “Po, Zot, unë do të Të ndjek”.

Dua ta lidh këtë përvojë me ftesën e dhembshur të Shpëtimtarit ndaj nesh:

“Unë jam bari i mirë, dhe i njoh delet e mia. . . .

Delet e mia e dëgjojnë zërin tim, unë i njoh dhe ato më ndjekin.”²

Ftesa për ta “ndjekur Atë]” është ftesa më e thjeshtë, më e drejtpërdrejtë dhe më e fuqishme që mund të marrim. Ajo vjen nga një zë i qartë që nuk mund të ngatërrohet.

Zoti na fton duke përdorur folje të ndryshme: “Ejani tek unë”, “Më ndiq”, “Ec me mua”. Në secilin rast ajo nuk është një ftesë pësore; ajo është një ftesë për të vepruar. Ajo i drejtohet të gjithë njerëzimit nga dikush që është Profet i profetëve, Mësues i mësuesve, Biri i Perëndisë, Mesia.

Ftesa “Ejani tek Unë”

“Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t’ju jap çlodhje.”³

Ju që nuk jeni ende anëtarë të Kishës do ta merrni këtë ftesë nëpërmjet zërit të misionarëve me fjalët: “A do të lexoni Librin e Mormonit? A do të luteni? A do të vini në Kishë? A do ta ndiqni shembullin e Jezu Krishtit duke u pagëzuar nga dikush që ka autoritet?”⁴ Si do t’i përgjigjeni kësaj ftese sot?⁵

Ju ftoj ta dëgjoni dhe ta pranoni mesazhin duke thënë: “Po, Zot, unë do të Të ndjek!”

Karlos Badiola dhe familja e tij nga Minasi i Uruguait, po takoheshin me misionarët. Ngaqë misionarët bënin shumë pyetje gjatë mesimeve, ata vendosën të ftonin një fqinjë joanëtarë – 14-vjeçaren Norma – për t’i ndihmuar ata të përgjigjeshin. Norma ishte një nxënëse e përkushtuar në shkollë të mesme që po e studionte Biblën në shkollë atë vit, ndaj, kur misionarët bënin një pyetje, Norma u përgjigjej. Ajo ishte një “kërkuese e artë”. Mësimi që u dha atë ditë, ishte rreth Fjalës së Urtësisë.

Kur u kthye në shtëpi pas mesimit me misionarët, Norma e dinte se ç’duhej të bënte. Ajo i tha nënës së saj: “Mami, që tani e tutje s’ka më kafe me

qumësht për mua. Vetëm qumësht.” Ai reagim ishte shfaqja e dallueshme e dëshirës së saj për ta pranuar ftesën për të ndjekur Krishtin, kur iu bë nga misionarët.

Që të dy, Karlos Badiola dhe Norma u pagëzuan. Më vonë, duke ndjekur shembullin e Normës, nëna, babai dhe vëllezërit e motrat e saj u pagëzuan gjithashtu. Norma dhe unë u rritëm së bashku në atë degë të vogël, por të fuqishme. Më vonë, kur u ktheva nga shërbimi në mision, ne u martuam. Gjithmonë e kam ditur se do të ishte më e lehtë për mua ta ndiqja Shpëtimtarin me të në krah.

Dikush që është anëtar i kishës dhe e ka pranuar këtë ftesë, e përtërin zotimin çdo javë duke marrë sakramentit.⁶ Një pjesë e atij zotimi përfshin zbatimin e urdhërimeve; duke vepruar kështu ju po thoni: “Po, Zot, unë do të Të ndjek!”⁷

Ftesa “Më Ndiq”

“Më Ndiq”, ishte ftesa e Zotit ndaj sundimtarit të ri pasanik. I riu pasanik i kishte mbajtur urdhërimet gjatë gjithë jetës së tij. Kur e pyeti se ç’mund të bënte më tepër, ai mori një përgjigje me një ftesë të qartë: “Eja, . . . më ndiq”⁸. Sidoqoftë, edhe pse ftesa ishte e thjeshtë, nuk ishte pa sakrificë. Ajo

donte përpjekje – të bashkuar me vendimin dhe veprimin.

Profeti Nefi ftoi vetëshqyrtimin kur pyeti: “Dhe [Jezusi] u tha fëmijëve të njerëzve: Më ndiqni mua. Prandaj, vëllezërit e mi të dashur, a mund ta ndjekim ne Krishtin, në qoftë se nuk jemi të gatshëm t’u bindemi urdhërimeve të Atit?”⁹

Ftesa “ejani tek unë”, për ta dëgjuar zërin e Tij dhe për ta ndjekur atë, ka qenë mesazhi i misionarëve që nga fillimi, duke i ndihmuar shumë njerëz që ta ndryshojnë jetën e tyre njëherë e mirë.

Pesëdhjetë vite më parë, misionarët hynë në dyqanin e orëndreqjes të babait tim, që të linin një orë për ta riparuar. Sikurse bëjnë misionarët e mirë, ata përfituan nga mundësia për të folur me babanë dhe nënën time rreth ungjillit. Babai im i pranoi misionarët dhe nëna ime e pranoi mesazhin dhe ftesën për ta ndjekur Krishtin. Nga ajo ditë e deri sot, ajo ka qëndruar aktive në Kishë. Ajo tha: “Po, Zot, unë do të Të ndjek!”

Ndërsa përpiqeni të vini tek Ai, ju do të merrni fuqinë për të lehtësuar barrët e jetës, qoftë fizike apo shpirtërore dhe të përjetoni një ndryshim të brendshëm pozitiv që do t’u ndihmojë të jeni më të lumtur.

Ftesa “Ec me Mua”

Enoku u thirr për t’ia predikuar ungjillin një populli të vështirë me zemër të ngurtësuar. Ai nuk ndihej në lartësinë e duhur. Ai kishte dyshime rreth faktit në mund ta bënte. Zoti ia qetësoi dyshimet dhe ia forcoi besimin nëpërmjet ftesës “Ec me mua” – një ftesë që, si bastuni i një të verabri apo krahu i një miku, mund t’i drejtojë hapat e dikujt, i cili nuk është i sigurt. Duke e kapur Shpëtimtarin për krahu dhe duke ecur me Të, Enoku zbuloi se hapi i tij u bë i vendosur

dhe ai u bë një misionar dhe profet i madh.¹⁰

Vendimi për të "[ardhur] tek [Ai]" dhe për ta "ndjekur Atë" është vetjak. Kur e pranojmë këtë ftesë, niveli ynë i zotimit rritet dhe është atëherë që ne mund të "ecim" me [Të]. Ky nivel përcakton një marrëdhënie më të ngushtë me Shpëtimtarin – frytin e pranimit prej nesh të ftesës së parë.

Norma dhe unë e pranuar secili më vete ftesën për të "[ardhur] tek [Ai]" dhe për ta "ndjekur Atë" Pastaj, së bashku, duke e përkrahur njëri-tjetrin, ne kemi mësuar të ecim me Të.

Përpjekja dhe vendosmëria për ta kërkuar Atë dhe për ta ndjekur Atë do të shpërblehen me bekimet që na nevojiten.

I tillë ishte rasti i gruas e cila, me përpjekje të mëdha, ia doli të prekte rrobën e Shpëtimtarit¹¹ ose rasti i Bartimeut, të verbrit, vendosmëria e të cilit ishte një faktor kyç në mrekullinë që ndodhi në jetën e tij.¹² Në të dyja rastet, u dha shërimi i trupit dhe i shpirtit.

Zgjatëni dorën tuaj, prekeni rrobën e Tij, pranojeni ftesën e Tij, thoni: "Po, Zot, unë do të Të ndjek!" – dhe ecni me Të.

"Ejani tek unë", "Më ndiq", "Ec me mua", janë ftesa që përmbajnë fuqi të qenësishme – për ata që i pranojnë – për të shndërruar jetën tuaj dhe për të prodhuar një *ndryshim brenda jush* që do t'ju bëjë të thoni: "[Unë] nuk [kam] më prirje të bëj keq, por të bëj mirë vazhdimisht"¹³.

Si një shfaqje e jashtme e atij ndryshimi, ju do të ndieni dëshirën e fortë që të "ndihmo[ni] të dobëtit, [të] ngrit[ni] duart që varen poshtë dhe [të] forco[ni] gjunjët e këputur"¹⁴.

Çfarë hapash mund të hedhim sot që të "ecim" me [Të]?"

1. *Ushqejeni dëshirën* për të qenë një ndjekës më i mirë i Krishtit.¹⁵
2. *Lutuni* për këtë dëshirë që besimi juaj tek Ai të mund të rritet.¹⁶
3. *Merrni njohuri* nga shkrimet e shenjta, duke e ndriçuar udhën dhe duke e forcuar dëshirën tuaj për të ndryshuar.¹⁷
4. *Merreni sot vendimin* për të vepruar dhe thoni: "Po, Zot, unë do të Të ndjek!" Thjeshtë të diturit e së vërtetës nuk do ta ndryshojë botën tuaj përveç nëse e ktheni njohurinë tuaj në *veprim*.¹⁸

5. *Ngulmoni* te vendimi që keni marrë duke i ushtruar këto parime përditë.¹⁹

Fjalët e profetit tonë të dashur, Presidentit Tomas S. Monson, na dhënsin shtysë për të vepruar prej dëshirës për ta pranuar ftesën e Shpëtimtarit. Presidenti Monson tha: "Kush është Mbreti i lavdisë, ky Zot i ushtrive? Ai është Mësuesi ynë. Ai është Shpëtimtari ynë. Ai është Biri i Perëndisë. Ai është Vepronjësi i Shpëtimit. Ai na bën me shenjë [të afrohem]: 'Ndiqme'. Ai udhëzon: 'Shko dhe bëj kështu edhe ti'. Ai lutet: 'Zbatoni urdhërimet e mia.'"²⁰

E marrshim sot vendimin për ta rritur nivelin tonë të adhurimit dhe zotimit ndaj Perëndisë dhe u dëgjofte me zë të fortë dhe e qartë përgjigja jonë ndaj ftesës së Tij: "Po, Zot, unë do të Të ndjek!"²¹ Në emrin e shenjtë të Zotit Jezu Krisht, amen. ■

SHËNIME

1. Alma 29:8.
2. Gjoni 10:14, 27.
3. Mateu 11:28; shih edhe Isaia 55:3.
4. Shih *Predikoni Ungjillin Tim: Një Udhëzues për Shërbimin Misionar* (2004), f. 31, 203–210.
5. Shih Veprat e Apostujve 2:37–38.
6. Shih Doktrina e Besëlidhje 8:37, 77–79.
7. Shih Doktrina e Besëlidhje 42:29.
8. Marku 10:21.
9. 2 Nefi 31:10
10. Shih Moisiu 6:33–35.
11. Shih Lluca 8:43–48.
12. Shih Marku 10:46–52.
13. Mosia 5:2.
14. Doktrina e Besëlidhje 81:5; shih edhe Isaia 35:3.
15. Shih Alma 22:15–16; Dallin H. Oaks, "Dëshirë", *Liahona*, maj 2011, f. 42–45.
16. Shih Alma 34:17–27; 37:37.
17. Shih Psalmeve 119:105; Helamani 3:29.
18. Shih Mosia 5:5.
19. Ralf Ualdo Emerson tha: "Ajo që këmbëngulim të bëjmë, bëhet më e lehtë për t'u bërë; jo se natyra e asaj gjëje ka ndryshuar, por se fuqia jonë për ta bërë atë është rritur" (në Heber J. Grant, *Gospel Standards*, përpil. G. Homer Durham [1941], f. 355).
20. Tomas S. Monson, "Të Gjejmë Gëzim në Udhëtim", *Liahona*, nëntor 2008, f. 88.
21. Shih "Lord, I Would Follow Thee", *Hymns*, nr. 220.

Bariloçe, Argjentinë

Nga Plaku Xhefri R. Holland,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

A Nuk Jemi Ne të Gjithë Lypësa?

Të pasur apo të varfër, ne duhet të “bëjmë atë që mundemi” kur të tjerët janë në nevojë.

Cfarë elementi i ri, i mrekullueshëm u paraqit në formatin e konferencës sonë të përgjithshme. Bien hecho [të lumtë], Eduardo.

Në atë që do të ishte çasti më befasues i shërbesës së Tij të hershme, Jezusi u ngrit në këmbë në sinagogën e vendlindjes së Tij, në Nazaret, dhe lexoi këto fjalë të profetizuara nga Isaia dhe të shënuara në Ungjillin sipas Llukës: “Fryma e Zotit është mbi mua, sepse ai më vajosi për [t’u predikuar ungjillin] të varfër[ve]; ai më dërgoi për të shëruar ata që e kanë zemrën të thyer, për të shpallur çlirimin e të burgosurve dhe . . . për të çliruar përsëri të shtypurit”¹.

Në këtë mënyrë e bëri Shpëtimtari shpalljen e parë publike të shërbesës së Tij mesianike. Por ky varg gjithashtu bëri të qartë se, në udhë e sipër drejt flijimit shlyes të pashoq dhe Ringjalljes së Tij, detyra parësore dhe më e rëndësishme mesianike e Jezusit do të ishte të bekonte të varfrit, duke përfshirë të varfrit në shpirt.

Që nga fillimi i shërbesës së Tij, Jezusi i donte të varfëruarit dhe të vuajturit në një mënyrë të jashtëzakonshme. Ai u lind në shtëpinë e dy prej tyre dhe u rrit mes shumë prej tyre.

Ne nuk i dimë të gjitha hollësitë e jetës së Tij në vdekshmëri, por Ai njëherë tha: “Dhelprat i kanë strofkat, dhe zogjtë . . . çerdhet, por Biri i njeriut nuk ka as ku të mbështetet kokën”². Siç duket, Krijuesi i qiellit e i tokës “dhe të gjitha gjëra[ve] që ndodhen në to”³ ishte, të paktën gjatë jetës së Tij si i rritur, i pastrehë.

Gjatë gjithë historisë, varfëria ka qenë një nga sfidat më të mëdha dhe më të përhapura të njerëzimit. Barra e saj e natyrshme është zakonisht fizike, por dëmtimi shpirtëror dhe emocional që mund të sjellë, mund të jetë edhe më ligështues. Në çfarëdo rasti, Shëlbuesi i madhërishtë nuk ka bërë asnjë thirrje më këmbëngulëse sesa që ne të bashkohemi me Të në largimin e kësaj barre prej njerëzve. Si Jehova, Ai tha se do ta gjykonte shtëpinë e Izraelit ashpërsisht ngaqë “trupat pa jetë të [nevojtarëve] ndodhen në shtëpitë tuaja”.

“Çfarë të drejte keni”, bëri thirrje Ai, “të merrni nëpër këmbë popullin tim dhe të shtypni fytyrën e të varfërve?”⁴

Shkruesi i Fjalëve të Urta do ta bënte çështjen mprehtësisht të qartë: “Kush shtyp të varfërin fyen rëndë [A]të që e ka bërë” dhe “kush mbyll

veshin ndaj britmës së të varfërit, do të bërtasë edhe ai, por nuk do të ketë përgjigje.”⁵

Në kohën tonë, Kisha e rivendosur e Jezu Krishtit nuk kishte arritur ende përvjetorin e saj të parë, kur Zoti i urdhëroi anëtarët të “kujdesen për të varfërit e nevojtarët dhe t’u administrojnë për t’i ndihmuar, që ata të mos vuajnë”⁶. Vini re mënyrën urdhërore të këtij fragmenti – “ata të mos vuajnë”. Ajo është mënyra që përdor Perëndia kur Ai e ka seriozisht.

Duke marrë parasysh sfidën e pamasë të mposhtjes së pabarazisë në botë, çfarë mund të bëjë një burrë ose një grua? Mësuesi Vetë na ofroi një përgjigje. Kur, përpara tradhtimit dhe Kryqëzimit të Tij, Maria ia vajosi kokën Jezusit me një vaj të kushtueshëm varrimesh, Judë Iskarioti e kundërshtoi këtë shpenzim të madh dhe “[mërmëriti] ndaj saj”⁷.

Jezusi tha:

“Pse e shqetësoni? Ajo kreu një vepër të mirë ndaj meje. . . .

*Ajo bëri atë që mundi.”*⁸

“Ajo bëri atë që mundi!” Çfarë formule e përmbledhur! Një gazetar dikur e pyeti Nënë Terezën e Kalkutës rreth detyrës së saj të pashpresë të shpëtimit të të braktisurve në atë qytet. Ai tha se, duke folur në mënyrë statistikore, ajo nuk po arrinte absolutisht asgjë. Kjo grua e vogël, e mrekullueshme iu përgjigj prerazi se puna e saj ishte rreth dashurisë, jo rreth statistikave. Pavarësisht nga numri tronditës i njerëzve që ishin *përtej* mundësisë së saj për t’i ndihmuar, ajo tha se mund ta zbatonte urdhërimin për ta dashur Perëndinë dhe të afërmin duke u shërbyer atyre që ndodheshin *brenda* mundësisë që t’i arrinte me çfarëdo burimesh që kishte. “Ajo që bëjmë, nuk është veçse një pikë ujë në oqean”, do të thoshte ajo në një rast tjetër. “Por nëse nuk do ta bënim atë, oqeani do të kishte një

pikë më pak [nga ç'ka tani].⁹ Urtësisht, gazetari arriti në përfundimin se, në mënyrë të dukshme, krishtërimi *nuk* është një ndërmarrje statistikore. Ai arsyetoi se, nëse do të kishte më shumë gëzim në qiell për një mëkatar që pendohet sesa për nëntëdhjetë e nëntë që s'kanë nevojë për pendim, atëherë në mënyrë të dukshme Perëndia nuk shqetësohet tepër për përqindjet.¹⁰

Pra, si mund ta “bëjmë atë që mundemi”?

Për së pari, ne, sikurse na mësoi Mbreti Beniamin, mund t'i japim fund mosdhënies së ndihmës sonë ngaqë i shohim të varfrit sikur ata e kanë shkaktuar vetë mjerimin e tyre. Ndosh-ta disa i *kanë* krijuar vetë vështirësitë e tyre, por a nuk bëjmë të gjithë ne të tjerët pikërisht po të njëjtën gjë? A nuk është kjo arsyeja përse ky sundimtar i dhembshur pyet: “A nuk jemi ne të gjithë lypësa?”¹¹ A nuk kërkojmë me dëshpërim ne të gjithë ndihmë e shpresë dhe përgjigje ndaj lutjeve? A nuk lypim të gjithë falje për gabimet që kemi bërë dhe shqetësimet që kemi shkaktuar? A nuk përgjerohe-mi të gjithë që hiri të zhdëmtojë për dobësitë tona, që mëshira të ngadhë-njejë mbi drejtësinë të paktën në rastin tonë? Nuk është aspak e çuditshme që Mbreti Beniamin thotë se ne *fitojmë* një heqje të mëkateve tona duke iu përgjoruar Perëndisë, i cili përgjigjet plot dhembshuri, por e *ruajmë* një heqje të mëkateve tona duke iu përgjigjur në mënyrë të dhembshur të varfërve që na përgjerohen neve.¹²

Përveç ndërmarrjes së veprimit të mëshirshëm në emër të tyre, ne duhet edhe të lutemi për njerëzit në nevojë. Një grup zoramitësh, të quajtur nga anëtarët e bashkësisë së tyre të ishin “fëlliqësi” dhe “zgjyrë” – ato janë fjalë të shkrimeve të shenjta – u dëbuan prej shtëpive të tyre të lutjes “për

shkak të veshjeve të tyre të leckosura”. Ata ishin, thotë Mormoni, “të varfër nga gjërat e botës; dhe gjithashtu . . . të varfër në zemër”¹³ – dy kushte që pothuajse gjithmonë shkojnë së bashku. Shokët misionarë, Alma dhe Amuleku, e kundërshtojnë mospranimin e dënueshëm të njerëzve me veshje të rreckosura duke u thënë se, pavarësisht cilat privilegje mund t’ua mohojnë të tjerët atyre, ata gjithmonë mund të luten – në fushat e tyre dhe në shtëpitë e tyre, në familjet e tyre dhe në zemrat e tyre.¹⁴

Por më pas, pikërisht këtij grupi që ishte dëbuar, Amuleku u thotë: “Pasi [të jeni lutur], në qoftë se *ju* nuk ndihmoni nevojtarët dhe të zhveshurit dhe nuk vizitoni të sëmurët dhe të mjeruarit dhe nuk u jepni nga gjëja juaj, *në qoftë se [e] keni [atë],* atyre që kanë nevojë – unë ju them *juve*, . . . lutja juaj është e kotë dhe nuk ju vlen për asgjë dhe ju jeni si hipokritët që mohojnë besimin”¹⁵. Çfarë kujtuesi mahnitës që të pasur *apo* të varfër, ne duhet të “bëjmë atë që mundemi” kur të tjerët janë në nevojë.

Tani, që të mos akuzohem për propozimin e programeve shoqërore donkishoteske, globale apo për mbështetjen e lypjes nëpër rrugë si një punësim me vlerë, unë ju siguroj se nderimi im për parimet e zellit për punë, kursimit, mbështetjes te vetja dhe synimit këmbëngulës, është po

aq i fortë sa edhe ai i çdo burri apo gruaje të gjallë. Pritet që ne gjithmonë ta ndihmojmë vetveten përpara se të kërkojmë ndihmë nga të tjerët. Për më tepër, unë nuk e di pikërisht se si secili prej jush duhet ta përmbushë detyrimin tuaj ndaj atyre që nuk e ndihmojnë ose që nuk mundën ta ndihmojnë gjithmonë vetveten. Por e di që Perëndia e di dhe Ai do t’ju ndihmojë dhe udhëheqë në veprime dhembshurie të të qenit dishepull, në qoftë se dëshironi e luteni në mënyrë të ndërgjegjshme dhe kërkoni për mënyra që ta zbatoni një urdhërim që Ai na e ka dhënë në mënyrë të përsëritur.

Ju do ta kuptoni se unë po flas këtu për nevoja të vështira shoqërore, të cilat gjejnë zbatim përtej anëtarëve të Kishës. Për fat të mirë, mënyra e Zotit për t’i ndihmuar njerëzit tanë është më e lehtë: të gjithë ata që janë fizikisht të aftë, duhet t’i binden ligjit të agjërimit. Isaia shkroi:

“Agjërimi që më pëlqen a nuk është vallë ky: . . .

A nuk konsiston vallë në ndarjen e bukës sate me atë që ka uri, në sjelljen në shtëpinë tënde të të varfërit pa strehë, në të veshurit e atij që është lakuriq . . . ? [që t]i të zgjidhësh verigat e zgjedhës [dhe] t’i lësh të lirë të shtypurit . . . ?”¹⁶

Ju jap dëshmi të mrekullive, si shpirtërore ashtu edhe materiale, që u vijjnë atyre që e jetojnë ligjin e

agjërimit. U jap dëshmi të mrekullive që më kanë ardhur mua. Me të vërtetë, sikurse shënoi Isaia, unë jam lutur gjatë agjërimit më shumë se një herë dhe me të vërtetë Perëndia është përgjigjur: “Ja ku jam”¹⁷. Gëzojeni atë privilegj të shenjtë të paktën çdo muaj dhe jini aq zemërgjerë sa e lejojnë rrethanat në ofertën tuaj të agjërimit dhe në dhurimet e tjera humanitare, arsimore dhe misionare. Ju premtoj se Perëndia do të jetë zemërgjerë me ju dhe ata që gjejnë ndihmë nga dora juaj, do ta quajnë emrin tuaj të bekuar përherë. Më shumë se treçerek milioni anëtarësh të Kishës u ndihmuan vitin që shkoi me anë të ofertave të agjërimit, të administruara nëpërmjet peshkopëve të përkushtuar dhe presidenteve të përkushtuara të Shoqatës së Ndihmës. Ata janë shumë shenjtore mirënjohës të ditëve të mëvonshme.

Vëllezër e motra, një predikim i tillë kërkon që unë haptazi të vë në dukje bekimet që s’i kam arritur vetë, që s’i meritoj, që nuk mbarojnë në jetën time, si ato materiale ashtu edhe

shpirtërore. Sikurse ju, mua më është dashur të shqetësohem për të ardhurat financiare me raste, por nuk kam qenë kurrë i varfër, madje as nuk e di se si ndihen të varfrit. Për më tepër, nuk i di të gjitha arsyt përse rrethanat e lindjes, shëndetit, arsimimit dhe mundësive ekonomike ndryshojnë kaq gjerësisht këtu në vdekshmëri, por kur e shoh nevojën mes kaq shumë njerëzve, unë e di se “po të mos ishte për hirin e Perëndisë, atje mund të gjendem dhe unë”¹⁸. Unë e di gjithashtu se, edhe pse mund të mos jem rojtari i vëllait tim, unë jam vëllai i vëllait tim dhe “sepse shumë më është dhënë, dhe unë duhet të jap”¹⁹.

Lidhur me këtë, unë nderoj personalisht Presidentin Tomas Spenser Monson. Kam qenë i bekuar që e kam njohur këtë burrë për 47 vjet tashmë dhe imazhi i tij që do ta ruaj gëzueshëm deri sa të vdes, është kur ai u kthye në shtëpi nga Gjermania Lindore, e shkatërruar ekonomikisht në atë kohë, me shapkat e shtëpisë, ngaqë kishte dhënë jo vetëm kostumin

e tij të dytë dhe këmishët e tij rezervë, por edhe deri te këpucët e këmbëve të tij. “Sa të bukura janë mbi malet [dhe duke u tërhequr zvarrë përmes aeroportit] këmbët e [atij] që sjell lajme të mira, që njofton paqen.”²⁰ Më shumë se çdo njeri që njoh unë, Presidenti Monson ka “bërë atë që mundi” për të vejat dhe jetimët, të varfrit dhe të shtypurit.

Në një zbulesë të vitit 1831 dhënë Profetit Jozef Smith, Zoti tha se të varfrit një ditë do ta shohin mbretërinë e Perëndisë duke ardhur “me fuqi e lavdi të madhe”²¹. Ndihmofshim që ta përmbushim atë profeci duke arritur në fuqinë dhe lavdinë e anëtarësisë sonë në Kishën e vërtetë të Jezu Krishtit që të bëjmë atë që mundemi për të çliruar këdo që mundemi nga varfëria që i mban ata robër, dhe shkatërron kaq shumë prej ëndrrave të tyre, unë lutem në emrin mëshirëplotë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Lluca 4:18.
2. Mateu 8:20.
3. 2 Nefi 2:14; 3 Nefi 9:15.
4. Isaia 3:14–15.
5. Fjalët e Urta 14:31; 21:13.
6. Doktrina e Besëlidhje 38:35.
7. Shih Marku 14:3–5; shih edhe Mateu 26:6–9; Gjoni 12:3–5.
8. Marku 14:6, 8; theksimi i shtuar.
9. Mother Teresa of Calcutta, *My Life for the Poor*, bot. José Luis González-Balado dhe Janet N. Playfoot (1985), f. 20.
10. Shih Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God* (1986), f. 28–29, 118–119; shih edhe Lluca 15:7.
11. Mosia 4:19.
12. Shih Mosia 4:11–12, 20, 26.
13. Alma 32:2–3.
14. Shih Alma 34:17–27.
15. Alma 34:28; theksimi i shtuar.
16. Isaia 58:6–7.
17. Isaia 58:9.
18. I atribuohet John Bradford; shih *The Writings of John Bradford*, bot. Aubrey Townsend (1853), f. xliii.
19. “Because I Have Been Given Much”, *Hymns*, nr. 219. © Harper San Francisco.
20. Isaia 52:7.
21. Doktrina e Besëlidhje 56:18; shih edhe vargun 19.

Nga Plaku L. Tom Peri,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Gjetja e Paqes së Qëndrueshme dhe Ndërtimi i Familjeve të Përjetshme

Është ungjilli i Jezu Krishtit ai që e siguron themelin tek i cili ne mund të gjejmë paqe të qëndrueshme dhe mbi të cilin mund të ndërtojmë njësi familjare të përjetshme.

Udhëtimi ynë gjatë jetës ka periudha kohe si të mira edhe të këqija. Secila paraqet sfida të ndryshme. Mënyra se si mësojmë t'u përshtatemi ndryshimeve që vijnë, varet nga themeli mbi të cilin ndërtojmë. Ungjilli i Zotit dhe Shpëtimtarit tonë siguron një themel të sigurt dhe të fortë. Ai ngrihet hap pas hapi ndërsa fitojmë njohuri për planin e përjetshëm të Zotit për fëmijët e Tij. Shpëtimtari është Mësuesi Mjeshtër. Ne e ndjekim Atë.

Shkrimet e shenjta dëshmojnë për Të dhe japin një shembull të drejtësisë së përsosur për ne që ta ndjekim. U kam treguar anëtarëve të Kishës në një konferencë të mëparshme se kam një numër blloqesh shënimi, në të cilat nëna ime kishte shënuar materiale që po i përdorte për të përgatitur mësimet e saj për Shoqatën e Ndihmës. Shënimet janë po aq bashkëkohore sot sa ishin atëherë. Një nga këto shënime ishte një

citat nga Çarls Eduard Xhefersoni për karakterin e Jezu Krishtit, i shkruar në vitin 1908. Aty thuhet:

“Të jesh i krishterë është të admirosh Jezusin në mënyrë aq të sinqertë dhe aq të zjarrtë sa të gjithë jetën t'ia kushtosh Atij me një aspiratë për të qenë si Ai.

. . . Ne mund të arrijmë ta njohim Atë nëpërmjet fjalëve që tha, nëpërmjet veprave që bëri dhe gjithashtu nëpërmjet heshtjeve të Tij. Ne mund ta njohim Atë edhe nga përshtypja që Ai u la së pari miqve të Tij e së dyti armiqve të tij dhe së treti masës së përgjithshme të bashkëkohësve të Tij. . . .

Një nga karakteristikat e jetës së shekullit të njëzetë është pakënaqësia [dhe shqetësimi]. . . .

. . . Bota po kërkon diçka, vështirë se e di çfarë. Pasuria ka ardhur . . . [dhe] bota është mbushur me . . . shpikje të aftësisë dhe gjenisë njerëzore,

por . . . ne [ende] jemi të shqetësuar, të pakënaqur [dhe] të hutuar. . . [Nëse hapim] Dhiatën e Re, [ne do të gjejmë këto fjalë]: ‘Ejani tek unë, dhe unë do t’ju jap çlodhje. Unë jam buka e jetës. Unë jam drita e botës. Nëse dikush ka etje, le të vijë tek unë e të pijë. Po ju jap paqen time. Ju do të merrni fuqi. Ju do të gëzoheni’” (*The Character of Jesus* [1908], f. 7, 11, 15–16).

Burrat dhe gratë formohen pjesërisht prej atyre mes të cilëve ata zgjedhin të jetojnë. Në formimin e tyre ndikojnë gjithashtu ata nga të cilët i mbajnë sytë dhe të cilëve përpiqen t'u ngjajnë. Jezusi është Shembulli i madh. E vetmja mënyrë për të gjetur paqe të qëndrueshme është të shikojmë tek Ai dhe të jetojmë.

Çfarë është me vlerë për ne që ta studiojmë rreth Jezusit?

“Shkruesit e Dhiatës së Re . . . nuk i kushtuan aspak vëmendje shtatit [të Jezusit], rrobave që veshi, ose shtëpive ku jetoi. . . . Ai u lind në një ahur, punoi në një punishte marangozi, dha mësim për tri vite dhe më pas vdiq në kryq. . . . Dhiata e Re u shkrua nga burra të cilët ishin të vendosur që ne . . . t'i mbanim sytë të ngulur tek [Ai]” (*The Character of Jesus*, f. 21–22) me një siguri se Ai vërtet ishte dhe është Biri i Perëndisë, Shpëtimtari dhe Shëlbuesi i botës.

Një prej shembëlltyrave të Shpëtimtarit, besoj unë, gjen veçanërisht zbatim për ditët tona sot.

Ajo është e përfshirë te Mateu kapitulli 13, ku lexojmë:

“Por, ndërsa njerëzit po flinin, erdhi armiku i tij dhe mbolli egjër nëpër grurë dhe iku.

Kur më pas gruri u rrit dhe jepte fryt u duk edhe egjra.

Dhe shërbëtorët e padronit të shtëpisë iu afruan atij dhe i thanë: ‘Zot, a nuk ke mbjellë farë të mirë në arën tënde? Vallë nga doli egjra?’

Dhe ai u tha atyre: 'Këtë e ka bërë armiku'. Atëherë shërbëtorët i thanë: 'A do ti të shkojmë e ta shkulum?'

Por ai tha: 'Jo, kam frikë se, duke shkukur egjrën, bashkë me të, do të shkulumni edhe grurin.

I lini të rriten bashkë deri në të korra. Në kohën e korrjes unë do t'u them korrësve: Mblidhni më parë egjrën, lidhjeni në duaj për ta djegur; por grurin futeni në hambarin tim'” (vargjet 25–30).

Ai armik i vjetër i të gjithë njerëzimit ka gjetur aq shumë mjete sa mund të mendojë për të shpërndarë gjatë e gjerë egjra. Ai ka gjetur mënyra për t'i bërë ato të depërtojnë madje dhe në shenjtërinë e vetë shtëpive tona. Mënyrat e liga dhe të kësaj bote janë bërë kaq të përhapura sa duket se nuk ka asnjë mënyrë reale për t'i shkukur ato. Ato vijnë përmes telave dhe nëpërmjet ajrit pikërisht në mjetet që i kemi krijuar për të na mësuar dhe argëtuar. Gruri dhe egjrat janë rritur pranë njëra-tjetrës. Një shërbëtor që administron fushën, duhet që, me të gjithë fuqinë e tij apo të saj, të ushqejë atë që është e mirë dhe ta bëjë aq të fortë e të bukur sa egjrat nuk do të përbëjnë asnjë joshje si për syrin ose

veshin. Sa të bekuar jemi ne si anëtarë të Kishës së Zotit që e kemi ungjillin e çmuar të Zotit dhe Shpëtimtarit tonë si një themel mbi të cilin mund ta ndërtojmë jetën tonë.

Nga Libri i Mormonit, te 2 Nefi lexojmë: “Pasi vini re, përsëri unë ju them se, në qoftë se ju do të hyni nëpërmjet udhës dhe do të merrni Frymën e Shenjtë, ai do t'ju tregojë të gjitha gjërat që duhet të bëni” (2 Nefi 32:5).

Ne nuk duhet ta lejojmë kurrë zhurmën e botës t'ia kalojë dhe ta mposhtë atë zë të qetë, të ulët.

Ne sigurisht na kanë paralajmëruar për ngjarje me të cilat vërtet do të përballemi në kohën tonë. Sfidat jonë do të jetë lidhur me mënyrën se si ne përgatitemi për ngjarjet që Zoti ka thënë se ende do të vijnë me siguri.

Shumë njerëz në shoqërinë tonë të shqetësuar e kuptojnë se shpërbërja e familjes do të sjellë vetëm hidhërim dhe mungesë shprese në një botë të trazuar. Si anëtarë të Kishës, ne kemi përgjegjësinë ta ruajmë dhe ta mbrojmë familjen si njësinë bazë të shoqërisë dhe përjetësisë. Profetët kanë lajmëruar dhe paralajmëruar rreth pasojës së pashmangshme dhe shkatërrimtare të rënies së vlerave familjare.

Ndërsa bota vazhdon të na vëzhgojë, le të jemi të sigurt që shembulli ynë do ta mbështetë dhe përkrahë planin që Zoti ka krijuar për fëmijët e Tij këtu në vdekshmëri. Mësimdhënia më e madhe nga të gjitha duhet të jepet me anë të shembullit të drejtë. Shtëpitë tona duhet të jenë vende të shenjtë që t'u bëjnë ballë trysnive të botës. Kujtoni se bekimet më të mëdha nga të gjitha bekimet e Zotit, vijnë nëpërmjet familjeve të drejta dhe u jepen atyre.

Ne duhet që me kujdes të vazhdojmë ta vlerësojmë punën tonë si prindër. Mësimdhënia më e fuqishme që do të marrë ndonjëherë një fëmijë, do të vijë nga etër e nëna të merakosur e të drejtë. Le të shohim së pari rolin e nënës. Dëgjojeni këtë citat nga Presidenti Gordon B Hinkli:

“Gratë që e bëjnë shtëpinë një vatër familjare, i japin një kontribut më të madh shoqërisë sesa ata që urdhërojnë ushtri të mëdha ose qëndrojnë në krye të korporatave mbresëlënëse. Kush mund t'i vërë çmim ndikimit që një nënë ka te fëmijët e saj, një gjyshe te pasardhësit e saj ose që emtat e motrat kanë te rrethi i tyre familjar?”

Ne nuk mund të fillojmë ta matim apo llogaritim ndikimin e grave të cilat, në mënyrat e tyre vetjake, ndërtojnë jetë familjare të qëndrueshme dhe i ushqejnë për të mirën e përhershme brezat e së ardhmes. Vendimet e marra nga gratë e këtij brezi do të jenë të përjetshme në pasojat e tyre. Më lejoni të sugjeroj se nënat e ditëve të sotme nuk kanë mundësi më të madhe dhe as sfidë më serioze sesa të bëjnë gjithçka munden për ta forcuar [vatrën familjare]” (*Standing for Something: 10 Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], f. 152).

Tani le të shohim rolin që luan një atë në jetën tonë:

Etërit japin bekime dhe kryejnë ordinanca të shenjtë për fëmijët e tyre.

Këto do të bëhen çaste të spikatura shpirtërore në jetën e tyre.

Etërit përfshihen personalisht në udhëheqjen e lutjeve familjare, e leximit të përditshëm të shkrimeve të shenjta dhe e mbrëmjeve familjare të përjavshme.

Etërit krijojnë tradita familjare duke u përfshirë në të ndihmuarin për të planifikuar udhëtime pushimesh dhe ekskursione që do t'i përfshijnë të gjithë anëtarët e familjes. Kujtimet e këtyre çasteve të veçanta së bashku nuk do të harrohen kurrë nga fëmijët e tyre.

Etërit zhvillojnë takime vetëm për vetëm me fëmijët e tyre dhe u mësojnë në atyre parime të ungjillit.

Etërit u mësojnë bijve dhe bijave vlerën e punës dhe i ndihmojnë në vendosjen e qëllimeve të denja në vetë jetën e tyre.

Etërit japin një shembull të shërbitit besnik në ungjill.

Ju lutem, vëllezër, mbajeni mend thirrjen tuaj të shenjtë si një atë në Izrael – thirrjen tuaj më të rëndësishme për kohën dhe përjetësinë – një thirrje nga e cila nuk liroheni kurrë.

Shumë vite më parë në konferencat e kunjeve, ne do të shfaqnim një pjesë të shkurtër filmike për të ilustruar temën e mesazhit që po paraqitnim. Gjatë vitit në vazhdim, ndërsa udhëtonim nëpër Kishë në vizitat tona në konferencat e kunjeve ku ishim caktuar, ne njiheshim shumë mirë me përmbajtjen e filmit. Pothuaj mund ta citonim përmendsh. Mesazhi më ka mbetur në mendje gjatë gjithë këtyre viteve. Filmi tregojë nga Presidenti Harold B. Li dhe jepte një rëfzim të një ngjarjeje në shtëpinë e bijës së tij. Është pak a shumë kështu:

Një mbrëmje, nëna e shtëpisë po përpiquej me furi të mbaronte konservimin e disa frutave. Më në fund fëmijët ishin gati për të shkuar në krevat dhe ishin qetësuar. Tanimë ishte koha për

t'iu kthyer frutave. Ndërsa filloi t'i qëronte dhe t'u hiqte bërthamat frutave, dy djem të vegjël u dukën në kuzhinë dhe thanë se ishin gati për lutjet e tyre të orës së gjumit.

Duke mos dashur të ndërpritej, nëna u tha me shumë ngut djemve: “Përse nuk i bëni vetëm lutjet sonte dhe Nëna do të vazhdojë të punojë me frutat?”

Më i madhi nga dy bijtë këmbënguli me vendosmëri dhe tha: “Çfarë është më e rëndësishmja, lutjet apo frutat?” (Shih *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], f. 143–144.)

Nganjëherë ne e gjejmë veten në situata kur kemi mundësinë t'u japim fëmijëve një mësim që do të ketë ndikim të qëndrueshëm në jetën e tyre të hershme. Sigurisht, lutjet janë më të rëndësishme sesa frutat. Një prind i suksesshëm nuk duhet të jetë kurrë tepër i zënë për të shfrytëzuar një çast në jetën e një fëmije kur mund të jepet një mësim i rëndësishëm.

Është bindja ime e palëkundur se nuk ka pasur kurrë një periudhë në vitet e mia të shumta të jetës kur fëmijët e Atit tonë në Qiell kanë pasur më tepër nevojë për dorën drejtuese të prindërve besnikë, të përkushtuar. Ne kemi një trashëgimi të mrekullueshme dhe fisnike prindërisht që heqin dorë pothuaj nga gjithçka që zotërojnë, për

të gjetur një vend ku mund t'i rritin familjet e tyre me besim dhe kurajë, në mënyrë që brezi i ardhshëm të ketë mundësi më të mëdha sesa kishin ata. Ne duhet të gjejmë brenda vetes po atë shpirt të palëkundur dhe të kapërcejmë sfidat që hasim, me po të njëjtin shpirt sakrificë. Ne duhet të rrënosim te brezat e ardhshëm një mbështetje edhe më të fuqishme te mësimet e Zotit dhe Shpëtimtarit tonë.

“Dhe tani bijtë e mi, mbani mend, mbani mend se është mbi shkëmbin e Shëlbuesit tonë që është Krishti, biri i Perëndisë, që ju duhet të ndërtoni themelin tuaj; që kur djalli të çojë erërat e tij të fuqishme, po, shigjetat e tij në shtjellë të erës, po, kur i gjithë breshëri i tij dhe furtuna e tij e fuqishme do të lëshohen mbi ju, nuk do të ketë fuqi mbi ju, që t'ju tërheqë në humnerën e mjerimit dhe të vuajtjes së pafund, për shkak të shkëmbit mbi të cilin jeni ndërtuar, që është një bazë e sigurt, një bazë mbi të cilën në qoftë se njerëzit ndërtojnë, nuk mund të bien” (Helamani 5:12).

Është ungjilli i Jezu Krishtit ai që e siguron themelin tek i cili ne mund të gjejmë paqe të qëndrueshme dhe mbi të cilin mund të ndërtojmë njësi familjare të përjetshme. Për këtë dëshmoj në emrin e Zotit dhe Shpëtimtarit tonë, madje Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Kuentin L. Kuk,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Zgjidhni me Mençuri

“H[fidhni] poshtë të keqen dhe . . . zgj[fidhni] të mirën” (Isaia 7:15).

Vëllezërit e mi të dashur, dëshira ime këtë mbrëmje është që të jap disa këshilla rreth vendimeve dhe zgjedhjeve.

Kur isha avokat i ri në Zonën e Gjirit të San-Franciskos, firma jonë bëri disa punë ligjore për kompaninë që prodhonte programe të veçanta televizive për festa me Çarli Braunin.¹ U bëra admirues i Çarli Shulcit dhe i krijimit të tij – *Kikirikat*, me Çarli Braunin, Lusin, Snupin dhe personazhe të tjera të mrekullueshme.

Një nga seritë e mia më të parapëlqyera humoristike përfshinte Lusin. Me aq sa kujtoj, ekipi i bejsbollit të Çarli Braunit ishte në një ndeshje të rëndësishme – Lusi po luante në krahun e djathtë dhe një top i lartë kaloi mbi të. Në çdo bazë kishte nga një lojtar të ekipit kundërshtar dhe ishte aksioni i fundit i lojës. Nëse Lusi e kapte topin, ekipi i saj do të fitonte. Nëse Lusi e lëshonte topin, ekipi tjetër do të fitonte.

Siç mund të ndodhë vetëm në një seri humoristike, i gjithë ekipi e rrethoi Lusin ndërsa topi po binte poshtë. Lusi po mendonte: “Nëse e kap topin, do të jem heroina; nëse nuk e kap, do të jem dhia”.

Topi ra poshtë dhe ndërsa shokët dhe shoqet e saj të grupit panë me padurim nga ajo, Lusi e lëshoi topin. Çarli

Brauni e hodhi dorezën e tij në tokë me indinjatë. Atëherë Lusi pa nga shokët dhe shoqet e grupit të saj, i vendosi duart në ije dhe tha: “Si prisni që unë ta kap topin kur jam e shqetësuar për politikën e jashtme të vendit tonë?”

Ky ishte një nga topat e lartë të shumtë që Lusi kishte lëshuar përgjatë viteve dhe ajo kishte një justifikim të ri çdo herë.² Ndonëse ishin gjithmonë me humor, shfaqësimet e Lusit ishin justifikime; ato ishin arsye të pavërteta të dështimit të saj për të kapur topin.

Gjatë shërbesës së Presidentit Tomas S. Monson, ai shpesh ka dhënë mësim se vendimet përcaktojnë fatin.³ Në atë frymë, këshilla ime sonje është që të ngrihemi mbi çdo justifikim që na pengon nga marrja e vendimeve të drejta, veçanërisht për sa i takon shërbimit ndaj Jezu Krishtit. Tek Isaia na mësohet se ne duhet “t[a] hedh[im] poshtë të keqen dhe të zgjedh[im] të mirën”⁴.

Unë besoj se është me rëndësi të veçantë në kohën tonë, kur Satani po tërbohohet në zemrat e njerëzve në kaq shumë mënyra të reja dhe dinake, që zgjedhjet dhe vendimet tona të bëhen me kujdes, në përputhje me synimet dhe objektivat me anë të të cilave ne deklarojmë se jetojmë. Na duhet zotim i qartë ndaj urdhërimeve dhe bindje e

rreptë ndaj besëlidhjeve të shenjta. Kur ne i lejojmë justifikimet që të na pengojnë nga indaumentet e tempullit, misionet e denja dhe martesat në tempull, ato janë veçanërisht të dëmshme. Të thyhet zemra kur ne deklarojmë besim në këto synime, por prapëseprapë e shpërfillim sjelljen e përditshme që kërkohet për t’i arritur ato.⁵

Disa të rinj deklarojnë se synimi i tyre është të martohen në tempull por nuk dalin në takime me persona të denjë për në tempull. Për të qenë të ndershëm, disa as nuk dalin

në takime, pikë! Ju burra beqarë, sa më gjatë të mbeteni beqarë, pas një moshe të duhur dhe të pjekur, aq më rehat do të ndiheni. Po aq më shumë *jo rehat* ju *duhet* të ndiheni! Ju lutem, “përfshihuni me zell”⁶ në veprimtari shoqërore e shpirtërore që pajtohen me synimin tuaj për një martesë tempulli.

Disa e shtojnë martesën derisa të përfundohet arsimimi dhe të gjendet puna. Ndonëse pranohet gjerësisht në botë, ky arsyetim nuk tregon besim, nuk pajtohet me këshillën e profetëve

të kohës dhe nuk përputhet me doktrinën e shëndoshë.

Kohët e fundit takova një të ri adoleshent të hijshëm. Synimet e tij ishin të shkante në mision, të merrte arsimim, të martohej në tempull dhe të kishte një familje besnike e të lumtur. Isha shumë i kënaqur me synimet e tij. Por gjatë bisedës së mëtejshme, u bë e qartë se sjellja e tij dhe zgjedhjet që po bënte, nuk ishin në përputhje me synimet e tij. Ndjeva se ai sinqerisht donte të shkante në mision dhe po shmangte shkëlqej të rënda që do ta ndalonin nga një mision, por sjellja e tij ditë pas dite nuk po e përgatiste për sfidat fizike, emocionale, shoqërore, intelektuale dhe shpirtërore që ai do të haste.⁷ Ai nuk kishte mësuar të punonte fort. Ai nuk ishte serioz me shkollën apo seminarin. Ai merrte pjesë në kishë, por nuk e kishte lexuar Librin e Mormonit. Ai po harxhonte një sasi të madhe kohe me videolojërë dhe mjete të komunikimit shoqëror. Dukej se mendonte që thjesht të shkuarit në mision do të mjaftonte. Të rinj, ju lutem zotohuni sërish për sjellje të denjë dhe përgatitje serioze për të qenë të dërguarit e Zotit dhe Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit.

Shqetësimi im nuk është vetëm për vendimet e mëdha kulmore por edhe për vendimet në dukje jo domethënëse – botën e përditshme dhe vendimet në dukje të zakonshme ku ne harxhojmë pjesën më të madhe të kohës sonë. Në këto fusha, ne kemi nevojë të theksojmë maturi, drejtpeshim dhe veçanërisht urtësi. Është e rëndësishme që të ngrihemi mbi justifikimet dhe të bëjmë zgjedhjet më të mira.

Një shembull i mrekullueshëm i nevojës për maturi, drejtpeshim dhe urtësi është përdorimi i internetit. Mund të përdoret për të bërë punë misionare, për të ndihmuar për përgjegjësitë e priftërisë, për të gjetur paraardhës

të çmuar për ordinancat e shenjta të tempullit dhe shumë më tepër. Potenciali për mirë është i pamasë. Ne gjithashtu e dimë se mund të përçojë shumë nga ajo që është e keqe, duke përfshirë pornografinë, mizorinë ndaj të tjerëve përmes mjeteve të komunikimit elektronik⁸ dhe thashethemet anonime. Ai gjithashtu mund të përjetësojë marrëzinë. Ashtu si na mësoi fuqishëm Vëllai Rendëll L. Rid në konferencën e fundit, duke folur mbi internetin: “Mund të gjendeni të zënë në pusitë e pafundme të kotësisë që jua çon kohën dëm dhe e pakësojnë potencialin tuaj”⁹.

Shpërqendrimet dhe kundërshtimi ndaj drejtësisë nuk janë vetëm në internet; ato janë kudo. Ato nuk ndikojnë vetëm te rinia por tek të gjithë ne. Jetojmë në një botë që është vërtet në rrëmujë.¹⁰ Rrethohemi nga portretizime ngulitëse të “qejit e lojërave” dhe të jetës së pamoralshme dhe jofunksionale. Këto paraqiten si sjellje normale në shumë prej mjeteve të komunikimit.

Plaku Dejvid A. Bednar kohët e fundit i këshilloi anëtarët të jenë të vërtetë në përdorimin e mjeteve të komunikimit shoqëror.¹¹ Një udhëheqës i spikatur i mendimit, Artur C. Bruks, e ka theksuar këtë pikë. Ai vë re se, kur i përdorim mjetet e komunikimit shoqëror, ne kemi prirjen të shpërndajmë hollësitë e lumtura të jetës sonë, por jo kohët e vështira në shkollë ose punë. Ne portretizojmë një jetë jo të plotë – ndonjëherë në një mënyrë vetëzmadhuese ose të rreme. Ne e tregojmë këtë jetë dhe, më pas, konsumojmë “jetën pothuajse plotësisht të rreme të ‘miqve’ [tanë] të medias shoqërore”. Bruksi pohon: “Si mund të mos ju bëjë të ndiheni keq kur harxhoni një pjesë të kohës suaj duke pretenduar se jeni më të lumtur nga sa jeni dhe pjesën tjetër të kohës suaj duke parë se sa

shumë më të lumtur se ju duket se janë të tjerët?”¹².

Nganjëherë, duket sikur po fundosemi në marrëzinë e pavlerë, zhurmën e pakuptimtë dhe grindjen e vazhdueshme. Kur e zvogëlojmë shpërqendrimin dhe hetojmë thelbin, ka shumë pak gjëra që do të na ndihmojnë në kërkimin tonë të përjetshëm drejt synimeve të drejta. Një baba u përgjigjet me mençuri fëmijëve të tij për kërkesat e tyre të shumta për të marrë pjesë në këto shpërqendrimet. Ai thjesht i pyet ata: “A do të të bëjë kjo një njeri më të mirë?”

Kur ne i justifikojmë zgjedhjet e gabuara, të mëdha ose të vogla, të cilat janë në mospërputhje me ungjillin e rivendosur, ne i humbasim bekimet dhe mbrojtjen që na nevojitet, dhe shpesh zihemi në grackën e mëkatit ose thjesht e humbasim udhën tonë.

Jam veçanërisht i shqetësuar për marrëzinë¹³ dhe të qenit i fiksuar për “çdo gjë të re”. Në Kishë, ne e nxitim dhe e vlerësojmë të vërtetën dhe njohurinë e çdo lloji. Por kur kultura, njohuria dhe normat e rëndësishme shoqërore shpesh shpërqendrohen nga plani i Perëndisë për lumturinë dhe rolin thelbësor i Jezu Krishtit, ka një shpërbërje të pashmangshme të shoqërisë.¹⁴ Në kohën tonë, pavarësisht nga përparimet e pashembullta në shumë fusha, veçanërisht në shkencë dhe komunikim, vlerat thelbësore bazë janë dobësuar dhe lumturia e mirëqenia e përgjithshme janë zvogëluar.

Kur apostulli Pal u ftua për të folur në kodrën Mars në Athinë, ai gjeti disa

nga të njëjtat pretendime intelektuale dhe mungesë të urtësisë së vërtetë që ekziston sot.¹⁵ Te Veprat e Apostujve ne lexojmë këtë rrëfim: “Atëherë gjithë Athinasit dhe të huajt që banonin atje nuk e kalonin kohën më mirë sesa duke folur ose duke dëgjuar ndonjë fjalë të re”¹⁶. Theksi i Palit ishte Ringjallja e Jezu Krishtit. Kur turma e kuptoi natyrën fetare të mesazhit të tij, disa e përqeshën atë; të tjerë kryesisht e larguan duke thënë: “Do të të dëgjojmë përsëri për këtë gjë”¹⁷. Pali u largua nga Athina *pa asnjë sukses*. Din Frederik Farrar shkroi për këtë vizitë: “Në Athinë ai nuk themeloi asnjë kishë, athinasve nuk u shkroi asnjë letër dhe në Athinë, megjithëse kalonte shpesh nga fqinja e saj, ai nuk shkeli më kurrë”¹⁸.

Unë besoj se mesazhi i frymëzuar i Plakut Dallin H. Ouks, që dallon midis “e mirë, më mirë, më e mira”, siguron një mënyrë të efektshme për të vlerësuar zgjedhjet dhe përparësitë.¹⁹ Shumë zgjedhje nuk janë në thelb të këqija por, nëse na marrin gjithë kohën dhe na largojnë nga zgjedhjet më të mira, atëherë ato bëhen tinëzare.

Edhe veprimtaritë e dobishme kanë nevojë për vlerësim, me qëllim që të përcaktojmë nëse janë bërë shpërqendrimet nga synimet më të mira. Unë pata një diskutim të paharrueshëm me babanë kur isha adoleshent. Ai nuk besonte se mjaft të rinj ishin të përqendruar ose po përgatiteshin për synime afatgjata të rëndësishme – si punësimi dhe kujdesja për familjet.

Studimi kuptimplotë dhe përvoja përgatitore e punës ishin gjithmonë

në krye të përparësive të rekomanduara nga babai im. Ai çmonte se veprimtaritë jashtëshkollore, si klasa e debatit dhe qeveria e nxënësve mund të kishin një lidhje të drejtpërdrejtë me disa nga synimet e mia të rëndësishme. Ai ishte më pak i sigurt rreth kohës së madhe që harxhoja duke marrë pjesë në futboll, basketboll, bejsboll dhe duke vrapuar. Ai e pranonte se atletët mund të ndërtonin forcë, durim dhe punë në grup, por pohonte se ndoshta përqendrimi te një sport për një kohë më të shkurtër do të ishte më mirë. Në pikëpamjen e tij, sportet ishin të mira por jo më e mira *për mua*. Ai ishte i shqetësuar se disa sporte ishin për krijimin e popullaritetit vendor ose famës në kurriz të disa synimeve afatgjata më të rëndësishme.

Duke u nisur nga kjo histori, një prej arsyeve pse më pëlqen rrëfimi i Lusit duke luajtur bejsboll është se, në këndvështrimin e babait tim, unë duhet të kisha studiuar politikën e jashtme dhe të mos shqetësohesha nëse do të kapja ndonjë top. Duhet ta bëj të qartë se mamaja ime i donte sportet. Do t'i duhej të shtrohej në spital që ajo të mungonte në një nga ndeshjet e mia.

Kisha vendosur të ndiqja këshillën e babit dhe të mos luaja sporte ndër-universitare në kolegji. Më pas, trajneri ynë i futbollit në shkollën e mesme më vuri në dijeni se trajneri i futbollit në Stanford dëshironte të hante drekë me Merlin Olsenin dhe mua. Ata prej jush që janë më të rinj, mund të mos e njohin Merlinin. Ai ishte një nga lojtarët më të mirë mbrojtës në ekipin e futbollit të shkollës së mesme “Logan”, ku unë luaja si mesfushor e mbrojtës, sulmues e pritës. Në shkollë të mesme Merlini u rekrutua nga ekipet më të mëdha të futbollit kudo në vend. Në kolegji ai fitoi Trofeun Autlend si

futbollisti i parë më i mirë i vendit. Merlini ishte përfundimisht personi i tretë i përzgjedhur në Ligën Kombëtare të Futbollit dhe luajti në 14 lojëra të njëpasnjëshme me lojtarët më të mirë profesionistë. Ai u bë anëtar i Sallonit të Famës së futbollit profesionist në vitin 1982.²⁰

Dreka me trajnerin e Stenfordit ishte në restorantin Blubërd, në Logan të Jutas. Pasi shtrënguam duart, ai kurrë nuk më pa as edhe një herë të vetme, drejt në sy. Ai foli drejtpërdrejt me Merlinin, por më shpërfilli mua. Në fund të drekës, për herë të parë, ai u kthye drejt meje por nuk mund

ta kujtonte emrin tim. Ai më pas e vuri në dijeni Merlinin: “Nëse zgjedh Stenfordin dhe dëshiron ta sjellësh me vete shokun tënd, ai ka nota mjaftueshëm të mira dhe ndoshta mund ta rregullojmë”. Kjo përvojë më vërtetoi se duhej të ndiqja këshillën e mençur të babait tim.

Qëllimi im nuk është të shkurajoj pjesëmarrjen në sporte ose përdorimin e internetit apo veprimtari të dobishme të cilave të rinjtë u gëzohen. Ato janë lloji i veprimtarive që kërkojnë maturi, drejtpeshim dhe urtësi. Kur përdoren me mençuri, ato e pasurojnë jetën tonë.

Megjithatë, unë e nxit çdokënd, të ri apo të moshuar, të rishikojë synimet e objektivat dhe të përpiqet të ushtrojë disiplinë më të madhe. Sjellja dhe zgjedhjet tona të përditshme duhet të jenë në përputhje me synimet tona. Ne kemi nevojë të ngrihemi mbi justifikimet dhe shpërqendrimet tona. Është veçanërisht e rëndësishme t’i bëjmë zgjedhjet në përputhje me besëlidhjet tona për t’i shërbyer Jezu Krishtit në drejtësi.²¹ Ne nuk duhet t’i heqim sytë tanë apo ta lëshojmë topin për asnjë arsye.

Kjo jetë është koha që të përgatitemi të takohemi me Perëndinë.²² Ne jemi një popull i lumtur e i hareshëm. Ne e vlerësojmë ndjenjën e mirë të humorit dhe e çmojmë kohën joformale me miqtë dhe familjen. Por ne kemi nevojë ta pranojmë se ka një seriozitet qëllimi që duhet ta forcojë mënyrën si i qasemi jetës e të gjitha zgjedhjeve tona. Shpërqendrimet dhe shfaqësimet që kufizojnë përparimin, janë mjaft të dëmshme por, kur zvogëlojnë besimin te Jezu Krishti dhe Kisha e Tij, ato janë tragjike.

Lutja ime është që, si një trupë mbajtësish të priftërisë, ne do ta përputhim sjelljen tonë me qëllimet fisnike që kërkohen prej atyre që janë në shërbim të Mësuesit. Në të gjitha gjërat ne duhet të kujtojmë se të qenit “[i] guximshëm në dëshminë e Jezusit” është prova e madhe ndarëse midis mbretërive çelestiale dhe terestiale.²³ Ne duam të gjendemi në anën çelestiale të asaj ndarjeje. Si një nga Apostujt e Tij, unë dëshmoj me zjarr për realitetin e Shlyerjes dhe të hyjnisë së Jezu Krishtit, Shpëtimtarit tonë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Programe të Veçanta Televizive nga Lee Mendelson-Bill Melendez Production.
2. Lusi gjithmonë justifikohet përse e lëshonte topin, [duke filluar] nga hënat e Saturnit që e shpërqendronin atë, deri te shqetësi-

mi për substanca toksike të mundshme në dorezën e saj.

3. Shih “Decisions Determine Destiny”, kapitulli 8 në *Pathways to Perfection: Discourses of Thomas S. Monson* (1973), f. 57–65.
4. Isaia 7:15.
5. “Po t’ish aq lehtë të bësh, sa është të dish se ç’është mirë të bësh, atëherë konizmat bëheshin kisha dhe kasollet e njerëzve të varfër bëheshin pallate princërore” (Uilliam Shekspir, *Tregtari i Venedikut*, akti 1, skena 2, rreshtat 12–14).
6. Doktrina e Besëlidhje 58:27.
7. Shih *Adjusting to Missionary Life* (broshurë, 2013), f. 23–49.
8. Shih Stephanie Rosenbloom, “Dealing with Digital Cruelty”, *New York Times*, 24 gusht 2014, SR1.
9. Rendall L. Rid, “Brezi i Zgjedhjeve”, *Liahona*, maj 2014, f. 56.
10. Shih Doktrina e Besëlidhje 45:26.
11. Shih David A. Bednar, “To Sweep the Earth as with a Flood” (fjalim i dhënë në Javën Edukuese në Kampusin e UBJ-së, 19 gusht 2014); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/to-sweep-the-earth-as-with-a-flood.
12. Arthur C. Brooks, “Love People, Not Pleasure”, *New York Times*, 20 korrik 2014, SR1.
13. Fatkeqësisht, një shmangie që është rritur në kohën tonë, është marrëzia e plotë. Kur Shpëtimtari renditi disa prej gjërave që mund ta ndotin njeriun, Ai përfshiu budallallëkun (shih Marku 7:22).
14. Kjo ndodhi në Greqinë dhe Romën e lashtë, si edhe me qytetërimet e Librit të Mormonit.
15. Shih Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1898) f. 302. Kishte filozofë të të gjitha llojeve, përfshirë epikurianë dhe stoikë, grupe rivale të cilët disa i përshkruan si farisenj dhe saducenj të botës pagane. Shih edhe Quentin L. Cook, “Looking beyond the Mark”, *Liahona*, mars 2003, f. 21–24.
16. Veprat e Apostujve 17:21.
17. Veprat e Apostujve 17:32.
18. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, f. 312.
19. Shih Dallin H. Oaks, “Mirë, Më Mirë, Më e Mira”, *Liahona*, nëntor 2007, f. 104–108.
20. Merlin Olseni ishte një lojtar futbollit i sallonit të famës, aktor dhe komentues i NFL-së [Ligës së Futbollit Kombëtar] për [kanalin televiziv] NBC. Ai fitoi Trofeun Autlend duke luajtur futboll për Universitetin Shtetëror të Jutas. Ai luajti futboll profesionist për skuadrën Deshtë e Los Anxhelesit. Në televizion ai luajti Xhonatan Garvejn në krah të Majkëll Landinit në *Little House on the Prairie* dhe pati programin e tij televiziv *Father Murphy*. Merlini tani ka vdekur (11 mars 2010) dhe na merr malli shumë për të.
21. Shih Doktrina e Besëlidhje 76:5.
22. Shih Alma 34:32.
23. Doktrina e Besëlidhje 76:79.

Nga Plaku Krejg C. Kristensen,
i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve

[I] Di Këto Gjëra Vetë

Të mësuarit vetë se ungjilli i rivendosur i Jezu Krishtit është i vërtetë mund të jetë një përvojat më të madhërishtme e më të gëzueshme në jetë.

Vëllezërit e mi të dashur, ne frymëzohemi vazhdimisht nga shembulli vetjak dhe shërbi-mi priftëror i Presidentit Tomas S. Monson. Kohët e fundit, disa dhjakë u pyetën: “Çfarë admironi më shumë rreth Presidentit Monson?” Një dhjak kujtoi se si Presidenti Monson, kur ishte fëmijë, ua dha lodrat e tij shokëve nevojtarë. Një tjetër përmendi se si Presidenti Monson u kujdes për shumë të veja në lagjen e tij. Një i tretë vërejti se ai u thirr si Apostull në një moshë shumë të re dhe i ka bekuar njerëzit kudo nëpër botë. Më pas, një i ri tha: “Gjëra që admiroj më shumë rreth Presidentit Monson, është dëshmia e tij e fortë”.

Me të vërtetë, ne të gjithë e kemi ndier dëshminë e veçantë të profetit tonë për Shpëtimtarin, Jezu Krishtin, dhe zotimin e tij për t’i ndjekur gjithmonë nxitjet e Shpirtit. Me çdo përvojë që ai tregon, Presidenti Monson na fton ta jetojmë ungjillin më plotësisht dhe ta kërkojmë e forcojmë dëshminë tonë vetjake. Kujtoni atë që tha ai nga kjo foltore vetëm pak konferenca më parë: “Në mënyrë që të jemi të fortë dhe t’u bëjmë ballë të gjitha forcave që na shtyjnë në drejtimin e gabuar . . . , ne duhet të kemi dëshminë tonë vetjake. Qoftë nëse jeni 12 apo 112 vjeç

– ose sado mes këtyre – ju mund ta dini për veten tuaj se ungjilli i Jezu Krishtit është i vërtetë.”¹

Megjithëse mesazhi im sonte u drejtohet atyre që janë më afër me 12 vjeç sesa me 112, parimet që tregoj, zbatohen për çdonjërin. Në përgjigje të thënies së Presidentit Monson, unë do të pyesja: A e di secili nga ne personalisht që ungjilli është i vërtetë? A mund të themi me vetëbesim se dëshmitë tona janë me të vërtetë tonat? Për ta cituar sërish Presidentin Monson: “Unë mendoj se një dëshmi e fortë për Shpëtimtarin dhe ungjillin e Tij do t’ju . . . mbrojtë nga mëkati dhe e keqja përreth jush. . . . Nëse ju nuk keni tashmë një dëshmi të këtyre

gjërave, bëni atë që është e nevojshme për të marrë një [dëshmi]. Është thelbësore për ju që të keni dëshminë tuaj, sepse dëshmitë e të tjerëve do t’ju çojnë vetëm deri atje.”²

I Di Këto Gjëra Vetë

Të mësuarit vetë se ungjilli i rivendosur i Jezu Krishtit është i vërtetë mund të jetë një nga përvojat më të madhërishtme e më të gëzueshme në jetë. Mund të na duhet ta fillojmë duke u mbështetur në dëshmitë e të tjerëve – duke thënë, ashtu siç bënë luftëtarët e rinj: “Ne nuk dyshojmë që nënat tona e dinin atë”³. Kjo është një mënyrë e mirë për të filluar, por duhet të ndërtojmë mbi të. Për të qenë të fortë në të jetuarin e ungjillit, nuk ka gjë më të rëndësishme sesa marrja dhe forcimi i vetë dëshmisë sonë. Ne duhet të jemi në gjendje të shpallim, ashtu siç bëri Alma: “[I] di këto gjëra vetë”⁴.

“Dhe si mendoni që unë di për sigurinë e tyre?” vazhdoi Alma. “Vini re, unë po ju them se ato m’u bënë të njohura nga Shpirti i Shenjtë i Perëndisë. Vini re, unë kam agjëruar dhe jam lutur për shumë ditë, që t’i di këto gjëra vetë. Dhe tani, unë vetë e di se ato janë të vërteta.”⁵

Dëshiroj të Shoh Gjërat që Ati Im Pa

Ashtu si Alma, edhe Nefi arriti ta dinte vetë të vërtetën. Pasi e dëgjoi atin e tij të fliste për përvojat e tij të shumta shpirtërore, Nefi donte të dinte atë që dinte i ati. Kjo ishte më shumë sesa thjesht kureshtje – ishte diçka për të cilën ai pati uri dhe etje. Edhe pse ishte “shumë i ri”, ai kishte “dëshirë të madhe] për të ditur misteret e Perëndisë”⁶. Ai digjej nga dëshira që t’i “shih[te dhe dëgjonte], dhe të di[n]te] për këto gjëra, nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë”⁷.

Ndërsa Nefi “u ul duke menduar në zemrën e [tij], ai u “rremb[je nga

Shpirtij . . . në një mal jashtëzakonisht të lartë”, ku u pyet: “Çfarë dëshiron ti?” Përgjigja e tij qe e thjeshtë: “Unë dëshiroj të shoh gjërat që ati im pa”⁸. Për shkak të zemrës së tij besimtare dhe përpjekjeve të tij të zellshme, Nefi u bekua me një përvojë të mrekullueshme. Ai mori një dëshmi për lindjen, jetën dhe Kryqëzimin e ardhshëm të Shpëtimtarit, Jezu Krishtit; ai pa daljen në dritë të Librit të Mormonit dhe Rivendosjen e ungjillit në ditët e fundit – të gjitha si rrjedhojë e dëshirës së tij të sinqertë për ta ditur për veten e tij.⁹

Këto përvoja vetjake me Zotin e përgatitën Nefin për fatkeqësitë dhe sfidat që ai do të haste së shpejti. Ato e aftësuan që të qëndronte i fortë edhe kur të tjerët në familjen e tij po hasnin vështirësi. Ai mund ta bënte këtë sepse e kishte *mësuar* vetë dhe e *dinte* vetë. Ai ishte bekuar me vetë dëshminë e tij.

Le të Kërkojë nga Perëndia

Në mënyrë të ngjashme me Nefin, Profeti Jozef Smith ishte gjithashtu “shumë i ri” kur “mendja [e tij] u nxit të mendonte seriozisht” rreth të vërtetave shpirtërore. Për Jozefin ishte një kohë kur “nuk gjente rehati”, duke qenë i rrethuar nga mesazhe kundërshtuese dhe pështjelluese rreth fesë. Ai donte të dinte se cila kishë ishte e vërtetë.¹⁰ I frymëzuar nga këto fjalë në Bibël:

“Në qoftë se ndonjërit nga ju i mungon urtia, le të kërkojë nga Perëndia”¹¹, ai veproi vetë për të gjetur një përgjigje. Në një mëngjes të bukur në pranverën e vitit 1820, ai hyri në një korije pemësh dhe u gjunjëzua në lutje. Për shkak të besimit të tij dhe për shkak se Perëndia kishte një punë të veçantë për t’u bërë prej tij, Jozefi mori një vegim të lavdishëm të Perëndisë, Atit, dhe Birit të Tij, Jezu Krishtit, dhe e mësoi vetë atë që duhej të bënte.

A shihni te përvoja e Jozefit një model që mund ta vini në zbatim për të fituar ose forcuar vetë dëshminë tuaj? Jozefi i lejoi shkrimet e shenjta ta përshkonin zemrën e tij. Ai i përsiati ato thellësisht dhe i vuri në zbatim në vetë situatën e tij. Ai më pas veproi sipas asaj që kishte mësuar. Përfundimi ishte Vegimi i Parë i lavdishëm – dhe çdo gjë që erdhi më pas. Kjo Kishë me të vërtetë u themelua mbi parimin se çdokush – përfshirë një djalë ferme 14-vjeçar – mund të “kërkojë nga Perëndia” dhe të marrë një përgjigje për lutjet e tij.

Pra, Çfarë Është një Dëshmi?

Në shpesh i dëgjojmë anëtarët e Kishës të thonë se dëshmia e tyre e ungjillit është zotërimi i tyre më i çmuar. Ajo është një dhuratë e shenjtë nga Perëndia që na vjen nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë. Është siguria e qetë, e palëkundur që marrim ndërsa

e studiojmë, lutemi dhe e jetojmë ungjillin. Është ndjenja e Frymës së Shenjtë që u dëshmon shpirtit tanë se ajo që po mësojmë dhe bëjmë, është e drejtë.

Disa njerëz flasin për dëshminë sikur të ishte një çelës drite – është ose e ndezur ose e fikur; ju ose e keni një dëshmi ose nuk e keni. Në të vërtetë, një dëshmi është më shumë si një pemë që kalon përmes fazave të ndryshme të rritjes dhe zhvillimit. Disa nga pemët më të larta në tokë gjenden në Parkun Kombëtar të Sekuove në perëndim të Shteteve të Bashkuara. Kur qëndroni poshtë këtyre pemëve masive, është e mahnitshme të mendoni që secila prej tyre u rrit nga një farë e vockël. Kështu është edhe me dëshmitë tona. Megjithëse mund të fillojnë me një përvojë të vetme shpirtërore, ato rriten e zhvillohen me kalimin e kohës nëpërmjet ushqyerjes së vazhdueshme dhe përvojave të shpeshta shpirtërore.

Nuk është e habitshme, atëherë, që, kur profeti Alma shpjegoi se si mund të zhvillojmë një dëshmi, ai foli për një farë që bëhet një pemë. “Në qoftë se bëni vend” tha ai, “që një farë të mund të mbillet në zemrën tuaj, vini re, po të jetë një farë e vërtetë, ose një farë e mirë, në qoftë se ju nuk e hidhni tej me mosbesimin tuaj, . . . ajo do të fillojë të fryhet në kraharorin tuaj; dhe kur ju të ndieni këto lëvizje të fryrjes,

Kejptaun, Afrika e Jugut

ju do të filloni të thoni me veten tuaj – Kjo duhet të jetë një farë e mirë, ose që fjala është e mirë, pasi po fillon të zmadhojë shpirtin tim; po, po fillon të ndriçojë kuptimin tim, po, po fillon të jetë e këndshme për mua.”¹²

Kjo është shpesh mënyra se si fillon një dëshmi: me ndjenja të shenjta, frymëzuese, bindëse që na tregojnë se fjala e Perëndisë është e vërtetë. Megjithatë, pavarësisht sa të mrekullueshme janë këto ndjenja, ato janë vetëm fillimi. Puna juaj për ta rritur dëshminë tuaj nuk ka mbaruar – po aq sa nuk ka mbaruar puna e rritjes së një peme sekueje kur filizi i parë i vockël del nga toka. Nëse i shpërfillim ose i lëmë pas dore këto nxitje të hershme shpirtërore, nëse nuk i ushqejmë duke vazhduar t’i studiojmë shkrimet e shenjta e të lutemi dhe duke kërkuar më shumë përvoja me Shpirtin, ndjenjat tona do të zbehen dhe dëshmitë tona do të zvogëlohen.

Ashtu si Alma e tha: “Por, në qoftë se e lini pemën pas dore dhe nuk mendoni për ta ushqyer, vini re, ajo nuk do të lëshojë ndonjë rrënjë; dhe kur të vijë nxehtësia e diellit dhe ta përzhisë, pasi ajo nuk ka rrënjë, ajo fishket dhe thahet; dhe ju e shkulni dhe e flakni tej”¹³.

Në pjesën më të madhe të rasteve, dëshmitë tona do të rriten në të njëjtën mënyrë si rritet një pemë:

gradualisht, pothuajse në mënyrë të pakuptueshme, si rrjedhojë e kujdesit tonë të vazhdueshëm dhe përpjekjeve të zellshme. “Por, në qoftë se ju do ta ushqeni fjalën”, premtoi Alma, “po, do ta ushqeni pemën si të fillojë të rritet, me besimin tuaj, me zell të madh dhe me durim, duke pritur frutin e saj, do të lëshojë rrënjë; dhe vini re, do të jetë një pemë që do të rritet, deri në jetën e përrjetshme.”¹⁴

Tani Është Koha, Sot Është Dita

Vetë dëshmia ime filloi ndërsa i studioja dhe i përsiatja mësimet që gjenden në Librin e Mormonit. Kur u gjunjëzova për ta pyetur Perëndinë në lutje të përlur, Fryma e Shenjtë i dëshmoi shpirtit tim se ajo që po lexoja, ishte e vërtetë. Kjo dëshmi e hershme u bë katalizatori për dëshminë time të shumë të vërtetave të tjera të ungjillit, sepse, siç dha mësim Presidenti Monson: “Kur ne e dimë se Libri i Mormonit është i vërtetë, më pas ne e dimë se Jozef Smithi ishte me të vërtetë një profet dhe se ai pa Perëndinë, Atin e Përrjetshëm, dhe Birin e Tij, Jezu Krishtin. Ne gjithashtu dimë se ungjilli u rivendos në këto ditë të mëvonshme nëpërmjet Jozef Smithit – duke përfshirë rivendosjen e të dyja Priftërive, Aarone dhe Melkizedeke.”¹⁵ Që nga ajo ditë, unë kam pasur shumë përvoja të shenjta me Frymën

e Shenjtë që më kanë ripohuar se Jezu Krishti është Shpëtimtari i botës dhe se ungjilli i Tij është i vërtetë. Me Almën, unë mund të them me siguri se i di këto gjëra vetë.

Miqtë e mi të rinj, tani është koha dhe sot është dita që të mësojmë ose të ripohojmë për veten tonë se ungjilli është i vërtetë. Secili prej nesh ka një punë të rëndësishme për të bërë. Për ta përmbushur atë punë dhe për t’u mbrojtur nga ndikimet e botës që duket se janë vazhdimisht të paqarta, ne duhet të kemi besimin e Almës, Nefit dhe të riut Jozef Smith, që ta marrim dhe zhvillojmë dëshminë tonë vetjake.

Ashtu si dhjaku i ri për të cilin fola më përpara, unë e admiroj Presidentin Monson për dëshminë e tij. Ajo është si një pemë sekueje shumë e lartë, por prapëseprapë dëshmia e Presidentit Monson duhet të rritej dhe zhvillohej me kalimin e kohës. Ne mund të arrijmë ta dimë vetë, ashtu si Presidenti Monson e di, se Jezu Krishti është Shpëtimtari ynë dhe Shëlbuesi i botës, se Jozef Smithi është profeti i Rivendosjes, duke përfshirë rivendosjen e priftërisë së Perëndisë. Ne e mbajmë atë priftëri të shenjtë. I mësofshim këto gjëra dhe i ditshim për veten tonë, është lutja ime e përlur në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Tomas S. Monson, “Kini Guxim të Qëndroni Vetëm”, *Liahona*, nëntor 2011, f. 62.
2. Tomas S. Monson, “Fuqia e Priftërisë”, *Liahona*, maj 2011, f. 66.
3. Alma 56:48.
4. Alma 5:46.
5. Alma 5:45–46.
6. 1 Nefi 2:16.
7. 1 Nefi 10:17.
8. 1 Nefi 11:1–3.
9. Shih 1 Nefi 11–14.
10. Shih Joseph Smith–Historia 1:8–10.
11. Jakobit [Bibël] 1:5.
12. Alma 32:28.
13. Alma 32:38.
14. Alma 32:41.
15. Tomas S. Monson, *Liahona*, nëntor 2011, f. 67.

Nga Peshkopi Din M. DeJvis,
Këshilltar i Dytë në Peshkopatën Kryesuese

Ligji i Agjërimimit: Një Përgjegjësi Vetjake për t'u Kujdesur për të Varfrit dhe Nevojtarët

Si pasues të Shpëtimtarit, ne kemi përgjegjësi vetjake për t'u kujdesur për të varfrit dhe nevojtarët.

Vëllezërit e mi të dashur, e dua priftërinë dhe më pëlqen shumë të jem me ju. Jam kaq shumë mirënjohës që ne mund të shërbejmë së bashku në këtë kauzë të madhe.

Jetojmë në kohë të jashtëzakonshme. Përparime të mrekullueshme në mjekësi, shkencë e teknologji e kanë përmirësuar cilësinë e jetës për shumë njerëz. Prapëseprapë, ka edhe tregues të vuajtjeve dhe dhembjeve të mëdha njerëzore. Përveç luftërave dhe zhurmave të luftërave, një shtim i fatkeqësive natyrore – përfshirë përmytjet, zjarret, tërmetet dhe sëmundjet – po ndikon në jetën e miliona njerëzve në mbarë botën.

Udhëheqja e Kishës është e vetëdijshme dhe syhapur lidhur me mirëqenien e fëmijëve të Perëndisë kudo. Atje ku dhe kur është e mundur, janë siguruar burimet e ndihmës së shpejtë të Kishës për t'iu përgjigjur njerëzve në nevojë. Për shembull, nëntorin e

kaluar, tajfuni Haijani goditi shtetin ishullor të Filipineve.

Një tajfun shumë i fuqishëm i kategorisë 5, Haijani shkaktoi shkatërrim dhe vuajtje në shkallë të gjerë. Qytete të tëra u shkatërruan; shumë jetë u humbën; miliona shtëpi u dëmtuan

Atje ku dhe kur është e mundur, janë siguruar burimet e ndihmës së shpejtë të Kishës për t'iu përgjigjur njerëzve në nevojë.

rëndë apo u shkatërruan; dhe shërbimet bazë të tilla si uji, kanalizimet dhe elektriciteti ndaluan së funksionuari.

Burimet e Kishës u mundësuan që në orët e para pas kësaj katastrofe. Anëtarët e Kishës që jetonin në Filipine, u grumbulluan për të shpëtuar vëllezërit e motrat e tyre duke siguruar ushqim, ujë, veshje dhe komplete për higjienën, si për anëtarët edhe për joanëtarët.

Shtëpitë e mbledhjeve të Kishës u bënë vende strehimi për mijëra të pastrehë. Nën udhëheqjen e Presidencës së Zonës dhe të udhëheqësve vendorë të priftërisë, për shumë prej atyre që kishin humbur çdo gjë që kishin, u bënë vlerësime për sa i takon gjendjes dhe sigurisë së të gjithë anëtarëve. Plane të frymëzuara filluan të merrnin formë për t'i ndihmuar anëtarët të riktheheshin në kushte jetese të përshtatshme dhe të mbështeteshin te vetja.

U siguruan burime të thjeshta për t'i ndihmuar anëtarët e Kishës që t'i rindërtonin strehët dhe shtëpitë e tyre prej druri. Kjo nuk ishte dhënie falas. Anëtarët morën trajnim dhe kryen punën e nevojshme për veten e tyre dhe pastaj për të tjerët.

Një bekim që pasoi ishte se, ndërsa anëtarët zhvilluan zdrukthëtarinë, hidraulikën dhe aftësi të tjera ndërtimi, ata ishin në gjendje të siguronin mundësi domethënëse pune teksa qytetet dhe komunitetet aty pranë filluan të rindërtoheshin.

Përkujdesja për të varfrit dhe nevojtarët është një doktrinë themelore e doktrinës së ungjillit dhe një element thelbësor në planin e përjetshëm të shpëtimimit.

Përpara shërbesës së Tij në vdekshmëri, Jehovahi, nëpërmjet profetit të Tij, shpalli: "Sepse nevojtarët nuk do të mungojnë kurrë në vend, prandaj unë po të jap këtë urdhërim ty dhe të

them: 'Hapja me bujari dorën tënde vëllait tënd, të varfërit tënd dhe nevojtarit në vendin tuaj'”¹.

Në kohën tonë, përkujdesja për të varfërit dhe nevojtarët është një nga katër përgjegjësitë hyjnore të caktuara Kishës që i ndihmon individët dhe familjet të kualifikohen për ekzaltim.²

Përkujdesja për të varfërit dhe nevojtarët synon si shpëtimin e përkohshëm edhe atë shpirtëror. Ajo përfshin shërbimin e anëtarëve individualë të Kishës ndërsa ata kujdesen vetë për të varfërit dhe nevojtarët, si edhe [programin] zyrtar të mirëqenies në Kishë, e cila administrohet nëpërmjet autoritetit të priftërisë.

Kryesor në planin e Zotit për përkujdesjen ndaj të varfërve dhe nevojtarëve

është *ligji i agjërimit*. “Zoti e ka krijuar ligjin e agjërimit dhe të ofertave të agjërimit për të bekuar njerëzit e Tij dhe për të siguruar një mënyrë për ta që t’u shërbejnë atyre në nevojë.”³

Si pasues të Shpëtimtarit, ne kemi përgjegjësi vetjake për t’u kujdesur për të varfërit dhe nevojtarët. Anëtarët besnikë të Kishës kudo, ndihmojnë duke agjëruar çdo muaj – duke mos ngrënë dhe pirë për 24 orë – dhe pastaj duke i dhënë Kishës një ofertë financiare agjërimit të barabartë me të paktën vlerën e ushqimit që do të kishin ngrënë.

Fjalët e Isaia duhet të merren në shqyrtim plot lutje dhe të mësohen në çdo shtëpi:

“Agjërimit që më pëlqen a nuk është vallë ky: të thyesh zinxhirët e ligësisë, të zgjidhësh verigat e zgjedhës, t’i lësh të lirë të shtypurit, të dërrmosh çdo zgjedhë?

A nuk konsiston vallë në ndarjen e bukës sate me atë që ka uri, në sjelljen në shtëpinë tënde të të varfërit pa strehë, në të veshurit e atij që është lakuriq, pa lënë pas dore ata që janë nga gjaku yt?”⁴

Më pas Isaia vazhdoi të rendiste bekimet e mrekullueshme të premtuara nga Zoti atyre që i binden ligjit të agjërimit. Ai thotë:

“Drita jote do të shpërthejë si agimi dhe shërimi yt do të mbijë menjëherë, drejtësia jote do të të pararendë dhe lavdia e Zotit do të jetë praparoja jote.

Atëherë do të thërrasësh dhe Zoti do të të përgjigjet, do të bërtasësh dhe ai do të thotë: ‘Ja ku jam!’ . . .

Në rast se plotëson nevojat e të uritit dhe ngop shpirtin e pikëlluar, atëherë drita jote do të lindë nga terri dhe terri yt do të jetë si mesdita.

Zoti do të të udhëheqë vazhdimisht, do të ngopë shpirtin tënd në vendet e thata.”⁵

Lidhur me këtë shkrim të shenjtë, Presidenti Harold B. Li pati këtë për

të thënë: “Bekimet tepër të mëdha që vijnë [nga agjërimit], janë shquptuar në çdo periudhë ungjillore dhe këtu Zoti po na tregon, nëpërmjet këtij profeti të madh, përse ka agjërimit dhe bekimet që vijnë nga agjërimit. . . . Nëse e zbërtheni . . . kapitullin 58 të librit të Isaia, ju do të gjeni të shtjelluar përse Zoti do që ne t’i paguajmë ofertat e agjërimit, përse do Ai që ne të agjërojmë. Është për shkak se me anë të kualifikimit ne mund të thërrasim dhe Zoti mund të përgjigjet. Ne mund të lutemi dhe Zoti do të thotë: ‘Ja ku jam!’”

Presidenti Li shton: “A duam të jemi ndonjëherë në gjendje ku ne mund të thërrasim dhe ai nuk do të përgjigjet? Ne do të thërrasim në fatkeqësinë tonë dhe ai nuk do të jetë me ne? Unë mendoj se është koha që ne të mendojmë për këto parime sepse këto janë ditët që do na presin, kur bekimet e Zotit do të na nevojiten gjithnjë e më shumë, kur gjykimet të derdhen pa u zvogëluar mbi të gjithë dheun.”⁶

Profeti ynë i dashur, Presidenti Tomas S. Monson, ka dhënë dëshminë e tij për këto parime – një dëshmi të lindur nga përvoja vetjake. Ai tha: “Asnjë anëtar i kishës që ka ndihmuar të sigurojë ndihmë për njerëzit në nevojë, nuk e harron apo pendohet ndonjëherë për këtë përvojë. Zelli, kursimi, mbështetja te vetja dhe ndarja e gjërave me të tjerët nuk janë të reja për ne.”⁷

Vëllezër, anëtarët e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme janë një popull që bëjnë besëlidhje dhe i mbajnë urdhërimet. Nuk mund të mendoj për ndonjë ligj, ndonjë urdhërim, i cili, nëse mbahet besnikërisht, është më i lehtë për t’u zbatuar dhe i cili jep bekime më të mëdha sesa ligji i agjërimit. Kur agjërojmë dhe japim një ofertë të ndershme agjërimit, ne dhurojmë në depon e Zotit atë që do të harxhohej për

shpenzimet e vakteve. Kjo nuk kërkon sakrificë monetare më të tepërt se ajo që do të ishte harxhuar normalisht. Në të njëjtën kohë, neve na janë premtuar bekime të jashtëzakonshme, siç u vu re më parë.

Ligji i agjërimit zbatohet për të gjithë anëtarët e Kishës. Edhe fëmijëve të vegjël mund t'u mësohet të agjërojnë, duke filluar me një vakt dhe pastaj dy, aq sa janë në gjendje ta kuptojnë dhe ta mbajnë fizikisht ligjin e agjërimit. Bashkëshortët e bashkëshortet, anëtarët beqarë, të rinjtë dhe fëmijët duhet ta fillojnë agjërimin me lutje, duke dhënë mirënjohje për bekimet në jetën e tyre ndërsa kërkojnë bekimet dhe forcën e Zotit nëpërmjet periudhës së agjërimit. Përmbushja e plotë e ligjit të agjërimit ndodh kur oferta e agjërimit i bëhet përfaqësuesit të Zotit, peshkopit.

Peshkopë, ju drejtoni [programin] e mirëqenies në lagje. Ju keni një urdhër hyjnor për t'i kërkuar dhe për t'u kujdesur për të varfrit. Me përkrahjen e presidentes së Shoqatës së Ndihmës dhe të udhëheqësve të kuorunit të Priftërisë Melkizedeke, synimi juaj është që t'i ndihmoni anëtarët ta ndihmojnë veten e tyre dhe të bëhen të mbështetur te vetja. Ju u shërbeni nevojave të përkohshme dhe shpirtërore të anëtarëve duke i përdorur me kujdes ofertat e agjërimit si përkrahje të përkohshme dhe si shtesë për buriemet e dhëna nga familja e komuniteti. Ndërsa i ushtroni plot lutje çelësat e priftërisë dhe [dhuratën] e dallimit për ndihmën ndaj të varfërve dhe nevojtarëve, ju do të arrini të dini se përdorimi i duhur i ofertave të agjërimit ka për qëllim të përkrahë jetën, jo mënyrën e jetesës.

Presidentë të kuorunit të Priftërisë Aarone, ju i mbani çelësat dhe e keni fuqinë për të administruar në ordinancat e jashtme. Punoni me peshkopin

dhe udhëzoni anëtarët e kuorunit në lidhje me detyrat e tyre në priftëri dhe kërkimin e anëtarëve të Kishës për t'u dhënë atyre mundësinë që të dhurojnë për agjërimin. Ndërsa ju mbajtës të Priftërisë Aarone i lartësoni përgjegjësitë tuaja të priftërisë dhe ia jepni këtë mundësi të gjithë anëtarëve të Kishës, ju ua lehtësoni shpesh bekimet e premtuara të agjërimit atyre që mund t'ia kenë më shumë nevojën. Ju do të dëshmoni se shpirti i përkujdesjes për të varfrit e nevojtarët ka fuqinë të zbutë zemra që përndryshe janë të ngurtësuara dhe e bekon jetën e atyre që mund të mos marrin pjesë vazhdimisht në Kishë.

Presidenti Monson ka thënë: "Ata peshkopë që i organizojnë kuorimet e tyre të Priftërisë Aarone për të marrë pjesë në mbledhjen e ofertave të agjërimit, do të kenë sukses më të madh në këtë përgjegjësi të shenjtë"⁸.

Peshkopë, kujtoni se rrethanat ndryshojnë gjerësisht nga një zonë në tjetrën dhe nga njëri vend në tjetrin. Kontakti derë më derë nga anëtarët e kuorunit të Priftërisë Aarone mund të mos jetë i volitshëm në rajonin ku jetoni ju. Megjithatë, ne ju ftojmë ta shqyrtoni plot lutje këshillën e profetit dhe të kërkonte frymëzim mbi mënyrat e duhura me të cilat mbajtësit e priftërisë Aarone në lagjen tuaj mund ta lartësojnë priftërinë e tyre duke marrë pjesë në mbledhjen e ofertave të agjërimit.

Te kapitulli 27 i 3 Nefit, Zoti i ringjallur pyeti: "Çfarë lloj njerëzish duhet të jeni?" Ai u përgjigj: "Madje si jam unë"⁹. Ndërsa e marrim mbi vete emrin e Krishtit dhe përpiqemi ta ndjekim Atë, ne do të marrim shëmbëlltërinë e Tij në fytyrat tona dhe do të bëhemi më shumë si Ai. Përkujdesja për të varfrit dhe nevojtarët është e pandarë në shërbësen e Shpëtimtarit. Është në çdo gjë që bën Ai. Ai ua zgjat dorën të gjithëve dhe i ngre lart. Zgjedha e Tij është e ëmbël dhe barra e Tij është e lehtë. Unë e ftoj secilin prej nesh të bëhet më shumë si Shpëtimtari duke u kujdesur për të varfrit dhe nevojtarët, duke e mbajtur besnikërisht ligjin e agjërimit dhe duke ndihmuar me një ofertë bujare agjërimi. Dëshmoj përlulesisht se përkujdesja besnike për të varfrit dhe nevojtarët është pasqyrim i pjekurisë shpirtërore dhe do ta bekojë si dhënësin, ashtu edhe marrësin. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Ligji i Përtërirë 15:11.
2. Shih *Manuali 2: Administrimi i Kishës* (2010), 2.2.
3. *Manuali 2*, 6.1.2.
4. Isaia 58:6-7.
5. Isaia 58:8-11.
6. Harold B. Lee, "Listen, and Obey" (Welfare Agricultural Meeting, 3 prill 1971), kopje e dorëshkrimit të daktilogruar, f. 14, Biblioteka e Historisë së Kishës, Salt-Lejk-Siti.
7. Tomas S. Monson, "A Jemi të Përgatitur?" *Liahona*, nëntor 2014, f. 4.
8. Tomas S. Monson, në një mbledhje me Presidentin e Peshkopatës, 28 shkurt 2014.
9. 3 Nefi 27:27

Nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

“Mos Jam Unë, Zot?”

Ne duhet ta vëmë mënjanë krenarinë tonë, të shohim përtej kotësisë sonë dhe me përvullësi të pyesim: “Mos jam unë, Zot?”

Ishte nata e fundit e Shpëtimtarit tonë të dashur në vdekshmëri, mbrëmja përpara se Ai ta ofronte Vetën e Tij si një çmim për shpengimin e gjithë njerëzimit. Ndërsa theu bukë me dishepujt e Tij, Ai tha diçka që duhet t'i ketë mbushur zemrat e tyre me panik të madh dhe trishtim të thellë. “Një nga ju do të më tradhtojë”, u tha Ai.

Dishepujt nuk e dyshuan vërtetësinë e asaj që Ai tha. As nuk e hodhën vështrimin përreth, treguan dikë tjetër me gisht dhe pyetën: “Mos është ai?”

Përkundrazi, ata u “pikëlluan shumë dhe secili prej tyre filloi të thotë: *“Mos jam unë, Zot?”*”¹

Pyes veten se çfarë do të bënte secili prej nesh nëse Shpëtimtari na e bënte atë pyetje. A do ta hidhnim vështrimin te njerëzit përreth nesh dhe do të thoshim me vete: “Ai ndoshta po flet për Vëllanë Duka. Gjithmonë kam pasur dyshim për të” ose “Jam i kënaqur që Vëllai Bregu është këtu. Ai ka vërtet nevojë ta dëgjojë këtë mesazh”? Apo ne, si ata dishepujt të lashtë, do të shihnim brenda vetes dhe do të bënim atë pyetje depërtuese: “Mos jam unë?”

Në këto fjalë të thjeshta, *“Mos jam unë?”* gjendet fillimi i urtësisë dhe shtegu drejt kthimit vetjak në besim dhe ndryshimit jetëgjatë.

Një Shëmbëlltë e rreth Luleradhiqeve

Na ishte njëherë një burrë të cilit i pëlqente mbrëmjeve të bënte shëtitje nëpër lagjen e tij të banimit. Veçanërisht ai mezi priste të ecte pranë shtëpisë së fqinjit të tij. Fqinji i tij e mbante barin e oborrit të tij të prerë në mënyrë të përsosur, lulet gjithmonë të lulëzuara, pemët në gjendje të mirë dhe plot hije. Ishte e dukshme që fqinji bënte çdo përpjekje që të kishte një oborr të bukur.

Por një ditë, ndërsa burri po ecte pranë shtëpisë së fqinjit të tij, ai vuri re në mes të këtij oborri të bukur një luleradhiqe të egër, të vetme, të stërmadhe, të verdhë.

Ajo dukej kaq pa vend sa e habiti atë. Përse nuk e shkulte fqinji atë? A nuk mund ta shihte? A nuk e dinte ai se luleradhiqet mund të shpërndanin fara që do të bënin të rriteshin duzina barërash të këqija?

Kjo luleradhiqe e vetmuar e shqetësoi burrin përtej çdo përshkrimi dhe ai donte të bënte diçka rreth saj. A duhej thjesht ta shkulte? Apo ta spërkaste me një sulcion për barërat e këqija? Ndoshta po të shkonte nëpër natë, ai mund ta hiqte fshehurazi.

Këto mendime ia pushtuan mendjen tërësisht, teksa ecte drejt shtëpisë së vet. Ai hyri në shtëpinë e tij pa ia hedhur vështrimin aspak oborrit përpara shtëpisë së tij – që ishte i mbuluar me qindra luleradhiqe të verdha.

Trarët dhe Lëmishtet

A na i kujton kjo histori fjalët e Shpëtimtarit?

“Pse shikon lëmishten që është në syrin e vëllait tënd dhe nuk shikon trarin që është në syrin tënd? . . .

Hiqe më parë trarin nga syri yt dhe pastaj shiko qartë për të nxjerrë lëmishten nga syri i vëllait tënd.”²

Kjo histori e trarëve dhe lëmishteve duket se lidhet ngushtësisht me paaftësinë tonë për ta kuptuar veten tonë me qartësi. Nuk jam i sigurt se përse ne jemi të aftë të gjejmë diagnozën dhe të rekomandojmë kaq mirë kurime për papërsosmëritë e njerëzve të tjerë, ndërkohë që kemi shpesh vështirësi për t'i kuptuar papërsosmëritë tona.

Disa vjet më parë pati një ngjarje në lajmet rreth një burri që besonte se, nëse e fërkonte fytyrën me lëng limoni, do të bëhej i padukshëm për kamerat. Prandaj ai e leu me lëng limoni tërë fytyrën, shkoi dhe vodhi dy banka. Jo shumë kohë më vonë ai u arrestua kur fotografia e tij u shfaq në emisionin e lajmeve në mbrëmje. Kur policia i tregoi burrit videot e vetë atij

nga kamerat e sigurisë, ai nuk mund t'u besonte syve. "Por unë e kisha fytyrën me lëng limoni!" protestoi ai.³

Kur një shkencëtar në Universitetin Kornel dëgjoji rreth kësaj ngjarjeje, ai pati kureshtje se si një njeri mund të ishte kaq jashtëzakonisht i pavetëdijshëm ndaj pazotësisë së vet. Që të përcaktonin nëse ky ishte një problem i përgjithshëm, dy kërkues shkencorë ftuan studentë kolegji që të merrnin pjesë në një seri testesh për aftësi të ndryshme jetësore dhe më pas u kërkuan atyre ta vlerësonin vetë atë që bënë. Studentët që patën rezultate të ulëta, ishin më të pasaktët në vlerësimin e përgjigjeve të tyre – disa prej tyre duke i vlerësuar rezultatet e tyre të ishin pesë herë më të larta nga ato që ishin në të vërtetë.⁴

Ky studim është përsëritur në mënyra të shumta, duke vërtetuar sërish e sërish të njëjtin përfundim: shumë prej nesh e kanë të vështirë ta kuptojnë vetveten siç janë në të vërtetë dhe, edhe njerëz të suksesshëm e mbivlerësojnë ndihmesën e tyre dhe i nënvlerësojnë ndihmesat që bëjnë të tjerët.⁵

Mund të mos jetë kaq domethënëse nëse e mbivlerësojmë mënyrën se si e ngasim makinën apo se sa larg mund ta hedhim një top golfi. Por kur fillojmë të besojmë se ndihmesat tona në shtëpi, në punë dhe në kishë janë më të mëdha sesa janë në të vërtetë, ne verbohemi ndaj bekimeve dhe mundësive për ta përmirësuar veten tonë në mënyra domethënëse dhe rrënjësore.

Gjëra të Padukshme Shpirtërore

Një i njohuri im jetonte në një lagje me disa nga statistikatat më të larta në Kishë – frekuentimi ishte i lartë, numri i mësimëve të shtëpisë ishte i lartë, fëmijët e Fillores silleshin gjithmonë mirë, darkat e lagjes përfshinin ushqime fantastike që anëtarët rrallë i derdhnin në dyshtet e shtëpisë së mbledhjeve

dhe mendoj se nuk kishte kurrë grindje kur luanin basketboll në Kishë.

Miku im dhe bashkëshortja e tij më pas u thirrën në mision. Kur u kthyen tre vjet më vonë, ky çift u befasua të mësonte se, gjatë kohës që ata ishin larg duke shërbyer, 11 martesë kishin përfunduar në divorce.

Megjithëse lagjia kishte çdo tregues të jashtëm të besnikërisë dhe forcës, diçka e pafat po ndodhte në zemrat dhe jetën e anëtarëve. Dhe gjëja shqetësuese është që kjo gjendje nuk është e pashoqe. Gjëra të tilla të tmerrshme dhe shpesh të panevojshme ndodhin kur anëtarët e Kishës i lënë pas dore parimet e ungjillit. Ata mund të duken nga jashtë se janë dishepuj të Jezu Krishtit, por nga brenda zemrat e tyre janë shkëputur nga Shpëtimtari i tyre dhe mësimet e Tij. Ata janë larguar dalëngadalë nga gjërat e Shpirtit dhe janë zhvendosur drejt gjërave të botës.

Mbajtës dikur të denjë të priftërisë fillojnë t'i thonë vetvetes se Kisha është një gjë e mirë për gratë dhe fëmijët, por jo për ta. Ose disa e bindin vetveten se programet e tyre të ngjeshura ditore apo rrethanat e tyre të pashoqe i përjashtojnë ata nga veprimet e përditshme të përkushtimit dhe shërbimit që do t'i mbanin pranë Shpirtit. Në këtë epokë të vetëshfajësimit dhe vetëdashjes, është e lehtë që të bëhemi tepër krijues lidhur me gjetjen e justifikimeve për të mos iu drejtuar rregullisht Perëndisë në lutje, për ta shtyrë

për më vonë studimin e shkrimeve të shenjta, për t'iu shmangur mbledhjeve të Kishës dhe mbrëmjeve familjare, apo për të mos paguar një të dhjetë dhe oferta të ndershme.

Vëllezërit e mi të dashur, a do të shihni, ju lutem, brenda zemrave tuaja dhe të bëni pyetjen e thjeshtë: "*Mos jam unë, Zot?*"

A e keni lënë pas dore – qoftë edhe pak – "ungjilli[n] . . . [e] të lumit Perëndi, që [ju] është besuar"? A e keni lejuar "perëndinë e kësaj bote" që t'i errësojë mendjet tuaja kundrejt "drit[ës së] ungjillit të lavdisë së Krishtit"?

Miqtë e mi të shtrenjtë, vëllezërit e mi të dashur, i bëni pyetjen vetes: "Ku gjendet thesari im?"

A vihet zemra juaj mbi gjërat e volitshme të kësaj bote apo përquendrohet ajo te mësimet e Jezu Krishtit të kujdesshëm? "Sepse ku është thesari juaj do të jetë edhe zemra juaj."⁸

A banon në zemrat tuaja Shpirti i Perëndisë? A jeni "të rrënjësor dhe të themeluar" në dashurinë për Perëndinë dhe për bashkënjëzërit tuaj? A kushtoni kohë dhe aftësi krijuese të mjaftueshme që t'i sillni lumturi martesës dhe familjes suaj? A ia jepni energjitë tuaja qëllimit madhështor të kuptuarit dhe të jetuarit të "gjerësisë, gjatësisë, thellësisë dhe lartësisë"⁹ së ungjillit të rivendosur të Jezu Krishtit?

Vëllezër, nëse është dëshira juaj e madhe që të kultivoni tiparet e ngjashme me Krishtin si "besimin, virtutin,

diturinë, maturinë, durimin, mirësinë vëllazërore, perëndishmërinë, dashurinë hyjnore, përlulesinë [dhe shërbimin]¹⁰, Ati Qiellor do t'ju bëjë një mjet në duart e Tij për shpëtimin e shumë shpirtrave.¹¹

Shqyrtimi i Jetës Sonë

Vëllezër, askush prej nesh nuk dëshiron ta pranojë kur po rrëshqasim nga udha e drejtë. Shpesh ne përpikemi ta mënjanojmë të shikuarin thellë brenda shpirtrave tanë dhe përbaljen me dobësitë, kufizimet dhe gjërat tona frikësuese. Si pasojë, kur vërtet e shqyrtojmë jetën tonë, ne shohim përmes përzgjedhësit të paragjykitimeve, justifikimeve dhe ngjarjeve që ia tregojmë vetvetes me qëllim që t'i përligjim mendimet dhe veprimet e padenja.

Por aftësia për ta kuptuar veten tonë qartësisht është thelbësore për rritjen dhe mirëqenien tonë shpirtërore. Nëse dobësitë dhe të metat tona mbeten të mbuluara nga hijet, atëherë fuqia shëlbuese e Shpëtimtarit nuk mund t'i shërojë ato dhe nuk mund t'i bëjë ato të forta.¹² Si për ironi, verbëria jonë kundrejt dobësive tona njerëzore do të na bëjë gjithashtu të verbër ndaj potencialit hyjnor që Ati ynë është i etur ta ushqejë brenda secilit prej nesh.

Prandaj si mund ta lëmë të shkëlqejë dritën e pastër të së vërtetës së

Perëndisë brenda shpirtrave tanë dhe si ta shohim veten tonë ashtu siç na sheh Ai?

Më lejoni të sugjeroj se shkrimet e shenja dhe bisedat e dhëna në konferenca të përgjithshme janë një pasqyrë frytdhënëse që mund ta vëmë përpara nesh për vetëshqyrtim.

Kur i dëgjoni ose i lexoni fjalët e profetëve të lashtë dhe të sotëm, hiqni dorë nga të menduarit se si ato fjalë gjejnë zbatim te dikush tjetër dhe bëni pyetjen e thjeshtë: *“Mos jam unë, Zot?”*

Ne duhet t'i afrohem Atit tonë të Amshuar me zemra të thyera dhe mendje të mësueshme. Ne duhet të jemi të gatshëm që të mësojmë dhe të ndryshojmë. Dhe, oh, sa shumë fitojmë nëpërmjet zotimit që të jetojmë jetën që ka si qëllim për ne Ati ynë Qiellor.

Ata që *nuk* duan të mësojnë e ndryshojnë, ndoshta *nuk do t'i* bëjnë këto dhe ka shumë mundësi që do të fillojnë të pyesin veten nëse Kisha ka ndonjë gjë për t'u ofruar atyre.

Por ata që duan të përmirësohen dhe të përparojnë, ata që mësojnë për Shpëtimtarin dhe dëshirojnë të bëhen si Ai, ata që përlulen si një fëmijë i vogël dhe kërkojnë t'i sjellin mendimet dhe veprimet e tyre në përputhje me Atin tonë në Qiell – ata do ta përjetojnë mrekullinë e Shlyerjes së Shpëtimtarit. Ata me siguri do

ta ndiejnë Shpirtin e shndritshëm të Perëndisë. Ata do të shijojnë gëzimin e papërshkrueshëm që është fryti i një zemre të bindur e të përlulur. Ata do të bekohen me dëshirën dhe disiplinën për t'u bërë dishepuj të vërtetë të Jezu Krishtit.

Fuqia e Mirësisë

Përgjatë rrjedhës së jetës sime, kam pasur mundësinë të qëndroj krah për krah me disa nga burrat dhe gratë më të afta dhe më inteligjente që ka për të ofruar kjo botë. Kur isha më i ri, më lanë mbresa ata që ishin të arsimuar, të përgatitur, të suksesshëm dhe të lavdëruar nga bota. Por me kalimin e viteve, kam arritur të kuptoj se më kanë lënë shumë më tepër mbresa ata, shpirtrat e mrekullueshëm dhe të bekuar të cilëve janë me të vërtetë plot mirësi dhe pa mashtrim.

Dhe a s'është ajo gjëja për të cilën është në të vërtetë ungujill dhe gjëja që ai bën për ne? Ai është lajmi i mirë dhe na ndihmon të bëhemi të mirë.

Fjalët e Apostullit Jakob gjejnë zbatim për ne sot:

“Perëndia u kundërvihet mendjemëdhenjve dhe u jep hir të përlulurve. . . .

Përluluni përpara Zotit, dhe ai do t'ju lartësojë!”¹³

Vëllezër, ne duhet ta vëmë mënjanë krenarinë tonë, të shohim përtej kotësisë sonë dhe me përlulesi të pyesim: *“Mos jam unë, Zot?”*

Dhe nëse përgjigja e Zotit ndodh të jetë: *“Po, biri im, ka gjëra që duhet t'i përmirësosh, gjëra që mund të të ndihmoj t'i kapërcesh”, unë lutem që ne do ta pranojmë këtë përgjigje, t'i dallojmë me përlulesi mëkatet e të metat tona dhe më pas t'i ndryshojmë udhët tona duke u bërë bashkëshortë më të mirë, etër më të mirë, bij më të mirë. Që tani e tutje, kërkojmë me gjithë fuqinë tonë që të ecim të palëkundur në*

udhën e bekuar të Shpëtimtarit – sepse të kuptuarit e vetes sonë qartësisht është fillimi i urtësisë.

Kur e bëjmë këtë, Perëndia ynë bujar do të na dretojë për dore; ne do të “bëhe[m]i të fortë e [do] të bekohe[m]i nga lart”¹⁴.

Miqtë e mi të dashur, hapi i parë në shtegun tonë të mrekullueshëm dhe të kënaqshëm të të qenit dishepuj të vërtetë fillon duke i bërë vetes një pyetje të thjeshtë:

“Mos jam unë, Zot?”

Për këtë unë dëshmoj dhe ju lë bekimin tim, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Mateu 26:21–22; theksimi i shtuar.
2. Mateu 7:3, 5.
3. Shih Errol Morris, “The Anosognosic’s Dilemma: Something’s Wrong but You’ll Never Know What It Is”, *New York Times*, 20 qershor 2010, <http://opinionator.blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1>.
4. Shih Justin Kruger dhe David Dunning, “Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One’s Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments”, *Journal of Personality and Social Psychology*, dhjetor 1999, f. 1121–1134. “Në përfundimet nga 4 studime shkencore, autorët gjetën se pjesëmarrësit që i kishin rezultatet në 25 përqindjen e fundit në testet e humorit, gramatikës dhe logjikës, i mbivlerësuan jashtë mase përgjigjet e dhëna në testin e tyre dhe aftësinë e tyre. Edhe pse rezultatet e testit të tyre ishin vetëm 12 përqind të sakta, ata e vlerësuan vetveten të ishin rreth 62 përqind” (nga përmbledhja te psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Shih Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won’t Get You There* (2007), kapitulli 3. Kërkuesi shkencor u kërkoi tre bashkëpunuarëve që të vlerësonin ndihmesat e tyre në suksesin e kompanisë. Ndhimesat e tyre të vetëvlerësuar arritën shumë 150 përqind.
6. 1 Timoteut 1:11.
7. 2 Korintasve 4:4.
8. Lluca 12:34.
9. Efesianëve 3:18.
10. Doktrina e Besëlidhje 4:6.
11. Shih Alma 17:11.
12. Shih Ethëri 12:27.
13. Jakobi [Bibël] 4:6, 10.
14. Doktrina e Besëlidhje 1:28.

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Priftëria Përgatitore

Në përgatitjen priftërore “ma trego si bëhet” ka më tepër vlerë sesa “ma thuaj si bëhet”.

Jam mirënjohës që jam mbledhur me priftërinë e Perëndisë, që shtrihet anembanë botës. E vlerësoj besimin tuaj, shërbimin tuaj dhe lutjet tuaja.

Mesazhi im sonte është rreth Priftërisë Aarone. Na drejtohet edhe të gjithë neve që ndihmojmë në përmbushjen e premtimeve të Zotit për ata që mbajnë atë që përshkruhet në shkrimin e shenjtë si “priftëria më e ulët”¹. Ajo quhet edhe priftëria përgatitore. Është kjo përgatitje e lavdishme rreth së cilës do të flas sonte.

Plani i Zotit për punën e Tij është i mbushur me përgatitje. Ai e përgatiti tokën që ne të përjetojmë provat dhe mundësitë e vdekshmërisë. Ndërkohë që jemi këtu, ne jemi në atë që shkrihet e shenja e quajmë një “gjendje përgatitore”².

Profeti Alma e përshkroi rëndësinë vendimtare të asaj përgatitjeje për jetën e përjetshme, ku ne mund të jetojmë përgjithmonë në familje me Perëndinë, Atin, dhe Jezu Krishtin.

Ai e shpjegoi nevojën për përgatitje në këtë mënyrë: “Dhe ne shohim se vdekja vjen mbi njerëzimin, po, vdekja, për të cilën foli Amuleku që është vdekja e përkohshme; megjithatë, njeriut iu dha një interval, gjatë të cilit ai mund të pendohej; prandaj kjo jetë u bë një gjendje e përkohshme

prove; një kohë për t’u përgatitur që të takojmë Perëndinë; një kohë për t’u përgatitur për atë gjendje pa mbarim, për të cilën folëm ne, e cila është pas ringjalljes së të vdekurve”³.

Ashtu sikurse koha që na është dhënë për të jetuar në vdekshmëri, është që të përgatitemi për të takuar Perëndinë, koha që na jepet për të shërbyer në Priftërinë Aarone është një mundësi për të na përgatitur që të mësojmë se si t’u japim ndihmë vendimtare të tjerëve. Ashtu sikurse

Zoti na jep ndihmën që na duhet për të kaluar provat e jetës në vdekshmëri, Ai na dërgon ndihmë edhe për përgatitjen tonë priftërore.

Mesazhi im u drejtohet atyre që Zoti i dërgon për të ndihmuar në përgatitjen e mbajtësve të Priftërisë Aarone, po aq sa është për ata që e mbajnë Priftërinë Aarone. Unë u flas etërve. U flas peshkopëve. Dhe u flas atyre të Priftërisë Melkizedeke që u është mirëbesuar të jenë shoqëruesit dhe mësuesit e të rinjve që janë në përgatitje për priftërinë.

Unë flas me lëvdatë e mirënjohje për shumë prej jush anembanë botës e kohës.

Do të isha i shkujdesur nëse nuk do të flisja për një president dege dhe një peshkop të rinisë sime. U bëra dhjak në moshën 12-vjeçare në një degë të vogël në pjesën lindore të Shteteve të Bashkuara. Dega ishte aq e vogël sa vëllai im më i madh dhe unë ishim të vetmit mbajtës të Priftërisë Aarone derisa babai im, që ishte presidenti i degës, ftoi një mesoburrë që të bashkohej me Kishën.

I sapokthyeri në besim mori Priftërinë Aarone dhe, me të, një thirrje për t'u kujdesur për Priftërinë Aarone. Ende më kujtohet si të ishte dje. Mund të sjell ndër mend gjethet e bukura të vjeshtës teksa ai i sapokthyer në besim na shoqëroi mua dhe vëllanë tim të bënim diçka për një vejtshë. Nuk më kujtohet cili ishte projekti, por më

kujtohet që ndjeva se fuqia e priftërisë u bë pjesë në bërjen e asaj që, më vonë, unë mësova se Zoti kishte thënë që ne të gjithë duhet të bëjmë që të na falen mëkatet dhe për pasojë të jemi të përgatitur për ta parë Atë.

Kur e kthej kokën pas tani, ndiej mirënjohje për një president dege që thirri një të sapokthyer në besim për ta ndihmuar Zotin të përgatiste dy djem të cilët, një ditë, do të bëheshin peshkopë të ngarkuar për t'u kujdesur për të varfrit e nevojtarët dhe gjithashtu për të kryesuar mbi priftërinë përgatitore.

Isha ende një dhjak kur familja jonë u shpërngul në një lagje të madhe në Jutë. Ishte hera e parë që e ndjeva fuqinë e një kuorumi të plotë në Priftërinë Aarone. Në fakt, ishte hera e parë që e shihja një të tillë. Dhe më vonë ishte hera e parë që ndjeva fuqinë dhe bekimin e një peshkopi që kryesonte në një kuorum priftërinjsh.

Peshkopi më thirri që të isha ndihmësi i parë në kuorumin e priftërinjve. Më kujtohet se ai i dha vetë mësim kuoromit – aq i zënë sa ishte, edhe pse kishte burra të tjerë të talentuar të cilët mund t'i kishte thirrur që të na jepnin mësim. Ai bëri që karriget në klasë të rregulloheshin në formë rrethi. Ai më vuri të ulem në karrigen pranë tij, në të djathtën e tij.

Mund të shihja nga pas shpatullave të tij ndërkohë që jepte mësim. Ai, me raste, shihte poshtë të shënimit e shtypura me kujdes në dosjen e vogël

prej lëkure mbi njërin gju dhe të shkri-met e shenjta, të përdorura shumë e të shenjtuara, që i kishte të hapura mbi gjurin tjetër. Mund ta kujtoj ngazëllimin teksa ai tregonte historitë e trimërisë nga libri i Danielit dhe dëshminë e tij për Shpëtimtarin, Zotin Jezu Krisht.

Do ta kujtoj gjithnjë se si Zoti thërrret shoqërues të zgjedhur me kujdes për mbajtësit e tij të priftërisë që po përgatiten.

Peshkopi im kishte këshilltarë të fuqishëm dhe, për arsye që nuk i kuptoja atëherë, ai, më shumë se një herë, më mori mua në telefon në shtëpi dhe më tha: “Hal, kam nevojë të vish me mua si shoqërues që të bëjmë disa vizita”. Një herë, ishte që të më merrte me vete në shtëpinë e një vejtshë e cila jetonte vetëm dhe pa ushqim në shtëpi. Rrugës për në shtëpi ai e ndaloi makinën, i hapi shkri-met e shenjta dhe më tha se përse e kishte trajtuar atë vejtshë sikur ajo të kishte fuqinë jo vetëm për t'u kujdesur për veten, por sikur do të ishte, në një kohë të ardhshme, në gjendje të ndihmonte njerëz të tjerë.

Një vizitë tjetër ishte te një burrë që kishte munguar gjatë në Kishë. Peshkopi im e ftoi atë të kthehej për të qenë me shenjtorët. E ndjeva dashurinë e tij për dikë që më dukej mua një armik i pakëndshëm dhe i pabindur.

Në një rast tjetër përsëri ne vizituam një shtëpi ku dy vogëlushe u dërguan të na takonin te dera nga prindërit e tyre të alkoolizuar. Vogëluset thanë nëpërmjet rrjetës së derës se nëna dhe babai i tyre ishin në gjumë. Peshkopi vazhdoi t'u fliste atyre, duke u buzëqeshur e duke i lavdëruar për mirësinë dhe trimërinë e tyre për një kohë që m'u duk 10 minuta ose më shumë. Teksa largoheshim bashkë, ai tha qetësisht: “Kjo ishte një vizitë e mirë. Ato vogëlushe nuk do ta harrojnë kurrë që ne erdhëm.”

Dy nga bekimet që një shoqërues më i vjetër në priftëri mund të japë, janë mirëbesimi dhe një shembull përkujdesjeje. Unë e pashë atë kur djalit tim iu dha një shoqërues për mësimet e shtëpisë që kishte shumë më tepër përvojë në priftëri sesa ai. Shoqëruesi i tij në moshë kishte qenë dy herë president misioni dhe kishte shërbyer në pozicione të tjera udhëheqjeje.

Përpara se të vizitonin një nga familjet që u ishin caktuar, ai udhëheqës me përvojë i priftërisë kërkoi që të bisedonte më parë me birin tim në shtëpinë tonë. Ata më lejuan të dëgjoja. Shoqëruesi i moshuar e hapi me lutje, duke kërkuar ndihmë. Pastaj ai i tha diçka të tillë djalit tim: “Mendoj se duhet të japim një mësim që do t’i tingëllojë kësaj familjeje si një thirrje për pendim. Mendoj se nuk do ta merrnin shumë mirë nga unë. Mendoj se ata do ta merrnin më mirë mesazhin nga ti. Si ndihesh për këtë?”

Më kujtohet tmerrri në sytë e tim biri. Ende mund ta ndiej lumturinë e atij çasti kur djali im e pranoi mirëbesimin.

Nuk ishte rastësi që peshkopi e vendosi së bashku atë dyshe. Ishte me anë të përgatitjes së kujdesshme që shoqëruesi i moshuar kishte mësuar rreth ndjenjave të asaj familjeje që ata duhej t’i jepnin mësim pas pak. Ishte me anë të frymëzimit që ai ndjeu se duhej të bënte një hap prapa, t’i mirëbesonte një të riu pa përvojë që t’u bënte thirrje fëmijëve më të moshuar të Perëndisë për pendim dhe siguri.

Nuk e di rrjedhojën e vizitës së tyre, por e di se një peshkop, një mbajtës i Priftërisë Melkizedeke dhe Zoti, po e përgatitnin një djalë që të ishte një burrë i priftërisë dhe një ditë peshkop.

Tani, histori të tilla suksesi në përgatitjen priftërore janë të njohura për ju nga ajo që keni parë dhe ajo që keni përjetuar në vetë jetën tuaj. Ju keni njohur dhe keni qenë peshkopë,

shoqërues dhe prindër të tillë. Ju e keni parë dorën e Zotit në përgatitjen tuaj për detyrat e priftërisë, të cilat Ai i dinte se do të shtriheshin përpara jush.

Të gjithë ne në priftëri kemi një detyrim për ta ndihmuar Zotin t’i përgatitë të tjerët. Ka disa gjëra që ne mund të bëjmë që mund të kenë më tepër rëndësi. Madje edhe më të fuqishëm se përdorimi i fjalëve në mësimdhënien e doktrinës nga ne, do të jenë shembujt e të jetuarit të doktrinës.

Në shërbimin tonë priftëror më me epërsi është të ftuarit e njerëzve që të vijnë te Krishti me anë të besimit, pendimit, pagëzimit dhe marrjes së Frymës së Shenjtë. Presidenti Monson, për shembull, ka dhënë predikime që të prekin në zemër mbi gjithë ato doktrina. Por ajo që unë di për atë çka ai bëri me njerëzit e misionarët dhe miqtë e Kishës kur kryesonte mbi misionin në Toronto, më jep shtysë për veprim.

Në përgatitjen priftërore “ma trego si bëhet” ka më tepër vlerë sesa “ma thuaj si bëhet”.

Kjo është arsyeja përse shkrimet e shenjta janë kaq të rëndësishme që të na përgatitin ne në priftëri. Ato janë të mbushura me shembuj. Më duket sikur mund ta shoh Almën duke zbatuar urdhrin e engjëllit dhe më pas duke u kthyer me nxitim për të mësuar njerëzit e ligj në Amonihë që nuk e kishin pranuar atë.⁴ Mund ta ndiej të ftohtin në qelinë e burgut kur Profetit Jozef iu tha prej Perëndisë që të merrte zemër dhe se për të po tregohej kujdes.⁵ Me ato pamje nga shkrimi i shenjtë në mendje, ne mund të përgatitemi të bëjmë durim në shërbimin tonë kur ai duket i vështirë.

Një baba ose një peshkop apo një shoqërues më me përvojë për mësimet e shtëpisë, që tregon se ka besim te një mbajtës i ri i priftërisë, mund t’ia ndryshojë jetën atij. Babait tim një herë iu kërkua nga një anëtar i Kuorumit të Të Dymbëdhjetëve që të shkruante një artikull të shkurtër mbi shkencën dhe fenë. Babai im ishte shkencëtar dhe një mbajtës besnik i priftërisë. Por mund ta kujtoj ende

çastin kur ai më la në duar artikullin që kishte shkruar, dhe tha: “Ja, përpara se t’ua dërgoj këtë Të Dymbëdhjetëve, dëshiroj që ti ta lexosh. Ti do ta dish nëse është i drejtë.” Ai ishte 32 vjet më i madh se unë dhe pafundësisht më i urtë e më inteligjent.

Unë forcohem ende prej atij mirëbesimi nga një baba dhe burrë i shkëlqyer priftërie. E dija se mirëbesimi i tij nuk ishte tek unë, por te [fakti] se Perëndia mundej dhe do të më tregonte se çfarë ishte e vërtetë. Ju shoqërues me përvojë mund ta bekoni një mbajtës të ri të priftërisë në përgatitje e sipër, sa herë që ia tregoni atij atë lloj mirëbesimi. Kjo do ta ndihmojë atë të ketë vetë besim tek ajo ndjenjë e butë frymëzimi kur vjen, teksa ai një ditë vendos duart e tij që të vulosë bekimin për të shëruar një fëmijë që mjekët thonë se do të vdesë. Ai mirëbesim më ka ndihmuar më shumë se një herë.

Suksesi ynë në përgatitjen e të tjerëve për priftërinë do të vijë në pjesëtim të drejtë me atë se sa shumë i duam ata. Ajo do të jetë veçanërisht e vërtetë kur të na duhet t’i korrigjojmë ata. Mendoni për çastin kur një mbajtës i Priftërisë Aarone, ndoshta në tryezën e sakramentit, bën një gabim në kryerjen e një ordinance. Kjo është një çështje serioze. Ndonjëherë gabimi kërkon korrigjim publik me një mundësi fyerjeje, një ndjenjë poshtërimi

dhe madje [një ndjenjë] të të qenit i refuzuar.

Ju do ta kujtoni këshillën e Zotit: “Duke qortuar në kohën e duhur me mprehtësi, kur u nxite nga Fryma e Shenjtë; dhe atëherë duke treguar më pas rritje të dashurisë ndaj atij që e ke qortuar, që ai të mos të të vlerësojë si armikun e tij”⁶.

Fjala *rritje* ka një domethënie të veçantë për përgatitjen e mbajtësve të priftërisë kur ata kanë nevojë për korrigjim. Fjala sugjeron një rritje të një dashurie që ekzistonte tashmë. Fjalët “duke treguar” nënkuptojnë rritjen. Ata prej nesh që po përgatitin mbajtës të priftërisë, me siguri që do t’i shohin të bëjnë gabime. Përpara se të marrin korrigjimin tuaj, ata duhet ta kenë ndër dashurinë tuaj që më parë dhe në mënyrë të qëndrueshme. Ata duhet ta kenë ndier lëvdatën tuaj të çiltër përpara se të pranojnë korrigjimin tuaj.

Vetë Zoti kishte për ata mbajtës të priftërisë më të ulët një konsideratë që e nderon potencialin e tyre dhe vlerën e tyre për Të. Vëruani veshin këtyre fjalëve, të folura nga Gjon Pagëzori kur u rivendos Priftëria Aarone: “Mbi ju, shërbëtorët e mi, në emër të Mesias, unë jap Priftërinë e Aaronit, e cila mban çelësat e shërbesës së engjëjve dhe të ungjillit të pendimit e të pagëzimit me anë të zhytjes për heqjen e mëkateve; dhe kjo nuk do të merret më kurrë nga toka, derisa bijtë

e Levit t’i ofrojnë përsëri një flimj Zotit në drejtësi”⁷.

Priftëria Aarone është një shtesë e Priftërisë më të madhe Melkizedeke.⁸ Si president i të gjithë priftërisë, Presidenti i Kishës kryeson edhe mbi priftërinë përgatitore. Mesazhet e tij gjatë viteve mbi punën për shpëtim i shkojnë përsosurisht për shtat urdhrin për ta çuar ungjillin e pendimit dhe të pagëzimit në jetën e të tjerëve.

Kuorumet e dhjakëve, mësuesve dhe priftërinjve këshillohen rregullisht që ta afrojnë çdo anëtar të kuorumit të Zoti. Presidentat caktojnë anëtarë që të ndihmojnë me besim dhe dashuri. Dhjakët e shpërndajnë sakramentin me nderim dhe me besim se anëtarët do ta ndiejnë ndikimin e Shlyerjes dhe do të zotohen t’i zbatojnë urdhërimet, teksa i marrin ato emblema të shenjta.

Mësuesit dhe priftërinjtë luten me shoqëruesit e tyre që ta përmbushin porosinë për t’u kujdesur për Kishën, një e nga një. Dhe ato dyshe shoqëruese luten së bashku teksa mësojnë për nevojat dhe shpresat e kryetarëve të familjeve. Teksa e bëjnë, ata po përgatiten për ditën e mrekullueshme kur do të kryesojnë si një atë, me besim, në një familje të vetën.

Unë dëshmoj se të gjithë ata që shërbejnë së bashku në priftëri, po përgatitin një popull për ardhjen e Zotit në Kishën e Tij. Perëndia, Ati, jeton. Unë e di – e di – se Jezusi është Krishti dhe se Ai na do. Presidenti Tomas S. Monson është profeti i gjallë i Zotit. Unë dëshmoj për këtë në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Doktrina e Besëlidhje 84:26, 30; 107:14.
2. Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Shih Alma 8:14–18.
5. Shih Doktrina e Besëlidhje 122:9.
6. Doktrina e Besëlidhje 121:43.
7. Doktrina e Besëlidhje 13:1.
8. Shih Doktrina e Besëlidhje 107:14.

Autoritetet e Përgjithshme dhe Drejtuesit e Përgjithshëm të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

PRESIDENCA E PARË

Henri B. Ajting
Këshilltar i Parë

Tomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Këshilltar i Dytë

KUORUMI I DYMBËDHJETË APOSTUJVE

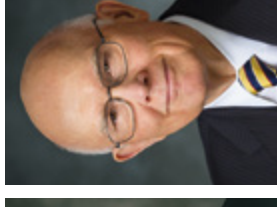
Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Riçard G. Skot

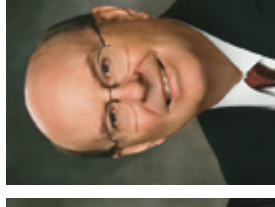
Robert D. Hejls

Xhefiri R. Holland

Dejvid A. Bednar

Kuentin L. Kuk

D. Tod Kristoferson

Nil L. Andersen

PRESIDENCA E TË SHTATËDHJETËVE

Ronald A. Resband

L. Ujtm Klejton

Donald L. Halstrom

Riçard J. Meinis

Kreg C. Kristensen

Ujles Soaresh

Lin G. Robins

KUORUMI I PARË I TË SHITATËDHJETËVE

(sipas rendit alfabetik në anglishti)

Markus A. Adunkofis

Hazze L. Alonso

Jan S. Andern

Mervin B. Arnold

Deyvid S. Bokster

Shein M. Bouen

Jun Huan Çoi

Don R. Klark

Karl B. Kuk

Lorens E. Korbrikh

Klaudio R. M. Kosta

Robert C. Geli

Kristofel Golden

Brent H. Nilson

S. Gifford Nilsen

Majkell Xhon U. Teh

W. Keigj Zuk

LeGand R. Kurris i Ru

Benjamin De Hojes

Ednard Dubi

Kevin R. Dankan

Len J. Eko Houk

Stenti G. Elis

Eduardo Gavaret

Enrike R. Falababb

Jorg Klebingart

Erik W. Kopistike

Markus B. Nisch

Shiven E. Siou

Xhozë A. Teistharo

Majkell Xhon U. Teh

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Gerin W. Gong

Uolier F. Gonzales

C. Skot Grou

Xhejms J. Hamula

Daniel L. Xhanson

Pol V. Xhanson

Bus D. Porter

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Alan F. Paker

Kevin W. Prison

Entromi D. Pefkiris

Pol B. Pejper

Rafael E. Pino

Skot D. Uonjing

G. Hong (Sam) Long

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

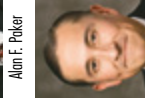
Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Humo A. Uceda

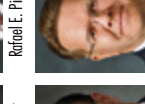
Analfio Valencuelo

Francsko J. Vnjacs

W. Kristofer Urdell

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

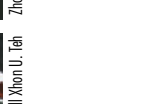
Xhozafe W. Sironi

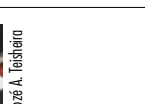
Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Zheradi Kosë

Geni E. Svinerson

Dno M. Dejvris

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

PESHKOPATA KRYESESUE

Zheradi Kosë

Geni E. Svinerson

Dno M. Dejvris

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

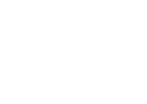
Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

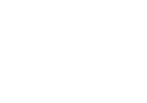
Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

SHKOLLJA E SË DIELËS

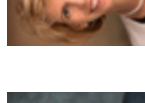
Xhon S. Inner

Ted R. Kelister

Deyvid L. Rid

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

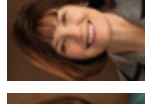
Xhozafe W. Sironi

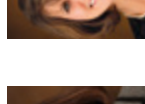
Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Xhozafe W. Sironi

Te fotografitë sipas drejtimit të akrepave të orës nga e majta lart janë anëtarë të Kishës dhe misionarë në Aleksandri, Virxhinia, SHBA; Johannesburg, Afrika e Jugut; Kuauhtemok, Meksikë; Saipan, Ishujt e Marianës së Veriut; Piçtri Korners, Xhorxhia, SHBA; Kanoas, Brazil; San-Lorenzo, Paraguai; Verona, Uiskonsin, SHBA dhe Uoterford, Irlandë.

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Të Udhëhequr në Mënyrë të Sigurt Drejt Shtëpisë

Ne shohim drejt qiellit për atë ndjesi të pagabueshme të drejtimit, që të mund të hartojmë dhe të ndjekim një kurs të mençur e të duhur.

Vëllezër, jemi mbledhur si një trup i fuqishëm i priftërisë, këtu në Qendrën e Konferencave si edhe në vendndodhje anembanë botës. Jam i nderuar, por edhe i përlurur, nga përgjegjësia që kam për t'ju drejtuar disa fjalë juve. Lutem për Shpirtin e Zotit që të më jetë pranë, teksa ju flas.

Shtatëdhjetë e pesë vjet më parë, më 14 shkurt 1939, në Hamburg të Gjermanisë, po festohej një ditë feste publike. Në mes të fjalimeve të zjarra, turmave brohoritëse dhe himneve patriotike që dëgjoheshin, luftanija e re *Bismark* u lëshua në det nëpërmjet lumit Elbë. Kjo, anija më e fuqishme në lundrim, ishte një spektakël marramendës i armatimit dhe makinerive. Ndërtimi kërkoi më shumë se 57.000 skica për armatimet e kalibrit 380 milimetra, të kontrolluara nga radari, të vendosura në një kullë trefishe. Anija kishte qarqe elektrikë prej 45.000 km. Ajo peshonte mbi 35.000 ton dhe pllaka të blinduara jepnin sigurinë maksimale. Mrekullues në pamje, gjigant në përmasa, mahnitës

në fuqinë goditëse, kolosi i fuqishëm konsiderohej i pafundosshëm.

Koha e takimit të anijes *Bismark* me fatin erdhi pak më shumë se dy vjet më vonë kur, më 24 maj 1941, dy luftanijet më të fuqishme në Flotën Britanike, *Princi i Uellsit* dhe *Hudi*, u përfshinë në betejë kundër *Bismarkut*

dhe kryqëzorit gjerman *Princi Ojgen*. Brenda pesë minutash *Bismarku* kishte dërguar në thellësitë e Atlantikut kryqëzarin *Hud* dhe të gjithë ekuipazhin prej mbi 1.400 vetash, me përjashtim të tre burrave. Luftanija tjetër britanike, *Princi i Uellsit*, kishte pësuar dëme të rënda dhe u kthye mbrapsht.

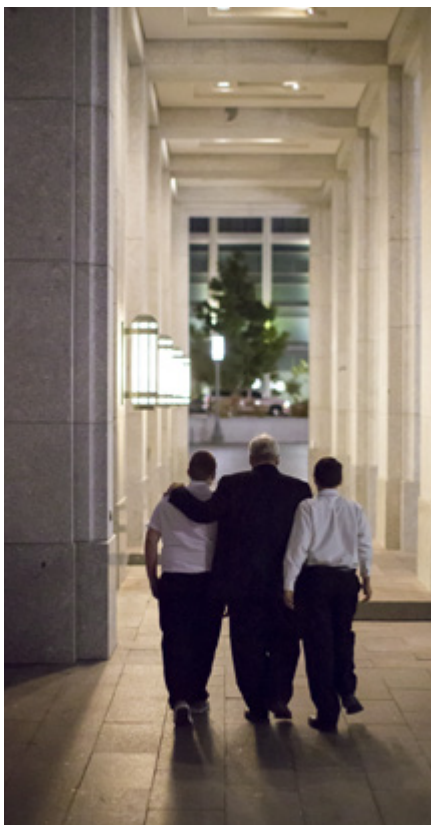
Gjatë tri ditëve të mëtejshme *Bismarku* u përfshi sërish e sërish në luftë me luftanije dhe avionë britanikë. Në tërësi, forca britanike përbëhej nga pesë luftanije, dy anije aeroplanmbajtëse, 11 kryqëzorë dhe 21 aeroplanë gjuajtës, në një përpjekje për ta gjetur dhe fundosur *Bismarkun* e fuqishëm.

Gjatë këtyre betejave, predhat e hedhura njëra pas tjetrës shkaktuan vetëm dëmtim sipërfaqësor të luftanijes *Bismark*. A ishte në fund të fundit e pafundosshme? Atëherë një silur pati një goditje fatlume, e cila i bllokoi fletët e timonit të *Bismarkut*. Përpjekjet riparuese dolën të padobishme. Me armatimet gati për të qëlluar dhe ekuipazhin të gatshëm, *Bismarku* mund të lundronte vetëm në një rreth të ngadalshëm. Pikërisht përtej mundësisë për ndihmë ishte forca ajrore e fuqishme gjermane. *Bismarku* nuk mund

ta arrinte sigurinë e portit nga u nis. Asnjëra prej tyre nuk mund ta siguron-te vendstrehimin e nevojshëm, sepse *Bismarku* e kishte humbur aftësinë që të lundronte sipas një kursi të hartuar. Pa timonin, s'kishte as ndihmë, as port. Fundi erdhi pranë. Armatimet britanike i vunë në shënjestër, teksa ekuipazhi gjerman u shkatërrua dhe u mbyt anija që dikur dukej e pashkatërrueshme. Valët e uritura të Atlantikut fillimisht u përplasën në anët dhe më pas e gëlltitën krenarinë e flotës detare gjermane. *Bismarku* nuk ishte më.¹

Sikurse *Bismarku*, secili prej nesh është një mrekulli inxhinierike. Krijimi ynë, megjithatë, nuk u kufizua nga gjenia njerëzore. Njeriu mund të shpikë makineritë më të ndërlikuara, por nuk mund t'u japë jetë atyre apo t'u dhurojë atyre fuqitë e arsyes dhe

të gjykimit. Këto janë dhunti hyjnore, të dhuruara vetëm nga Perëndia.

Si timoni jetësor i një anijeje, vëllëzër, neve na është siguruar një mënyrë për ta përcaktuar drejtimin e udhëtimit. Feneri i Zotit lëshon dritë mbi të gjithë, ndërkohë që udhëtojmë nëpër detet e jetës. Qëllimi ynë është që të lundrojmë në një kurs të pandryshueshëm drejt qëllimit tonë të dëshiruar – madje mbretërisë çelestiale të Perëndisë. Një njeri pa një qëllim është si një anije pa një timon, që kurrë nuk ka mundësi të arrijë në portin nga u nis. Neve na vjen sinjali: hartoni kursin, ngrini velën, drejtoni timonin dhe vazhdoni.

Sikurse ndodhi me luftanijen e fuqishme *Bismark*, ashtu ndodh edhe me njeriun. Shtytja e turbinave dhe fuqia e helikave janë të padobishme pa atë ndjesi të drejtimit, atë shfrytëzim të energjisë, atë drejtim të fuqisë që sigurohet nga timoni, i fshehur nga pamja, relativisht i vogël në përmasa, por absolutisht thelbësor në funksionim.

Ati ynë siguroi diellin, hënën dhe yjet – galaktikat qiellore për t'u rrëfyer udhën marinarëve që lundrojnë nëpër ujërat e detit. Neve, teksa ecim në shtegun e jetës, Ai na siguron një hartë të qartë dhe na tregon udhën drejt vendmbërritjes sonë të dëshiruar. Ai na paralajmëron: ruhuni nga devijimet, grackat, kurthet. Ne nuk mund të mashtrohemi prej atyre që do të na drejtonin në udhë të gabuar, atyre fyelltarëve të zgjuar, tërheqës, të mëkatit që na thërrasin këtu apo atje. Në vend të kësaj, ne ndalemi që të lutemi; ne dëgjojmë atë zë të qetë, të vogël, i cili u thotë thellësive të shpirtrave tanë ftesën e dhembshur të Mësuesit: "Eja[ni] e më ndiq[ni]"².

Prapëseprapë ka nga ata që nuk dëgjojnë, që nuk do të binden, të cilët parapëlqejnë të ecin në një shteg që e krijojnë vetë. Shumë shpesh ata u dorëzohen tundimeve që na rrethojnë

ne të gjithëve dhe të cilat mund të shfaqen caq joshëse.

Si mbajtës të priftërisë, ne jemi vendosur në këtë tokë në kohë të trazuara. Ne jetojmë në një botë të ndërlikuar, me rryma mosmarrëveshesh që gjenden kudo. Skemat politike shkatërrojnë qëndrueshmërinë e kombeve, tiranët ndeshen për pushtet dhe pjesë të shoqërisë duken përgjithmonë të shtypura, të lëna pa ndonjë mundësi dhe me një ndjenjë dështimi. Arsyetimet e shtrembra të njerëzve na tingëllojnë në veshë dhe mëkati na rrethon.

E jona është përgjegjësia për të qenë të denjë për të gjitha bekimet e lavdishme që Ati ynë në Qiell ka ruajtur për ne. Kudo që shkojmë, priftëria jonë shkon me ne. A po qëndrojmë në vende të shenjta? Ju lutem, përpara se ta vini vetveten dhe priftërinë tuaj në rrezik duke shtegtuar nëpër vende apo duke marrë pjesë në veprimtari që nuk janë të denja për ju ose për atë priftëri, ndaluni për të marrë parasysh pasojat.

Ne që jemi shuguruar në priftërinë e Perëndisë, mund të sjellim një ndryshim. Kur e ruajmë pastërtinë tonë vetjake dhe e nderojmë priftërinë tonë, ne bëhemi shembuj të drejtë për t'u ndjekur nga të tjerët. Apostulli Pal këshilloi: "Bëhu[ni] shembull për besimtarët në fjalë, në sjellje, në dashuri, në Frymë, në besim dhe dëlirësi"³. Ai shkroi gjithashtu se pasuesit e Krishtit duhet të jenë "si pishtarë në botë"⁴. Dhënia e një shembulli të drejtësisë mund të ndihmojë për ta ndriçuar një botë gjithnjë e më të zymtë.

Shumë prej jush do ta kujtojnë Presidentin N. Eldon Taner, i cili shërbeu si këshilltar i katër Presidentëve të Kishës. Ai dha një shembull të patundur të drejtësisë gjatë gjithë karrierës së tij në punë, gjatë shërbimit për qeverinë në Kanada dhe si Apostull i Jezu Krishtit. Ai na dha këtë këshillë

të frymëzuar: “Asgjë nuk do të sjellë gëzim e sukses më të madh sesa të jetojmë sipas mësimeve të ungjillit. Jini një shembull; jini një ndikim për mirë.”

Ai vazhdoi: “Secili prej nesh është parashuguruar për disa punë si shërbëtor i zgjedhur [i Perëndisë], mbi të cilin Ai e ka parë të përshtatshme që t’i japë priftërinë dhe fuqinë për të vepruar në emrin e Tij. Gjithmonë mbani mend që njerëzit po shohin drejt jush për udhëheqje dhe ju po ndikoni jetën e individëve, qoftë për mirë apo për keq, ndikim i cili do të ndihet në brezat që do të vijnë.”⁵

Ne forcohemi nga thënia e vërtetë që forca më e madhërisht në botë sot është fuqia e Perëndisë teksa vepron nëpërmjet njeriut. Që të lundrojmë të sigurt nëpër detet e vdekshmërisë, na nevojitet udhërrëfimi i Lundërtarit të Përhershëm – madje Jehovës së madh. Ne kërkojmë ndihmë, lutemi drejt qiellit, për të arritur ndihmë qiellore.

Një shembull i mirënjohur i dikujt që nuk u lut drejt qiellit është ai i Kainit, birit të Adamit dhe Evës. I fuqishëm në potencial, por i dobët në vullnet, Kaini i lejoi lakminë, zilinë, mosbindjen dhe madje vrasjen që ta thyenin atë timon vetjak, i cili do ta kishte udhëhequr drejt sigurisë dhe ekzaltimit. Shikimi poshtë drejt botës e zëvendësoi vështrimin lart drejt qiellit; Kaini ra.

Në një kohë tjetër dhe nga një mbret i lig, u vu në provë një shërbëtor i Perëndisë. I ndihmuar prej frymëzimit të qiellit, Danieli interpretoi për mbretin shkrimet në mur. Lidhur me shpërblimet e ofruara – madje një rrobë mbretërore, një gjerdan floriri dhe pushtet politik – Danieli tha: “Mbaji, pra, dhuratat e tua dhe jepi[a] një tjetri shpërblim e tua”⁶. Pasuri dhe pushtet i madh i ishte ofruar Danielit, shpërblime që përfaqësonin gjërat e botës dhe jo të Perëndisë. Danieli u bëri ballë dhe qëndroi besnik.

Më vonë, kur Danieli e adhuroi Perëndinë pavarësisht nga dekreti që e shpallte atë gjë të ishte e ndaluar, atë e hodhën në një gropë luanësh. Rrëfimi biblik na tregon se mëngjesin pasues “Danielin e nxorën nga gropa dhe nuk u gjet mbi të asnjë lëndim, sepse kishte pasur besim te Perëndia”⁷. Në një kohë të nevojës së ngutshme, vendosmëria e Danielit për të ecur në një kurs të palëvizshëm i hapi udhë mbrojtjes hyjnore dhe siguroi një shenjtërore të sigurisë. Të tilla mbrojtje e siguri mund të jenë tonat, kur ne gjithashtu ecim në një kurs të palëvizshëm drejt shtëpisë sonë të përjetshme.

Ora e historisë, si rëra në një orë rëre, shënon kalimin e kohës. Një trupë e re aktorësh zë skenën e jetës. Problemet e kohës sonë përvijohen kërcënuese para nesh. Gjatë gjithë historisë së botës, Satani ka vepruar pa u lodhur për shkatërrimin e pasuesve të Shpëtimtarit. Nëse iu dorëzohemi joshjeve të tij, ne – sikurse luftanija e fuqishme *Bismark* – do ta humbasim atë timon që mund të na rrëfejë udhën drejt sigurisë. Përkundrazi, të rrethuar nga ndërlikimet e jetës moderne, ne shohim drejt qiellit për atë ndjesi të pagabueshme të drejtimit, që të mund të hartojmë dhe të ndjekim një kurs të mençur e të duhur. Ati ynë Qiellor nuk do ta lërë pa përgjigje kërkesën tonë të sinqertë. Teksa kërkojmë

ndihmë qiellore, timoni ynë, krejt ndryshe nga ai i *Bismarkut*, nuk do të dështojë.

Teksa shtegtojmë nëpër udhëtimet tona vetjake, lundroshim të sigurt nëpër detet e jetës. Paçim kurajën e Danielit, që të mund të qëndrojmë të vërtetë dhe besnikë pavarësisht nga mëkati e tundimi që na rrethojnë. Qofshin dëshmitë tona aq rrënjësore dhe aq të forta sa ajo e Jakobit, vëllait të Nefit, i cili, kur u përball me një njeri që u përpoq në çfarëdo mënyre të mundshme t’ia shkatërronte besimin, shpalli: “Unë nuk mund të lëkundesha”⁸.

Me timonin e besimit duke i rrëfyer udhën shtegtim të tonë, vëllezër, ne gjithashtu do të gjejmë udhën tonë të sigurt drejt shtëpisë – të kthyer te Perëndia, për të jetuar me Të përjetësisht. Që kështu qoftë për secilin prej nesh, unë lutem në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, Shpëtimtarit dhe Shëlbuesit tonë, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck* (1974).
2. Lluca 18:22.
3. 1 Timoteut 4:12.
4. Filipianëve 2:15.
5. N. Eldon Tanner, “For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God”, *Ensign*, nëntor 1975, f. 74.
6. Daniel 5:17.
7. Daniel 6:23.
8. Jakobi [LiM] 7:5.

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Zbulesa e Vazhdueshme

Gjykimi njerëzor dhe të menduarit logjik nuk do të mjaftojnë për të marrë përgjigje për pyetjet që kanë më shumë rëndësi në jetë. Ne kemi nevojë për zbulesë nga Perëndia.

Shpresa ime për ne sot është që të gjithë të mund të ndiejmë dashuri dhe dritë nga Perëndia. Ka shumë njerëz duke dëgjuar sot, të cilët ndiejnë një nevojë të ngutshme për atë bekim të zbulesës vetjake nga Ati ynë i dashur Qiellor.

Për presidentët e misioneve, ajo mund të jetë një lutje përgjëruese për të ditur se si t'i japin kurajë një misionari në vështirësi. Për një atë ose një nënë në një vend në botë, të rrënuar nga lufta, ajo do të jetë një nevojë dëshpëruese për të ditur nëse duhet ta shpërngulin familjen e tyre drejt një vendi të sigurt apo të qëndrojnë atje ku janë. Qindra presidentë kunjesh dhe peshkopë po luten sot që të dinë se si ta ndihmojnë Zotin që të shpëtojë një dele të humbur. Dhe për një profet, do të jetë të dijë atë që Zoti do të donte që ai t'ia thotë Kishës dhe një bote në trazirë.

Ne të gjithë e dimë se gjykimi njerëzor dhe të menduarit logjik nuk do të mjaftojnë për të marrë përgjigje për pyetjet që kanë më shumë rëndësi në jetë. Ne kemi nevojë për zbulesë nga Perëndia. Dhe neve do të na nevojitet jo thjesht një zbulesë në një kohë shqetësimi, por na nevojitet një

rrjedhë e ripërtërirë vazhdimisht. Nuk na nevojitet thjesht një çast i shkurtër i dritës dhe ngushëllimit, por na nevojitet bekimi i vazhdueshëm i komunikimit me Perëndinë.

Pikërisht ekzistenca e Kishës hedh rrënjë nga një i ri që e dinte se ajo ishte e vërtetë. I riu Jozef Smith e dinte se ai nga vetja nuk mund të dinte se me cilën kishë të bashkohej. Prandaj ai i kërkoi Perëndisë, siç i tha libri i Jakobit se mund të bënte. Perëndia, Ati, dhe Biri i Tij i Dashur u shfaqën në një koriqe pemësh. Ata iu përgjigjën pyetjes që ishte përtej fuqisë së Jozefit për ta zgjidhur.

Jo vetëm që ai u thirr atëherë nga Perëndia që të themelonte Kishën e vërtetë të Jezu Krishtit, por me të u rivendos fuqia për ta thirrur Frymën e Shenjtë kështu që zbulesa nga Perëndia të mund të ishte e vazhdueshme.

Presidenti Bojd K. Paker e përshkroi atë tipar dallues të Kishës së vërtetë në këtë mënyrë: “Zbulesa vazhdon në Kishë: profeti duke e marrë atë për Kishën; presidenti për kunjin e tij, misionin e tij apo kuorumin e tij; peshkopi për lagjen e tij; babai për familjen e tij; individi për veten e tij”¹.

Ai proces i mrekullueshëm i zbulesës fillon, mbaron dhe vazhdon, kur marrim zbulesë vetjake. Le ta marrim Nefin e madhërishëm, birin e Lehit, si shembullin tonë. Ati i tij pa një ëndërr. Anëtarë të tjerë në familjen e Nefit e panë ëndrrën e Lehit si provë të përshtjellimit mendor. Ëndrra përfshinte një urdhër nga Perëndia për bijë e Lehit që të ndërmermin rrezikun e tmerrshëm të kthimit në Jerusalem për fletët, të cilat përmbanin fjalën e Perëndisë, që të mund t'i merrnin ato në udhëtimin e tyre drejt tokës së premtuar.

Ne shpesh e citojmë deklarinimin e guximshëm të Nefit kur ati i tij u kërkoi atyre të ktheheshin në Jerusalem. Ju i dini fjalët: “Unë do të shkoj dhe do të bëj gjërat që Zoti ka urdhëruar”².

Kur Lehi e dëgjoi Nefin t'i thoshte ato fjalë, shkrimi i shenjtë thotë se “ai ishte jashtëzakonisht i gëzuar”³. Ai ishte i gëzuar ngaqë e dinte se Nefi ishte bekuar me zbulesën pohuese që ëndrra e atit të tij ishte një komunikim i vërtetë nga Perëndia. Nefi nuk tha: “Unë do të shkoj dhe do të bëj gjërat që më tha të bëj ati im”. Përkundrazi ai tha: “Unë do të shkoj dhe do të bëj gjërat që Zoti ka urdhëruar”.

Nga përvoja juaj në vetë familjet tuaja, ju e dini gjithashtu përse Lehi ishte “jashtëzakonisht i gëzuar”. Gëzimi i tij erdhi ngaqë e dinte se Nefi kishte marrë zbulesë pohuese.

Shumë prindër kanë caktuar rregulla familjare për orën kur një fëmijë adoleshent duhet të kthehet në shtëpi natën. Por mendoni për gëzimin kur prindërit mësojnë, sikurse mësoi njëri veçse pak javë më parë, se një fëmijë që ishte larguar nga shtëpia kohët e fundit, jo vetëm që caktoi një orar kthimi për veten e saj, por edhe e mbajti Shabatën sikurse ajo ishte mësuar në shtëpi. Zbulesa e një prindi e ka ndikimin e saj afatgjatë në zbulesën vetjake që vazhdon te fëmija.

Nëna ime duhej ta kishte kuptuar atë parim të zbulësës. Kur isha i ri, do ta mbyllja derën nga prapa shtëpisë me shumë qetësi kur vija në shtëpi vonë në mbrëmje. Më duhej të kaloja pranë dhomës së gjumit të nënës sime për të shkuar drejt dhomës sime. Pavarësisht nga sa qetë ecja në majë të gishtave, sapo arrija te dera e saj gjysmë e hapur, do të dëgjoja emrin tim, gjithmonë kaq qetësisht: “Hal. Eja brenda për një çast.”

Do të hyja dhe do të ulesha në cep të krevatit të saj. Dhoma do të ishte e errët. Po të kishit dëgjuar, do të mendonit se ishte vetëm një bisedë miqësore rreth jetës. Por deri më sot,

çfarë ajo më tha, më kthehet përsëri në mendje me të njëjtën fuqi që e ndiej kur lexoj kopjen e shkruar të bekimit tim patriarkal.

Nuk e di se çfarë po kërkonte ajo në lutje, ndërkohë që më priste mua ato net. Hamendësoj se pjesërisht do të ketë qenë për sigurinë time. Por jam e sigurt se ajo u lut sikurse lutet një patriark përpara se të japë një bekim. Ai lutet që fjalët e tij do të vijnë te marrësi si fjalët e Perëndisë, jo të tijat. Lutjet e nënës sime për atë bekim morën përgjigje në rastin tim. Ajo është në botën e shpirtave dhe ka qenë për më shumë se 40 vjet. Jam i sigurt se ajo ka qenë jashtëzakonisht

e gëzuar që unë u bekova, në po atë mënyrë që kërkoi ajo, për t'i dëgjuar urdhërimet e Perëndisë në këshillën e saj. Dhe jam përpjekur të shkoj e të bëj ashtu sikurse shpresoi ajo se do të bëja.

E kam parë po atë mrekulli të zbulësës së vazhdueshme te presidentët e kunjeve dhe peshkopët në Kishë. Dhe, sikurse është e vërtetë në zbulësën drejtuar udhëheqësve të familjeve, vlera e zbulësës varet nga ata që po udhëhiqen për ta marrë zbulësën pohuese.

E pashë atë mrekulli të zbulësës në pasojat e shkaktuara nga thyerja e Digës Titon në Ajdaho në vitin

1976. Shumë prej jush e dinë historinë e asaj që ndodhi. Por shembulli i zbulësës së vazhdueshme, që u mor nëpërmjet një presidenti kunjji, mund të na bekojë ne të gjithëve në kohët përpara nesh.

Mijëra njerëz u shpërngulën teksa shtëpitë e tyre po shkatërroheshin. Drejtimi i përpjekjeve të ndihmave ra mbi një president vendor të kunjjit, një fermer. Isha në një klasë në Kolegjin Riiks vetëm pak ditë pas fatkeqësisë. Kishte arritur një udhëheqës nga agjencia federale për fatkeqësitë. Ai dhe ndihmësit e tij kryesorë u futën në dhomën e madhe ku presidenti i kunjit kishte mbledhur peshkopët dhe madje disa shërbëtarë nga organizata të tjera fetare vendore. Isha atje ngaqë për shumë prej të mbijetuarve po tregohej përkujdesje dhe ata po strehoheshin në kompleksin e kolegjit ku unë isha president.

Kur filloi mbledhja, përfaqësuesi nga agjencia federale për fatkeqësitë u ngrit në këmbë dhe filloi të thoshte me zërin autoritar se çfarë duhej të bëhej. Pasi i renditi secilën prej pesë apo gjashtë detyrave që tha se ishin thelbësore, presidenti i kunjit u përgjigj qetësisht: "Tashmë i kemi bërë ato".

Pas disa minutash, burri nga agjencia federale për fatkeqësitë tha: "Mendoj se thjesht do të ulem e do të vëzhgoj për pak kohë". Ai dhe vartësit e tij më pas dëgjuan, ndërkohë që peshkopët dhe presidentët e kuorumeve të pleqve raportuan për ato që kishin bërë. Ata përshkruan se çfarë drejtimi kishin marrë nga udhëheqësit e tyre dhe si e kishin ndjekur atë. Ata folën edhe për atë që ishin frymëzuar të bënin, teksa zbatonin udhëzimet për të gjetur familjet dhe për t'i ndihmuar ato. U bë vonë atë ditë. Ata ishin të gjithë tepër të lodhur që të shprehnin ndonjë emocion përveç dashurisë së tyre për njerëzit.

Presidenti i kunjit u dha pak udhëzime përfundimtare peshkopëve dhe më pas shpalli një kohë për mbledhjen e ardhshme raportuese, herët në mëngjesin pasues.

Të nesërmen në mëngjes udhëheqësi i skuadrës federale mbërriti 20 minuta përpara orarit të fillimit të mbledhjes së raportimit dhe të caktimit të detyrave. Qëndrova pranë. E dëgjova t'i thoshte qetësisht presidentit të kunjit: "President, çfarë do të doje që të bënim unë dhe anëtarët e skuadrës sime?"

Atë që pa ai burrë, unë e kam parë në kohë shqetësimi dhe provimi anembanë botës. Presidenti Paker kishte të drejtë. Zbulësia e vazhdueshme u vjen presidentëve të kuneve për t'i ngritur ata mbi vetë urtësinë dhe aftësitë e tyre. Dhe, përtej kësaj, Zoti u jep njerëzve që i udhëheq presidenti, një dëshmi pohuese se urdhrat e tij vijnë nga Perëndia nëpërmjet Frymës së Shenjtë të një qenie njerëzore, jo e përsosur.

Unë jam bekuar që të thirrem për të ndjekur udhëheqës të frymëzuar shumicën e jetës sime. Kur isha tepër i ri, u thirra që të isha këshilltar i një presidenti të kuorumit të pleqve. Që atëherë, unë kam qenë këshilltar i dy presidentëve të distrikteve dhe i një Peshkopi Kryesues të Kishës, anëtar

i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve dhe këshilltar i dy Presidentëve të Kishës. E kam parë zbulësën e dhënë atyre dhe më pas të pohuar pasuesve të tyre.

Ajo zbulësë vetjake e pranimit, të cilën ne të gjithë e dëshirojmë, nuk vjen me lehtësi, as nuk vjen thjesht ngaqë e kërkojmë atë. Zoti e dha këtë standard për aftësinë që t'i marrim dëshmime të tilla nga Perëndia. Ai është një udhëzues për këdo që kërkon përvojë vetjake, sikurse duhet ta kërkojmë ne të gjithë.

"Brendësia jote duhet të jetë plot dashuri hyjnore ndaj gjithë njerëzve e ndaj familjes së besimit dhe virtyti duhet t'i stolisë mendimet e tua pa pushim; atëherë do të forcohet vetbesimi yt në prani të Perëndisë; dhe doktrina e priftërisë do të pikojë mbi shpirtin tënd sikurse vesat nga qiejt.

Fryma e Shenjtë do të jetë shoqëruesi yt i vazhdueshëm."⁴

Nga kjo unë nxjerr këshillë për ne të gjithë. Mos e nënvleftësoni ndjenjën e dashurisë për profetin e Perëndisë, që ju e merrni. Kudo ku shkoj në Kishë, kushdo që është profeti në atë kohë, anëtarët do të pyesin: "Kur të ktheheni në zyrat qendrore të Kishës, ju lutemi, a do t'i thoni profetit se sa shumë e duam atë?"

Ajo është shumë më tepër se sa adhurimi i një heroji apo ndjenjat që nganjëherë i kemi lidhur me admirimin e figurave heroike. Është një dhuratë nga Perëndia. Me atë dhuratë, ju do ta merrni më me lehtësi dhuratën e zbulësës pohuese kur ai flet nga pozita e tij si profeti i Zotit. Dashuria që ndieni është dashuria që Zoti ka për këdo që është zëdhënësi i Tij.

Nuk është e lehtë ta ndieni vazhdimisht, sepse Zoti shpesh u kërkon profetëve të Tij të japin këshillë që është e vështirë për t'u pranuar nga njerëzit. Armiku i shpirtave tanë do të përpiqet

të na bëjë që të fyhemi dhe të dyshojmë te thirrja e profetit nga Perëndia.

E kam parë se si Fryma e Shenjtë mund ta prekë një zemër të zbutur për ta mbrojtur një dishepull të përuar të Jezu Krishtit me anë të zbulësës pohuese.

Profeti më dërgoi që t'i jepja fuqinë e shenjtë të vulosjes një burri në një qytet të vogël shumë larg. Vetëm profeti i Perëndisë i ka çelësat për të vendosur se kush do ta marrë fuqinë e shenjtë, e cila iu dha Pjetrit, Apostullit kryesues, nga Zoti. Unë e kisha marrë po atë fuqi vulosëse, por vetëm nën drejtimin e Presidentit të Kishës mund t'ia jepja atë dikujt tjetër.

Pra, në një dhomë në një godinë kisha larg prej Solt-Lejkut, i vura duart e mia mbi kokën e një burri të zgjedhur nga profeti për të marrë fuqinë vulosëse. Duart e tij tregonin shenjat e një jete të tërë të punimit të tokës për një jetesë të varfër. Bashkëshortja e tij e imtë u ul pranë tij. Edhe ajo tregonte shenja të viteve të punës së rëndë përkrah burrit të saj.

Unë thashë fjalët e dhëna nga profeti: "Ngaqë më është dhënë autoriteti dhe përgjegjësia nga" dhe më pas emrin e profetit, "i cili mban të gjithë çelësat e priftërisë në tokë në këtë kohë, unë e jap fuqinë vulosëse mbi" dhe thashë emrin e burrit dhe më pas emrin e tempullit ku ai do të shërben si një vulosës.

Lot i rrodhën nëpër faqe. Pashë se edhe gruaja e tij po qante. Prita që ata ta mblidhnin veten. Ajo u ngrit në këmbë dhe hodhi hapa drejt meje. Ajo ngriti sytë dhe më pas tha me druajtje se ishte e lumtur, por edhe e trishtuar. Tha se i pëlqente kaq shumë të shkonte në tempull me burrin e saj, por tani ndiente se ajo nuk duhej të shkonte me të ngaqë Perëndia kishte zgjedhur t'i jepte atij një besim kaq të lavdishëm e të shenjtë. Më pas ajo tha që ndjenja e saj se ishte e papërshtatshme për të qenë shoqëruesja e tij në tempull, ishte ngaqë ajo nuk mund të shkruante apo të lexonte.

E sigurova që bashkëshorti i saj do të ishte i nderuar nga shoqërimi i saj në tempull për shkak të fuqisë së saj të madhe shpirtërore. Aq mirë sa mundesha, me të kuptuarin tim të paktë të gjuhës së saj, i thashë se Perëndia i kishte zbuluar asaj gjëra përtej gjithë shkollimit tokësor.

Ajo e dinte nëpërmjet dhuratës së Shpirtit se Perëndia i kishte dhënë, nëpërmjet profetit të Tij, një besim madhështor burrit që ajo e donte. Ajo e dinte vetë se çelësat për ta dhënë atë fuqi vulosëse mbaheshin nga një burrë që ajo s'e kishte parë kurrë dhe prapëseprapë e dinte vetë se ai ishte profeti i gjallë i Perëndisë. Ajo e dinte, pa qenë nevoja t'i thuhej nga ndonjë dëshmitar i gjallë, se profeti ishte lutur rreth emrit të

bashkëshortit të saj. Ajo e dinte për veten e saj se Perëndia e kishte bërë thirrjen.

Ajo gjithashtu e dinte se ordinancat që do të kryente bashkëshorti i saj, do t'i lidhnin njerëzit për përjetësinë në mbretërinë çelësiale. Ajo ia kishte pohuar mendjes dhe zemrës së saj që premtimi i Zotit bërë Pjetrit ende vazhdonte në Kishë: "Gjithçka që të kesh lidhur mbi tokë, do të jetë lidhur në qiell"⁵. Ajo e dinte atë vetë, me anë të zbulësës, nga Perëndia.

Le të kthehemi te pika jonë e fillimit. "Zbulesa vazhdon në Kishë: profeti duke e marrë atë për Kishën; presidenti për kunjin e tij, misionin e tij apo kuorumin e tij; peshkopi për lagjen e tij; babai për familjen e tij; individi për veten e tij"⁶.

Unë ju jap dëshminë time se është e vërtetë. Ati Qiellor i dëgjon lutjet tuaja. Ai ju do. Ai e di emrin tuaj. Jezusi është Krishti, Biri i Perëndisë dhe Shëlbuesi ynë. Ai ju do përtej aftësisë suaj për ta kuptuar.

Perëndia u jep zbulësë bujarisht, nëpërmjet Frymës së Shenjtë, fëmijëve të Tij. Ai i flet profetit të Tij në tokë, i cili sot është Tomas S. Monsoni. Unë dëshmoj se ai i mban dhe i ushtron të gjithë çelësat e priftërisë në tokë.

Teksa i dëgjoni në këtë konferencë fjalët e atyre që Perëndia i ka thirrur të flasin për Të, unë lutem që ju do të merrni zbulësën pohuese që ju nevojitet për ta gjetur rrugën tuaj në udhëtimin përsëri drejt shtëpisë, për të banuar me Të në një familje të vulosur përgjithmonë. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Boyd K. Packer, "We Believe All That God Has Revealed", *Ensign*, maj 1974, f. 95.
2. 1 Nefi 3:7.
3. 1 Nefi 3:8.
4. Doktrina e Besëlidhje 121:45-46.
5. Mateu 4:19.
6. Boyd K. Packer, *Ensign*, maj 1974, f. 95.

Nga Plaku Rasëll M. Nelson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Mbështetja e Profetëve

Mbështetja e profetëve nga ana jonë është një zotim vetjak se ne vërtet do të bëjmë më të mirën për t'i përkrahur përparësitë e tyre profetike.

Presidenti Ajring, ju falënderojmë për mesazhin tuaj udhëzues dhe frymëzues. Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, ju falënderojmë për besimin dhe përkushtimin tuaj. Dje, secili prej nesh u ftua ta mbështeste Tomas S. Monsonin si profetin e Zotit dhe Presidentin e Kishës së Zotit. Dhe shpesh ne këndojmë: “Të falemi, Zot, për profetin”¹. A e kuptojmë ju dhe unë me të vërtetë se çfarë do të thotë kjo? Përfytyrojeni privilegjin që Zoti na ka dhënë për ta mbështetur profetin e Tij, këshilla e të cilit do të jetë e panjollësuar, e palustruar, e pashtyrë nga ndonjë synim vetjak dhe tërësisht e vërtetë!

Si e mbështetim me të vërtetë një profet? Kohë përpara se të bëhej President i Kishës, Presidenti Jozef F. Smith shpjegoi: “Është një detyrë e rëndësishme, e vendosur mbi shenjtorët të cilët . . . i mbështetin autoritetet e Kishës, që ta bëjnë këtë jo vetëm duke ngritur dorën, që është pamja e dukshme, por me anë të *veprimit* dhe me të vërtetë”².

Më kujtohet mirë “veprimi” im më i pashoq për ta mbështetur një profet. Si mjek dhe si kirurg kardiolog, pata përgjegjësinë e kryerjes së një operacioni në zemër të hapur te Presidenti Spenser W. Kimball në vitin 1972, kur

ai ishte Presidenti Veprues i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve. Ai kishte nevojë për një operacion shumë të ndërlikuar. Por unë nuk kisha përvojë në kryerjen e një procedure të tillë te një pacient 77-vjeçar me pamjaftueshmëri kardiake. Nuk e rekomandova operacionin dhe këtë ia njoftova Presidentit Kimball dhe Presidencës së Parë. Por, me besim, Presidenti Kimball zgjodhi ta bënte operacionin, vetëm ngaqë iu këshillua prej Presidencës së Parë. Kjo tregon se si ai i mbështeti udhëheqësit e tij! Dhe vendimi i tij më bëri të dridhem!

Falë Zotit, operacioni doli me sukses. Kur zemra e Presidentit Kimball filloi të rrihte përsëri, ajo rrahu me fuqi të madhe! Pikërisht në atë çast, pata një dëshim të qartë prej Shpirtit se ky burrë do të bëhej një ditë Presidenti i Kishës!³

Ju e dini çfarë ndodhi. Vetëm 20 muaj më vonë, Presidenti Kimball u bë Presidenti i Kishës. Ai siguroi udhëheqje të guximshme dhe plot kurajë për shumë vite.

Që nga ajo kohë ne i kemi mbështetur Presidentët Ezra Taft Benson, Hauard W. Hanter, Gordon B. Hinkli dhe tani Tomas S. Monson si President të Kishës – profetë me çdo kuptim të fjalës!

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, nëse Rivendosja bëri diçka, ajo e copëtoi mitin e lashtë se Perëndia ka pushuar së foluri fëmijëve të Tij. Asgjë nuk mund të jetë më larg nga e vërteta. Një profet ka qëndruar në krye të Kishës së Perëndisë në të gjitha periudhat e kujdestarisë ungjillore, që nga Adami deri në ditën e sotme.⁴ Profetët dëshmojnë për Jezu Krishtin – qenien e Tij hyjnore dhe misionin e shërbesës së Tij tokësore.⁵ Ne e nderojmë Profetin Jozef Smith si profeti i kësaj periudhe të fundit të kujdestarisë ungjillore. Dhe e nderojmë secilin burrë që e ka pasuar atë si Presidentin e Kishës.

Kur i mbështetim profetët dhe udhëheqësit e tjerë⁶, ne përdorim ligjin e miratimit të përbashkët, sepse Zoti tha: “Përsëri unë ju them se nuk do t’i jepet askujt që të shkojë për të predikuar ungjillin tim, ose për të ngritur kishën time, përveçse nëse ai shugurohet nga dikush që ka autoritet e njihet prej kishës që ka autoritet dhe është shuguruar në mënyrë të rregullt nga krerët e kishës”⁷.

Kjo na jep neve, si anëtarë të Kishës së Zotit, bindje dhe besim teksa përpigemi ta zbatojmë urdhrin e dhënë në shkrimet e shenja për t'ia vënë veshin zërit të Zotit⁸, kur ai vjen nëpërmjet zërit të shërbëtorëve të Tij, profetëve.⁹ Të gjithë udhëheqësit në Kishën e Zotit thirren nëpërmjet autoritetit të duhur. Asnjë profet apo ndonjë udhëheqës tjetër në këtë Kishë, për atë arsye, nuk e ka thirrur kurrë veten e tij ose të saj. Asnjë profet kurrë nuk është thirrur nëpërmjet zgjedhjeve. Zoti e bëri atë të qartë kur Ai tha: “Nuk më keni zgjedhur ju mua, por unë ju kam zgjedhur juve; dhe ju caktova”¹⁰. Ju dhe unë nuk “votojmë” për udhëheqësit e Kishës, të çfarëdo niveli. Ne, megjithatë, vërtet kemi privilegjin për t'i mbështetur ata.

Udhët e Zotit janë të ndryshme nga udhët e njeriut. Udhët e njeriut i heqin njerëzit nga detyrat ose bizneset kur ata plaken apo bëhen të paaftë fizikisht. Por udhët e njeriut nuk janë dhe kurrë nuk do të jenë udhët e Zotit. Mbështetja e profetëve nga ana jonë është një zotim vetjak se ne vërtet do të bëjmë më të mirën për t'i përkrahur përparësitë e tyre profetike. Mbështetja jonë është një tregues i betuar se ne e pranojmë thirrjen e tyre si profet që të jetë ligjëruese dhe detyruese për ne.

Njëzet e gjashtë vjet përpara se të bëhej President i Kishës, në atë kohë Plaku Xhorxh Albert Smith tha: “Detyrimi që ne marrim përsipër kur ngremë dorën . . . është një nga më të shenjtët. Ai *nuk* do të thotë se ne do të shkojmë qetësisht në udhën tonë dhe do të jemi dakord që profeti i Zotit ta drejtojë këtë punë, por do të thotë . . . se ne do ta mbështetim atë; ne do të lutemi për të; ne do të mbrojmë emrin e tij të mirë dhe ne do të përpigemi t'i plotësojmë udhëzimet e tij ndërsa Zoti do ta drejtojë.”¹¹

Zoti i gjallë e udhëheq Kishën e Tij të gjallë!¹² Zoti ia zbulon profetit

të Tij vullnetin e Tij për Kishën. Dje, pasi u fuam ta mbështetnim Tomas S. Monsonin si President të Kishës, ne gjithashtu patëm privilegjin ta mbështetnim atë, këshilltarët në Presidencën e Parë dhe anëtarët e Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve si profetë, shikues e zbulues. Merreni me mend! Ne mbështetim 15 burra si profetë të Perëndisë! Ata mbajnë të gjithë çelësat e priftërisë që i janë dhënë ndonjëherë njeriut në këtë periudhë të kujdestarisë ungjillore.

Thirrja e 15 burrave në detyrën e shenjtë të apostullit na jep mbrojtje të madhe si anëtarë të Kishës. Përse? Sepse vendimet e këtyre udhëheqësve duhet të jenë të njëzëshme.¹³ A mund ta përfytyroni se si Shpirti ka nevojë që t'i nxitë 15 burra për të sjellë njëzëshmërinë? Këta 15 burra kanë përvoja të shumëllojshme arsimore dhe profesionale, me opinione të ndryshme rreth shumë gjërave. Besomëni! Këta 15 burra – profetë, shikues e zbulues – e dinë se cili është vullneti i Zotit kur arrihet njëzëshmëria! Ata zotohen për t'u kujdesur që vullneti i Zotit të bëhet me të vërtetë. Lutja e Zotit siguron modelin për secilin prej këtyre 15 burrave, kur ata luten: “U bëftë vullneti yt në tokë si në qiell”¹⁴.

Apostulli me vjetërsinë më të madhe në detyrën e Apostullit, kryeson.¹⁵ Ai sistem i vjetërsisë do të sjellë zakonisht burra më të moshuar në detyrën e Presidentit të Kishës.¹⁶ Ai siguron vazhdimësi, pjekuri të sprovuar, përvojë dhe përgatitje të gjithanshme, siç u drejtua nga Zoti.

Kisha sot është organizuar nga Zoti Vetë. Ai ka vendosur një sistem të mrekullueshëm të udhëheqjes, i cili siguron njerëz zëvendësues për kryerjen e funksioneve. Ai sistem e siguron udhëheqjen profetike edhe kur sëmundjet apo paaftësitë e pashmangshme mund të vijnë në moshën e thyer.¹⁷ Kundërpeshimet dhe përkujdesjet shtohen që askush të mos mundet ta drejtojë ndonjëherë Kishën në udhë të gabuar. Udhëheqës me përvojë po mësohen në mënyrë të vazhdueshme që një ditë të jenë gati për t'u ulur në këshillat më të larta. Ata mësojnë se si ta dëgjojnë zërin e Zotit nëpërmjet pëshpëritjeve të Shpirtit.

Ndërsa shërbente si Këshilltar i Parë i Presidentit Ezra Taft Benson, i cili po i afrohej në atë kohë fundit të jetës së tij në vdekshmëri, Presidenti Gordon B. Hinkli shpjegoi:

“Parimet dhe procedurat, të cilat Zoti i ka vendosur për qeverisjen

e Kishës së Tij, marrin masa për çdo . . . rrethanë. Është e rëndësishme . . . që të mos ketë asnjë dyshim apo shqetësim lidhur me qeverisjen e Kishës dhe ushtrimin e dhuntive profetike, duke përfshirë të drejtën për frymëzim e zbulësë në administrimin e punëve dhe programeve të Kishës, kur Presidenti mund të sëmuret apo nuk është në gjendje të veprojë plotësisht.

Presidenca e Parë dhe Këshilli i Dymbëdhjetë Apostujve, të thirrur e të shuguruar që të mbajnë çelësat e priftërisë, kanë autoritetin dhe përgjegjësinë për ta qeverisur Kishën, për t'i administruar ordinancat e saj, për ta sqaruar doktrinën e saj dhe për t'i themeluar e mirëmbajtur procedurat e saj.”

Presidenti Hinkli vazhdoi:

“Kur Presidenti është i sëmurë apo i paaftë për të vepruar plotësisht në të gjitha detyrat e pozitës së tij, dy Këshilltarët e tij së bashku përbëjnë një Kuorum të Presidencës së Parë. Ata e vazhdojnë punën e përditshme të Presidencës. . . .

Por çfarëdo pyetje e rëndësishme rreth politikës, procedurave, programeve apo doktrinës merret në shqyrtim me hollësi dhe lutje nga Presidenca e Parë dhe Të Dymbëdhjetët së bashku.”¹⁸

Vitin që shkoi, kur Presidenti Monson arriti 5-vjetorin e shërbimit si President i Kishës, ai u shpreh rreth 50 viteve të tij të shërbimit apostullor dhe bëri këtë deklaram: “Mosha më së fundi e vendos peshën e saj të rëndë mbi të gjithë ne. Megjithatë, ne e bashkojmë zërin tonë me Mbretin Benjamin, i cili tha: . . . ‘Unë jam sikurse ju, mund të prekem nga të gjitha llojet e dobësive në trup dhe mendje; megjithëkëtë, unë jam zgjedhur . . . dhe përkushtuar nga ati im . . . dhe jam mbajtur dhe ruajtur nga fuqia e tij e pakrahasueshme, për t’ju shërbyer juve me të gjithë fuqinë, mendjen dhe forcën që Zoti më ka dhënë’ (Mosia 2:11).”

Presidenti Monson vazhdoi: “Pavarësisht nga ndonjë sfidë shëndetësore që mund të na vijë, pavarësisht nga

ndonjë dobësi në trup apo mendje, ne shërbejmë sa më mirë që kemi aftësi. Unë ju siguroj se Kisha është në duar të sigurta. Sistemi i ngritur për Këshillin e Presidencës së Parë dhe të Kuorumit të Dymbëdhjetë [Apostujve na] siguron që ajo do të jetë gjithmonë në duar të sigurta dhe se, çfarëdo që të ndodhë, nuk ka nevojë për t’u shqetësuar apo për të pasur frikë. Shpëtimtari ynë, Jezu Krishti, të cilin e ndjekim, të cilin e adhurojmë dhe të cilit i shërbejmë, është gjithmonë në timon.”¹⁹

Presidenti Monson, ne ju falënderojmë për ato të vërteta! Dhe ju falënderojmë për jetën shembullore dhe shërbimin tuaj të përkushtuar. Mendoj se flas për anëtarët e Kishës në mbarë botën në shprehjen tonë të bashkuar e të sinqertë të mirënjohjes për ju. Ne ju nderojmë! Ne ju duam! Ne ju mbështetim, jo vetëm me duar të ngritura, por me gjithë zemrat dhe përpjekjet tona të përkushtuara. Me përlësi dhe nderim, “ne përher’ lutemi për ty”²⁰, i dashuri, profeti ynë! Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. “Të Falemi, Zot, për Profetin”, (*Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 36).
2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), f. 211; theksimi i shtuar. Ky pohim u bë në vitin 1890, kur Presidenti Smith ishte Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë.
3. Për më shumë hollësi, shih Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), f. 153–156.
4. Shih Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta, “Periudhë”, f. 146.
5. Një numër profetësh parashikuan ardhjen e Zotit, duke përfshirë Lehin (shih 1 Nefi 1:19), Nefin (shih 1 Nefi 11:31–33; 19:7–8), Jakobin (shih Jakobi [LiM] 4:4–6), Beniaminin (shih Mosia 3:5–11, 15), Abinadin (shih Mosia 15:1–9), Almën (shih Alma 40:2) dhe Samuel Lamanitin (shih Helamani 14:12). Përpara se Shpëtimtari të lindë në Bethlehëm, ata e parashikuan flijimin e Tij shlyes dhe Ringjalljen e Tij pasuese.
6. Parimi i mbështetjes së udhëheqësve është thelbësor anëmbanë Kishës së Zotit. Një

njeri mbështetet përpara se të veçohet në një thirrje apo të shugurohet në një detyrë në priftëri.

7. Doktrina e Besëlidhje 42:11. Praktika e mbështetjes së udhëheqësve tanë u vu në zbatim më 6 prill 1830, kur Kisha u organizua, dhe në mars të vitit 1836, kur anëtarë të Presidencës së Parë dhe të Kuoromit të Dymbëdhjetë Apostujve u mbështetën si profetë, shikues e zbulues (shih *History of the Church*, 1:74–77; 2:417).
8. Libri i Mormonit na paralajmëron për rezi-kun nëse i shpërfillim mësimet profetike. Prej tij ne mund të lexojmë se “ndërtesa e gjerë dhe e madhe ishte kryelartësia e botës; dhe ajo ra dhe rënia e saj ishte jashtëzakonisht e madhe. Dhe engjëlli i Zotit . . . foli . . . duke thënë: I tillë do të jetë shkatërrimi i të gjitha kombeve, fiseve, gjuhëve dhe njerëzve që do të luftojnë kundër dymbëdhjetë apostujve të Qengjit” (1 Nefi 11:36).
9. Shih Daniel 9:10; Amosi 3:7; Doktrina e Besëlidhje 21:1, 4–5; 124:45–46.
10. Gjoni 3:16. Neni i pestë i besimit sqaron: “Ne besojmë se një njeri duhet të thirret nga Perëndia, me anë të profecisë dhe me anë të vënies së duarve prej atyre që janë në autoritet, për të predikuar Ungjillin dhe për të administruar ordiancat e tij”.
11. *Mësimet të Presidentëve të Kishës: Xhorxh Albert Smith* (2011), f. 63; theksimi i shtuar. Ky citim u mor prej një fjalimi konference nga Plaku Xhorxh Albert Smith në vitin 1919. Ai u bë President i Kishës në vitin 1945.
12. Shih Doktrina e Besëlidhje 1:30, 38.
13. Shih Doktrina e Besëlidhje 107:27.
14. 3 Nefi 13:10; shih edhe Mateu 6:10; Lluca 11:2.
15. Kur një president i Kishës vdes, Presidencja e Parë shkohet dhe këshilltarët zënë vendet e tyre në Kuorumin e Dymbëdhjetë Apostujve. Kuorumi i Të Dymbëdhjetëve më pas e kryeson Kishën derisa të riorganizohet Presidencja e Parë. Ajo periudhë kohe njihet si një interval midis dy drejtimeve apostollore. Historikisht, ai interval ka zgjatur në kohë nga katër ditë deri në tre vjet e gjysmë.
16. Sigurisht, ai model i pasimit nuk gjeti zbatim te thirrja e Jozef Smithit, i cili u parashugurua të ishte profeti i Rivendosjes dhe Presidenti i parë i Kishës (shih 2 Nefi 3:6–22; shih edhe Abraham 3:22–23).
17. Ne e dimë se Zoti Vetë mund ta thërrasë secilin prej nesh në shtëpi në çfarëdo kohe që Ai zgjedh.
18. Gordon B. Hinckley, “God Is at the Helm”, *Ensign*, maj 1994, f. 54; shih edhe Gordon B. Hinckley, “He Slumbers Not, nor Sleeps”, *Ensign*, maj 1983, f. 6.
19. “Message from President Thomas S. Monson”, *Church News*, 3 shkurt 2013, f. 9.
20. “We Ever Pray for Thee”, *Hymns*, nr. 23.

Nga Karol F. Mek-Konki,

Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Të Rejave

Jetoni sipas Fjalëve të Profetëve

Për të qenë në harmoni me qëllimet hyjnore të qiellit, ne e mbështetim profetin dhe zgjedhim të jetojmë sipas fjalëve të tij.

Ati ynë në Qiell i do të gjithë fëmijët e Tij dhe dëshiron që ata ta dinë dhe kuptojnë planin e Tij të lumturisë. Prandaj, Ai thërret profetë, ata që janë shuguruar me fuqi dhe autoritet për të vepruar në emrin e Perëndisë për shpëtimin e fëmijëve të Tij. Ata janë lajmëtarë të drejtësisë, dëshmitarë të Jezu Krishtit dhe të fuqisë së pafundme të Shlyerjes së Tij. Ata i mbajnë çelësat e mbretërisë së Perëndisë në tokë dhe autorizojnë kryerjen e ordiancave shpëtuese.

Në Kishën e vërtetë të Zotit, “kurrë nuk ka përveçse një njeri mbi tokë gjatë një kohe, mbi të cilin kjo fuqi dhe çelësat e kësaj priftërie jepen”¹. Ne e mbështetim Presidentin Tomas S. Monson si profetin, shikuesin dhe zbuluesin tonë. Ai e zbulon fjalën e Zotit për ta udhëhequr dhe drejtuar të gjithë Kishën tonë. Ashtu si Presidenti J. Ruben Klark i Riu shpjegoi: “Vetëm Presidenti i Kishës . . . ka të drejtën që të marrë zbuluesin për Kishën”².

Lidhur me profetin e gjallë, Zoti i urdhëron njerëzit e Kishës së Tij:

“Ju duhet t’u vini veshin [të gjitha] fjalëve dhe urdhërimeve të tij, që ai do t’ju japë ashtu siç i merr ato, duke ecur gjithë shenjtëri përpara meje;

Sepse fjalën e tij duhet ta merrni si nga goja ime, plot durim e besim.

Pasi duke i bërë këto gjëra, portat e ferrit nuk do të hapen kundër jush.”³

Për të qenë në harmoni me qëllimet hyjnore të qiellit, ne e mbështetim profetin dhe zgjedhim të jetojmë sipas fjalëve të tij.

Ne gjithashtu i mbështetim këshilltarët e Presidentit Monson dhe Kuorumin e Dymbëdhjetë Apostujve si profetë, shikues dhe zbulues. “Ata kanë të drejtën, fuqinë dhe autoritetin për të shpallur mendjen dhe vullnetin e [Zotit] . . . , në varësi të . . . Presidentit të Kishës.”⁴ Ata flasin në emrin e Krishtit. Ata profetizojnë në emrin e Krishtit. Ata i bëjnë të gjitha gjërat në emrin e Jezu Krishtit. Në fjalët e tyre ne dëgjojmë zërin e Zotit dhe ndiejmë dashurinë e Shpëtimtarit. “Dhe çfarëdo që ata do të flasin kur nxiten nga Fryma e Shenjtë, do të jetë shkrim i shenjtë . . . dhe fuqia e Perëndisë për shpëtim.”⁵ Zoti Vetë ka folur: “Qoftë nëpërmjet zërit tim apo nëpërmjet zërit të shërbëtorëve të mi, është njësoj”⁶.

Ne jemi mirënjohës për një kishë të “ndërtuar mbi themelin e apostujve dhe të profetëve, duke qenë Jezu Krishti vetë guri i qoshes”⁷. Shtëpia

e Zotit është një shtëpi rregulli dhe kurrë nuk duhet të mashtrohemi se ku duhet t'i kërkojmë përgjigjet për pyetjet tona apo të jemi të pasigurt se cilin zë të ndjekim. Ne nuk duhet "të lëkund[emi] dhe të transport[ohemi] nga çdo erë doktrineje"⁸. Perëndia e zbulon fjalën e Tij nëpërmjet shërbëtorëve të Tij të shuguruar, "për përsosjen e shenjtoreve, për veprën e shërbimit dhe për ndërtimin e trupit të Krishtit, derisa të arrijmë të gjithë te uniteti i besimit dhe të njohjes së Birit të Perëndisë"⁹. Kur zgjedhim të jetojmë sipas fjalëve të profetëve, ne jemi në shtegun e besëlidhjes që çon drejt përsosjes së përjetshme.

Nga një nënë e vetme që po përpiquej t'i mbijetonte një periudhe që kishte zi buke, ne mësojmë se çfarë do të thotë ta mbështetësh një profet. Zoti e udhëzoi profetin Elia që të shkante në Sarepta, ku ai do të gjente një grua të ve të cilën Perëndia e kishte

urdhëruar që t'i siguronte ushqim. Ndërsa Elia iu afrua qytetit, ai e pa atë duke mbledhur dru. Ai i thirri: "Shko dhe më merr pak ujë në një enë që të mund të pi"¹⁰.

"Ndërsa ajo po shkante për të marrë ujin, ai e thirri [përsëri] dhe i tha: 'Më sill edhe një copë bukë'.

Ajo u përgjigj: 'Ashtu siç është e vërtetë që rron Zoti, Perëndia yt, bukë nuk kam, por kam vetëm një dorë miell në një enë dhe pak vaj në një qyp; dhe tani po mbledh dy copa dru për t'i përgatitur për vete dhe për djalin tim; do t'i hamë dhe pastaj kemi për të tëtë vdekur'.

Elia i tha: 'Mos ki frikë; shko dhe bëj si the; por *më parë* bëj një kulaç të vogël për mua dhe sillma; pastaj ta bësh për vete dhe për djalin tënd.'¹¹

Përfytyroni për një çast vështirësinë e asaj që profeti po i kërkonte të bënte një nënë të uritur. Sigurisht, Perëndia Vetë mund të kishte siguruar ushqim

për shërbëtorin e Tij besnik. Por, duke vepruar në emrin e Zotit, Elia bëri ashtu siç u udhëzua, që ishte t'i kërkonte një bije të dashur të Perëndisë të sakrifikonte atë që ajo kishte për ta mbështetur profetin.

Por Elia gjithashtu premtoi një bekim për bindjen: "Sepse kështu thotë Zoti, Perëndia i Izraelit: 'Ena e miellit nuk do të mbarojë dhe qypi i vajit nuk do të pakësohet deri ditën, që Zoti të dërgojë shiun mbi tokë'¹². Zoti i dha të vesë mundësinë që të zgjidhte t'u besonte dhe bindej fjalëve të profetit.

Në një botë të kërcënuar nga zia për drejtësi dhe uria shpirtërore, ne jemi urdhëruar ta mbështetim profetin. Ndërsa ia vëmë veshin, mbështetim dhe pohojmë fjalën profetike, ne dëshmojmë se kemi besimin për t'iu nënshtruar përlulisht vullnetit, urtësisë *dhe* kohës së Zotit.

Ne ia vëmë veshin fjalës profetike edhe kur mund të duket e paarsyeshme, e pavolitshme dhe e parehatshme. Sipas standardeve të botës, ndjekja e profetit mund të jetë e papëlqyer, e pasaktë politikisht apo e papranueshme shoqërisht. Por ndjekja e profetit është gjithmonë e drejtë. "Ashtu si qiejtë janë më të lartë se toka, kështu edhe rrugët e mia janë më të larta se rrugët tuaja dhe mendimet e mia janë më të larta se mendimet tuaja."¹³ "Ki besim tek Zoti me gjithë zemër dhe mos u mbështet në gjykimin tënd."¹⁴

Zoti i nderon dhe i përkrah ata të cilët do t'ia vënë veshin udhëzimit profetik. Të vesë nga Sarepta, bindja ndaj Elias i shpëtoi jetën e saj dhe më së fundi jetën e djalit të saj. Ashtu si kishte premtuar profeti, "hëngrën ajo, Elia dhe gjithë familja e saj për një kohë të gjatë . . . sipas fjalës që Zoti kishte shqiptuar me anë të Elias"¹⁵.

Zoti "do t'i ushqejë ata që i mirëbesojnë Atij"¹⁶. Fjalët e profetëve janë si mana për shpirtrat tanë. Kur

i marrim ato, ne bekohemi, mbrohemi dhe ruhemi si materialisht ashtu edhe shpirtërisht. Kur ushqehemi me bollëk me fjalën e tyre, ne mësojmë se si të vijmë te Krishti dhe të jetojmë.

Plaku Brus R. Mek-Konki shkroi se nëpërmjet profetëve “Zoti zbulon të vërtetat e shpëtimit, . . . shpëtimit që është në Krishtin; dhe ai përcakton . . . drejtimin që çon te jeta e përjetshme. . . . Në çdo kohë, Zoti i jep popullit të tij drejtimin që i nevojitet në çastin kur janë në rrezik dhe nën kërcënim. Dhe me siguri në ditët që do të vijnë, do të ketë raste kur asgjë tjetër përveç urtësisë së Perëndisë, që zbret nga qielli dhe rrjedh nga buzët profetike, nuk do të jetë në gjendje ta shpëtojë popullin e tij.”¹⁷

Për mua, fjalët e profetëve që m’u mësuan nga mësuesja ime e Dafnave, më dhanë largpamësi për mënyrën si duhet të duket një marrëdhënie e martesës në besëlidhje. Fjalët e profetëve më dhanë besimin dhe shpresën se unë mund të përgatitesha për një shtëpi të lumtur dhe ta kisha atë. Të studiuarit vazhdimisht të mësimëve të profetëve, si të lashtë edhe të sotëm, më mbështeti gjatë viteve të vështira dhe shpesh të lodhshme të lindjes, të të mësuarit dhe të rritjes së shtatë fëmijëve. Fjalët e profetëve në shkrimet e shenjta dhe ato të dhëna mësim nga kjo foltore janë fjalë ngushëllimi, dashurie, force dhe hareje të lumtur që na përfshijnë të gjithëve.

Kur ua vëmë veshin fjalëve të profetëve, ne e ndërtojmë shtëpinë dhe jetën tonë mbi një themel përjetësisht të sigurt, “shkëmbin e Shëlbuesit tonë që është Krishti, Biri i Perëndisë, . . . që kur djalli të çojë erërat e tij të fuqishme, po shigjetat e tij në shtjellë të erës, po, kur i gjithë breshëri i tij dhefurtuna e tij e fuqishme do të lëshohen mbi ju, nuk do të ketë fuqi mbi ju, që t’ju tërheqë në . . . mjerimi[n] dhe . . . vuajtje[n] e] pafund”¹⁸.

Ne e kemi një zgjedhje. Ne mund të zgjedhim ta shpërfillim, tallim, marrim nëpër këmbë fjalën e Krishtit të folur nga shërbëtorët e Tij të shuguruar apo të ngremë krye kundër saj. Por Shpëtimtari dha mësim se ata që e bëjnë këtë do të dëbohen nga populli i Tij i besëlidhjes.¹⁹

Ndërsa e lexojmë dhe e studiojmë plot lutje fjalën e shenjtë profetike me besim te Krishti, me qëllim të vërtetë, Fryma e Shenjtë do t’ua thotë të vërtetën mendjeve dhe zemrave tona. I hapshim veshët tanë për të dëgjuar, zemrat tona për të kuptuar dhe mendjet tona që misteret e Perëndisë të mund të shpalosen në pamjen tonë.²⁰

Unë jap dëshminë time se Jozef Smithi ishte dhe është profeti i thirrur nga Perëndia për të rivendosur ungjillin e Jezu Krishtit dhe priftërinë e Tij në tokë. Dhe dëshmoj se me Presidentin Monson ne sot udhëhiqemi nga një profeti i vërtetë i Perëndisë. Zgjedhshim të qëndrojmë me profetët dhe të jetojmë sipas fjalëve të tyre derisa të bëhemi të bashkuar në besim, të pastruar në Krishtin dhe të mbushur me njohurinë e Birit të Perëndisë. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Doktrina e Besëlidhje 132:7; shih edhe *Manuali 2: Administrimi i Kishës* (2010), 2.1.1: “Jezu Krishti mban të gjithë çelësat e priftërisë që i përkasin Kishës së Tij. Ai i ka dhënë secilit prej Apostujve të Tij të gjithë çelësat që i përkasin mbretërisë së Perëndisë në tokë. Apostulli më i vjetër i gjallë, Presidenti i Kishës, është i vetmi person në tokë i autorizuar të ushtrojë të gjithë çelësat e priftërisë.”
2. J. Reuben Clark Jr., “When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?” (fjalim drejtuar personelit të seminarit dhe institutit, Universiteti “Brigam Jang”, 7 korrik 1954).
3. Doktrina e Besëlidhje 21:4–6; theksimi i shtuar.
4. J. Reuben Clark Jr., “When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?”
5. Doktrina e Besëlidhje 68:4.
6. Doktrina e Besëlidhje 1:38.
7. Efesianëve 2:20.
8. Efesianëve 4:14.
9. Efesianëve 4:12–13.
10. 1 Mbretërve 17:10.
11. 1 Mbretërve 17:11–13; theksimi i shtuar.
12. 1 Mbretërve 17:14.
13. Isaia 55:9.
14. Fjalët e Urta 3:5.
15. 1 Mbretërve 17:15–16.
16. Roger Hoffman, “Consider the Lilies”.
17. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (Deseret Book Company, 1985) f. 478; pikësimi i ndryshuar; përdorur me leje.
18. Helamani 5:12.
19. Shih 3 Nefi 20:23.
20. Shih Mosia 2:9.

Nga Plaku Robert D. Hejls,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Jeta e Përjetshme – të Njohim Atin Tonë Qiellor dhe Birin e Tij, Jezu Krishtin

Perëndia dhe Krishti janë me të vërtetë një Atë dhe një Bir – genie të ndara, të dallueshme dhe të veçuara, që janë plotësisht të bashkuara në qëllimin e Tyre.

Shumë vite më parë, shfrytëzo-va mundësinë për të studiuar dëshmitë e fundit të profetëve në secilën periudhë ungjillore. Secili dha një dëshmi të fuqishme për Perëndinë, Atin, dhe Birin e Tij, Jezu Krishtin.

Kur i kam lexuar këto dëshmi – dhe shumë të tjera si ato nëpër vite – ma ka prekur përherë zemrën fakti që ndieja se sa thellë Ati Qiellor e do Birin e Tij më të madh dhe se si Jezusi e tregon dashurinë e Tij nëpërmjet bindjes së Tij ndaj vullnetit të Atit të Tij. Dëshmoj se, kur bëjmë atë që është e nevojshme për t'i njohur Ata dhe për të njohur dashurinë e Tyre për Njëri-Tjetrin, ne do të fitojmë “më të madh[en] nga të gjitha dhuratat e Perëndisë” – madje jetën e përjetshme.¹ Pasi “kjo është jeta e përjetshme, të të njohin ty, të vetmin Perëndi të vërtetë, dhe Jezu Krishtin që ti ke dërguar”².

Si mund të bëhet e jona kjo dhuratë? Ajo vjen [duke e bërë atë] çështje zbuluese vetjake, për të cilën është folur dhe është dhënë mësim këtë mëngjes.

A ju kujtohet hera e parë që e morët vesh se ka një Perëndi dhe mund të ndienit dashurinë e Tij? Kur isha djalë, e kisha zakon t'ia ngulja sytë qiellit plot yje dhe të përsiatja e ndieja praninë e Tij. Ngazëllehesha tek shqyrtoja bukuritë e madhërishme të krijimeve të Perëndisë – nga insektet vocërrake te pemët vigane. Ndërsa njihesha me bukurinë e kësaj toke, e dija se Ati Qiellor më donte. E dija se isha vërtet një pasardhës shpirtëror, se ne jemi të gjithë bijtë dhe bijat e Perëndisë.

Ju mund të pyetni: Nga e dija unë këtë? Shkrimet e shenja na mësojnë: “Disave u jepet me anë të Frymës së Shenjtë të dinë se Jezu Krishti është Biri i Perëndisë dhe . . . të tjerëve u jepet të besojnë në fjalët e tyre, që edhe

ata të mund të kenë jetë të përjetshme, nëse qëndrojnë besnikë”³. Nga këndvështrimi im, kjo nuk do të thotë që disa njerëz do të jenë përherë të varur nga dëshmitë e të tjerëve.

Dëshmia ime vetjake u rrit kur mësova për Atin Qiellor dhe Shpëtimtarin nga mësimet dhe dëshmia e prindërve të mi, e mësuesve të mi, e shkrimeve të shenja – të cilat i lexoja me zell – dhe veçanërisht nga mësimet dhe dëshmia e Frymës së Shenjtë. Ndërsa ushtrova besim dhe iu binda urdhërimeve, Fryma e Shenjtë dëshmoi se ajo që po mësoja, ishte e vërtetë. Kjo është mënyra se si unë arrita ta merrja dëshminë vetë.

Në këtë proces, çelës është kërkimi i zbulesës vetjake. Nefi e fton secilin prej nesh që të “ushqeh[et] me bollëk me fjalët e Krishtit; pasi, vini re, fjalët e Krishtit do t’ju tregojnë të gjitha gjërat që ju duhet të bëni”⁴.

Përpara ditëlindjes sime të tetë, unë u përpoqa të kisha më shumë njohuri për pagëzimin. Lexova shkrimet e shenja dhe u luta. Unë mësova se do të merrja dhuratën e Frymës së Shenjtë

kur të konfirmohesha. Unë gjithash-tu fillova të kuptoja se Perëndia dhe Krishti janë me të vërtetë një Atë dhe një Bir – qenie të ndara, të dallueshme dhe të veçuara, që janë plotësisht të bashkuara në qëllimin e Tyre. “Ne [i] duam at[a], sepse a[ta] na desh[ën] [të] parët.”⁵ Dhe pareshtur unë vija re se si Ata e duan Njëri-Tjetrin dhe punojnë së bashku për të mirën tonë. Dëgjoni disa prej shkrimeve të shenjta të shumta që na mësojnë këtë të vërtetë:

Duke dhënë mësim për jetën tonë para lindjes, Ati Qiellor e quajti Jezu Krishtin: “Biri im i Dashur, që ishte i Dashuri dhe i Zgjedhuri im që nga fillimi”⁶. Kur Ati krijoi tokën, Ai e bëri atë “me anë të [Birit të Tij] të Vetëmlindur”⁷.

Nënës së Jezusit, Maries, iu tha se ajo do të lindte “Biri[n] [e] Shumë të Lartit”⁸. Dhe kur Jezusi ishte i ri, Ai i tha nënës së Tij se “duhej të merrej me punët e Atit [të Tij]”⁹. Vite më vonë, kur Shpëtimtari u pagëzua, Ati Qiellor foli nga qiejt, duke thënë: “Ky është Biri im i dashur, në të cilin jam kënaqur”¹⁰.

Për t’u mësuar dishepujve të Tij që të luteshin, Jezusi tha këto fjalë: “Ati ynë që je në qiejt, u shenjtëroftë emri yt.

Ardhtë mbretëria jote. U bëftë vullneti yt në tokë si në qiell.”¹¹

Ai i mësoi Nikodemit: “Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin”¹². Dhe Ai i shpjegoi mrekullitë e Tij duke thënë: “Biri nuk mund të bëjë asgjë prej vetvetes, përveç asaj që sheh se bën Ati; gjërat në fakt që bën Ati, i bën po ashtu dhe Biri”¹³.

Ndërsa ora e Shlyerjes afrohej, Jezusi u lut, duke thënë: “O Atë, ora ka ardhur. . . Unë të kam përlëvdur mbi tokë; unë e kam kryer veprën që më ke dhënë të bëj.”¹⁴ Pastaj, teksa barra e mëkateve tona ra mbi Të, Ai u përgjërua: “Ati im, në qoftë se është

e mundur, largoje prej meje këtë kupë; megjithatë, jo si dua unë, por si do ti”¹⁵. Në çastet e Tij të fundit në kryq, Jezusi u lut: “O Atë, fali ata sepse nuk dinë ç’bëjnë” dhe më pas bërtiti, “O Atë, në duart e tua po e dorëzoj frymën tim!”¹⁶

Ai atëherë vizitoi shpirtat e atyre që kishin vdekur, në botën e shpirtave, për t’u dhënë atyre “fuqi[në] për të ardhur, pas ringjalljes së tij së vdekuri, për të hyrë në mbretërinë e Atit të tij”¹⁷. Pas ringjalljes së Tij, Ai iu shfaq Maria Magdalenës, duke i thënë: “Unë po ngjitem tek Ati im dhe [tek] Ati juaj”¹⁸.

Kur erdhi te njerëzit në kontinentin amerikan, Ati i Tij e prezantoi Atë duke thënë: “Vini re Birin tim të Dashur, në të cilin unë jam shumë i kënaqur, në të cilin unë kam lartësuar emrin tim”¹⁹. Kur Jezusi zbriti mes njerëzve tek tempulli, Ai e prezantoi Vetën duke thënë: “Vini re, unë jam Jezu Krishti. . . Unë . . . [e] kam lartësuar Atin, duke marrë përsipër

mëkatet e botës.”²⁰ Kur Ai e dha mësim doktrinën e Tij, Ai shpjegoi:

“Ajo është doktrina që Ati më dha mua; dhe unë dëshmoj për Atin dhe Ati dëshmon për mua”²¹.

“Në të vërtetë . . . Ati dhe unë jemi një.”²²

A mund ta shohim një model në këto shkrime të shenjta që dëshmon për Atin dhe Birin si individë dhe qenie të dallueshme? Atëherë, si janë një Ata? Jo ngaqë Ata janë i njëjti person, por ngaqë Ata janë të bashkuar në qëllim, njëllor të përkushtuar ndaj asaj që “të bëj[në] të ndodhë pavdekësia dhe jeta e përjetshme e njeriut”²³.

Jezusi është Perëndi, prapëseprapë Ai vazhdimisht e dallon Vetën si një qenie e ndarë, e veçuar duke iu lutur Atit të Tij dhe duke thënë se Ai po bën vullnetin e Atit të Tij. Gjatë shërbesës së Tij mes njerëzve, Ai u përgjërua: “Atë, unë nuk lutem për botën, por për ata që ti më dhe nga bota . . . që unë të mund të jem në ta, sikurse ti, Atë, je

në mua; që ne të mund të jemi një, që unë të mund të lartësohem në ta”²⁴.

Me këtë gjë në mendje, ne nuk habitemi që Rivendosja e ungjillit filloi me shfaqjen jo të një, por të dy qenieve të përlëvduara. Lidhur me Vegimin e tij të Parë, Profeti Jozef Smith dëshmoi: “Një prej tyre më foli, duke më thirrur në emër dhe tha, duke treguar tjetrin: *Ky është Biri Im i Dashur. Dëgjoje Atë!*”²⁵

Profeti i ri, i cili shkoi te korija për të mësuar se me cilën kishë duhej të bashkohej, shkoi me besim të palëkundur dhe doli që atje me njohurinë dhe një dëshmi për të vetmin Perëndi të vërtetë dhe Jezu Krishtin, të cilin Perëndia kishte dërguar. Jozefi, njëlloj si profetët përpara tij, do të ishte atëherë një mjet për rivendosjen në botë të njohurisë që çon në jetën e përjetshme.

Edhe ju mund ta kërkonti Atin tonë Qiellor dhe “këtë Jezus për të cilin kanë [dëshmuar] profetët dhe apostujt”²⁶ në shkrimet e shenjta dhe në këtë konferencë të përgjithshme. Ndërsa kërkonti zbuluesë vetjake – zbuluesin tuaj vetjake – ju do të zbuloni se Ati Qiellor ka siguruar një mënyrë të veçantë për ju që ta dini të vërtetën për vete: nëpërmjet anëtarit të tretë të Kreut-Perëndi, një personazhi të

shpirtit të cilin e njohim si Fryma e Shenjtë.

“Dhe kur ju t’i merrni këto gjëra” – përfshirë atë që kam thënë sot – “unë do t’ju këshilloja që të pyesni Perëndinë, Atin e Amshuar, në emrin e Krishtit, në qoftë se këto gjëra nuk janë të vërteta; dhe në qoftë se ju do të kërkonte me një zemër të sinqertë, me qëllim të vërtetë duke pasur besim në Krisht, ai do t’ju tregojë të vërtetën, nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë.

Dhe nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë, ju mund të dini [me siguri] të vërtetën e të gjitha gjërave.”²⁷

Vëllezër dhe motra, dëshmoj se Ati ynë Qiellor do që ne ta kërkojmë këtë njohuri tani. Fjalët e profetit Helaman thërrasin nga pluhuri: “Mbani mend, mbani mend se është mbi shkëmbin e Shëlbuesit tonë që është Krishti, biri i Perëndisë, që ju duhet të ndërtoni themelin tuaj . . . , një bazë mbi të cilën në qoftë se njerëzit ndërtojnë, nuk mund të bien”²⁸. Me të vërtetë, ne nuk do të dështojmë.

Ai themel i sigurt është Jezu Krishti. Ai është “Shkëmbi i Qiellit”²⁹. Kur ne e ndërtojmë shtëpinë tonë mbi Të, shirat e ditëve të mëvonshme mund të bien, përmytjet mund të vijnë dhe erërat mund të fryjnë, por ne nuk do të

biem. Ne nuk do të biem, pasi shtëpia jonë dhe familja jonë do të jenë ndërtuar mbi Krishtin.³⁰

Unë dëshmoj se një shtëpi e tillë është “një shtëpi lavdie”³¹. Aty ne mblihdemi së bashku për t’iu lutur Atit tonë Qiellor në emrin e Jezu Krishtit, Birit të Tij të Dashur. Aty ne i përlëvdojmë dhe u japim mirënjohje Atyre. Aty ne marrim Frymën e Shenjtë dhe “premtim[ën] jetës së përjetshme, që [Ai na e jep ne]ve, madje [të] lavdisë së mbretërisë celestiale”³².

Jap dëshminë time të veçantë se Shpëtimtari ynë është Jezu Krishti, se Ai jeton, se Ati ynë i Amshuar Qiellor na do dhe kujdeset për ne, se ne kemi një profet në këtë periudhë ungjillore – madje Presidentin Tomas S. Monson – për të na drejtuar dhe udhërrëfyer. Shpirti i Shenjtë i dëshmon se kjo është e vërtetë secilit që shkon e kërkon njohuri. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Doktrina e Besëlidhje 14:7.
2. Gjoni 17:3.
3. Doktrina e Besëlidhje 46:13–14.
4. 2 Nefi 32:3.
5. 1 Gjoni 4:19.
6. Moisiu 4:2.
7. Moisiu 2:1.
8. Lluca 1:32.
9. Lluca 2:49.
10. Mateu 3:17.
11. Mateu 6:9–10.
12. Gjoni 3:16.
13. Gjoni 5:19; shih edhe vargun 17.
14. Gjoni 17:1, 4.
15. Mateu 26:39.
16. Lluca 23:34, 46.
17. Doktrina e Besëlidhje 138:51.
18. Gjoni 20:17.
19. 3 Nefi 11:7.
20. 3 Nefi 11:10–11.
21. 3 Nefi 11:32.
22. 3 Nefi 11:27.
23. Moisiu 1:39.
24. 3 Nefi 19:29.
25. Joseph Smith – Historia 1:17.
26. Ethëri 12:41.
27. Moroni 10:4–5.
28. Helamani 5:12.
29. Moisiu 7:53.
30. Shih 3 Nefi 14:24–25.
31. Doktrina e Besëlidhje 88:119; 109:8, 16.
32. Doktrina e Besëlidhje 88:4.

Nga Plaku Xhejms J. Hamula,
i Të Shtatëdhjetëve

Sakramenti dhe Shlyerja

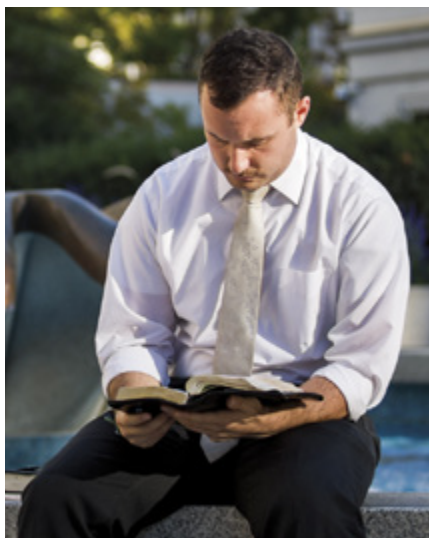
Ordinanca e sakramentit duhet të bëhet më e shenjtë dhe më e shenjtëruar për secilin prej nesh.

Në prag të Gjetsemanit dhe Kalvarit, Jezusi i mbloodhi Apostujt e Tij së bashku për herë të fundit për të adhuruar. Vendi ishte dhoma e sipërme e shtëpisë së një dishepulli në Jerusalem dhe stina ishte Pashka.¹

Përpara tyre ishte ushqimi tradicional i Pashkës, i përbërë nga qengji i flijuar, vera dhe buka pa maja, simbole të shpëtimit të shkuar të Izraelit nga skllavëria e vdekja² dhe të një shëlbimi të ardhshëm ende për t'u kryer³. Ndërsa darka iu afrua fundit, Jezusi mori bukën, e bekoji dhe e theu⁴, dhe ua dha Apostujve të Tij, duke thënë: "Merrni, hani"⁵. "Ky është trupi im, që është dhënë për ju; bëni këtë në përkujtimin tim."⁶ Në mënyrë të ngjashme, Ai mori kupën e verës, tha një bekim për të dhe ua dha atyre përreth Tij, duke thënë: "Kjo kupë është besëlidhja e re në gjakun tim"⁷, "i cili është derdhur . . . për faljen e mëkateve"⁸. "Bëni këtë në përkujtimin tim."⁹

Në këtë mënyrë të thjeshtë, por prapëseprapë rrënjësore, Jezusi themeloi një ordinancë të re për popullin e besëlidhur të Perëndisë. Nuk do të derdhej më gjak kafshësh apo nuk do të digjej mish kafshësh në pritje të flijimit shlyes të një Krishti që do të vinte

një ditë.¹⁰ Në vend të kësaj, simbolet e trupit të copëtuar dhe të gjakut të derdhur të Krishtit, i cili tashmë kishte ardhur, do të merrreshin dhe haheshin në kujtim të flijimit të Tij shëlbues.¹¹ Pjesëmarrja në këtë ordinancë të re do të tregonte për të gjithë një pranim solemn të Jezusit si Krishti i premtuar dhe gatishmërinë me gjithë zemër për ta ndjekur Atë dhe për t'i zbatuar urdhërimet e Tij. Për ata që do ta tregonin këtë gjë dhe do ta jetonin jetën e tyre në këtë mënyrë, vdekja

shpirtërore do t'iu kalonte pa i prekur dhe jeta e përditshme do t'iu sigurohej.

Në orët dhe ditët që pasuan, Jezusi hyri në Gjetseman, u çua në Kalvar dhe në mënyrë ngadhënjimtare u largua nga varri i Jozefit nga Arimatea. Pas largimit të Tij prej tyre, dishepujt besnikë të Jezusit në Jerusalem dhe rrethinat e tij u mbloodhën së bashku ditën e parë të javës për të "thyer bukën"¹² dhe e bënë këtë në mënyrë "ngulmues[e]"¹³. Sigurisht, ata e bënë këtë jo vetëm për ta kujtuar Zotin e tyre të larguar, por edhe për të shprehur mirënjohje e besim për Shëlbimin e Tij të mrekullueshëm për ta.

Në mënyrë domethënëse, kur Jezusi i vizitoi dishepujt e Tij në kontinentin amerikan, Ai gjithashtu themeloi sakramentin mes tyre.¹⁴ Duke e bërë këtë, Ai tha: "Këtë gjë ju do të përpiqeni ta bëni gjithmonë"¹⁵ dhe "do të jetë një dëshmi për Atin, që ju më kujtoni gjithnjë"¹⁶. Përsëri, në fillim të Rivendosjes, Zoti themeloi ordinancën e sakramentit, duke na dhënë udhëzime të ngjashme me ato që u dha dishepujve të Tij të hershëm.¹⁷

Ordinanca e sakramentit është quajtur "një nga ordincat më të shenjta e më të shenjtëruara të Kishës"¹⁸. Ajo duhet të bëhet më e shenjtë dhe më e shenjtëruar për secilin prej nesh. Vetë Jezu Krishti e themeloi ordinancën për të na kujtuar atë që Ai bëri që të na shëlbonte dhe të na mësonte se si mund ta përdorim me sukses Shëlbimin e Tij dhe në këtë mënyrë të jetojmë me Perëndinë përsëri.

Me bukën e copëtuar dhe të thyer, ne tregojmë që e kujtojmë trupin fizik të Jezu Krishtit – një trup që u godit me dhimbje, hidhërimi dhe tundime të çdo lloji¹⁹, një trup që duroi një barrë të ankthit të mjaftueshme për t'i dalë gjak nga çdo por²⁰, një trup, mishi i të cilit u copëtua dhe zemra e të cilit u thye në kryqëzim²¹. Ne tregojmë

besimin tonë që, edhe pse po ai trup u shtri për të pushuar në vdekje, ai u ngrit përsëri në jetë nga varri, për të mos njohur më kurrë sëmundje, prishje apo vdekje.²² Dhe duke e marrë bukën për veten tonë, ne pranojmë se, sikurse trupi i vdekshëm i Krishtit, trupat tanë do të çlirohen nga zinxhirët e vdekjes, do të ngrihen ngadhënjimtarë prej varrit dhe do t'u rivendosen shpirtave tanë të përgjeshëm.²³

Me një kupë të vogël uji, ne tregojmë se e kujtojmë gjakun që derdhi Jezusi dhe vuajtjen shpirtërore që Ai duroi për gjithë njerëzimin. Ne e kujtojmë agoninë e cila shkaktoi që pika të mëdha të gjakut të binin në Gjetseman.²⁴ Ne e kujtojmë rrahjen dhe fshikullimin që Ai duroi nga duart e robëruesve të Tij.²⁵ Ne kujtojmë gjakun që Ai derdhi nga duart, këmbët dhe ija e Tij kur ishte në Kalvar.²⁶ Dhe ne kujtojmë reflektimin e Tij vetjak për vuajtjen e Tij: “Sa të ashpra ti s’e di, sa therëse ti s’e di, po, sa të vështira për t’u duruar ti s’e di”²⁷. Duke e marrë ujin për vete, ne e pranojmë se gjaku dhe vuajtja e Tij shleu për mëkatet tona dhe se Ai do të na i falë mëkatet tona kur i përqafojmë dhe i pranojmë parimet dhe ordinancat e ungjillit të Tij.

Prandaj, me bukën dhe me ujin, ne kujtohem për Shlyerjen e Krishtit për ne nga vdekja dhe mëkati. Renditja e bukës së pari dhe ujit së dyti nuk është pa rëndësi. Me marrjen e bukës, ne kujtohem për ringjalljen tonë vetjake të pashmangshme, që përbëhet nga më shumë sesa thjesht rivendosja e trupit dhe e shpirtit. Me anë të fuqisë së Ringjalljes, ne të gjithë do të rivendosemi në praninë e Perëndisë.²⁸ Ai realitet na paraqet pyetjen themelore të jetës sonë. Pyetja themelore me të cilën ne të gjithë ndeshemi, nuk është nëse do të jetojmë, por me kë do të jetojmë pasi të vdesim. Teksa çdonjëri prej nesh do të kthehet në praninë

e Perëndisë, jo çdonjëri prej nesh do të qëndrojë me Të.

Përmes vdekshmërisë, secili prej nesh bëhet i njollosur me mëkat dhe shkelje.²⁹ Ne do të kemi pasur mendime, fjalë dhe vepra që do të kenë qenë më pak të virtytshme.³⁰ Shkurtimisht, ne do të jemi të papastër. Dhe pasojën e papastërtisë në praninë e Perëndisë, Jezusi e bëri krejtësisht të qartë: “Asgjë e papastër nuk mund të banojë . . . në prani të tij”³¹. Ai realitet u bë shumë i qartë nga Alma i Riu, i cili, kur u ndesh me një engjell të shenjtë, ishte kaq i torturuar, i munduar dhe i vuajtur nga papastërtia e tij sa dëshiroi të “shuhel] si në shpirt ashtu dhe në trup, që të mos dil[te për] të qëndr[uar] në praninë e Perëndisë”³².

Kur marrim ujin e sakramentit, ne mësohem se si të mund të bëhemi të pastruar nga mëkati e shkelja dhe kështu të qëndrojmë në praninë e Perëndisë. Nëpërmjet derdhjes së gjakut të Tij të pafajshëm, Jezu Krishti i plotësoi kërkesat e drejtësisë për çdo mëkat e shkelje. Ai më pas ofron të na bëjë të pastër nëse do të kemi besim tek Ai, të mjaftueshëm për t’u penduar; për t’i pranuar të gjitha ordinancat dhe besëlidhjet e shpëtimit, duke filluar

me pagëzimin; dhe marrjen e Frymës së Shenjtë. Kur e marrim Frymën e Shenjtë, ne pastrohemi dhe bëhemi të dëlirë. Jezusi e bëri këtë doktrinë shumë të qartë:

“Asgjë e papastër nuk mund të hyjë në mbretërinë e [Perëndisë]; . . . asgjë nuk hyn në pushimin e tij, vetëm ata që [i] kanë larë rrobat e tyre në gjakun tim. . . .

Tani, ky është urdhërimi: Pendohuni, të gjitha ju skajet e tokës dhe ejani tek unë dhe pagëzohuni në emrin tim, që të shenjtëroheni nëpërmjet marrjes së Frymës së Shenjtë, që të mund të qëndroni pa njollë para meje, në ditën e fundit.”³³

Kjo është doktrina e Krishtit.³⁴ Kur e marrim këtë doktrinë dhe e përçojmë jetën tonë sipas saj, ne në fakt lahemi në gjakun e Krishtit dhe bëhemi të pastër.³⁵

Nëpërmjet lutjeve të sakramentit, ne e shprehim pranimin nga ana jonë të doktrinës së Krishtit dhe zotimin tonë për të jetuar sipas saj. Në kërkesën tonë drejtuar Perëndisë, Atit tonë të Amshuar, ne shpallim se “gjithmonë [do] ta kujtoj[m]ë” Birin e Tij të çmuar. Së pari, ne dëshmojmë “gatishmërinë” tonë për të kujtuar. Më pas ne

dëshmojmë se ne “vërtet” kujtojmë. Duke e bërë këtë, ne po bëjmë zotim solemn për të ushtruar besim te Jezu Krishti dhe te Shëlbimi i Tij për ne nga vdekja dhe mëkati.

Më tej ne shpallim se do “të zbatoj[m]ë urdhërimet” e tij. Ai është një zotim solemn për t’u penduar. Nëse mendimet, fjalët ose veprimet tona kanë qenë më pak se ç’duhej të kishin qenë në të shkuarën, ne rizotohemi që ta afrojmë më shumë jetën tonë me të Tijën në ditët që do të vijin.

Më pas, ne shpallim se jemi “të gatshëm të marri[m] mbi vete emrin e Birit”³⁶. Ky është një zotim solemn për t’ia nënshtuar veten tonë autoritetit të Tij dhe për të bërë punën e Tij, që përfshin marrjen për veten tonë të çdo ordinance dhe besëlidhjeje shpëtuese.³⁷

Kur zotohemi kundrejt këtyre parimeve, neve na premtohet në lutjet e sakramentit se do të “ke[mi] . . . Shpirtin e tij me [ne]”³⁸. Marrja e Shpirtit përsëri është një nga bekimet më të larta, sepse Shpirti është vepruesi që na pastron e na bën të dëlirë nga mëkati e shkelja.³⁹

Vëllezër e motra, ngjarja më e rëndësishme në kohë e përjetësi është Shlyerja e Jezu Krishtit. Ai që përmbushit Shlyerjen, na ka dhënë ordinancën e sakramentit për të na ndihmuar jo vetëm që të kujtojmë, por edhe që t’i pretendojmë bekimet e këtij veprimi më të lartë të hirit. Pjesëmarrja e rregullt dhe e zellshme në këtë ordinancë të

shenjtë na ndihmon që të vazhdojmë ta përqafojmë dhe jetojmë doktrinën e Krishtit pas pagëzimit dhe, si rrjedhim, të ndjekim e plotësojmë procesin e shenjtërimit. Në të vërtetë, ordinanca e sakramentit na ndihmon të durojmë besnikërisht deri në fund dhe të marrim plotësinë e Atit në të njëjtën mënyrë siç e mori Jezusi, hir pas hiri.⁴⁰

Unë jap dëshmi për fuqinë e Jezu Krishtit për të na shëlbuar të gjithëve nga vdekja e mëkati dhe për fuqinë e ordinancave të priftërisë së Tij, duke përfshirë sakramentit, për të na përgatitur që të “shoh[im] fytyrën e Perëndisë, madje Atit, dhe të jetoj[m]ë”⁴¹. E marrshim sakramentit javën që vjen dhe çdo javë pas saj, me një dëshirë më të thellë dhe qëllim më të zellshëm, unë lutem në emrin e Zotit Jezu Krisht, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Mateu 26:17–20; Marku 14:12–17; Lluca 22:7–18.
2. Shih Eksodi 12; Numrat 28:16–25; Bible Dictionary, “Feasts”.
3. Shih Eksodi 13:12–13; Mosia 2:3–4; Moisiu 5:5–8.
4. Shih Mateu 26:26; Marku 14:22; Lluca 22:19; 1 Korintasve 11:24. Në dallim, kur Jezusi themelon sakramentit midis neftëve pas Ringjalljes së Tij, Ai thyen bukën, pastaj e bekon atë (shih 3 Nefi 18:3).
5. Mateu 26:26; Marku 14:22; 1 Korintasve 11:24.
6. Lluca 22:19; shih edhe 1 Korintasve 11:24.
7. Lluca 22:20; shih edhe Mateu 26:28; Marku 14:24; 1 Korintasve 11:25.
8. Mateu 26:28.
9. Lluca 22:19; shih edhe 3 Nefi 18:11.
10. Shih 2 Nefi 11:4; 25:24–25; Jakobi [LiM] 4:5; Alma 34:14; 3 Nefi 9:17, 19–20; Moisiu 5:5–8.

11. Shih Gjoni 6:51–57; 1 Korintasve 11:24–26; Doktrina e Besëlidhjeje 20:40.
12. Veprat e Apostujve 20:7.
13. Veprat e Apostujve 2:42.
14. Shih 3 Nefi 9:19–20; 18:1–11; 20:3–9; 26:13.
15. 3 Nefi 18:6.
16. 3 Nefi 18:7.
17. Shih Doktrina e Besëlidhjeje 20:75; 27:2; 59:9–12.
18. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Filding Smith* (2013), f. 97. “Në gjykimin tim mbledhja e sakramentit është mbledhja më e shenjtëruar, më e shenjtja, e të gjitha mbledhjeve të Kishës” (*Mësimet: Jozef Filding Smith*, f. 97).
19. Shih Alma 7:11.
20. Shih Lluca 22:44; Mosia 3:7; Doktrina e Besëlidhjeje 19:18.
21. Shih Psalmeve 22:16; Gjoni 19:33–34; 20:25–27; 3 Nefi 11:14; Doktrina e Besëlidhjeje 6:37; James E. Talmage, *Jesus the Christ*, bot. i 3-të (1916), f. 669.
22. Shih Mateu 28:6; Lluca 24:6, 39; Gjoni 20:20; Doktrina e Besëlidhjeje 76:22–24.
23. Shih Gjoni 6:51–59; Alma 11:42–44; 40:23; 3 Nefi 27:13–15.
24. Shih Lluca 22:44; Mosia 3:7; Doktrina e Besëlidhjeje 19:18.
25. Shih Isaia 53:5; Mateu 26:67; 27:26, 29–30; Marku 14:65; 15:15, 19; Lluca 22:63–65; Gjoni 19:1; Mosia 15:5.
26. Shih Mateu 27:35; Marku 15:15; Lluca 23:33; Gjoni 19:16, 33–34.
27. Doktrina e Besëlidhjeje 19:15.
28. Shih Alma 11:42–45; 3 Nefi 27:13–15.
29. Shih Moisiu 6:55.
30. Shih Mateu 5:27–28; 12:36; Jakobi [Bibël] 3:1–13; Mosia 4:29–30; Alma 12:14.
31. Moisiu 6:57; shih edhe 1 Korintasve 6:9; Efesianëve 5:5; 1 Nefi 10:21; 15:33–34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3 Nefi 27:19; Doktrina e Besëlidhjeje 1:31–32.
32. Alma 36:15; shih edhe vargun 14; Zbulesa 6:15–17; Alma 12:14.
33. 3 Nefi 27:19–20.
34. Shih 2 Nefi 31:2–21; 3 Nefi 11:31–41; 27:13–22; Doktrina e Besëlidhjeje 76:40–42, 50–54, 69–70.
35. Shih 3 Nefi 27:19; shih edhe Zbulesa 1:5–6; 7:14–15; Alma 5:21; 13:11–12; Ethëri 13:10–11; Moisiu 6:59–60.
36. Doktrina e Besëlidhjeje 20:77; Moroni 4:3.
37. Shih Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998); Dallin H. Oaks, “Taking upon Us the Name of Jesus Christ”, *Ensign*, maj 1985, f. 80–83.
38. Doktrina e Besëlidhjeje 20:77, 79; Moroni 4:3; 5:2.
39. Shih Romakëve 15:16; 1 Korintasve 6:11; 2 Nefi 31:17; Alma 5:54; 13:12; 3 Nefi 27:20; Moroni 6:4.
40. Shih Doktrina e Besëlidhjeje 93:6–20.
41. Doktrina e Besëlidhjeje 84:22.

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Sheshoje Shtegun e Këmbëve të Tua

Ndërsa shohim te Jezusi si Shembulli ynë dhe ndërsa i ndjekim gjurmët e hapave të Tij, ne mund të kthehemi të sigurt tek Ati ynë Qiellor.

Të dashur vëllezër e motra, ndihem i përlur teksa qëndroj përpara jush këtë mëngjes. Kërkoj besimin dhe lutjet tuaja për mua ndërsa e ndaj me ju mesazhin tim.

Të gjithë ne filluam një udhëtim të mrekullueshëm dhe thelbësor kur u larguam nga bota e shpirtrave dhe hymë në këtë gjendje shpesh sfiduese të quajtur vdekshmëri. Qëllimet kryesore të ekzistencës sonë në tokë janë të marrim një trup prej mishi e kockash, të fitojmë përvojën që mund të vinte vetëm nëpërmjet ndarjes nga prindërit tanë qiellorë dhe të shohim nëse do t'i zbatojmë urdhërimet. Në librin e Abrahamit, kapitulli tre, lexojmë: “Dhe ne do t'i provojmë me këtë, për të parë nëse ata do t'i bëjnë të gjitha gjërat që Zoti, Perëndia i tyre, do t'i urdhërojë”¹.

Kur erdhëm në tokë, ne sollëm me vete atë dhuratë të madhërishtme nga Perëndia – madje lirinë tonë të zgjedhjes. Ne jemi të privilegjuar në mijëra mënyra për të zgjedhur për veten tonë. Këtu ne mësojmë nga mësuesi i rreptë i përvojës. Ne dallojmë të mirën nga e liga. Ne bëjmë dallimin mes të hidhurës e të ëmblës. Ne mësojmë se vendimet përcaktojnë fatin.

Jam i sigurt se e lamë Atin tonë Qiellor me një dëshirë mbizotëruese për t'u kthyer tek Ai, që të mund të fitonim ekzaltimin që Ai planifikoi për ne, dhe të cilin ne, vetë, e dëshironim kaq shumë. Megjithëse na mbetet ta gjejmë dhe ta ndjekim atë shteg që do të na drejtojë të kthehemi tek Ati ynë në Qiell, Ai nuk na dërgon këtu pa drejtim dhe udhërrëfim. Përkundrazi, Ai na i ka dhënë mjetet që na nevojiten, dhe do të na vijë në ndihmë kur e kërkojmë ndihmën e Tij dhe përpjekmi që të bëjmë gjithçka që është në fuqinë tonë për të duruar deri në fund dhe për të marrë jetë të përjetshme.

Për të na ndihmuar në udhërrëfim, ne kemi fjalët e Perëndisë dhe të Birit të Tij që gjenden në shkrimet tona të shenjta. Ne kemi këshillën dhe mësimet e profetëve të Perëndisë. Me një rëndësi të pashoqe, neve na është dhënë një shembull i përsosur për ta ndjekur – madje shembulli i Zotit dhe Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit – dhe jemi udhëzuar ta ndjekim atë shembull. Tha Shpëtimtari Vetë: “Eja e më ndiq”². “Pasi atë që më keni parë të bëj, madje atë duhet të bëni ju.”³ Ai shtroi pyetjen: “Çfarë lloj njerëzish

duhet të jeni?” Dhe pastaj Ai u përgjigj: “Në të vërtetë, unë ju them juve, madje siç jam unë”⁴. “Ai udhën neve na shënoi, andej përherë na prin.”⁵

Ndërsa shohim te Jezusi si Shembulli ynë dhe ndërsa i ndjekim gjurmët e hapave të Tij, ne mund të kthehemi të sigurt tek Ati ynë Qiellor që të jetojmë me Të përgjithmonë. Tha profeti Nefi: “Në qoftë se një njeri nuk duron deri në fund, duke ndjekur shembullin e Birit të Perëndisë së gjallë, ai nuk mund të shpëtohet”⁶.

Një grua, sa herë që rrëfente përvojat që i pati gjatë një vizite në Tokën e Shenjtë, do të thërriste: “Eca aty ku eci Jezusi!”

Ajo kishte qenë në afërsi të vendit ku Jezusi jetoi e dha mësim. Ndoshta ajo qëndroi mbi një shkëmb mbi të cilin Ai qëndroi dikur ose pa vargmalet mbi të cilat Ai i kishte ngulur sytë dikur. Përvojat, në vetvete, ishin ngazëllyese për të; por të ecurit fizikisht atje *ku* Jezusi eci, është më pak e rëndësishme sesa të ecurit *sikurse* Ai eci. Përngjasimi i veprimeve të Tij dhe ndjekja e shembullit të Tij janë shumë më të rëndësishme sesa përpjekja për të rigjurmuar pjesët e mbetura të shtigjeve që Ai përshkoi në vdekshmëri.

Kur Jezusi i bëri një të riu pasanik ftesën: “Eja e më ndiq”⁷, Ai nuk kishte për qëllim thjesht që i riu pasanik ta ndiqte Atë lart e poshtë kodrave dhe luginave të vendit.

Ne nuk kemi nevojë të ecim përgjatë brigjeve të Galileës apo mes kodrave të Judesë për të ecur atje ku eci Jezusi. Të gjithë ne mund të ecim në shtegun ku eci Ai kur, me fjalët e Tij duke na kumbuar në veshë, me shpirtin e Tij duke na i mbushur zemrat dhe mësimet e Tij duke na e udhërrëfyer jetën, ne zgjedhim ta ndjekim Atë teksa udhëtojmë nëpër vdekshmëri. Shembulli i Tij e ndriçon udhën. Tha Ai: “Unë jam udha, e vërteta dhe jeta”⁸.

Teksa e shqyrtojmë shtegun ku eci Jezusi, ne do të shohim se shtegu e çoi Atë nëpër shumë prej sfidave të njëjta që ne vetë do të hasim në jetë.

Për shembull, Jezusi eci në shtegun e zhgënjimit. Edhe pse Ai përjetoi shumë zhgënjime, një nga zhgënjimet më prekëse u përshkrua në vajtumin e Tij për Jerusalemin, ndërsa i dha fund shërbesës së Tij publike. Fëmijët e Izraelit e kishin hedhur poshtë sigurinë e krahut mbrojtës që Ai u kishte ofruar. Ndërsa vështronte mbi qytetin që shpejt do të braktisej në shkatërrim, Ai u pushtua nga emocionet e hidhërimit të thellë. Në ankth Ai thirri: “Jeruzalem, Jeruzalem, që i vret profetët dhe i vret me gurë ata që të janë dërguar! Sa herë desha t’i mbledh bijtë e tu sikurse kllloçka i mbledh nën krahë zogjtë e vet, por ju nuk deshët!”⁹

Jezusi eci në shtegun e tundimit. Luciferi, i ligu, duke mbledhur forcën e tij më të madhe, sofizmin e tij më ndjellës, e tundoi Atë që kishte agjëruar për 40 ditë e 40 net. Jezusi nuk u dorëzua; përkundrazi, Ai i bëri ballë secilit tundim. Fjalët e tij të largimit ishin: “Shporru, Satan”¹⁰.

Jezusi eci në shtegun e dhembjes. Mbani parasysh Gjetsemanin, ku Ai ishte “në agoni . . . dhe djersa e tij po i bëhej si gjak i mpiksur që bie për tokë”¹¹. Dhe askush nuk mund ta harrojë vuajtjen e Tij në kryqin mizor.

Secili prej nesh do të ecë në shtegun e zhgënjimit, ndoshta për shkak të një mundësie të humbur, një fuqie të keqpërdorur, zgjedhjeve të një njeriu të dashur apo një zgjedhjeje që ne vetë bëjmë. Shtegu i tundimit do të jetë gjithashtu shtegu i secilit. Ne lexojmë në seksionin e 29-të të Doktrinës e Besëlidhjeve: “Dhe do të duhej që djalli t’i tundonte fëmijët e njerëzve ose ata nuk mund të ishin vetëveprues”¹².

Po ashtu do të ecim ne në shtegun e dhembjes. Ne, si shërbëtorë, nuk

mund të presim më shumë se Mësuesi, i cili u largua nga vdekshmëria vetëm pas dhembjes e vuajtjes të mëdha.

Sidoqoftë, ndërkohë që do ta gjejmë shtegun tonë plot keqardhje të hidhur, ne mund të gjejmë edhe lumturi të madhe.

Ne, me Jezusin, mund të ecim në shtegun e bindjes. Nuk do të jetë gjithnjë e lehtë, por le të jetë motoja jonë trashëgimia që na u la nga Samueli: “Ja, bindja është më e mirë se flijimi; dhe të dëgjosh me kujdes është më mirë se dhjami i deshve”¹³. Le të kujtojmë se rrjedhoja përfundimtare e mosbindjes është robëria dhe vdekja, ndërkohë që shpërblimi për bindjen është liria dhe jeta e përjetshme.

Ne, si Jezusi, mund të ecim në shtegun e shërbimit. Si një projektor shkëlqyes i mirësisë është jeta e Jezusit ndërsa Ai kryente shërbesë mes njerëzve. Ai u solli forcë gjymtyrëve të të paralizuarit, dritë syve të të verbrit, dëgjim veshëve të të shurdhit.

Jezusi eci në shtegun e lutjes. Ai na mësoi si të lutemi duke na dhënë lutjen e bukur, që ne e njohim si lutja e Zotit. Dhe kush mund ta harroje

lutjen e Tij në Gjetseman: “Mos u bëftë vullneti im, por yt”¹⁴?

Udhëzime të tjera, të dhëna nga Shpëtimtari, i njohim në majë të gishtave, siç gjenden në shkrimet e shenjta. Në Predikimin e Tij në Mal, Ai na thotë të jemi të mëshirshëm, të jemi të përlulur, të jemi të drejtë, të jemi të pastër në zemër, të jemi paqebërës. Ai na udhëzon t’i mbrojmë trimërisht bindjet tona, edhe kur përqeshemi e përndiqemi. Ai na kërkon t’i lejojmë dritat tonë të shkëlqejnë në mënyrë që të tjerët të mund t’i shohin e të mund të dëshirojnë ta lëvdojnë Atin tonë në Qiell. Ai na mëson të jemi moralisht të pastër si në mendimet tona ashtu edhe në veprimet tona. Ai na thotë se është shumë më e rëndësishme të grumbullojmë thesare në qiell sesa në tokë.¹⁵

Shëmbëlltyrat e Tij mësojnë me fuqi dhe autoritet. Me tregimin e Samaritanit të mirë, Ai na mëson t’i duam të afërmit tanë dhe t’u shërbejmë atyre.¹⁶ Në shëmbëlltyrën e Tij të talenteve, Ai na mëson ta përmirësojmë vetveten dhe të përpiqemi për përsosmëri.¹⁷ Me shëmbëlltyrën e deles së humbur, Ai na udhëzon të shkojmë për t’i shpëtuar

ata që janë larguar nga shtegu dhe e kanë humbur udhën e tyre.¹⁸

Teksa përpiqemi ta vëmë Krishtin në qendër të jetës sonë duke i mësuar fjalët e Tij, duke i ndjekur mësimet e Tij dhe duke ecur në shtegun e Tij, Ai ka premtuar se do ta ndajë me ne jetën e përjetshme të cilën Ai vdiq për ta fituar. Nuk ka qëllim më të lartë se ky, që ne duhet të zgjedhim t'i pranojmë mësimet e Tij dhe të bëhemi dishepujt e Tij e ta bëjmë punën e Tij gjatë gjithë jetës sonë. Asgjë tjetër, asnjë zgjedhje tjetër që bëjmë, nuk mund të na bëjë ata që mund të na bëjë Ai.

Ndërsa mendoj për ata që janë përpjekur vërtet ta ndjekin shembullin e Shpëtimtarit dhe që kanë ecur në shtegun e Tij, më vijnë lehtësisht në mendje emrat e Gustav dhe Margarita

Vakerit – dy prej individëve më të ngjashëm me Krishtin që kam njohur ndonjëherë. Ata ishin gjermanë me origjinë që kishin imigruar në Kanadanë lindore dhe i takova kur shërbeva si president misioni atje. Vëllai Vaker e fitonte jetesën si berber. Megjithëse të ardhurat e tyre ishin të kufizuara, ata e ndanin me të tjerët gjithçka kishin. Ata nuk ishin bekuar me fëmijë, por i ushqenin shpirtërisht të gjithë ata që hynin në shtëpinë e tyre. Burra dhe gra të arsimuara e të ngritura i kërkonin këta shërbëtorë të përlulur, të pashkolluar të Perëndisë dhe e quanin veten me fat nëse mund të kalonin një orë në praninë e tyre.

Pamja e tyre ishte e zakonshme, anglishtja e tyre e çalë dhe disa e

vështirë për ta kuptuar, shtëpia e tyre e thjeshtë. Ata nuk zotëronin një makinë apo televizor, nuk kishin as ndonjë prej gjërave të cilave bota zakonisht u kushton vëmendje. Prapëseprapë, njerëzit besnikë e shkelën shpesh shtegun për te dera e tyre në mënyrë që të merrnin nga shpirti që ishte atje. Shtëpia e tyre qe një parajsë në tokë dhe shpirti që ata rrezatonin, ishte me paqe e mirësi të pastër.

Edhe ne mund ta kemi atë shpirt dhe ta ndajmë atë me botën, teksa ecim në shtegun e Shpëtimtarit tonë dhe ndjekim shembullin e Tij të përkryer.

Ne lexojmë te Fjalët e Urta paralajmërimin: “Sheshoje shtegun e këmbëve të tua”¹⁹. Teksa e bëjmë, ne do të kemi besimin, madje dëshirën, për të ecur në shtegun ku eci Jezusi. Ne nuk do të kemi asnjë dyshim që jemi në një shteg, të cilin Ati ynë do të donte ta ndiqnim. Shembulli i Shpëtimtarit jep një model për gjithçka që bëjmë dhe fjalët e Tij japin një udhërrëfim të pagabueshëm. Shtegu i Tij do të na çojë të sigurt në shtëpi. Qoftë ky bekimi ynë, unë lutem, në emrin e Jezu Krishtit, të cilin e dua, të cilit i shërbej dhe për të cilin dëshmoj, amen. ■

SHËNIME

1. Abraham 3:25.
2. Lluca 18:22.
3. 3 Nefi 27:21
4. 3 Nefi 27:27
5. Shih Eliza R. Snou “Oh, sa Urti dhe Dashuri”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 19.
6. 2 Nefi 31:16
7. Lluca 18:22.
8. Gjoni 14:6.
9. Lluca 13:34.
10. Mateu 4:10.
11. Lluca 22:44.
12. Doktrina e Besëlidhje 29:39.
13. 1 Samuelit 15:22.
14. Lluca 22:42.
15. Shih Mateu 5; 6.
16. Shih Lluca 10:30–37.
17. Shih Mateu 25:14–30.
18. Shih Lluca 15:4–7.
19. Fjalët e Urta 4:26.

Nga Plaku M. Rasëll Ballard,
i Kuorunit të Dymbëdhjetë Apostujve

Qëndroni Brenda në Barkë dhe Mbahuni!

Nëse e mbajmë përqendrimin tonë te Zoti, na premtohet një bekim përtej çdo krahasimi.

Kohët e fundit, një miku im e çoi birin e tij në një udhëtim përgjatë lumit Kolorado përmes kanionit Katarakt, që ndodhet në Jutën juglindore. Kanioni është i famshëm për rrëmbesat e tij vorbulluese për rreth 23 km gjatësi, të cilat mund të jenë veçanërisht të rrezikshme.

Në përgatitje për aventurën e tyre, ata e kishin shqyrtuar me kujdes faqen në internet të agjencisë së Shërbimit për Parqet Kombëtare, e cila përmban informacion të rëndësishëm rreth përgatitjes vetjake dhe rreziqeve të zakonshme, të fshehta.

Në fillim të udhëtimit, njëri nga udhërrëfyesit me përvojë për lumin iu dha udhëzime të rëndësishme sigurie, duke theksuar tri rregulla që do të bënin të mundur udhëtimitin e sigurt të grupit nëpër rrëmbesat e lumit. “Rregulli numër një: qëndroni brenda në barkë! Rregulli numër dy: gjithmonë vishni një jelek shpëtimi! Rregulli numër tre: gjithmonë mbahuni me të dyja duart!” Më pas ai tha përsëri, madje duke e theksuar më shumë: “Mbi të gjitha, kujtoni rregullin numër një: qëndroni brenda në barkë!”

Kjo aventurë më kujton udhëtimitin tonë në vdekshmëri. Shumica prej nesh përjetojmë periudha në jetën tonë ku çmohen ujërat e qeta të jetës. Në kohë të tjera, ne hasim rrëpira vorbulluese që në mënyrë metaforike krahasohen me ato që gjenden në pjesën 23-kilometërshe nëpër kanionin Katarakt – sfida që mund të jenë probleme të shëndetit fizik e mendor, vdekja e një njeriu të dashur, ëndrra dhe shpresa të rrënuara dhe – për disa – madje një krizë besimi kur vihen përballë problemeve, pyetjeve dhe dyshimeve të jetës.

Zoti në mirësinë e Tij ka siguruar ndihmë, duke përfshirë një barkë, pajisjet thelbësore, si jelekët e shpëtimi, dhe udhërrëfyesit me përvojë të lumit, të cilët na japin udhërrëfim dhe udhëzime sigurie për të na ndihmuar që ta kryejmë udhëtimitin tonë nëpër lumin e jetës drejt vendmbërritjes sonë përfundimtare.

Le të mendojmë për rregullin numër një: qëndroni brenda në barkë!

Presidenti Brigam Jang shpesh e përdori thënien “Anija e Vjetër Sion” si një metaforë për Kishën e Jezu

Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme.

Në një rast ai tha: “Jemi në mes të oqeanit. Një stuhi vjen dhe, siç thonë detarët, barka has shumë vështirësi në lundrim. ‘Nuk do të qëndroj këtu’, thotë dikush; ‘nuk e besoj se kjo është ‘Anija Sion’.’ ‘Por ne jemi në mes të oqeanit.’ ‘Nuk dua t’ia di, nuk do të qëndroj këtu.’ Heq pallton dhe hidhet në ujë. A nuk do të mbytet ai? Po. Kështu ndodh edhe me ata që e lënë këtë Kishë. Kjo është ‘Anija e Vjetër Sion’, le të qëndrojmë brenda në të.”¹

Në një rast tjetër, Presidenti Jang tha se ai gjithashtu shqetësohej për njerëzit që e humbnin udhën e tyre kur po bekoheshin – kur jeta ishte e mirë: “Është në mot të qetë, kur anija e vjetër e Sionit po udhëton me një puhizë të lehtë [dhe] kur gjithçka është e qetë në kuvertën e anijes, që disa prej vëllezërve duan të zbresin me barkat e vogla me rrema që të shkojnë për . . . not, dhe disa mbyten, të tjerë largohen tutje dhe të tjerë kthehen përsëri në anije. Le të mos lëvizim nga anija e vjetër dhe ajo do të na çojë [të sigurt] drejt limanit; s’keni pse të shqetësoheni.”²

Dhe së fundi, Presidenti Jang i kujtoi shenjtorët: “Jemi brenda në anijen e vjetër Sion. . . . [Perëndia] është në timon dhe do të qëndrojë atje. . . . Çdo gjë është mirë, këndon aleluja; sepse Zoti është këtu. Ai urdhëron, udhëzon dhe drejton. Nëse njerëzit do të kenë mirëbesim të palëkundur te Perëndia i tyre, kurrë nuk do t’i braktisin besëlidhjet e tyre, as Perëndinë e tyre, Ai do të na udhëheqë siç duhet.”³

Duke i pasur parasysh sfidat që ne të gjithë hasim sot, në ç’mënyrë qëndrojmë brenda në Anijen e Vjetër Sion?

Ja se si. Na nevojitet të përjetojmë një kthim të vazhdueshëm në besim me anë të rritjes së besimit tonë te Jezu Krishti dhe të shtimit të besnikërisë sonë ndaj ungjillit të Tij gjatë gjithë jetës sonë – jo vetëm një herë, por rregullisht. Alma pyeti: “Dhe tani vini re, unë ju them juve, vëllezërit [dhe motrat] e mi[a], në qoftë se keni provuar një ndryshim të zemrës dhe në qoftë se ju keni ndier të këndonit këngën e dashurisë shëlbuese, unë do t’ju pyesja, a ndiheni kështu tani?”⁴

Udhërrëfyesit me përvojë të lumit sot mund të krahasohen me apostujt e profetët dhe udhëheqësit e frymëzuar vendorë të priftërisë dhe të organizatave ndihmëse të Kishës. Ata na ndihmojnë të arrijmë të sigurt në vendmbërritjen tonë përfundimtare.

Kohët e fundit, fola në një seminar për presidentët e rinj të misioneve dhe i këshillova këta udhëheqës:

“I mbani sytë e njerëzve të misionit tek udhëheqësit e Kishës. . . . Ne nuk do t’ju drejtojmë dhe . . . nuk mund t’ju drejtojmë në udhë të gabuar.

Dhe ndërsa i mësoni misionarët tuaj që t’i përqendrojnë sytë e tyre te ne, u mësoni që kurrë të mos i ndjekin ata që mendojnë se dinë më shumë rreth mënyrës se si të administrohen punët e Kishës nga . . . ç’dinë Ati Qiellor dhe Zoti Jezu Krisht” nëpërmjet udhëheqësve të priftërisë që i kanë çelësat për të kryesuar.

Kam zbuluar gjatë shërbesës sime se ata që janë bërë të humbur [dhe] të ngatërruar, janë zakonisht ata që kanë harruar . . . më shpesh se, kur Presidenca e Parë dhe Kuorumi i Të Dymbëdhjetëve flasin me një zë të bashkuar, ai është zëri i Zotit për atë kohë. Zoti na kujton: ‘Qoftë nëpërmjet zërit tim apo nëpërmjet zërit të shërbëtorëve të mi, është njësoj’ [DeB 1:38].”⁵

Me fjalë të tjera, ata largohen nga Anija e Vjetër Sion – bien jashtë; bëhen braktisës. Në mënyrë tragjike, shpesh ata përjetojnë pasoja afatshkurtra dhe më pas afatgjata që nuk i kishin si qëllim, jo vetëm për veten e tyre, por edhe për familjet e tyre.

Udhëheqësit tanë vendorë të Kishës, si udhërrëfyes të sprovuar të lumit, janë mësuar nga përvojat e jetës; janë trajnuar dhe udhëzuar nga apostujt e profetë dhe drejtues të tjerë të Kishës; dhe, më e rëndësishmja, janë mësuar nga Zoti Vetë.

Në një rast tjetër këtë vit, u foli të rinjve në moshë madhore të Kishës në transmetimin në maj të takimit shpirtëror të SAK-ut. U thashë:

“Kam dëgjuar që disa njerëz mendojnë se udhëheqësit e Kishës jetojnë brenda një ‘fluske’. Ajo që ata harrojnë, është se ne jemi burra dhe gra me përvojë dhe e kemi jetuar jetën tonë në kaq shumë vende dhe kemi punuar me shumë njerëz nga origjina të ndryshme. Detyrat tona të caktuara, të tanishme na çojnë, në kuptimin e plotë të fjalës, përreth globit, ku takohemi me udhëheqës politikë, fetarë, biznesi dhe humanitarë të botës. Edhe pse kemi vizituar [udhëheqës në] Shtëpinë e Bardhë në Uashington, D.K. dhe udhëheqësit e kombeve [dhe feve] anëmbanë botës, ne kemi vizituar edhe [familjet dhe njerëzit] më të përlulur të tokës. . . .

Kur e merrni parasysh plot mendim jetën dhe shërbesën tonë, ju ka

shumë mundësi të bini dakord se ne e shohim dhe e përjetojmë botën në mënyra siç pak njerëz të tjerë e shohin dhe e përjetojnë. Ju do ta kuptoni se jetojmë brenda një 'fluske' më pak sesa shumica e njerëzve. . . .

. . . Megjithatë, ka diçka rreth urtësisë vetjake dhe të bashkuar të [udhëheqësve të Kishës], e cila duhet t'ju sigurojë njëfarë ngushëllimi. Ne kemi përjetuar gjithçka, përfshirë pasojat e ligjeve dhe rregulloreve të ndryshme publike, zhgënjimet, tragjeditë e vdekjet në vetë familjet tona. Ne nuk jemi të palidhur me jetën tuaj.”⁶

Së bashku me rregullin numër një, siç e kam vënë unë në zbatim, mbani mend rregullat dy dhe tre: gjithmonë vishni një jelek shpëtimi dhe mbahuni me të dyja duart. Fjalët e Zotit gjenden në shkrimet e shenjta dhe në mësimet e apostujve dhe të profetëve. Ato na këshillojnë e drejtojnë se, kur i ndjekim, do të veprojnë si jelekë shpëtimi shpirtëror dhe do të na ndihmojnë të dimë se si të mbahemi me të dyja duart.

Nevojitet të bëhemi si bijtë e Mosias, të cilët “ishin përforcuar në njohurinë e së vërtetës”. Ne mund të bëhemi burra e gra “me [të] kupt[uar] të saktë”. Kjo mund të arrihet nga ne vetëm duke “kërkuar me zell shkrimet e shenjta, që [ne] të mund të di[më] fjalën e Perëndisë”⁷.

Gjatë kërkimit të shkrimeve të shenjta dhe fjalëve të apostujve e profetëve të së shkuarës dhe të së tashmes, ne duhet të përqendrohemi te studimi, të jetuarit dhe të dashurit e doktrinës së Krishtit.

Përveç zhvillimit të zakonit të leximit vetjak të shkrimeve të shenjta, ne kemi nevojë të bëjmë sikurse bënë bijtë e Mosias dhe të jepemi “pas lutjeve të shumta dhe agjërimit”⁸.

Duket se këto gjëra, të cilat nuk maten me lehtësi, janë të një rëndësie

të madhe. Qëndroni të përqendruar te këto gjëra të thjeshta dhe mos lejoni t'u tërhiqet vëmendja.

Ndërkohë që kam njohur njerëz që nuk kanë qëndruar në barkë dhe nuk janë mbajtur me të dyja duart gjatë kohëve të sprovave dhe vështirësive, ose që nuk kanë qëndruar në barkë gjatë kohëve relativisht të qeta, unë kam vërejtur se shumë prej tyre e kanë humbur përqendrimin e tyre tek të vërtetat qendrore të ungjillit – arsytet përse u bashkuan me Kishën fillimisht; arsytet përse mbetën tërësisht të zotuar dhe aktivë në të jetuarin e standardeve të ungjillit dhe në të bekuarin e të tjerëve nëpërmjet shërbimit të zotuar, të përkushtuar; dhe mënyrat sipas të cilave Kisha ka qenë në jetën e tyre “një vend i ushqimit dhe rritjes shpirtërore”⁹.

Jozef Smithi na mësoi këtë të vërtetë qendrore: “Parimet themelore të fesë sonë [janë] dëshmia e apostujve dhe profetëve në lidhje me Jezu Krishtin, . . . ‘që Ai vdiq, u varros, u ngrit sërish ditën e tretë dhe u ngjiti në qiell’; dhe gjithë gjërat e tjera që i përkasin fesë sonë janë vetëm shtojca të këtyre”¹⁰.

Nëse e mbajmë përqendrimin tonë te Zoti, na premtohet një bekim përtej çdo krahasimi: “Kështu që, ju duhet të shkoni përpara me një vendosmëri në Krisht, duke pasur një ndriçim të përkryer të shpresës dhe një dashuri për Perëndinë dhe për gjithë njerëzit. Prandaj, në qoftë se ju do të shkoni përpara, duke u ushqyer me bollëk mbi fjalën e Krishtit dhe të duroni deri në fund, vini re, kështu thotë Ati: Ju do të keni jetën e përjetshme.”¹¹

Nganjëherë shenjtorë besnikë të ditëve të mëvonshme dhe kërkues të sinqertë fillojnë të përqendrohen te “shtojcat”, në vend që të përqendrohen te parimet themelore. Kështu, Satani na tundon ta largojmë vëmendjen nga mesazhi i thjeshtë dhe i qartë i ungjillit të rivendosur. Ata, vëmendja e të cilëve largohet shpesh, heqin dorë nga marrja e sakramentit ngaqë bëhen të përqendruar, madje të shqetësuar, për praktika apo mësimet më pak të rëndësishme.

Të tjerët mund të përqendrohen te pyetjet dhe dyshimet që përjetojnë. Sigurisht, pasja e pyetjeve dhe përjetimi i dyshimeve nuk janë të panjohura për dishepujt e përkushtuar. Kohët e fundit, Këshilli i Presidencës së Parë dhe i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve shpalli: “Ne e kuptojmë se, herë pas here, anëtarë të Kishës do të kenë pyetje rreth doktrinës, historisë ose praktikave të Kishës. Anëtarët janë gjithmonë të lirë të bëjnë pyetje të tilla dhe të kërkojnë me zell kuptueshmëri më të madhe.”¹²

Mbani mend, Jozef Smithi vetë pati pyetje që filluan Rivendosjen. Ai ishte kërkues dhe, sikurse Abrahami, gjeti përgjigje për pyetjet më të rëndësishme të jetës.

Pyetjet e rëndësishme përqendrohen në atë që ka më shumë vlerë – planin e Atit Qiellor dhe Shlyerjen e Shpëtimtarit. Kërkimi ynë duhet të na drejtojë që të bëhemi dishepuj

mirëdashës, të dhembshur, të dashur, falës, të duruar dhe të përkushtuar. Ne duhet të jemi të gatshëm, sikurse na mësoi Pali, që të “mbajmë] barrët e njëri-tjetrit dhe kështu do të përmbush[im] ligjin e Krishtit”¹³.

Mbajtja e barrëve të njëri-tjetrit përfshin të ndihmuarin, përkrahjen dhe të kuptuarin e çdonjërit, përfshirë të sëmurin, të dobëtin, të varfrin në shpirt e trup, kërkuesin dhe të shqetësuarin, dhe gjithashtu anëtarët e tjerë dishepuj – duke përfshirë udhëheqësit e Kishës që janë thirrur nga Zoti për të shërbyer për një stinë.

Vëllezër e motra, qëndroni brenda në barkë, përdorini jelekët tuaj të shpëtimit dhe mbahuni me të dyja duart. Shmangiuni largimeve të vëmendjes! Dhe nëse ndonjëri prej jush ka rënë nga barka, ne do t’ju kërkojmë, do t’ju gjejmë, do t’ju shërbejmë juve dhe do t’ju ngremë të sigurt brenda në Anijen e Vjetër Sion, ku Perëndia, Ati ynë, e Zoti Jezu Krisht janë në timon dhe do të na drejtojnë siç duhet, gjë për të cilën unë dëshmoj përlësisht në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), f. 82–83.
2. Brigham Young, “Discourse”, *Deseret News*, 27 janar 1858, f. 373.
3. Brigham Young, “Remarks”, *Deseret News*, 18 nëntor, 1857, f. 291.
4. Alma 5:26.
5. M. Russell Ballard, “Mission Leadership” (fjalim i mbajtur në seminarin për presidentët e rinj të misioneve, 25 qershor, 2014), f. 8.
6. M. Russell Ballard, “Rrini të Qetë dhe Dijen se Unë Jam Perëndi” (takim shpirtëror i Sistemit Arsimor të Kishës, 4 maj 2014); lds.org/broadcasts.
7. Alma 17:2.
8. Alma 17:3.
9. Presidenca e Parë dhe Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve, 28 qershor 2014.
10. Joseph Smith, *Elders’ Journal*, korrik 1838, f. 44.
11. 2 Nefi 31:20.
12. Presidenca e Parë dhe Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve, 28 qershor 2014.
13. Galatasve 6:2.

Nga Plaku Riçard G. Skot,
i Kuoromit të Dymbëdhjetë Apostujve

Bëjeni Ushtrimin e Besimit Përparësinë Tuaj Parësore

Pavarësisht nga të gjitha sfidat negative që kemi në jetë, ne duhet të gjejmë kohë që ta ushtrojmë në mënyrë aktive besimin tonë.

Kur Adami dhe Eva ishin në Kopshtin e Edenit, gjithçka që i duhej për nevojat e përditshme, iu dha atyre bujarisht. Ata nuk kishin vështirësi, sfida apo dhembje. Ngaqë nuk kishin përjetuar kurrë kohë të vështira, ata nuk e dinin që mund të ishin të lumtur. Kurrë nuk kishin ndier trazirë, prandaj nuk mund të ndienin paqe.

Më së fundi, Adami dhe Eva e shkelën urdhrin që të mos e hanin frutën e pemës të njohjes të së mirës dhe të së keqes. Duke e bërë këtë, ata nuk ishin më në një gjendje pafajësie. Ata filluan të përjetonin parimet e kundërshtimit. Ata filluan të hasnin sëmundjen që e dobësonte shëndetin e tyre. Ata filluan të ndienin trishtim si edhe gëzim.

Nëpërmjet marrjes së frutës së ndaluar nga Adami dhe Eva, njohuria e së mirës dhe e së keqes u paraqit në botë. Zgjedhja e tyre bëri të mundur për secilin prej nesh që të vijmë në këtë tokë dhe të vihemi në provë e

të sprovohemi.¹ Ne bekohemi me lirinë e zgjedhjes, që është aftësia jonë për të marrë vendime dhe për t’u bërë të përgjegjshëm për ato vendime. Rënia bëri të mundur në jetën tonë ndjenja si të lumturisë edhe të trishtimit. Ne jemi në gjendje ta kuptojmë paqen ngaqë e ndiejmë trazirën.²

Ati ynë në Qiell e dinte se kjo do të na ndodhte. E gjitha është pjesë e planit të Tij të përsosur të lumturisë. Ai përgatiti një udhë nëpërmjet jetës së Birit të Tij përsosmërisht të bindur, Jezu Krishtit, Shpëtimtarit tonë, që Shlyerja e Tij ta mposhte çdo vështirësi që mund ta përjetojmë në vdekshmëri.

Ne jetojmë në kohë të vështira. Nuk ka nevojë që të rendit të gjitha burimet e ligësisë në botë. Nuk është e nevojshme që të përshkruaj të gjitha sfidat dhe dhembjet e mundshme që janë pjesë e vdekshmërisë. Secili prej nesh është shumë i ndërgjegjshëm për vetë ndeshjet tona me tundimin, dhembjen dhe trishtimin.

Na u mësua në botën para vdekshmërisë se qëllimi ynë i ardhjes këtu është të vihemi në provë, të sprovohemi dhe të sforcohemi.³ Ne e dinim se do të përballëshim me ligësitë e kundërshtarit. Nganjëherë mund të ndihemi më të ndërgjegjshëm për gjërat negative të vdekshmërisë sesa jemi të ndërgjegjshëm për gjërat pozitive. Profeti Lehi na mësoi: “Pasi, është e nevojshme që të ketë një kundërshtim në të gjitha gjërat”⁴. Pavarësisht nga të gjitha sfidat negative që kemi në jetë, ne duhet të gjejmë kohë që ta ushtrojmë në mënyrë aktive besimin tonë. Një ushtrim i tillë e fton fuqinë pozitive, të mbushur me besim, të Shlyerjes së Jezu Krishtit në jetën tonë.

Ati ynë në Qiell na ka dhënë mjete për të na ndihmuar të vijmë te Krishti dhe për të ushtuar besim në Shlyerjen e Tij. Kur këto mjete bëhen zakone themelore, ato sigurojnë mënyrën më të lehtë për të gjetur paqe në sfidat e vdekshmërisë. Sot unë kam zgjedhur të diskutoj katër prej këtyre mjeteve. Ndërsa flas, merrni parasysh që ta vlerësoni përdorimin tuaj vetjak të secilit mjet; më pas kërkoni udhëzimin e Zotit që të përcaktoni se si mund ta vini më mirë në përdorim secilin prej tyre.

Lutja

Mjeti i parë është lutja. Zgjidhni të bashkëbisedoni shpesh me Atin tuaj në Qiell. Gjeni kohë çdo ditë që t'i ndani mendimet dhe ndjenjat tuaja me Të. Thuajani Atij gjithçka që ju shqetëson. Ai interesohet për aspektet më të rëndësishme, sikurse edhe më të rëndomta në jetën tuaj. Ndani me Të gamën tuaj të plotë të ndjenjave dhe përvojave.

Ngaqë e respekton lirinë tuaj të zgjedhjes, Ati në Qiell nuk do t'ju detyrojë kurrë që t'i luteni Atij. Por teksta e ushtroni atë liri të zgjedhjes dhe e përfshini Atë në çdo fushë të

jetës suaj të përditshme, zemra juaj do të fillojë të mbushet me paqe, paqe të gjallëruar. Ajo paqe do të përqendrojë një dritë të përrjetshme mbi vështirësitë tuaja. Do t'ju ndihmojë t'i mbikëqyrni ato sfida nga një këndvështrim i përrjetshëm.

Prindër, ndihmoni që t'i mbroni fëmijët tuaj duke i armatosur ata në mëngjes e mbrëmje me fuqinë e lutjes familjare. Fëmijët bombardohen çdo ditë me ligësitë e epshit, lakmisë, krenarisë dhe një mori sjelljesh të tjera mëkatore. Mbrojini fëmijët tuaj nga ndikimet e përditshme të botës duke i fortifikuar me bekimet e fuqishme që rrjedhin nga lutja familjare. Lutja familjare duhet të jetë një përparësi e padiskutueshme në jetën tuaj të përditshme.

Studimi i Shkrimeve të Shenjta

Mjeti i dytë është të studiojmë fjalën e Perëndisë në shkrimet e shenjta dhe fjalët e profetëve të gjallë. Ne i flasim Perëndisë nëpërmjet lutjes. Ai më shpesh komunikoi me ne nëpërmjet fjalës së Tij të shkruar. Që të dini se si tingëllon dhe ndihet zëri i Hyjnisë, lexoni fjalët e Tij, studioni shkrimet e shenjta dhe përsiatini ato.⁵ Bëjini ato pjesë përbërëse të jetës suaj të

përditshme. Nëse dëshironi që fëmijët tuaj t'i dallojnë dhe kuptojnë nxitjet e Shpirtit dhe të veprojnë sipas tyre, ju duhet t'i studioni shkrimet e shenjta me ta.

Mos iu dorëzoni gënjeshtresë së Satanit se ju nuk keni kohë për t'i studiuar shkrimet e shenjta. Zgjidhni që ta gjeni kohën për t'i studiuar ato. Ushqyerja me bollëk me fjalën e Perëndisë çdo ditë është më e rëndësishme sesa gjumi, shkolla, puna, shfaqjet televizive, videolojërat apo mediat shoqërore. Mund t'ju duhet të riorganizoni përparësitë tuaja për të siguruar kohë për studimin e fjalës së Perëndisë. Nëse ju duhet, bëjeni atë!

Ka shumë premtime profetike për bekimet e studimit të përditshëm të shkrimeve të shenjta.⁶

Unë e shtoj dëshminë time me këtë premtim: kur i përkushtoni kohë çdo ditë, për veten tuaj dhe me familjen tuaj, studimit të fjalës së Perëndisë, paqja do të mbizotërojë në jetën tuaj. Ajo paqe nuk do të vijë nga bota e jashtme. Do të vijë nga brenda shtëpisë suaj, nga brenda familjes suaj, nga brenda vetë zemrës suaj. Ajo do të jetë një dhuratë e Shpirtit. Ajo do të rrezatojë prej jush për t'i ndikuar të tjerët në botën përreth jush. Ju do të bëni diçka

shumë domethënëse për t'ia shtuar paqes së grumbulluar në botë.

Unë nuk shpall se jeta juaj do të pushojë së pasuri sfida. Kujtoni kur Adami dhe Eva ishin në kopsht, ata nuk u nënshtroheshin sfidave, prapë-seprapë ishin të paaftë të përjetonin lumturi, gëzim dhe paqe.⁷ Sfidat janë një pjesë e rëndësishme e vdekshmërisë. Nëpërmjet studimit të përditshëm, të vazhdueshëm të shkrimeve të shenjta, ju do të gjeni paqe në trazirën përrreth jush dhe forcë për t'u bërë ballë tundimeve. Ju do të zhvillonit besim të fortë te hiri i Perëndisë dhe do të dini se, nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit, gjithçka do të vihet në rregull sipas kohës së Perëndisë.

Mbrëmja Familjare

Ndërkohë që po veproni për ta forcuar familjen tuaj dhe për ta përmirësuar paqen, kujtoni këtë mjet të tretë: mbrëmjen familjare të përjavshme. Jini të kujdesshëm të mos e bëni mbrëmjen tuaj familjare thjesht një mendim të mëvonshëm të një dite plot punë. Vendosni që mbrëmjen e së hënës familja juaj do të jetë në shtëpi së bashku për mbrëmjen. Mos i lejoni kërkesat

e punësimit, sportet, veprimtaritë jashtëshkollore, detyrat e shkollës apo çfarëdo tjetër që të bëhen më të rëndësishme se sa ajo kohë që kaloni së bashku në shtëpi me familjen tuaj.

Struktura e mbrëmjes suaj nuk është aq e rëndësishme sa koha e përfshirë në të. Ungjilli duhet të mësohet si në mënyrë formale, ashtu edhe në mënyrë joformale. Bëjeni atë një përvojë domethënëse për secilin anëtar të familjes. Mbrëmja familjare është një kohë e çmuar për të dhënë dëshmi në një mjedis të sigurt; për të mësuar aftësi të mësimdhënies, planifikimit dhe organizimit; për të forcuar lidhje familjare; për të zhvilluar tradita familjare; për të folur me njëri-tjetrin; dhe, më e rëndësishme, të kaloni një kohë të mrekullueshme së bashku!

Në konferencën e shkuar të përgjithshme të prillit, Motra Linda S. Rivs shpalli guximshëm: "Unë duhet të dëshmoj për bekimet e studimit të përditshëm të shkrimeve të shenjta e të lutjes dhe të mbrëmjes familjare të përjavshme. Këto janë pikërisht zakone që ndihmojnë në largimin e stresit, në dhënien e drejtimit në jetën tonë dhe shtimin e mbrojtjes për shtëpitë

tona."⁸ Motra Rivs është një grua shumë e mençur. Ju nxit fuqimisht ta fitoni vetë dëshminë tuaj për këto tri zakone vendimtare.

Frekuentimi i Tempullit

Mjeti i katërt është të shkoni në tempull. Ne të gjithë e dimë se nuk ka asnjë vend më paqësor mbi këtë tokë sesa në tempujt e Perëndisë. Nëse nuk keni një rekomandim tempulli, kualifikohuni për ta marrë atë. Kur e keni një rekomandim, përdoreni shpesh atë.⁹ Caktoni një kohë të rregullt që të jeni në tempull. Mos lejoni askënd ose asgjë që t'ju pengojë prej të qenit atje.

Ndërkohë që jeni në tempull, dëgjojin fjalët e ordiancave, përsiatini ato, lutuni rreth tyre dhe kërkoni ta kuptoni domethënien e tyre. Tempulli është një nga vendet më të mira që të arrini të kuptoni fuqinë e Shlyerjes së Jezu Krishtit. Kërkojeni *Atë* atje. Mbani mend se shumë më tepër bekime vijnë nga dhënia e emrave të vetë familjeve tuaja në tempull.

Këto katër mjete janë zakone themelore për ta bërë jetën tuaj të sigurt brenda fuqisë së Shlyerjes së Jezu Krishtit. Mbani mend që Shpëtimtari ynë është Princi i Paqes. Paqja në këtë jetë të vdekshme vjen nga flijimi i Tij shlyes. Kur ne lutemi vazhdimisht në mëngjes dhe natën, kur i studiojmë shkrimet tona të shenjta çdo ditë, kemi mbrëmje familjare të përjavshme dhe e frekuentojmë tempullin rregullisht, ne po i përgjigjemi në mënyrë aktive ftesës së Tij për të "ardhur tek Ai". Sa më shumë që i zhvillojmë këto zakone, aq më në ankth është Satani për të na dëmtuar, por aq më e paktë është aftësia e tij për ta bërë këtë. Nëpërmjet përdorimit të këtyre mjeteve, ne ushtrojmë lirinë tonë të zgjedhjes për t'i pranuar dhuratat e plota të flijimit të Tij shlyes.

Nuk po sugjeroj se të gjitha vështirësitë e jetës do të zhduken

Kuauhtemok, Meksikë

kur i bëni këto gjëra. Ne erdhëm në jetën në vdekshmëri pikërisht për t'u rritur nëpërmjet sprovave dhe vënies në provë. Sfidat na ndihmojnë të bëhemi më shumë si Ati ynë në Qiell dhe Shlyerja e Jezu Krishtit e bën të mundur që t'i durojmë ato sfida.¹⁰ Unë dëshmoj se, kur vijmë në mënyrë aktive tek Ai, ne mund të durojmë çdo tundim, çdo lëndim, çdo sfidë që hasim, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Moisiu 5:11.
2. Shih Moisiu 4–5.
3. Shih Abraham 3:25.
4. 2 Nefi 2:11.
5. Shih Doktrina e Besëlidhje 18:36; shih edhe vargjet 34–35.
6. Disa shembuj përfshijnë:

Presidenti Tomas S. Monson tha: “Ndërsa i lexojmë dhe i përsiatim shkrimet e shenjta, ne vërtet do të përjetojmë pëshpëritjet e ëmbla të Shpirtit drejtuar shpirtit tanë. Mund të gjejmë përgjigje për pyetjet tona. Mësojmë për bekimet që vijnë nëpërmjet zbatimit të urdhërimeve të Perëndisë. Fitojmë një dëshmi të sigurt për Atin tonë Qielor dhe Shpëtimtarin tonë, Jezu Krishtin, dhe për dashurinë e Tyre për ne. Kur studimi i shkrimeve të shenjta ndërthuret me lutjet tona, ne mund ta dimë me siguri se unguilli i Jezu Krishtit është i vërtetë. . . . Kur e kujtojmë lutjen dhe gjejmë kohë për t'u kthyer te shkrimet e shenjta, jeta jonë do të jetë pafundësisht më e bekuar dhe barrët tona do të bëhen më të lehta” (“Nuk Ecim Kurrë Vetëm”, *Liahona*, nëntor 2013, f. 122).

Presidenti Gordon B. Hinkley tha: “Pa asnjë ngurrim ju premtoj se, nëse secili prej jush do ta zbatojë këtë program të thjeshtë, pavarësisht nga sa shumë herë më parë mund ta keni lexuar Librin e Mormonit, do të vijë në jetën tuaj dhe në shtëpitë tuaja një përmasë e shtuar e Shpirtit të Zotit, një vendosmëri e forcur për të ecur me bindje ndaj urdhërimeve të Tij dhe një dëshmi më e fortë për realitetin e gjallë të Birit të Perëndisë” (“A Testimony Vibrant and True”, *Liahona*, gusht 2005, f. 6).

Presidenti Hauard W. Hanter tha: “Familjet bekohen shumë kur etër dhe nëna të urta i mbledhin fëmijët rreth tyre, lexojnë së bashku nga faqet e bibliotekës së shkrimeve të shenjta dhe më pas i diskutojnë lirshëm historitë dhe mendimet e bukura sipas të kuptuarit të të gjithëve. Shpesh të rinjtë dhe të vegjlit kanë ide dhe vlerësim mahnitës për letërsinë bazë të fesë”

(“Reading the Scriptures”, *Ensign*, nëntor 1979, f. 64).

Presidenti Ezra Taft Benson tha: “Shpesh ne shpenzojmë orvatje të mëdha duke u përpjekur të rritim nivelet e aktivitetit në kunjet tona. Ne punojmë me zell për të ngritur përqindjet e atyre që marrin pjesë në mbledhjet e sakramentit. Ne punojmë që të marrim një përqindje më të lartë të të rinjve tanë në misione. Ne përpiqemi fort që të përmirësojmë shifrat e atyre që marthohen në tempull. Të gjitha këto janë përpjekje të lavdërueshme dhe të rëndësishme për rritjen e mbretërisë. Por kur familjet dhe anëtarët individualisht zhyten në shkrimet e shenjta rregullisht dhe qëndrueshëm, këto fusha të tjera të aktivitetit do të vijnë automatikisht. Dëshmitë do të rriten. Zotimi do të forcohet. Familjet do të fuqizohen. Zbulesa personale do të rrjedhë” (“The Power of the Word”, *Ensign*, maj 1986, f. 81).

Presidenti Spenser W. Kimball shpalli: “Unë shoh se, kur bëhem rastësor në marrëdhëniet e mia me hyjninë dhe kur duket sikur asnjë vesh hyjnor nuk po dëgjon dhe asnjë zë hyjnor nuk po flet, unë jam shumë, shumë larg. Nëse e zhyt veten time në shkrimet e shenjta, largësia shkurtohet dhe shpirtshmëria kthehet. E gjej veten duke i dashur me më shumë fuqi ata të cilët duhet t'i dua me gjithë zemrën, mendjen e forcën time dhe, duke i dashur ata më shumë, e gjej më të lehtë që t'i bindem këshillës së tyre” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], f. 67).

Presidenti Marion G. Romney tha: “Ndihem i sigurt që, nëse në shtëpitë tona, prindërit do të lexojnë nga Libri i Mormonit plot lutje dhe rregullisht, si për vete ashtu edhe me fëmijët e tyre, shpirti i atij libri të madhërishtëm do të arrijë t'i përshkojë shtëpitë tona dhe të gjithë ata që banojnë aty. Shpirti i nderimit do të rritet; respekti dhe interesimi i përbashkët për njëri-tjetrin do të rriten. Shpirti i grindjes do të largohet. Prindërit do t'i këshillojnë fëmijët e tyre me dashuri e urtësi më të madhe. Fëmijët do t'i përgjigjen më mirë këshillës së prindërve të tyre dhe do të jenë më të bindur ndaj saj. Drejtësia do të rritet. Besimi, shpresa dhe dashuria hyjnore – dashuria e pastër e Krishtit – do të gjelojnë në shtëpitë dhe

jetët tona, duke sjellë në zgjimin e tyre paqe, gëzim dhe lumturi” (“The Book of Mormon”, *Ensign*, maj 1980, f. 67).

Presidenti Boyd K. Packer tha: “Doktrina e vërtetë, kur kuptohet, ndryshon qëndrimet dhe sjelljen. Studimi i doktrinave të unguillit do ta përmirësojë sjelljen më shpejt sesa ç'mund ta bëjë një studim i sjelljes” (“Do Not Fear”, *Liahona*, maj 2004, f. 79).

Plaku Dejvid A. Bednar tha: “Secila lutje familjare, secili episod i studimit familjar të shkrimit të shenjtit dhe secila mbrëmje familjare në shtëpi është një gjurmë peneli në telajon e shpirtit tonë. As edhe një ndodhi nuk duket të jetë shumë mbresëlënëse apo e paharrueshme. Por, ashtu si gjurmët e verdha, të arta dhe kafe të bojës, plotësojnë njëra-tjetrën dhe japin një kryevepër mbresëlënëse, po ashtu vazhdueshmëria jonë në kryerjen e gjërave në dukje të vogla, mund të çojë në rezultate shpirtërore të rëndësishme” (“Më të Zellshëm dhe më të Përfshirë në Shtëpi”, *Liahona*, nëntor 2009, f. 20).

7. Shih 2 Nefi 2:13.
8. Linda S. Rivs, “Mbrojtja nga Pornografia – një Shtëpi e Përqendruar te Krishti”, *Liahona*, maj 2014, f. 16.
9. Presidenti Hauard W. Hanter tha: “Në atë shpirt, unë i ftoj shenjtorët e ditëve të mëvonshme që ta shohin tempullin e Zotit si simbolin e shkëlqyer të anëtarësisë së tyre. Është dëshira më e thellë e zemrës sime ta kishim çdo anëtar të Kishës të denjë për të hyrë në tempull. Zoti do të kënaqej nëse çdo anëtar i rritur do të ishte i denjë për ta pasur – dhe do ta kishte – një rekomandim aktual tempulli. Gjërat që duhet të bëjmë dhe që nuk duhet të bëjmë për të qenë të denjë për një rekomandim tempulli, janë pikërisht gjërat që na sigurojnë se do të jemi të lumtur si individë dhe si familje. Le të jemi një popull që e frekuenton tempullin. Frekuentojeni tempullin aq shpesh sa e lejojnë rrethanat vetjake. Mbani një figurë të një tempulli në shtëpi që fëmijët tuaj të mund ta shohin. I bëni ata rreth qëllimeve të shtëpisë së Zotit. I bëni të planifikojnë, që në vitet më të hershme, që të shkojnë atje dhe të mbeten të denjë për atë bekim” (“Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, nëntor 1994, f. 8).
10. Shih 2 Nefi 2:2.

Nga Plaku Karlos A. Godoi,
i Të Shtatëdhjetëve

Zoti Ka një Plan për Ne!

*Nëse ne vazhdojmë të jetojmë në mënyrën si po jetojmë,
a do të përmbushen bekimet e premtuara?*

Ç'privilegj të jesh pjesë e këtij çasti historik kur folës në konferencën e përgjithshme kanë mundësinë të flasin në gjuhën e tyre amtare. Herën e fundit që fola në këtë podium, isha i shqetësuar për theksin tim në gjuhën angleze. Tani jam i shqetësuar për shpejtësinë e portugalishtes sime. Nuk dua të flas më shpejt sesa titrat.

Të gjithë ne kemi përjetuar ose ende do të përjetojmë çaste vendimi madhor në jetën tonë. A duhet të vazhdoj me këtë karrierë apo me atë tjetrën? A duhet të shërbej në një mision? A është ky/kjo personi i duhur për mua me të cilin/të cilën të martohem?

Ka situata në fusha të ndryshme të jetës sonë në të cilat një ndryshim i vogël në drejtim mund të ketë pasojat të ardhshme domethënëse. Në fjalët e Presidentit Diter F. Uhtdorf: "Ndër vite në shërbim të Zotit . . . , unë kam mësuar se diferenca midis lumturisë dhe mjerimit tek individët, te martesat dhe familjet shpesh vjen nga një gabim prej vetëm pak gradësh" ("Një Çështje Pak Gradësh", *Liahona*, maj 2008, f. 58).

Si mund t'i shmangim këto gabime të vogla në llogaritje?

Do të përdor një përvojë vetjake për ta ilustruar mesazhin tim.

Në fund të viteve 1980-të, familja jonë e re përbëhej nga unë, gruaja ime, Monika, dhe dy prej katër fëmijëve tanë. Ne jetonim në San-Paolo të Brazilit, unë punoja për një firmë të mirë, kisha mbaruar studimet e mia universitare dhe isha liruar së fundmi nga thirrja si peshkop i lagjes ku kishim jetuar. Jeta ishte mirë dhe çdo gjë dukej ashtu siç duhej të ishte – derisa një ditë, një mik i vjetër erdhi për të na vizituar.

Në përfundim të vizitës së tij, ai bëri një vërejtje dhe bëri një pyetje, e cila i trazoi bindjet e mia. Ai tha: "Karlos, çdo gjë duket se po shkon mirë për ty, familjen tënde, karrierën tënde dhe shërbimin tënd në Kishë, por – " dhe atëherë erdhi pyetja, "nëse vazhdoni të jetoni në mënyrën si po jetoni, a do të përmbushen bekimet e premtuara në bekimin tënd patriarkal?"

Nuk kisha menduar kurrë në këtë mënyrë për bekimin tim patriarkal. E lexoja atë herë pas here, por kurrë me qëllimin për të parë bekimet e premtuara në të ardhmen dhe për të vlerësuar mënyrën se si po jetoja në të tashmen.

Pas vizitës së tij, e drejtova vëmendjen time nga bekimi im patriarkal, duke pyetur veten: "Nëse ne vazhdojmë të jetojmë në mënyrën si po jetojmë, a do të përmbushen bekimet e premtuara?" Pas një farë përsiatjeje, pata ndjenjën që disa ndryshime ishin të nevojshme, veçanërisht në lidhje me arsimimin dhe profesionin tim.

Nuk ishte një vendim ndërmjet asaj që ishte e drejtë dhe e gabuar, por midis asaj që ishte e mirë dhe asaj që ishte më e mirë, siç na mësoi Plaku Dallin H. Ouks kur tha: "Ndërsa marrim parasysh zgjedhje të ndryshme, duhet të kujtohem se nuk mjafton që diçka të jetë e mirë. Zgjedhje të tjera janë më të mira dhe ende disa të tjera janë më të mirat" ("Mirë, Më Mirë, Më e Mira", *Liahona*, nëntor 2007, f. 105).

Atëherë si mund të sigurohem që po marrim vendimin më të mirë?

Këtu janë disa parime që kam mësuar.

Parimi Numër Një: Ne Duhet t'i Marrim Parasysh Alternativat Tona Duke Pasur në Mendje Qëllimin Përfundimtar

Marrja e vendimeve, që mund të ndikojnë në jetën tonë dhe tek ata që duam, pa pasur largpamësi më të madhe të pasojave të tyre, mund të

sjellë disa rreziqe. Sidoqoftë, nëse marrim parasysh pasojat e mundshme të këtyre vendimeve në të ardhmen, ne mund ta shohim me qartësi më të madhe shtegun më të mirë për ta ndjekur në të sotmen.

Të kuptuarit e asaj se cilët jemi, se përse jemi këtu dhe të asaj që Zoti pret nga ne në këtë jetë, do të ndihmojë që të na japë largpamësinë më të madhe që na nevojitet.

Ne mund të gjejmë në shkrimet e shenjta shembuj në të cilët të pasurit e një largpamësie më të madhe, siguroi qartësi lidhur me shtegun që duhej marrë.

Moisiu foli me Zotin ballë për ballë, mësoi për planin e shpëtimit dhe si rrjedhim e kuptoi më mirë rolin e tij si profeti i mbledhjes së Izraelit.

“Dhe Perëndia i foli Moisiut, duke thënë: Vër re, unë jam Zoti, Perëndia i Plotfuqishëm. . . .

. . . Dhe unë do të të tregoj punën e duarve të mia. . . .

Dhe unë kam një punë për ty, Moisi, biri im” (Moisiu 1:3–4, 6).

Me këtë kuptueshmëri, Moisiu ishte në gjendje që të duronte shumë vite vuajtjeje në shkretëtirë dhe që ta

udhëhiqte Izraelin sërish në shtëpinë e vet.

Lehi, profeti i madh i Librit të Mormonit, pa një ëndërr dhe në vegimet e tij ai mësoi për misionin e tij për ta udhëhequr familjen e tij për në një tokë të premtuar.

“Dhe ndodhi që Zoti urdhëroi atin tim, madje në një ëndërr, që ai duhej të merrte familjen e tij dhe të nisej për në vendin e shkretët.

. . . Dhe ai la shtëpinë e tij dhe tokën e trashëgimit dhe arin e tij, dhe argjendin e tij, dhe gjërat e tij të çmueshme” (1 Nefi 2:2, 4).

Lehi i qëndroi besnik vegimit të tij pavarësisht nga vështirësitë e udhëtimit dhe të qenit i detyruar për të lënë pas një jetë të rehatshme në Jerusalem.

Profeti Jozef Smith është një shembull tjetër i madh. Nëpërmjet shumë zbulesave, duke filluar me Vegimin e Parë, ai qe në gjendje ta përmbushte misionin e tij të rivendosjes së të gjitha gjërave (shih Joseph Smith – Historia 1:1–26).

Dhe, po ne? Çfarë pret Zoti nga secili prej nesh?

Ne nuk kemi nevojë të shohim një engjëll për të marrë kuptueshmëri. Ne

kemi shkrimet e shenjta, tempullin, profetë të gjallë, bekimet tona patriarkale, udhëheqës të frymëzuar dhe, mbi të gjitha, të drejtën për të marrë zbulesë vetjake për të udhërrëfyer vendimet tona.

Parimi Numër Dy: Ne Duhet të Jemi të Përgatitur për Sfidat që do të Vijnë

Shtigjet më të mira në jetë rrallë janë më të lehtat. Shpesh, është pikërisht e kundërta. Ne mund të shohim shembujt e profetëve që sapo kam përmendur.

Moisiu, Lehi dhe Jozef Smithi nuk patën udhëtime të lehta pavarësisht nga fakti që vendimet e tyre ishin të sakta.

A jemi të gatshëm ta paguajmë çmimin e vendimeve tona? A jemi të përgatitur ta lëmë rehatinë tonë për të arritur te një vend më i mirë?

Për t’iu kthyer përvojës me bekimin tim patriarkal, unë arrita në përfundimin se në atë kohë duhej të kërkoja arsimim shtesë dhe të bëja kërkesë për një bursë studimi nga një universitet amerikan. Nëse do të përzgjidhesha, do të më duhej ta lija punën time, të shitnim gjithçka kishim dhe të vija për

të jetuar në Shtetet e Bashkuara si student me bursë për dy vite.

Provime të tilla si TOEFL-i [Testi i Anglishtes si Gjuhë e Huaj] dhe GMAT-i [Testi për Pranim në Programin e Masterit] u bënë sfidat e para për t'u kapërcyer. U deshën tri vite të gjata përgatitjeje, shumë përgjigje negative dhe disa përgjigje të tipit “mbase”, përpara se të pranohesha në universitet. Ende më kujtohet telefonata që mora në fund të vitit të tretë nga personi përgjegjës për bursat.

Ai tha: “Karlos, kam disa lajme të mira dhe disa lajme të këqija për ty. Lajmi i mirë është se ti je mes tre finalistëve këtë vit.” Në atë kohë kishte vetëm një vend të lirë. “Lajmet e këqija janë që një prej kandidatëve të tjerë është i biri i një personi të rëndësishëm, tjetri është i biri i një personi tjetër të rëndësishëm dhe pastaj vjen ti.”

Unë u përgjigja me shpejtësi: “Edhe unë . . . unë jam një bir i Perëndisë”.

Fatmirësisht, prindërit tokësorë nuk qenë faktor vendimtar dhe, atë vit, në vitin 1992, unë u pranova.

Ne jemi fëmijë të Perëndisë së Plotfuqishëm. Ai është Ati ynë, Ai na do

dhe ka një plan për ne. Ne nuk jemi këtu në këtë jetë vetëm që të harxhojmë kohën tonë, të plakemi dhe të vdesim. Perëndia dëshiron që ne të rritemi dhe të arrijmë potencialin tonë.

Në fjalët e Presidentit Tomas S. Monson: “Secili prej jush, beqar apo i martuar, pavarësisht nga mosha, ka mundësinë të mësojë dhe të rritet. Rriteni njohurinë tuaj, si intelektuale ashtu edhe shpirtërore, në shtatin e plotë të potencialit tuaj hyjnor” (“The Mighty Strength of the Relief Society”, *Ensign*, nëntor 1997, f. 95).

Parimi Numër Tre: Ne Duhet t'ua Tregojmë Këtë Largpamësi Njerëzve që Duam

Lehi bëri më shumë se disa përpjekje për ta ndihmuar Lamanin dhe Lemuelin të kuptonin rëndësinë e ndryshimit që po bënin. Fakti që nuk gëzonin largpamësinë e të atit, bëri që ata të mermëritnin gjatë udhëtimit të tyre. Nefi, nga ana tjetër, i kërkoi Zotit që të shihte atë që i ati i tij kishte parë.

“Dhe ndodhi që pasi unë, Nefi, i kisha dëgjuar të gjitha fjalët e atit tim në lidhje me gjërat që ai pa në një vegim . . . unë . . . gjithashtu kisha dëshirë që

të mund të shihja dhe të dëgjoja dhe të dija për këto gjëra, nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë” (1 Nefi 10:17).

Me këtë vegim, Nefi që në gjendje jo vetëm të kapërcente sfidat e udhëtimit, por edhe ta udhëhiqte familjen e tij kur u bë e nevojshme.

Ka shumë të ngjarë që, kur vendosim të ndërmarrim një shteg të caktuar, njerëzit që duam do të preken dhe disa madje do të marrin pjesë me ne në pasojat e kësaj zgjedhjeje. Në mënyrë ideale, ata duhet të jenë në gjendje që të shohin atë që ne shohim dhe do të gëzojnë të njëjtat bindje si tonat. Kjo nuk është përherë e mundur por, kur ndodh, udhëtimi është mjaft më i lehtë.

Në përvojën vetjake që e kam përdorur si ilustrim, unë pa dyshim kisha nevojë për përkrahjen e gruas sime. Fëmijët ishin ende të vegjël dhe nuk kishin shumë për të thënë, por përkrahja e gruas sime ishte thelbësore. Më kujtohet që, në fillim, mua dhe Monikës na u desh të diskutonim me kujdes mbi ndryshimin e planeve derisa ajo u ndje rehat dhe madje u bë e vendosur. Kjo largpamësi e përbashkët e bëri atë që jo vetëm ta përkrahte ndryshimin, por edhe të bëhej një pjesë thelbësore në suksesin e tij.

Unë e di se Zoti ka një plan për ne në këtë jetë. Ai na njeh. Ai e di se ç'është më e mira për ne. Vetëm ngaqë gjërat po shkojnë mirë nuk do të thotë se nuk duhet që herë pas here të marrim parasysh nëse mund të ketë diçka më të mirë. Nëse ne vazhdojmë të jetojmë në mënyrën si po jetojmë, a do të përmbushen bekimet e premtuara?

Perëndia jeton. Ai është Ati ynë. Shpëtimtari Jezu Krisht jeton dhe unë e di se, nëpërmjet sakrificës së Tij shlyese, ne mund të gjejmë forcë për të mposhtur sfidat tona të përditshme. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Alan F. Parker,
i Të Shtatëdhjetëve

Libri

Historia familjare dhe puna në tempull duhet të jenë një pjesë e rregullt e adhurimit tonë vetjak.

Kur isha një skautist i ri 12-vjeçar, mora për dhuratë një pajisje të re të shumëdëshiruar skautizmi. Ishte një sëpatë me një këllëf të trashë lëkure! Në ngjitjen e radhës në mal për një natë, ne mbërritëm në kamping pasi u errësua, të lagur dhe të ftohur nga bora e dendur në shteg. Gjithçka për të cilën mund të mendoja ishte ndezja e një zjarri të madh bubulak. Unë menjëherë iu futa punës duke e prerë një pemë të rrëzuar me sëpatën time të re. Teksa e godisja, isha i nervozuar sepse dukej se nuk priste shumë mirë. Prej nervozizmit tim, punova më fort. I zhgënjyer, u ktheva në kamping me vetëm pak copa druri. Me anë të dritës së zjarrit të dikujt

tjetër, e zbulova problemin. Nuk ia kisha hequr këllëfin sëpatës. Mund të raportoj, sidoqoftë, se këllëfi ishte bërë copash. Mësimi: Unë u shpërqendrova nga gjëra të tjera.

Teksa punojmë drejt ekzaltimit, ne duhet të punojmë për të gjitha kërkesat dhe të mos shpërqendrohemi duke u përqendruar te një ose dy kërkesa apo gjëra të tjera që nuk kanë lidhje me to. Kërkimi i mbretërisë së Perëndisë të çon te gëzimi dhe lumturia.¹ Nëse nevojitet, ne duhet të jemi të gatshëm të *ndryshojmë*. Korrigjime të vogla të vazhdueshme janë më pak të dhembshme dhe shqetësuese sesa korrigjime të mëdha të drejtimit të jetës.

Jo shumë kohë më parë, unë dhe

Motra Paker udhëtuam për në disa vende të huaja. Ne i bëmë gati pasaportat dhe dokumentet e tjera. I bëmë të gjitha vaksinat, analizat mjekësore, i [morëm të gjitha] vizat dhe vulat e kalimit. Kur mbërritëm, dokumentet tona u shqyrtuan dhe kur qenë plotësuar të gjitha kërkesat, ne u lejuam të hyjmë.

Kualifikimi për ekzaltim është njësoj si përgatitja për të hyrë në një vend tjetër. Secili prej nesh duhet të marrë pasaportën e vet shpirtërore. Nuk i *vendosim* ne kërkesat, por, individualisht, ne duhet t'i plotësojmë të gjitha ato. Plani i shpëtimit përmban të gjitha doktrinat, të gjitha ligjet, urdhërimet dhe ordinancat e nevojshme për të gjithë që të kualifikohen për ekzaltim.² Më pas, “nëpërmjet Shlyerjes së [Jezu] Krishtit, i gjithë njerëzimi mund të shpëtohet”.³ Kisha ndihmon por nuk mund ta bëjë këtë për ne. Kualifikimi për ekzaltim bëhet qëllimi ynë për të gjithë jetën.

Krishti e organizoi Kishën e Tij për të na ndihmuar. Ai ka thirrur 15 burra që ne i mbështetim si profetë, shikues dhe zbulues për të drejtuar Kishën dhe për të mësuar njerëzit. Presidenca e Parë⁴ dhe Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve⁵ janë me fuqi dhe autoritet të barabartë⁶, me Apostullin më të vjetër të caktuar si President i Kishës. Të Shtatëdhjetë thirren për t'u ardhur në ndihmë.⁷ Kërkesat për ekzaltim nuk i vunë udhëheqësit. I vuri Perëndia! Këta udhëheqës thirren për të dhënë mësim, për të sqaruar, për të nxitur dhe madje për të *paralajmëruar* në mënyrë që ne të ruajmë drejtimin.⁸

Sikurse shpjegohet në manualin e Kishës: “Në përmbushje të qëllimit të saj për të ndihmuar individët dhe familjet që të kualifikohen për ekzaltim, Kisha përqendrohet në përgjegjësi të caktuara hyjnisht. Këto përfshijnë ndihmën për anëtarët që të jetojnë ungjillin e Jezu Krishtit, mbledhjen

e Izraelit nëpërmjet punës misionare, përkujdesjen për të varfrit e nevojtarët dhe mundësimin e shpëtimit për të vdekurit duke ndërtuar tempuj dhe duke kryer ordinanca mëkëmbëse.”⁹ Këto katër pika qendrore dhe të gjitha ligjet, urdhërimet dhe ordinancat e tjera kërkohen dhe nuk janë fakultative. Nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit dhe duke bërë secilën prej tyre, ne po i shtojmë pasaportës sonë shpirtërore vulat e kërkua.

Gjatë kësaj konference ne po marrim mësim rreth ndryshimeve që do të na ndihmojnë të gjithëve ne të jemi më të mirëpërgatitur.

Familja është qendra e planit të shpëtimit dhe ndoshta kjo është arsyeja përse ai quhet edhe “plani [i] madh [i] lumturisë”¹⁰. Presidenti Bojd K. Paker ka thënë: “Qëllimi përfundimtar i gjithë aktivizimit në Kishë është që një burrë e bashkëshortja e tij dhe fëmijët e tyre të mund të jenë të lumtur në shtëpi”¹¹.

Presidenti Spenser W. Kimball tha: “Suksesi ynë, individualisht dhe si Kishë, do të përcaktohet kryesisht nga ajo se sa me besnikëri ne përqendrohemi tek të jetuarit e ungjillit në shtëpi”¹². Puna në tempull dhe për historinë familjare janë pjesë e të jetuarit të ungjillit në shtëpi. Duhet të jetë një veprimtari familjare shumë më tepër sesa një veprimtari e Kishës.

Ka pasur një theks të përtërirë te puna për historinë familjare dhe atë të tempullit nga Presidenca e Parë e nga Kuorumi i Të Dymbëdhjetëve.¹³ Përgjigjja juaj ndaj këtij theksi do ta shtojë gëzimin dhe lumturinë tuaj individuale dhe familjare.

Nga Doktrina e Besëlidhje ne lexojmë: “Dita e madhe e Zotit është pranë. . . Si rrjedhim, ne, si një kishë e si një popull dhe si Shenjtorë të Ditëve të Mëvonshme, le t’i ofrojmë Zotit një blatim me drejtësi; dhe le të paraqesim në tempullin e tij të shenjtë, kur të

mbarohet, një libër që përmban analet e të vdekurve tanë, të cilët do të jenë të denjë për t’u pranuar plotësisht.”¹⁴

Ky “libër” do të përgatitet duke përdorur analet në bazën e të dhënave te programi FamilyTree i Kishës.

Po e kontrolloj dhe po i shtoj anale kësaj baze të dhënash sepse dua që emrat e të gjithë atyre që dua të jenë në libër. A nuk doni ju?

Te Doktrina e Besëlidhje seksioni 128 thuhet: “Sepse ne pa ta [paraardhësit tanë] nuk mund të bëhemi të përsosur; as ata pa ne nuk mund të bëhen të përsosur”¹⁵.

Historia familjare është më shumë se sa gjenealogjia, rregullat, emrat, datat dhe vendet. Ajo është më shumë sesa një përqendrim tek e kaluara. Historia familjare përfshin edhe të tashmen teksa e krijojmë historinë tonë vetjake. Ajo përfshin të ardhmen teksa i japim formë historisë së të ardhmes nëpërmjet pasardhësve tanë. Një nënë e re, për shembull, duke u treguar historitë dhe fotografitë e saj familjare fëmijëve, po bën punë për historinë familjare.

Njësoj si marrja e sakramentit, pjesëmarrja në mbledhje, leximi i shkrimeve të shenjta dhe lutjet vetjake, historia

familjare dhe puna në tempull duhet të jenë një pjesë e rregullt e adhurimit tonë vetjak. Përgjigjja e rinisë sonë dhe e të tjerëve ndaj ftesave profetike ka qenë frymëzuese dhe vërteton se kjo punë *mund dhe duhet* bërë nga të gjithë anëtarët e çdo moshe.

Sikurse shpjegoi Plaku Kuentin L. Kuk: “Ne [tani] kemi doktrinën, tempujt dhe teknologjinë”¹⁶. Bërja e punës tani është shumë më e lehtë dhe kufizohet vetëm nga numri i anëtarëve që po e bëjnë atë një përparësi. Puna prapëseprapë do kohë dhe sakrificë, por *të gjithë* mund ta bëjmë atë dhe relativisht më lehtë krahasuar me vetëm pak vite më parë.

Për t’u ardhur në ndihmë anëtarëve, Kisha ka mbledhur dokumente dhe ka siguruar mjete kështu që pjesa më e madhe e punës të mund të bëhet në vetë shtëpitë tonat ose në ndërtesat e lagjeve dhe në tempull. Shumica e pengesave janë hequr. *Cilido* qoftë perceptimi juaj i kaluar, tani është ndryshe!

Megjithatë, ka një pengesë që Kisha nuk mund ta heqë. Është ngurrimi i një individi për ta bërë punën. Gjithçka që kërkohet për të, është një vendim dhe pak përpjekje.

Nuk duhet një sasi e madhe kohe. Vetëm pak kohë me një rregull të qëndrueshëm do ta prodhojë gëzimin e punës. Merrni vendimin për të hedhur një hap, për të mësuar dhe për t'u kërkuar të tjerëve t'ju ndihmojnë. Ata do ta bëjnë! Emrat që gjeni dhe i çoni në tempull, do të bëhen anale për "lib[rin]"¹⁷.

Edhe me rritjen e ndjeshme të pjesëmarrjes së anëtarëve, ne zbulojmë se relativisht pak anëtarë të Kishës përfshihen rregullisht në gjetjen dhe bërjen e ordinancave të tempullit për familjen e tyre.¹⁸ *Kjo bën thirrje për një ndryshim në përparësitë tona.* Mos e luftoni ndryshimin, përqafojeni atë! Ndryshimi është pjesë e planit të madh të lumturisë.

Kjo punë duhet bërë, jo për dobinë e Kishës por për të vdekurit tanë dhe për veten tonë. Ne dhe paraardhësit tanë të vdekur kemi nevojë për vulat në pasaportat tona shpirtërore.

"Lidhja bashkëgjatëse"¹⁹ e familjeve tona nëpër breza mund të ndodhë vetëm në tempuj, nëpërmjet ordinancave vulosëse. Hapat janë të lehtë: *thjesht gjeni një emër dhe çojeni atë në tempull.* Me kalimin e kohës do të jeni në gjendje të ndihmoni edhe të tjerë që ta bëjnë këtë.

Me pak përjashtime, çdokush – *çdokush* – mund ta bëjë këtë!

Ka bekime të prekshme që e shoqërojnë këtë punë. Shumë prindër dhe udhëheqës shqetësohen rreth kushteve të tanishme të botës dhe ndikimit të familjet dhe rinia.

Plaku Dejvid A. Bednar ka premtuar: "I ftoj të rinjtë e Kishës që të mësojnë e të përjetojnë Shpirtin e Elijas. . . . Unë ju premtoj se ju do të jeni të mbrojtur ndaj ndikimit në rritje të kundërshtarit. Ndërsa merrni pjesë dhe e doni këtë punë të shenjtë, ju do të mbrohëni në rini dhe gjatë gjithë jetës suaj."²⁰

Vëllezër e motra, është koha për t'ua hequr këllëfin sëpatave tona dhe për t'iu futur punës. Ne nuk duhet ta sakrifikojmë ekzaltimin tonë ose atë të familjeve tona për interesa më pak të rëndësishme.

Kjo është puna e Perëndisë, që duhet bërë njësoj nga anëtarë dhe joanëtarë, të rinj e të vjetër, meshkuj e femra.

Po e mbyll duke cituar strofën e parë të himnit 324, duke ndryshuar një fjalë:

*[Shenjtore] t'Per'ndis' ço'uni!
Gjërat pa vler' lini.
Zemrën, shpirtin, forcën jepni,
Mbretit t'i shërbeni.*²¹

Jezu Krishti është Mbreti! Unë dëshmoj për Të në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih 2 Nefi 2:22–25; 9:18; Mosia 2:41.
2. Shih Udhëzuesin për Shkrimet e Shenjta, "Plani i Shëlbimit" [f. 152], scriptures.lds.org.
3. Nenet e Besimit 1:3.
4. Shih Doktrina e Besëlidhje 107:22.
5. Shih Doktrina e Besëlidhje 107:23.
6. Shih Doktrina e Besëlidhje 107:24.
7. Shih Doktrina e Besëlidhje 107:25–26.
8. Shih Udhëzuesin për Shkrimet e Shenjta, "Presidenci e Parë" [f. 154], "Apostull" [f. 8], "Shtatëdhjetë (1)" [f. 185], scriptures.lds.org.

9. *Manuali 2: Administrimi i Kishës* (2010), 2.2.

10. Alma 42:8.

11. Bojd K. Paker, "Dëshmia", *Liahona*, maj 2014, f. 95.

12. Spencer W. Kimball, "Living the Gospel in the Home", *Ensign*, maj 1978, f. 101.

13. Shih Thomas S. Monson, "Hastening the Work", *Liahona*, qershor 2014, f. 4–5; Henry B. Eyring, "The Promise of Hearts Turning", *Liahona*, korrik 2014, f. 4–5; Russell M. Nelson, "It All Starts with Love" (video), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/it-all-starts-with-love; Russell M. Nelson, "Adding 'Family' to Family History Work" (video), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/adding-family-to-family-history-work; Rasëll M. Nelson, "Breza të Lidhur me Dashuri", *Liahona*, maj 2010, f. 91–94; Riçard G. Skot, "Gëzimi i Shëlbimit të të Vdekurve", *Liahona*, nëntor 2012, f. 93–95; Kuentin L. Kuk, "Rrënjët dhe Degët", *Liahona*, maj 2014, f. 44–48; Dejvid A. Bednar, "Zemrat e Fëmijëve Do të Kthehen", *Liahona*, nëntor 2011, f. 24–27; Neil L. Andersen, "A Classroom of Faith, Hope, and Charity" (fjalim drejtuar mësuesve të fesë të Sistemit Arsimor të Kishës), lds.org/broadcasts; Neil L. Andersen, "Find Our Cousins!" (fjalim i mbajtur në RootsTech Family History Conference, 8 shkurt 2014), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.
14. Doktrina e Besëlidhje 128:24.
15. Doktrina e Besëlidhje 128:18.
16. Kuentin L. Kuk, *Liahona*, maj 2014, f. 47.
17. Doktrina e Besëlidhje 128:24.
18. Shih Kuentin L. Kuk, *Liahona*, maj 2014, f. 47.
19. Doktrina e Besëlidhje 128:18.
20. Dejvid A. Bednar, "Zemrat e Fëmijëve Do të Kthehen", *Liahona*, nëntor 2011, f. 26, 27.
21. "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr. 324.

Nga Plaku Hugo E. Martinez,
I Të Shtatëdhjetëve

Shërbesat Tona Vetjake

Dashuria e Jezu Krishtit duhet të jetë udhërrëfyesi ynë, në qoftë se duam të vihemi në dijeni për nevojat e atyre që mund t'i ndihmojmë në njëfarë mënyre.

Në Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme na jepen mundësia dhe bekimi vetjak për të shërbyer. Për aq kohë sa kam qenë anëtar, unë kam shërbyer në mënyra të shumta. Sikurse thoshte Vëllai Udine Falabela, babai i Plakut Enrike R. Falabela: “Ai që shërben në ndonjë gjë është i mirë për diçka; ai që nuk shërben në asnjë gjë, nuk është i mirë për asgjë”. Këto janë fjalë që është e nevojshme t'i mbajmë në mendjen dhe zemrën tonë.

Kur kam kërkuar udhërrëfim gjatë shërbesës sime, unë kam gjetur ngushëllim duke sjellë ndër mend se Shpëtimtari përqendrohet tek individit dhe familja. Dashuria dhe vëmendja e Tij e dhembshur ndaj individit më kanë mësuar se Ai e njuh vlerën e madhe të secilit prej fëmijëve të Atit Qiellor dhe se është thelbësore për ne që të sigurojmë që i shërbehet çdo individit dhe se ai forcohet nëpërmjet ungjillit të Jezu Krishtit.

Në shkrimet e shenjta lexojmë:

“Kujtoni që vlera e shpirtave është e madhe në sytë e Perëndisë. . . .

Dhe nëse është që ju duhet të punoni *gjithë* ditët tuaja . . . dhe sillni *qoftë* edhe një shpirt tek unë, sa i madh do të jetë gëzimi juaj me të në mbretërinë e Atit tim!”¹

Çdo shpirt ka vlerë të madhe për Perëndinë, sepse ne jemi fëmijët e Tij dhe kemi potencialin për t'u bërë si Ai.²

Dashuria e Jezu Krishtit duhet të jetë udhërrëfyesi ynë, në qoftë se duam të vihemi në dijeni për nevojat e atyre që mund t'i ndihmojmë në njëfarë mënyre. Mësimet e Zotit tonë, Jezu Krishtit, na e tregojnë mënyrën. Dhe kjo është se si fillon shërbesa jonë

vetjake: duke zbuluar nevojat, më pas duke u përkujdesur për to. Sikurse tha Motra Linda K. Barton, presidente e përgjithshme e Shoqatës së Ndhmës: “Së pari vëzhgoni, pastaj shërbeni”³.

Presidenti Tomas S. Monson është një shembull i mrekullueshëm i këtij parimi. Në janar të vitit 2005, ai po kryesonte një konferencë të udhëheqësve të priftërisë në Porto-Riko, kur tregoi se si Shpëtimtari dhe shërbëtorët e Tij japin shërbim nëpërmjet shërbesës vetjake. Në përfundim të asaj mbledhjeje të mrekullueshme, Presidenti Monson filloi t'i takonte të gjithë udhëheqësit e pranishëm të priftërisë. Papritur, vuri re se njëri prej tyre po e vëzhgonte gjithçka nga larg, i ndarë mënjane.

Presidenti Monson u shkëput nga grupi, eci drejt atij vëllai dhe i foli atij. Me emocion, Hose R. Sajasi i tha se ishte një mrekulli që ai i ishte afruar atij dhe një përgjigje ndaj lutjeve që ai dhe bashkëshortja e tij, Jolanda, kishin

bërë përpara mbledhjes. Ai i tha Presidentit Monson se bija e tij ishte në gjendje shumë të keqe shëndetësore dhe ai kishte me vete një letër nga gruaja e tij, që ajo dëshironte t'i dorëzohej Presidentit Monson. Vëllai Sajas i kishte thënë bashkëshortes së tij se do të ishte e pamundur përderisa Presidenti Monson do të ishte tepër i zënë. Presidenti Monson e dëgjoi historinë dhe ia kërkoi letrën, të cilën e lexoi në heshtje. Më pas ai e futi atë në xhepin e xhakëtës dhe i tha Vëllait Sajas se ai do të kujdesej për kërkesën e tyre.

Në këtë mënyrë, ajo familje u prek nga Zoti ynë, Jezu Krishti, nëpërmjet shërbëtorit të Tij. Unë besoj se fjalët e Shpëtimtarit në shëmbëlltyrën e Samaritanit të Mirë gjejnë zbatim te ne “Shko dhe bëj kështu edhe ti”⁴.

Më 21 shtator 1998, uragani Xhorxh goditi Porto-Rikon, duke shkaktuar dëme të gjithanshme. Motra Martinez, pesë fëmijët tanë dhe unë ia dolëm të mbijetonim prej asaj stuhie të madhe dhe erërave me forcë uragani duke qëndruar në shtëpinë tonë. Megjithatë, kaluam dy javë pa ujë të rrjedhshëm dhe pa energji elektrike.

Kur na u mbarua furnizimi ynë me ujë, ishte e vështirë të gjenim më shumë ujë. Nuk do t'i harroj kurrë vëllezërit që na shërbyen duke na siguruar atë lëng të çmuar, as nuk do ta harroj

mënyrën e dashur se si na shërbyen edhe motrat.

Herman Koloni erdhi në shtëpinë tonë me një enë të madhe plastike për ujë në kamionçinë. Na tha se po e bënte atë ngaqë, sipas fjalëve të veta: “E di se keni fëmijë të vegjël që kanë nevojë për ujë”. Pak ditë më vonë, Vëllezërit Noel Munjos dhe Herminio Gomes ngarkuan tri enë të mëdha uji në një kamion me karroceri të sheshtë. Ata u shfaqën te shtëpia jonë papritur dhe e mbushën çdo shishe uji që gjendej me ujë të pijshëm, duke i ftuar edhe fqinjët tanë që të mbushnin enët e tyre.

Lutjet tona morën përgjigje nëpërmjet shërbësave të tyre vetjake. Fytyrat e atyre tre vëllezërve pasqyruan dashurinë që Jezu Krishti ka për ne dhe shërbimi i tyre – me fjalë të tjera, shërbesa e tyre vetjake – solli shumë më tepër sesa ujë të pijshëm në jetën tonë. Për çdo bir ose bijë të Perëndisë, është thelbësore të diësh se njerëzit tregojnë interes dhe kujdesen për mirëqenien e tij ose të saj.

Unë ju dëshmoj se Ati Qiellor dhe Zoti ynë, Jezu Krishti, na njohin në mënyrë individuale dhe vetjake. Për këtë arsye, Ata sigurojnë atë që na nevojitet, që ne të kemi mundësinë për të arritur potencialin tonë hyjnor. Përgjatë udhës, Ata vendosin njerëz që do të na ndihmojnë. Më pas, ndërsa

bëhemi mjete në duart e Tyre, ne jemi në gjendje të shërbejmë dhe t'i ndihmojmë njerëzit që Ata na i tregojnë nëpërmjet zbulesës.

Në këtë mënyrë, Zoti Jezu Krisht do t'i arrijë të gjithë fëmijët e Atit Qiellor. Bariu i Mirë do t'i mbledhë të gjitha delet e Tij. Ai do ta bëjë këtë një e nga një, kur ata e përdorin siç duhet lirinë e tyre të zgjedhjes morale – pasi e dëgjojnë zërin e shërbëtorëve të Tij dhe i marrin shërbimet e tyre. Atëherë ata do ta njohin zërin e Tij dhe do ta ndjekin Atë. Një shërbesë e tillë vetjake është e pandarë nga mbajtja e besëlidhjeve tona të pagëzimit.

Në të njëjtën mënyrë, të qenit një shembull i mirë i një dishepulli të Jezu Krishtit është letra jonë më e mirë e prezantimit për ata me të cilët mund ta ndajmë ungjillin e Tij. Kur e hapim gojën dhe flasim për ungjillin e rivendosur të Jezu Krishtit, ne bëhemi “ndihmësbarinjte e Tij, të ngarkuar me të ushqyerin shpirtëror të deleve të kullotës së Tij dhe të qengjave të tufës së Tij”⁵; ne bëhemi “të dobëtit dhe të thjeshtët”⁶ “peshkatarë [të] njerëz[ve]”⁷.

Shërbimi dhe shërbesa jonë vetjake nuk kufizohen te njerëzit e gjallë të kësaj toke. Ne mund të bëjmë punë edhe për të vdekurit – për ata që jetojnë në botën e shpirtave dhe që, gjatë jetës së tyre të vdekshme, nuk e patën mundësinë për t'i marrë ordinancat shpëtuese të ungjillit të Jezu Krishtit. Ne gjithashtu mund të mbajmë një ditari dhe t'i shkruajmë historitë e familjes sonë për t'i kthyer zemrat e të gjallëve tek të gjallët – si edhe zemrat e të gjallëve te paraardhësit e tyre. E gjitha është rreth lidhjes së bashku të familjes sonë, brez pas brezi, në lidhje të përjetshme. Kur e bëjmë këtë, ne bëhemi “[shpëtimtarë] . . . në malin e Sionit”⁸.

Ne kemi mundësinë e veçantë për të qenë mjete në duart e Tij. Ne mund të jemi të tillë në martesat tona, në

familjet tona, me miqtë tanë dhe me bashkënjerezit tanë. Kjo është shërbesa jonë vetjake si dishepuj të vërtetë të Jezu Krishtit.

“Dhe të gjithë kombet do të mbli-dhen para tij; dhe ai do ta ndajë njërin nga tjetri ashtu si i ndan bariu delet nga cjeptë.

Dhe delet do t'i vërë në të djathtën e tij dhe cjeptë në të majtën.

Atëherë Mbreti do t'u thotë atyre që do të jenë në të djathtën e tij: ‘Ejani, të bekuar të Atit tim; merrni në trashëgim mbretërinë që u bë gati për ju që nga krijimi i botës.

Sepse pata uri dhe më dhatë për të ngrënë, pata etje dhe më dhatë për të pirë; isha i huaj dhe më pritët, isha i zhveshur dhe më veshët, isha i sëmurë dhe ju më vizitonit, isha në burg dhe erdhët tek unë.’

Atëherë të drejtët do t'i përgjigjen duke thënë: ‘Zot, kur të pamë të uritur dhe të dhamë për të ngrënë; ose të etur dhe të dhamë për të pirë?’

Dhe kur të pamë të huaj dhe të pritim ose të zhveshur dhe të veshëm?’

Dhe kur të pamë të lënguar ose në burg dhe erdhëm te ti?’

Dhe Mbreti duke iu përgjigjur do t'u thotë: ‘Në të vërtetë po ju them: sa herë ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre vëllezërve të mi më të vegjël, këtë ma bëtë mua.’”⁹

Që ne të mund ta bëjmë këtë është lutja ime, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Doktrina e Besëlidhje 18:10, 15; theksimi i shtuar.
2. Shih Udhëzuesin për Shkrimet e Shenjta, “Shpirt”, f. 184; ose scriptures.lds.org.
3. Linda K. Barton, “Së Pari Vëzhgoni, Pastaj Shërbeni”, *Liahona*, nëntor 2012, f. 78.
4. Lluca 10:37.
5. Alexander B. Morrison, “Nourish the Flock of Christ”, *Ensign*, maj 1992, f. 13.
6. Doktrina e Besëlidhje 1:23.
7. Mateu 4:19.
8. Abdia 1:21.
9. Mateu 25:32–40.

Nga Plaku Leri S. Keçer,
i Të Shtatëdhjetëve

Mos Luani me Gjëra të Shenjta

Shqyrtojini zgjedhjet tuaja duke i bërë vetes pyetjen: “A janë vendimet e mia të mbjella në mënyrë të qëndrueshme në tokën e pasur të ungjillit të Jezu Krishtit?”

Vëllezër e motra, vendimet që marrim në këtë jetë, e ndikojnë shumë drejtimin e jetës sonë të përjetshme. Ka forca si të dukshme ashtu edhe të padukshme që ndikojnë në zgjedhjet tona. E mësova domethënien e këtij parimi rreth pesë vjet më parë, në një mënyrë që pothuajse më kushtoi shtrenjtë.

Po udhëtonim me familjen dhe miqtë në jug të Omanit. Vendosëm të çlodheshim në plazhin përgjatë bregdetit të Oqeanit Indian. Shpejt pas mbërritjes, vajza jonë 16-vjeçare, Nelli, pyeti nëse mund të notonte në atë që ajo e mendoi se ishte një breg ranor. Duke e vënë re ujin e trazuar, i thashë se do të hyja unë i pari, duke menduar se mund të kishte rryma të rrezikshme.

Pasi notova për pak kohë, i thirra bashkëshortes sime për ta pyetur nëse isha afër me bregun ranor. Përgjigjja e saj ishte: “E ke kaluar goxha”. Pa e kuptuar isha zënë në kurth në një rrymë bregu¹ dhe po tërhiqesha me shpejtësi drejt detit.

Nuk isha i sigurt se çfarë të bëja. E vetmja gjë që mund të mendoja,

ishte të kthehesha dhe të notoja sërish drejt bregut. Ajo ishte pikërisht gjëja e gabuar për të bërë. U ndjeva i pashpresë. Forca përtej kontrollit tim po më tërhiqnin më tej drejt detit. Çfarë i përkeqësoi gjërat edhe më shumë ishte se bashkëshortja ime, duke i mirëbesuar vendimit tim, më kishte ndjekur mua.

Vëllezër e motra, mendova se kish-te shumë të ngjarë që nuk do të mbije-toja dhe se unë, për shkak të vendimit tim, do të shkaktoja edhe vdekjen e bashkëshortes sime. Pas përpjekjesh të mëdha dhe asaj që besoj se ishte ndër-hyrje hyjnore, këmbët tona prekën disi fundin ranor dhe ne ishim në gjendje të ktheheshim të sigurt te miqtë dhe vajza jonë.

Ka shumë rryma në këtë jetë tokësore – disa të sigurta dhe të tjera jo. Presidenti Spenser W. Kimball dha mësim se ka forca të fuqishme në vetë jetën tonë, shumë të ngjashme me rrymat e padukshme të oqeanit.² Këto forca janë të vërteta. Nuk duhet t'i shpërfillim kurrë ato.

Më lejoni t'ju tregoj për një rrymë tjetër, një rrymë hyjnore, që është bërë një bekim i madh në jetën time.

Unë jam një i kthyer në besim në Kishë. Përpara kthimit tim në besim, ambicia e jetës sime ishte të bëja ski dhe, prandaj, pas shkollës së mesme u vendosa në Europë për ta përmbushur atë dëshirë. Pas disa muajsh të asaj që dukej një jetë ideale, ndjeva se duhej të largohesha. Në atë kohë nuk e kuptova burimin e asaj ndjenje, por zgjodha ta ndiqja atë. Përfundova në Provo të Jutës, me pak miq të mirë që, si edhe unë, ishin anëtarë të një besimi të ndryshëm.

Ndërkohë që isha në Provo, takova njerëz të cilët po jetonin një jetë shumë të ndryshme nga sa po jetoja unë. U ndjeva i tërhequr prej tyre, megjithëse nuk e dija arsyen. Fillimisht, u bëra ballë këtyre ndjenjave, por shpejt gjeta një paqe dhe ngushëllim që nuk i kisha njohur kurrë. Fillova të përqafoja një rrymë të ndryshme – një rrymë që më solli te një kuptim për një Atë të dashur Qiellor dhe te Biri i Tij, Jezu Krishti.

U pagëzova me miqtë e mi në vitin 1972. Kjo rrymë e re që zgjodha të ndiqja, ungjilli i Jezu Krishtit, i dha drejtim dhe kuptim jetës sime. Megjithatë, nuk ishte pa sfidat e saj. Çdo gjë ishte e re për mua. Me raste, u ndjeva i humbur dhe i pështjelluar. Pyetjet dhe sfidat ngriheshin si nga miqtë ashtu edhe nga familja.

Më duhej të bëja një zgjedhje. Disa nga pyetjet e tyre krijuan dyshim dhe pasiguri. Zgjedhja ishte e rëndësishme. Ku do të drejtoheshia për përgjigje? Kishte shumë njerëz që donin të më bindnin për gabimin e udhës sime – “rryma bregu” të vendosura për të më larguar nga rryma e qetë që ishte bërë një burim i mrekullueshëm lumturie. E mësova shumë qartë parimin se ka “kundërshtim në të gjitha gjërat” dhe rëndësinë e të vepruarit për vete dhe për të mos ua dhënë lirinë time të zgjedhjes të tjerëve.³

E pyeta veten: “Përse duhet të largohem nga ajo e cila më ka sjellë ngushëllim kaq të madh?” Ashtu si Zoti ia kujtoi Oliver Kaudrit: “A nuk i fola paqe mendjes tënde lidhur me çështjen?”⁴ Përvoja ime kishte qenë e ngjashme. Prandaj, u ktheva, me akoma më tepër zotim, te një Atë i dashur Qiellor, te shkrimet e shenjta dhe te miq të besuar.

Prapëseprapë, kishte shumë pyetje që nuk mund t’u përgjigjesha. Si mund ta trajtoja pasigurinë që më krijonin? Në vend që t’i lejoja të më shkatërronin paqen dhe lumturinë që kishte ardhur në jetën time, zgjodha t’i lija mënjane për njëfarë kohe, duke mirëbesuar se në kohën e Zotit, Ai do t’i zbulonte të gjitha gjërat. Gjeta lehtësim në deklaratën e Tij drejtuar Profetit Jozef: “Vini re, ju jeni fëmijë të vegjël dhe nuk mund t’i mbani të gjitha gjërat tani; ju duhet të rriteni në hir dhe në diturinë e së vërtetës”⁵. Zgjodha të mos e braktisja atë që e dija se ishte

e vërtetë, duke ndjekur një rrymë të panjohur dhe të pasigurt – një “rrymë bregu” të fuqishme. Nga ç’na mësoi Presidenti N. Eldon Taner, unë mësova “sa shumë më e mençur dhe sa më e mirë është për njeriun t’i pranojë të vërtetat e thjeshta të ungjillit . . . dhe t’i pranojë me anë të besimit ato gjëra që ai . . . nuk mund t’i kuptojë”⁶.

A do të thotë kjo se nuk ka hapësirë për hulumtim të ndershëm? Pyeteni djalin e ri që kërkoi shpëtim në një korije të shenjtë, duke dashur të dinte se me cilën nga të gjitha kishat duhej të bashkohej. Mbajeni Doktrinën e Besëlidhjet në dorën tuaj dhe dijeni se shumë nga ajo që është zbuluar në këtë anal të frymëzuar, ka qenë rrjedhimi i një hulumtimi të përlur për të vërtetën. Ashtu si Jozefi zbuloi: “Në qoftë se ndonjërit nga ju i mungon urtia, le të kërkojë nga Perëndia, [i cili] u jep të gjithëve pa kursim, . . . dhe atij do t’i jepet”⁷. Duke bërë pyetje të sinqerta dhe duke kërkuar përgjigje

hyjnore, ne mësojmë “rresht pas rreshti, parim pas parimi”⁸, teksa rritemi në dituri dhe urtësi.

Pyetja nuk është: “A ka vend për hulumtim të ndershëm, të sinqertë?” por përkundrazi, “Ku të drejtohem për të vërtetën kur ngrihen pyetje?” “A do të jem mjaft i mençur për t’u mbajtur fort tek ajo që e di se është e vërtetë, pavarësisht nga disa pyetje që mund të kem?” Unë dëshmoj se ka një burim hyjnor – Një që e di të gjitha gjërat, fundin që nga fillimi. Të gjitha gjërat janë të pranishme përpara Tij.⁹ Shkrimet e shenjta dëshmojnë se Ai “nuk ecën në shtigje të tërthor-ta, . . . as nuk ndryshon nga ajo që ka thënë”¹⁰.

Në këtë udhëtim në vdekshmëri ne kurrë nuk duhet të mendojmë se zgjedhjet tona ndikojnë vetëm te ne. Kohët e fundit, një i ri vizitoi shtëpinë time. Kishte një ndjesi të mirë rreth tij, por ndjeva se nuk po merrte pjesë me aktivizim të plotë në Kishë. Më tha se ishte rritur në një shtëpi të përqendruar tek ungjilli, derisa babai i tij nuk i qëndroi besnik nënës së tij, duke përfunduar në divorc dhe duke ndikuar tek të gjithë vëllezërit e motrat e tij që ta vinin në dyshim Kishën dhe të largoheshin. Më theri zemra ndërsa fola me këtë baba të ri i cili tani, i ndikuar nga zgjedhjet e babait të tij, po i rriste këta shpirtra të çmuar jashtë bekimeve të ungjillit të Jezu Krishtit.

Një tjetër burrë që njoh, dikur anëtar besnik i Kishës, kishte pyetje lidhur me një doktrinë të caktuar. Në vend që t’i kërkonte përgjigje Atit Qiellor, ai zgjodhi të mbështetej vetëm te burimet laike për udhërrëfim. Zemra e tij u kthye në drejtimin e gabuar, ndërsa kërkonte ato që dukej se ishin nderet e njerëzve. Krenaria e tij mund të ishte kënaqur, të paktën përkohësisht, por ai u përjashtua nga fuqitë e qiellit.¹¹ Në vend që ta gjente të vërtetën, ai

e humbi dëshminë e tij dhe tërhoqi me vete shumë anëtarë të familjes.

Këta dy burra u zunë në kurth në rryma bregu të padukshme dhe morën shumë njerëz me vete.

Nga ana tjetër, mendoj se Lëru dhe Luiz Milleri, prindërit e bashkëshortes sime, të cilët pavarësisht se kurrë nuk kanë pasur shumë nga ana e zotërimeve materiale, zgjodhën t’u mësonin doktrinën e kulluar të ungjillit të rivendosur fëmijëve të tyre dhe ta jetonin atë çdo ditë të jetës së tyre. Duke bërë kështu ata i kanë bekuar pasardhësit e tyre me frytet e ungjillit dhe të shpresës për jetë të përjetshme.

Në shtëpinë e tyre ata vendosën një model ku priftëria respektohej, ku dashuria dhe harmonia ishin me bollëk dhe ku parimet e ungjillit e drejtonin jetën e tyre. Luiza dhe Lëruja, krah për krah, treguan atë që do të thoshte të jetosh jetë të modeluar sipas Jezu Krishtit. Fëmijët e tyre mund të shihnin me qartësi se cila nga rrymat e jetës do të sillte paqe dhe lumturi. Dhe ata zgjodhën në përputhje me të. Siç dha mësim Presidenti Kimball: “Nëse mund të krijojmë . . . një rrymë të fortë, të qëndrueshme që rrjedh drejt qëllimit tonë për një jetë të drejtë, ne dhe fëmijët tanë mund të çohemi përpara pavarësisht nga erërat e kundërta të vështirësive, zhgënjimit [dhe] tundimeve”¹².

A kanë rëndësi zgjedhjet tona? A ndikojnë vetëm te ne? A e kemi vendosur jetën tonë në mënyrë të qëndrueshme në rrymën e përjetshme të ungjillit të rivendosur?

Nga koha në kohë, unë kam një përfytyrim që më përndjek. Po sikur atë ditë shtatori, teksa çlodheshim në plazhin e Oqeanit Indian, unë t’i kisha thënë vajzës sime, Nellit: “Po, vazhdo. Noto drejt bregut ranor.” Apo, nëse edhe ajo do të kishte ndjekur shembullin tim dhe të mos kishte qenë në

gjendje të kthehej me not? Po sikur të më duhej të jetoja duke e ditur se shembulli im bëri që ajo të tërhiqej në det nga një rrymë bregu, për të mos u kthyer më kurrë?

A janë të rëndësishme rrymat që zgjedhim t’i ndjekim? A kanë rëndësi shembujt tanë?

Ati Qiellor na ka bekuar me dhuratën qiellore të Frymës së Shenjtë për t’i udhëhequr zgjedhjet tona. Ai na ka premtuar frymëzim dhe zbulesë tekta jetojmë denjësisht për t’i marrë ato. Unë ju ftoj të përfitonit nga kjo dhuratë hyjnore dhe t’i shqyrtoni zgjedhjet tuaja duke i bërë vetes pyetjen: “A janë vendimet e mia të mbjella në mënyrë të qëndrueshme në tokën e pasur të ungjillit të Jezu Krishtit?” Ju ftoj të bëni çfarëdo rregullimesh që nevojiten, qofshin të vogla apo të mëdha, për të siguruar bekimet e përjetshme të planit të Atit Qiellor për ju dhe ata që ju doni.

Dëshmoj se Jezu Krishti është Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë. Dëshmoj se besëlidhjet që ne bëjmë me Të, janë të shenjtëruara dhe të shenjta. Nuk duhet të luajmë kurrë me gjëra të shenjta.¹³ Mbetshim gjithmonë besnikë, unë lutem në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Rrymë bregu: “Një rrymë që kundërshton një rrymë apo rryma të tjera, duke shkaktuar një trazirë të fuqishme në det” (Dictionary.com).
2. Shih Spencer W. Kimball, “Ocean Currents and Family Influences”, *Ensign*, nëntor 1974, f. 110-113.
3. Shih 2 Nefi 2:11, 16.
4. Doktrina e Besëlidhje 6:23.
5. Doktrina e Besëlidhje 50:40.
6. N. Eldon Tanner, në Conference Report, tetor 1968, f. 49.
7. Jakobit [Bibël] 1:5.
8. Doktrina e Besëlidhje 98:12.
9. Shih Moisiu 1:6.
10. Doktrina e Besëlidhje 3:2.
11. Shih Doktrina e Besëlidhje 121:35-37.
12. Spencer W. Kimball, *Ensign*, nëntor 1974, f. 110.
13. Shih Doktrina e Besëlidhje 6:12.

Nga Plaku Deivid A. Bednar,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Ejani dhe Shikoni

Kisha e Jezui Krishtit gjithmonë ka qenë dhe gjithmonë do të jetë një kishë misionare.

Mesazhi im iu drejtohet veçanërisht individëve të cilët nuk janë anëtarë të Kishës së Jezui Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Unë do të flas për një pyetje themelore që shumë prej jush mund ta kenë: “Përse shenjtorët e ditëve të mëvonshme janë kaq të zellshëm për të më folur rreth asaj që besojnë dhe për të më ftuar të mësoj rreth kishës së tyre?”

Unë lutem që Shpirti i Zotit do të më ndihmojë të komunikoj në mënyrë frytdhënëse, dhe që ju të kuptoni me qartësi përgjigjen time për këtë pyetje të rëndësishme.

Një Mision Hyjnor

Dishepujt e përkushtuar të Jezui Krishtit gjithmonë kanë qenë dhe gjithmonë do të jenë misionarë të guximshëm. Një misionar është një pasues i Krishtit, i cili dëshmon për Të se Ai është Shëlbuesi dhe shpall të vërtetat e ungjillit të Tij.

Kisha e Jezui Krishtit gjithmonë ka qenë dhe gjithmonë do të jetë një kishë misionare. Anëtarët individualë të Kishës së Shpëtimarit kanë pranuar detyrimin solemn që të ndihmojnë në përmbushjen e misionit hyjnor, të dhënë nga Zoti Apostujve të Tij, siç shënohet në Dhiatën e Re:

“Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë,

dhe duke i mësuar të zbatojnë të gjitha gjërat që unë ju kam urdhëruar. Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës. Amen” (Mateu 28:19–20).

Shenjtorët e ditëve të mëvonshme e marrin me seriozitet këtë përgjegjësi për t’u mësuar gjithë njerëzve në mbarë kombet rreth Zotit Jezui Krisht dhe ungjillit të Tij të rivendosur. Ne besojmë se e njëjta Kishë, e themeluar nga Shpëtimtari në lashtësi, është rikrijuar

në tokë prej Tij në ditët e mëvonshme. Doktrina, parimet, autoriteti i priftërisë, ordinancat dhe besëlidhjet e ungjillit të Tij gjenden sot në Kishën e Tij.

Kur ju ftojme të vini në kishë me ne ose të mësoni me misionarët kohëplotë, ne nuk po mundohemi t’ju shesim një produkt. Si anëtarë të Kishës, ne nuk marrim çmime apo shpërblime në një konkurrim hyjnor. Ne nuk kërkojmë thjesht që të shtojmë madhësinë numerike të Kishës. Dhe më e rëndësishmja, nuk po përpiqemi t’ju detyrojmë të besoni atë që besojmë vetë. Ne po ju ftojme të dëgjoni të vërtetat e rivendosura të ungjillit të Jezui Krishtit, me qëllim që të mund të studioni, përsiatni, luteni dhe arrini të dini për veten tuaj nëse gjërat që po ju tregojmë janë të vërteta.

Disa prej jush mund të përgjigjen: “Por unë tashmë besoj te Jezusi dhe i ndjek mësimet e Tij” ose “Nuk jam i sigurt nëse Perëndia ekziston me të vërtetë”. Ftesat tona për ju nuk janë një përpjekje për t’ia pakësuar vlerën traditës suaj fetare ose përvojës suaj jetësore. Sillni me vete gjithçka që e dini se është e vërtetë, e mirë dhe e denjë për t’u lavdëruar – dhe vëreni në provë mesazhin tonë. Po ashtu si Jezusi u bëri ftesë dy prej dishepujve të Tij “ejani dhe shikoni” (Gjoni 1:39), ne ju nxitim të vini dhe të shihni nëse ungjilli i rivendosur i Jezui Krishtit e zgjeron dhe e pasuron atë që ju tashmë e besoni të jetë e vërtetë.

Me të vërtetë, ne ndiejmë një përgjegjësi solemne për t’ia çuar këtë mesazh çdo kombi, fisi, gjuhe dhe populli. Dhe kjo është pikërisht ajo që po bëjmë me një forcë tashmë prej më shumë se 88.000 misionarësh kohëplotë duke punuar në më shumë se 150 shtete sovraane nëpër botë. Këta burra dhe gra të mrekullueshme i ndihmojnë anëtarët e Kishës sonë që të përmbushin përgjegjësinë e caktuar

në mënyrë hyjnore dhe individuale që secili prej nesh ka, për ta shpallur ungjillin e përjetshëm të Jezu Krishtit (shih DeB 68:1).

Më Shumë se Një Detyrë Shpirtërore

Por zelli ynë për ta shpallur këtë mesazh nuk është thjesht pasoja e një ndjenje të detyrës shpirtërore. Përkundrazi, dëshira jonë për ta shpërndarë ungjillin e rivendosur të Jezu Krishtit me ju është shprehje se sa të rëndësishme janë këto të vërteta për ne. Besoj se mund ta përshkruaj në mënyrën më të mirë se përse jemi kaq zemërapur kur kërkojmë t'i shpjegojmë gjërat që besojmë, nëpërmjet një përvoje që gruaja ime dhe unë patëm shumë vite më parë me dy prej bijve tanë.

Një mbrëmje, Suzana dhe unë qëndruam pranë një dritareje në shtëpinë tonë dhe vështruam dy prej djemve tanë të vegjël duke luajtur përjashta. Gjatë kohës së aventurave të tyre, më i vogli i dy djemve u vra pak në një aksident të vogël. E kuptuam me të shpejtë se nuk ishte lënduar rëndë dhe vendosëm që të mos jepnim ndihmesë të menjëhershme. Donim të vëzhgonim e të shihnim nëse u ishte ngulitur ndonjë prej diskutimeve tona familjare lidhur me mirësinë

vëllazërore. Çfarë ndodhi më pas ishte si interesante, ashtu edhe udhëzuese.

Vëllai më i madh e ngushëlloi dhe e ndihmoi me përkujdesje të hynte në shtëpi vëllanë më të vogël. Suzana dhe unë ishim vendosur pranë kuzhinës që të mund të shihnim atë që ndodhi më pas dhe u përgatitëm të ndërhyjmë menjëherë nëse dëmtimi i mëtejshëm trupor do të dukej i mundshëm apo një aksident i rëndë të ishte kërcënues.

Vëllai më i madh tërhoqi një karrige drejt lavamanit të kuzhinës. Ai u ngjiti mbi karrige, e ndihmoi vëllanë e tij të hipte në karrige, hapi ujin dhe vazhdoi të hidhte një sasi të madhe sapuni të lëngshëm, për larjen e enëve, mbi krahun e gërvishtur të vëllait të tij të vogël. Ai bëri më të mirën që me butësi t'ia largonte dheun. Reagimi i vëllait të vogël ndaj kësaj procedure mund të përshkruhet saktësisht vetëm duke përdorur mënyrën e shprehur në shkrimet e shenjta: “Dhe ata do të kenë shkak të ulërijnë, dhe të qajnë, të vajtojnë dhe të kërcëllojnë dhëmbët e tyre” (Mosia 16:2). Dhe sa ulëriu ai djalë i vogël!

Pasi mbaroi së fërkuari, plot kujdesia thau krahun me një peshqir. Më së fundi ulërima mbaroi. Vëllai më

i madh u ngjiti mbi banakun e kuzhinës, hapi një dollap dhe gjeti një tubet të ri me pomadë mjekësore. Edhe pse gërvishtjet e vëllait të tij të vogël nuk ishin të mëdha apo të stërgjata, vëllai i madh ia vuri pothuajse tërë pomadën në tubet të gjithë krahut të dëmtuar. Ulërima nuk filloi përsëri, ngaqë vëllai i vogël e pëlqeu dukshëm ndikimin qetësues të pomadës, shumë më tepër nga ç'kishte vlerësuar ndikimin pastrues të sapunit larës.

Vëllai më i madh u kthye sërish te dollapi në të cilin kishte gjetur pomadën dhe gjeti një kuti të pahapur të fashave sterile. Më pas ua hoqi mbështjellëset fashave dhe i vuri ato poshtë e lart tërë krahut të vëllait të tij – që nga kyçi deri te bërryli. Me urgjencën të përfunduar dhe me flluskat e sapunit, pomadën e mbështjellëset kudo nëpër kuzhinë, të dy djemtë e vegjël u hodhën nga karrigia me buzëqeshje të gëzuara dhe fytyra të lumtura.

Ajo që ndodhi më pas është më e rëndësishmja. Vëllai i dëmtuar i mblodhi fashat e mbetura dhe tubetën pothuajse të boshatisur të pomadës dhe doli përsëri jashtë. Me të shpejtë i kërkoi miqtë e tij dhe filloi t'u vinte pomadë dhe fasha nëpër krahë. Suzana dhe unë, që të dy, u befasuam nga çiltërsia, entuziazmi dhe shpejtësia e përgjigjes së tij.

Përse e bëri ai djalë i vogël atë që bëri? Ju lutem vini re se ai, në mënyrë të menjëhershme dhe intuitive, dëshironte t'iu jepte shokëve të tij pikërisht gjënë që e kishte ndihmuar kur ishte i lënduar. Atij djali të vogël nuk iu desh të nxitej, sfidohej, shtyhej apo detyrohej për të vepruar. Dëshira e tij për të dhënë ishte pasojë e natyrshme e një përvoje vetjake tepër ndihmuese dhe dobipurëse.

Shumë prej nesh si të rritur veprojmë pikërisht në të njëjtën mënyrë kur gjejmë një trajtim mjekësor apo

një mjekim që e lehtëson dhembjen me të cilën kemi vuajtur për një kohë të gjatë, ose kur ne marrim këshillë që na bën të aftë t'u vihemi përballë sfidave me kurajë dhe pësjtjellimeve me durim. Ndarja e gjërave që janë më domethënëset për ne ose që na kanë ndihmuar, me të tjerët nuk është aspak e pazakontë.

Ky model i njëjtë është veçanërisht i dukshëm në çështje të rëndësishme dhe pasojave të mëdha shpirtërore. Për shembull, një rrëfim në një vëllim të shkrimit të shenjtë, të njohur si Libri i Mormonit, vë në dukje një ëndërr të parë nga një udhëheqës-profet i lashtë, i quajtur Lehi. Veçoria thelbësore e ëndrrës së Lehit është pema e jetës – që është një përfaqësim i “dashurisë së] Perëndisë”, që është “më e dëshirueshmja mbi të gjitha gjërat” dhe “më e gëzueshmja për shpirtin” (1 Nefi 11:22–23; shih edhe 1 Nefi 8:12, 15).

Lehi shpjegoi:

“Dhe ndodhi që unë shkova përpara dhe hëngra nga fruti i saj, dhe vura re se ishte më i ëmbël se gjithçka që kisha shijuar ndonjëherë më parë. Po, dhe vura re se fruti i saj ishte i bardhë, mbi çdo bardhësi që kisha parë ndonjëherë.

Dhe ndërsa po haja frutin e saj, ai ma mbushi shpirtin tim me një gëzim jashtëzakonisht të madh; prandaj fillova të dëshiroja që familja ime të hante nga ai gjithashtu” (1 Nefi 8:11–12; theksimi i shtuar).

Shfaqja më e madhërishtme e dashurisë së Perëndisë për fëmijët e Tij është shërbesa në vdekshmëri, flijimi shlyes dhe Ringjallja e Zotit Jezu Krisht. Fruta në pemë mund të shihet si një simbol për bekimet e Shlyerjes së Shpëtimtarit.

Përgjigja e menjëhershme e Lehit ndaj marrjes së frutës së pemës dhe përjetimit të gëzimit të madh ishte një dëshirë e shtuar për ta ndarë me

familjen e tij dhe për t'i shërbyer asaj. Kështu, teksa u kthye te Krishti, ai u kthye edhe te njerëzit e tjerë nëpërmjet dashurisë dhe shërbimit.

Një ngjarje tjetër e rëndësishme në Librin e Mormonit përshkruan se çfarë i ndodhi një burri të quajtur Enos pasi lutja e tij e zellshme dhe përgjëruese u dëgjua nga Perëndia dhe mori përgjigje prej Tij.

Ai tha:

“Dhe shpirti im ishte i uritur; dhe unë u gjuhëzova para Krijuesit tim dhe iu përgjërova atij në lutje të fuqishme dhe kërkesë të sinqertë për shpirtin tim; dhe gjithë ditën unë iu përgjërova atij; po, dhe kur ra nata, unë e ngrita akoma zërin tim lart, saqë ai arriti qiejt.

Dhe erdhi një zë tek unë duke thënë: Enos, mëkatet e tua të janë falur dhe ti do të jesh i bekuar.

Dhe unë, Enosi, e dija se Perëndia nuk mund të gënjente, prandaj fajësia ime u fshi.

Dhe unë thashë: Zot, si u bë ajo?

Dhe ai më tha: Për shkak të besimit tënd në Krishtin, të cilin ti kurrë më parë as e ke dëgjuar, as e ke parë. . . .

Prandaj shko, besimi yt të ka bërë ty të shëruar.

Tani, ndodhi që *kur dëgjova këto fjalë, unë fillova të ndjeja dëshirë për mirëqenien e vëllezërve të mi, Nefitëve; prandaj unë derdha te Perëndia tërë shpirtin tim për ta*” (Enosi 1:4–9; theksimi i shtuar).

Teksa Enosi u kthye te Zoti “me qëllim të plotë të zemrës” (2 Nefi 31:13), shqetësimi i tij për mirëqenien e familjes, miqve dhe bashkëpunëtorëve të tij u rrit njëkohësisht.

Mësimi i përhershëm që mësojmë nga këto dy ngjarje, është rëndësia e të përjetuarit në jetën tonë vetjake të bekimeve të Shlyerjes së Jezu Krishtit si kusht paraprak për shërbimin e përzemërt dhe të mirëfilltë, i cili shtrihet përtej thjesht “të vepruarit në mënyrë mekanike”. Në mënyrë mjaft të ngjashme me Lehin, Enosin dhe djalin tonë të vogël në historinë që tregova, ne, si anëtarë të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, e kemi ndier ankthin që i shoqëron pasigurinë shpirtërore dhe mëkatin. Ne gjithashtu e kemi përjetuar pastimin, paqen e ndërgjegjes, shërimin

dhe ripërtëritjen shpirtërore dhe udhërrëfimim që fitohen vetëm nëpërmjet të mësuarit dhe të vënies në jetë të parimeve të ungjillit të Shpëtimtarit.

Shlyerja e Jezu Krishtit siguron pas-truesin e nevojshëm për të na bërë të dëlirë dhe të pastër, balsamin qetësues për të na shëruar plagët shpirtërore e për të na e hequr fajin dhe mbrojtjen që na aftëson për të qenë besnikë në kohë si të mira ashtu edhe të këqija.

E Vërteta Absolute Ekziston

Juve, anëtarëve të familjeve dhe miqve që nuk jeni anëtarë të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, unë jam përpjekur t'ju shpjegoj arsyet thelbësore përse ne jemi misionarë.

E vërteta absolute ekziston në një botë që gjithnjë e më shumë e shpërfill dhe e mohon konceptin e absolute. Në një ditë të ardhshme, “[do] të përkulet çdo gju” dhe “çdo gjuhë [do] të rrëfejë se Jezu Krishti është Zot, për lavdi të Perëndisë At[it]” (Filipianëve 2:10–11). Jezusi, Krishti, në mënyrë absolute është Biri i Vetëmlindur i Atit të Amshuar. Si anëtarë të Kishës së Tij, ne dëshmojmë se Ai jeton dhe Kisha e Tij është rivendosur në plotësinë e saj në këto ditë të mëvonshme.

Ftesat që ju drejtojmë për të mësuar rreth mesazhit tonë dhe për ta vënë atë në provë, janë si rrjedhim i ndikimeve pozitive që ungjilli i Jezu Krishtit ka pasur në jetët tona. Nganjëherë mund të jemi të sikletshëm ose të vrazhdë apo këmbëngulës në përpjekjet tona. Dëshira jonë e thjeshtë është të ndajmë me ju të vërtetat që kanë vlerën më të madhe për ne.

Si një prej Apostujve të Zotit dhe me tërë energjinë e shpirtit tim, jap dëshmi për qenien hyjnore dhe realitetin e Tij. Dhe ju ftoj “ejani e shikoni” (Gjoni 1:39), në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Kur Prapë të Takohemi

I përsiatshim të gjitha të vërtetat që kemi dëgjuar, dhe na ndihmofshin ato që të bëhemi dishepuj më të guximshëm.

Vëllezërit dhe motrat e mia, kemi përjetuar dy ditë të lavdishme me mesazhe të frymëzuara.

Zemrat tona janë prekur dhe besimi ynë është forcuar ndërsa kemi marrë nga shpirti që ka qenë i pranishëm gjatë sesioneve të kësaj konference. Ndërsa e mbyllim [konferencën], ne e falënderojmë Atin tonë Qiellor për bekimet e Tij të shumta për ne.

Jemi lartësuar dhe frymëzuar nga muzika e bukur që na është ofruar gjatë sesioneve. Lutjet që janë

dhënë, na kanë çuar më pranë qiellit.

Më lejoni të shpreh falënderimet e përzemërta të mbarë Kishës për Vëllezërit tanë që janë liruar nga thirrjet në këtë konferencë. Do të na marrë malli për ta. Ndhimesa e tyre në veprën e Zotit ka qenë e pamasë dhe do të ndihet nëpër brezat që do të vijnë.

U ktheshim në shtëpi me një vendosmëri në zemrat tona që të jemi pak më të mirë nga sa kemi qenë në të shkuarën. Qofshim pak më të sjellshëm dhe më të matur. U drejtojmë

Nga Linda K. Barton,
Presidente e Përgjithshme e Shoqatës së Ndhimës

me ndihmesë jo vetëm ndaj bashk-anëtarëve tanë, por edhe ndaj atyre që nuk janë të besimit tonë. Ndërsa shoqërohemi me ta, e tregofshim respektin tonë për ta.

Ka nga ata që ndeshen çdo ditë me sfida. Le t'u drejtojmë atyre shqetësimin tonë, si edhe një dorë ndihmëtare. Teksa kujdesemi për njëri-tjetrin, ne do të bekohemi.

I kujtofshim të moshuarit dhe ata që nuk lëvizin dot jashtë shtëpisë. Teksa gjejmë kohë që t'i vizitojmë, ata do ta dinë se i duan dhe i çmojnë. E ndjekshim porosinë që të "ndihmojmë" të dobët, ngr[emë] duart që varen poshtë dhe forcojmë gjunjët e këputur¹.

Qofshim ne njerëz me ndershmëri dhe integritet moral, duke u përpjekur të bëjmë gjënë e drejtë në të gjitha kohët dhe në të gjitha rrethanat. Qofshim ne pasues besnikë të Krishtit, shembuj drejtësie, duke u bërë kështu "pishtarë në botë"².

Vëllezërit dhe motrat e mia, ju falënderoj për lutjet tuaja në emrin tim. Ato më forcojnë dhe më lartësojnë teksa përpiqem fort me gjithë zemër e forcë që të bëj vullnetin e Perëndisë dhe t'i shërbej Atij e t'ju shërbej juve.

Ndërsa largohemi nga kjo konferencë, i kërkoj bekimet e qiellit mbi secilin prej jush. Ju që jeni larg shtëpisë, u kthefshi të sigurt atje dhe e gjetshi gjithçka në rregull. I përsiatshim të gjitha të vërtetat që kemi dëgjuar, dhe na ndihmofshin ato që të bëhemi di-shepuj më të guximshëm nga sa ishim kur filloi kjo konferencë.

Derisa të takohemi sërish pas gjashtë muajsh, kërkoj që bekimet e Zotit të jenë mbi ju dhe, madje, mbi të gjithë ne, dhe e bëj këtë në emrin e Tij të shenjtë – madje Jezu Krishtit, Zotit dhe Shpëtimtarit tonë – amen. ■

SHËNIME

1. Doktrina e Besëlidhje 81:5.
2. Filipianëve 2:15.

[Të] Përgatitur në një Mënyrë që Nuk Ishte Parë Ndonjëherë

U përgatitshim për t'i marrë me denjësi ordinancat shpëtuese, pikë pas pike, dhe për t'i mbajtur me gjithë zemër besëlidhjet që i shoqërojnë ato.

Kur vajza jonë më e vogël u kthye në shtëpi pas ditës së parë të saj në shkollë, e pyeta: "Si ia kalove?" Ajo u përgjigj: "Ishte mirë".

Megjithatë, të nesërmen në mëngjes kur e zgjova për në shkollë, ajo i mbloodhi krahët e saj dhe tha prerazi: "Unë shkova një herë në shkollë!" Me sa duket unë nuk e kisha përgatitur atë ose nuk ia kisha shpjeguar se të shkuarit në shkollë nuk ishte një ngjarje që ndodhte vetëm një herë, por që nga ajo pritej të shkonte në shkollë pesë ditë në javë për shumë, shumë vite.

Ndërsa e shqyrtojmë parimin e të qenit të përgatitur, përfytyroni me mua skenën që vijon. Jeni ulur në dhomën çelestiale të tempullit dhe vini re një numër nusesh dhe dhëndurësh që shoqërohen brenda dhe jashtë në mënyrë nderuese, ndërsa presin të martohen për kohën dhe gjithë përjetësinë. Një nuse hyn në dhomën çelestiale, dorë për dorë

me të dashurin e saj. Ajo ka veshur një fustan tempulli të thjeshtë por të bukur, dhe ka një buzëqeshje të qetë, paqësore e të ngrohtë në fytyrën e saj. Ajo është rregulluar mirë, por nuk ta tërheq vëmendjen. Ajo zë vendin e saj, vështron përreth dhe më pas, mbushet papritur me emocion. Duket sikur lotët e saj vijnë për shkak të drujtjes dhe nderimit që ajo ka si për vendin ku është, ashtu edhe për ordinancën e shenjtë që e pret atë dhe të dashurin e jetës së saj. Sjellja e saj duket se thotë: "Sa mirënjohëse jam që të jem sot në shtëpinë e Zotit, gati për të filluar një udhëtim të përjetshëm me një shok të dashur, të përjetshëm". Ajo duket e përgatitur për shumë më tepër se sa thjesht një ngjarje.

Mbesa jonë e bukur adoleshente, kohët e fundit la një shënim për mua mbi jastëkun tim, ku pjesërisht thuhej: "Një gjë që më bën përshtypje kur hyj në tempull, është shpirti paqësor dhe

i dashur që banon atje. . . . Njerëzit mund të shkojnë në tempull për të marrë frymëzim.”¹ Ajo ka të drejtë. Ne mund të marrim frymëzim dhe zbulesë në tempull – dhe gjithashtu fuqi për t’u përballur me fatkeqësitë e jetës. Ajo që mbesa po mëson për tempullin ndërsa merr pjesë vazhdimisht në çuarjen e emrave të vetë familjes së saj për të bërë pagëzime dhe konfirmime në tempull, do ta përgatitë atë që të marrë ordinanca, besëlidhje dhe bekime të tjera të tempullit, si për veten e saj edhe për ata që janë në anën tjetër të velit.

Plaku Rasëll M. Nelson dha mësim: “Ndërsa tempuj përgatiten për njerëzit, njerëzit duhet të përgatiten për tempullin”².

Teksa po lexoj sërish rreth kapiten Moronit në Librin e Mormonit, më vjen në mendje se, një nga arritjet më të mëdha të Moronit, ishte përgatitja me kujdes e nefitëve nga ana e tij, që t’i bënin ballë ushtrisë frikësuese lamani-te. Ai e përgatiti popullin e tij kaq mirë sa ne lexojmë: “Vini re, për çudinë e pabesueshme të [lamanitëve], [nëfitët] qenë përgatitur për ta, në një mënyrë që nuk ishte parë ndonjëherë”³.

Ajo frazë, “përgatitur . . . në një mënyrë që nuk ishte parë ndonjëherë”, ma tërhoqi vërtet vëmendjen.

Si mund të përgatitemi më mirë për bekimet e shenjta të tempullit? Zoti dha mësim: “Dhe përsëri, unë do t’ju jap

një model në gjithçka”⁴. Le të shqyrtojmë një model të shkrimit të shenjtë që të na ndihmojë të përgatitemi mirë. Përgatitja e Moronit për armikun kërkoi zell të vazhdueshëm e besnik, dhe ky model do të kërkojë të njëjtën gjë.

Duket sikur nuk lodhem kurrë nga shëmbëlltyra e bukur që Shpëtimtari tregoi për pesë virgjëreshat e mençura dhe pesë budallaçkat. Megjithëse kjo shëmbëlltyrë i referohet të qenit të përgatitur për Ardhjen e Dytë të Shpëtimtarit tonë, ne mund ta përshtatim atë me të qenit të përgatitur për bekimet e tempullit, të cilat mund të jenë si një gosti shpirtërore për ata që janë të përgatitur mirë.

Te Mateu 25 lexojmë:

“Atëherë mbretëria e qiejve do t’u ngjajë dhjetë virgjëreshave, të cilat i morën llambat e tyre, dhe i dolën para dhëndrit.

Tani pesë nga ato ishin të mençura dhe pesë budallaçka. . . .

[Ato që ishin] të mençura morën edhe vajin në enët e tyre.

Tani, duke qenë se dhëndri po vononte, dremitën të gjitha dhe i zuri gjumi.

Aty nga mesnata u dëgjua një britmë: ‘Ja, po vjen dhëndri, i dilni para!’

Atëherë të gjitha ato virgjëreshat u zgjuan dhe përgatitën llambat e tyre.

Dhe budallaçkat u thanë të mençurave: ‘Na jepni nga vaji juaj, sepse llambat tona po na fiken’.

Por të mençurat duke u përgjigjur thanë: ‘Jo, sepse nuk do të mjaftonte as për ne e as për ju; më mirë shkoni te tregtarët dhe e blini’.

Tani kur ato shkuan ta blejnë, erdhi dhëndri; virgjëreshat që ishin gati, hynë bashkë me të në dasmë; dhe dera u mbyll.

Më pas erdhën edhe virgjëreshat e tjera, duke thënë: ‘Zot, zot, hapna’.

Por ai, duke u përgjigjur, tha: ‘Në të vërtetë po ju them se nuk ju njoh’.”⁵

Nuk mendoj se ka njeri, veçanërisht midis atyre njerëzve me zemër të butë, që nuk ndihet i trishtuar për të rejtat budallaçka. Dhe disa prej nesh duan t’u thonë të tjerave: “A nuk mund ta ndani [vajin] kështu që gjithsecila të mund të jetë e lumtur?” Por mendoni për këtë. Kjo është historia që tregoi Shpëtimtari dhe Ai është personi që i quan pesë prej tyre “të mençura” dhe pesë prej tyre “budallaçka”.

Ndërsa e marrim në shqyrtim këtë shëmbëlltyrë, si një model për përgatitjen për në tempull, merrini parasysh fjalët e një profeti shenjtor të ditëve të mëvonshme, i cili dha mësim se “vaji i përgatitjes shpirtërore nuk mund të ndahet”⁶. Presidenti Spenser W. Kimball ndihmoi për të qartësuar përse pesë të rejtat “e mençura” nuk mund ta ndanin vajin në llambat e tyre me ato që ishin “budallaçka” kur ai tha: “Pjesëmarrja në mbledhjet e sakramentit iu shton vaj llambave tona, pikë pas pike, përgjatë viteve. Agjërimi, lutja familjare, mësimi i shtëpisë, kontrolli i orekëve trupore, predikimi i ungjillit, studimi i shkrimeve të shenjta – çdo vepër përkushtimi dhe bindjeje është një pikë e shtuar në rezervën tonë. Veprat e dashamirësisë, pagimi i ofertës e i të dhjetave, mendimet dhe veprimet e dëlira . . . – edhe këto ndihmojnë shumë të vaji me të cilin ne mund t’i mbushim në mesnatë llambat tona të shteruara.”⁷

A mund ta shihni modelin e gatishmërisë – pikë pas pike – që mund të na ndihmojë ndërsa mendojmë për mënyrën se si mund të jemi më të zellshme në përgatitjen tonë për t'i marrë ordinancat e shenjta për vetveten e për të tjerët? Çfarë gjërash të tjera të vogla e të thjeshta mund të bëjmë për t'i shtuar pika vaji të çmuar shpirtëror llambave tona të përgatitjes?

Ne mësojmë nga Plaku Riçard G. Skot se “denjësia vetjake është një kërkesë thelbësore për të gëzuar bekimet e tempullit. . . . Karakteri i denjë farkëtohet më mirë nga një jetë me zgjedhje të qëndrueshme e të drejta, të përqendruara te mësimet e Mësuesit.”⁸ E dua fjalën *të qëndrueshme*. Të jesh i qëndrueshëm do të thotë të jesh i sigurt, i vazhdueshëm dhe i besueshëm. Çfarë përshkrimi i mrekullueshëm i parimit të denjësisë!

Në Bible Dictionary [Fjalorin Biblik] na silltet në mendje se: “Vetëm shtëpia mund të krahasohet me tempullin në shenjtëri”. A i përputhen këtij përshkrimi shtëpitë dhe apartamentet tona? Një e re e mrekullueshme e lagjes sonë erdhi në shtëpinë tonë kohët e fundit. Duke e ditur se vëllai i saj sapo ishte kthyer nga misioni, e pyeta se si ishte ta kishte të vëllanë të kthyer në shtëpi. Ajo tha se ishte e mrekullueshme por, me raste, ai pyeste nëse mund të ulej volumi i muzikës. Ajo tha: “Dhe nuk ishte as muzikë e keqe!” Por mund jetë me dobi që ne ta kontrollojmë veten tonë tani dhe pastaj të sigurohemi se shtëpitë tona janë vende ku ne jemi të përgatitura ta ndiejmë Shpirtin. Ndërsa i përgatitim shtëpitë tona për të qenë vende ku Shpirti është i mirëpritur, ne do të jemi të përgatitura për t'u ndier më shumë “në shtëpi” kur të hyjmë në shtëpinë e Zotit.

Ndërsa përgatitemi të hyjmë denjësisht në tempull dhe jemi besnike ndaj besëlidhjeve të tempullit, Zoti

do të derdhë mbi ne “një shumëllojshmëri bekimesh”¹⁰. Mikesha ime e mirë, Boni Oskarson, kohët e fundit e ndryshoi tërësisht formulimin e shkrimit të shenjtë kur tha: “Atje ku shumë është kërkuar, shumë do të jepet”¹¹. Jam plotësisht dakord! Për shkak se ne vijmë në tempull për të marrë bekime *të përjetshme*, nuk duhet të çuditemi që kërkohet një standard më i lartë që të kualifikohemi për ato bekime. Përsëri Plaku Nelson dha mësim: “Për shkak se tempulli është shtëpia e Zotit, standardet e pranimit vendosen prej Tij. Njeriu hyn si i ftuari i Tij. Të mbash një rekomandim tempulli është një privilegj i paçmuar dhe një shenjë e prekshme e bindjes ndaj Perëndisë dhe profetëve të Tij.”¹²

Atletët më të mirë të botës dhe studentët e doktoraturës në universitet

harxhojnë orë e ditë dhe javë e muaj, dhe madje vite përgatitjeje. Kërkohen pika të përditshme përgatitjeje për t'ia dalë mbanë. Në mënyrë të ngjashme, nga ata të cilët dëshirojnë të kualifikohen për ekzaltim në mbretërinë çelësiale pritet që të jetojnë një standard më të lartë të bindjes, që vjen duke e ushtruar virtytin e bindjes ditë pas dite dhe pikë pas pike.

Teksa i shtojmë vaj në mënyrë të vazhdueshme dhe me zell, pikë pas pike, llambave tona shpirtërore, duke i bërë këto gjëra të vogla dhe të thjeshta, ne mund t'i kemi llambat tona “të rregulluara e të ndezura”¹³ me përgatitje mahnitëse. Bashkëshorti im i dashur, i cili është president kunji, së fundi vuri në dukje se gati përherë ai mund ta dallojë kur dikush është i përgatitur dhe i denjë për të hyrë

në tempull, sepse “ata e ndriçojnë dhomën” kur vijnë të kërkojnë një rekomandim tempulli.

Në lutjen përkushtuese të tempullit të Kirtlandit, Profeti Jozef Smith i kërkoi Zotit “që të gjithë njerëzit që do të hyjnë në pragun e shtëpisë së Zotit, të mund të ndiejnë fuqinë tënde, . . . që ata të mund të rriten në ty e të marrin një plotësi të Frymës së Shenjtë, . . . dhe të përgatiten për të fituar çdo gjë të nevojshme”¹⁴.

Është lutja ime që për ne, vajtja në tempull do të jetë më shumë se një ngjarje që ndodh vetëm një herë. U përgatitshim për t’i marrë me denjësi ordinancat shpëtuese, pikë pas pike, dhe për t’i mbajtur me gjithë zemër besëlidhjet që i shoqërojnë ato. Ndërsa e bëjmë këtë, e di se do të kualifikohemi për t’i marrë bekimet e premtuara për një plotësi të Frymës së Shenjtë dhe fuqinë e Zotit në shtëpitë dhe jetën tonë vetjake. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shënim vetjak nga Aydia Kaylie Melo për Linda K. Burton, 31 gusht 2014.
2. Rasëll M. Nelson, “Përgatituni për Bekimet e Tempullit”, *Liahona*, tetor 2010, f. 41.
3. Alma 49:8; theksimi i shtuar; shih edhe vargjet 6–7.
4. Doktrina e Besëlidhje 52:14.
5. Mateu 25:1–2, 4–11; Përkthimi prej Joseph Smith-it, Mateu 25:12 (te Mateu 25:12, shënimi *a* në fund të faqes).
6. Marvin J. Ashton, “A Time of Urgency”, *Ensign*, maj 1974, f. 36.
7. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), f. 256.
8. Richard G. Scott, “Receive the Temple Blessings”, *Ensign*, maj 1999, f. 25; *Liahona*, korrik 1999, f. 29.
9. Bible Dictionary, “Temple”.
10. Doktrina e Besëlidhje 104:2.
11. Bonnie L. Oscarson, “Greater Expectations”, (Transmetim satelitor për Seminarët dhe Institutet e Fesë, 5 gusht 2014); lds.org/broadcasts; shih edhe Lluca 12:48; Doktrina e Besëlidhje 82:3.
12. Russell M. Nelson, “Personal Preparation for Temple Blessings”, *Liahona*, korrik 2001, f. 38.
13. Doktrina e Besëlidhje 33:17.
14. Doktrina e Besëlidhje 109:13, 15.

Nga Xhin A. Stevens,

Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores

Bija të Besëlidhjes së Perëndisë

Kur bijat e Perëndisë përqendrohen tek tempulli dhe te besëlidhjet e tyre të shenjta, Perëndia është në gjendje të dërgojë bekime në mënyra personale dhe të fuqishme.

Të dashura motra, ju përshëndes me kaq shumë dashuri. Pikërisht tani, kudo qofshi në botë, unë shpresoj që ju e ndieni dashurinë e Zotit për ju personalisht dhe Shpirtin t’i dëshmojë zemrës suaj mesazhin e sapokënduar nga ky kor i bukur. Zërit të tyre, unë i shtoj zërin e dëshmisë sime: e di se rron Shëlbuesi im dhe se Ai e do secilën prej nesh.

Sonte, ne mblidhemi si bija të besëlidhjes së Perëndisë. Moshë, rrethanat dhe personalitetet tona nuk mund të na ndajnë, pasi mbi të gjitha ne jemi të Tij. Ne kemi bërë një besëlidhje për ta kujtuar gjithmonë Birin e Tij.

Fuqia e asaj besëlidhjeje vetjake u ngulit në zemrën time tri javë më parë kur mora pjesë në një shërbim pagëzimi. Atje përpara meje, tetë fëmijë të bukur ishin ulur të emocionuar plot nderim që më në fund dita e tyre e veçantë kishte mbërritur. Por teksa shihja fytyrat e tyre rrezatuese, nuk pashë thjesht një grup fëmijësh. Përkundrazi, i pashë ata në mënyrën se si mendoj se Zoti do t’i shihte ata – individualisht. Unë pashë Emën e Sofien dhe Iënin e Loganin dhe Eidënin e Uilliamin dhe Sofinë e Majkën. Secila besëlidhje

pagëzimi është bërë një e nga një. Gjithsecili i veshur me të bardha, ata ishin aty – gati dhe të gatshëm me gjithë zemrën e tyre tetëvjeçare që të bënin besëlidhjen e tyre të parë me Perëndinë.

Silleni ndërmend dhe përfytyroni ditën e pagëzimit tuaj. Qoftë nëse kujtoni shumë apo vetëm pak hollësi, përpikuni ta ndieni tani domethënien e besëlidhjes që bëtë individualisht. Pasi u thirrët në emër, ju u zhytët në

ujë dhe dolët si bijë e Perëndisë – një bijë e besëlidhjes, e gatshme të thirrej në emrin e Birit të Tij dhe duke premtuar se do ta ndiqte Atë dhe do të mbante urdhërimet e Tij.

Besëlidhjet me Perëndinë na ndihmojnë të dimë se cilat jemi në të vërtetë. Ato na lidhin me Të në një mënyrë vetjake nëpërmjet së cilës ne arrijmë të ndiejmë vlerën tonë në sytë e Tij dhe vendin tonë në mbretërinë e Tij. Në një mënyrë që nuk mund ta kuptojmë plotësisht, [Ai] na njeh dhe do ne individualisht. Merreni me mend – secila prej nesh zë një vend të tillë në zemrën e Tij. Dëshira e Tij është që ne të zgjedhim shtegun që do të na çojë në shtëpi tek Ai.

Aq sa është thelbësore dhe domethënëse besëlidhja e pagëzimit, ajo përbën vetëm fillimin – portën që na fut në shtegun për te jeta e përjetshme. Përpara, në udhëtimin tonë [drejt jetës së përjetshme], janë besëlidhjet e tempullit për t'u bërë dhe ordinancat e priftërisë për t'u marrë. Ashtu si na kujton Plaku Dejvid A. Bednar: “Kur qëndrojmë në ujërat e pagëzimit, ne shohim drejt tempullit”¹.

Nuk është vetëm përmes bërjes së besëlidhjeve, por edhe përmes mbajtjes me besnikëri të këtyre besëlidhjeve që ne përgatitemi të marrim jetën e përjetshme. Ajo është shpresa jonë, qëllimi ynë dhe gëzimi ynë.

Unë isha dëshmitare okulare e fuqisë së besëlidhjeve ndërsa shihja prindërit e mi të drejtë, të cilët e donin dhe e jetonin ungjillin. Te nëna ime e dashur pata privilegjin të shihja qartësisht vendimet e përditshme të një bije të besëlidhjes së Perëndisë. Edhe kur ishte vajzë, zgjedhjet e saj pasqyronin përparësitë e saj dhe e paraqitnin atë si një dishepulle të vërtetë të Jezu Krishtit. Kam parë paqen, fuqinë dhe mbrojtjen që erdhën në jetën e saj

ndërsa bëri dhe mbajti besëlidhje të shenjta gjatë udhëtimit të saj. Jeta e saj në këtë tokë pasqyroi dashurinë e saj për Shpëtimtarin dhe dëshirën e saj për ta ndjekur Atë. Oh, sa dëshiroj të ndjek shembullin e saj.

Jeta e prindërve të mi së bashku filloi në një mënyrë të pazakontë. Ish-te viti 1936. Ata po dilnin në takime serioze dhe ishin duke planifikuar të martoheshin kur babai im mori një letër që e ftonte atë të shërbente si misionar kohëplotë në Afrikën e Jugut. Letra thoshte se, nëse ishte i denjë dhe i gatshëm për të shërbyer, ai duhej të takohej me peshkopin e tij. Mund ta shihni menjëherë se procesi i të thirrurit misionar ishte mjaft ndryshe në ato kohë! Babai ia tregoi letrën të shtrenjtës së tij, Helenës, dhe ata vendosën pa diskutim se ai do të shërbente.

Për dy javë para se të nisej, Nëna dhe Babai u takuan çdo ditë për drekë pikniku te Memori Gruv [Korija Përkujtimore] pranë qendrës së Solt-Lejksitit. Gjatë një rreze prej drekave të tyre, pasi kishin kërkuar udhëzim me anë të agjërimit dhe lutjes, Nëna i tha Kleonit të saj të dashur se, nëse ai kishte ende dëshirë, ajo do të martoheshin me të përpara se ai të nisej. Në ditët e hershme të Kishës, burrat thirreshin ndonjëherë për shërbim misionar

dhe linin gratë e familjet në shtëpi. Po kështu që me nënën dhe babanë tim. Me miratimin e udhëheqësve të tij të priftërisë, ata vendosën që të martoheshin përpara se ai të nisej për në misionin e tij.

Në Tempullin e Solt-Lejkut, Nëna mori indaumentin e saj dhe pastaj ata u martuan për kohën dhe për të gjithë përjetësinë nga Presidenti Dejvid O. Mek-Kei. [Fillimi i martesës] së tyre që fillim i përlotur. Nuk pati fotografi, as fustan të bukur nusërie, as lule dhe as gosti për ta festuar ngjarjen. Në qendër të vëmendjes së tyre të kthjellët ishte tempulli dhe besëlidhjet e tyre. Për ta, besëlidhjet ishin gjithçka. Pas vetëm gjashtë ditësh martesë dhe me një lamtumirë të përlotur, babai im u nis për në Afrikën e Jugut.

Por martesë e tyre ishte më tepër sesa vetëm dashuria e thellë që kishin për njëri-tjetrin. Ata gjithashtu kishin dashuri për Zotin dhe dëshirë për t'i shërbyer Atij. Besëlidhjet e shenjta të tempullit që kishin bërë, u dhanë atyre forcën dhe fuqinë për të duruar gjatë dy viteve të ndarjes. Ata kishin një këndvështrim të përjetshëm për qëllimin e jetës dhe për bekimet e premtuara të cilat u vijnë atyre që janë besnikë ndaj besëlidhjeve të tyre. Të gjitha këto bekime e tejkalonin sakrificën dhe ndarjen e tyre afatshkurtër.

Las Pinjas, Filippine

Ndërkohë që sigurisht nuk ishte mënyrë e lehtë për ta nisur jetën martesore, ajo dha prova se ishte një mënyrë e përsosur për të hedhur themelin për një familje të përjetshme. Ndërsa fëmijët u shtuan, ne e dinim atë që kishte më tepër rëndësi për prindërit tanë. Ishte dashuria e tyre për Zotin dhe zotimi i tyre i palëkundur për të mbajtur besëlidhjet që kishin bërë. Ndonëse të dy prindërit e mi kanë ndërruar jetë, modeli i tyre i drejtësisë po e bekon ende familjen tonë.

Shembulli i jetës së tyre pasqyrohet në fjalët e Motrës Linda K. Barton: “Mënyra më e mirë për ta forcuar familjen e tanishme apo të ardhshme, është të mbani besëlidhjet”².

Periodha e tyre e vështirësisë dhe e sprovës nuk kishte mbaruar. Tri vite pasi Babai u kthye nga misioni i tij, Lufta II Botërore po vërsonte dhe si shumë të tjerë ai u rekrutua në ushtri. Ai ishte larg shtëpisë për katër vite të tjera ndërsa shërbeu në flotën ushtarake detare, në luftanije mbi Paqësor.

Ishte e vështirë për prindërit e mi që të ndaheshin sërish. Por për nënëtime, ato ditë vetmie, shqetësimi dhe pasigurie u shënuan edhe nga pëshpëritje prej Shpirtit që i fliste për premtime të përjetshme, për ngushëllim dhe paqe në mes të stuhisë.

Pavarësisht nga sfidat e saj, nëna ime pati një jetë të pasur, plot me

lumturi, gëzim, dashuri dhe shërbim. Dashuria e saj për Shpëtimtarin u pasqyrua në mënyrën se si ajo e jetoi jetën e saj. Ajo kishte një lidhje të mrekullueshme me qiellin dhe një dhuratë e aftësi për të dashur e bekuar këdo rreth saj. Besimi i saj te Perëndia dhe shpresa te premtimet e Tij janë pasqyruar në fjalët e Presidentit Tomas S. Monson rreth tempullit, kur ai tha: “Nuk ka sakrificë tepër të madhe, nuk ka çmim tepër të lartë, nuk ka betejë tepër të vështirë, me qëllim që [t’i] marri[m] ato bekime”³.

Në të gjitha stinët e jetës së saj, Nëna u forcua dhe u bekuar nga dashuria e saj për Zotin dhe nga besëlidhjet të cilat ajo i bëri dhe i mbajti me besnikëri.

Nuk ka dyshim se hollësitë e historisë suaj do të jenë të ndryshme nga të sajat. Por parime nga jeta e saj gjejnë zbatim për ne të gjitha. Kur bijat e Perëndisë përqendrohen tek tempulli dhe te besëlidhjet e tyre të shenjta, Perëndia është në gjendje të dërgojë bekime në mënyra personale dhe të fuqishme. Ashtu si shembulli i nënës sime për mua, zgjedhja juaj për të besuar dhe për të mbajtur besëlidhje do të lërë një trashëgimi të pasur besimi për ata që do të vijnë pas jush. Kështu që, motra të dashura, si mund ta sigurojmë fuqinë dhe bekimet e besëlidhjeve të tempullit? Çfarë mund të bëjmë tani për t’u përgatitur për ato bekime?

Ndërsa kam udhëtuar, kam zbuluar se ka motra të të gjitha moshave, të të gjitha rrethanave, jetët e të cilave u japin përgjigje këtyre pyetjeve.

E takova Merin pak pas ditëlindjes së saj të tetë. Si kaq shumë të tjerë, ajo është e emocionuar për bërjen e historisë familjare dhe ka dhënë ndihmesë me mbi 1000 emra për punën në tempull. Meri po e përgatit veten tani për bekimin e hyrjes në tempull kur të bëhet 12 vjeçe.

Briana është 13 vjeçe dhe i pëlqen shumë të bëjë historinë familjare dhe punën në tempull. Ajo e ka pranuar sfidën e tempullit të Plakut Nil L. Andersen.⁴ Ajo ka përgatitur qindra emra për punën në tempull dhe, bashkë me veten, ajo ka përfshirë familjen dhe miqtë e saj në kryerjen e pagëzimeve. Në këtë punë të shenjtë, zemra e Brianës jo vetëm që po kthehet tek etërit e saj tokësorë, por edhe tek Ati i saj Qiellor.

Ndonëse Anfisa është një e re në moshë madhore e zënë e cila po punon dhe po shkon në shkollë të lartë, ajo ende gjen kohë për të frekuentuar tempullin çdo javë. Ajo kërkon zbulësë dhe gjen paqe ndërsa shërben në shtëpinë e Zotit.

Katia, një motër e dashur në Ukrainë, ka një dashuri të thellë për tempullin. Përpara se të ndërtohej tempulli

në Kiev, ajo dhe të tjerë në degën e saj sakrifikonin për të udhëtuar 36 orë me autobus që ta frekuentonin tempullin një herë në vit në Gjermani. Këta shenjtorë të përkushtuar luteshin, studionin shkrimet e shenjta, këndonin himne dhe diskutonin rreth ungjillit ndërsa udhëtonin. Katia më tha: “Kur më në fund arrinim në tempull, ne ishim të përgatitur të merrnim atë që Zoti kishte për të na dhënë”.

Nëse [duam] t'i marrim të gjitha bekimet që Perëndia ofron kaq bujarisht, shtegu ynë tokësor duhet të çojë tek tempulli. Tempujt janë shprehje e dashurisë së Perëndisë. Ai na fton të gjithave ne që të vijmë, të mësojmë prej Tij, të ndiejmë dashurinë e Tij dhe të marrim ordinancat e priftërisë të nevojshme për jetën e përjetshme me Të. Secila besëlidhje është bërë një e nga një. Secili ndryshim i zemrës ka rëndësi për Zotin. Dhe ndryshimi i zemrës suaj do të përbëjë ndryshimin madhor për ju. Pasi ndërsa shkojmë në shtëpinë e Tij të shenjtë, ne mund “të armatos[emi] me fuqinë [e Tij]. . . emri[n] [e Tij] . . . mbi [ne], . . . lavdinë [e Tij] . . . përreth [nesh] dhe engjëjt [e Tij] të ngark[ohen] me përgjegjësi për [ne]”⁵.

Unë ndaj me ju dëshminë time të sigurt se Ati ynë i dashur në Qiell jeton. Është nëpërmjet Birit të Tij të Dashur, Jezu Krishtit, që çdo shpresë, çdo premtim dhe çdo bekim i tempullit përmbushet. Paçim besim për t'i mirëbesuar Atij dhe besëlidhjeve të Tij, unë lutem në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Dejvid A. Bednar, “Me Nder do të Mbajë një Emër e Qëndrim”, *Liahona*, maj 2009, f. 98.
2. Linda K. Barton, “Kërkohen: Duar dhe Zemra për Përshpejtimin e Punës”, *Liahona*, maj 2014, f. 123.
3. Tomas S. Monson, “Tempulli i Shenjtë – Një Fener për Botën”, *Liahona*, maj 2011, f. 92.
4. Shih templechallenge.lds.org.
5. Doktrina e Besëlidhje 109:22.

Nga Nill F. Mariot,

Këshilltare e Dytë në Presidencën e Përgjithshme të Të Rejave

Shpërndarja e Dritës Suaj

Ne duhet të qëndrojmë të patundura në besimin tonë dhe t'i ngremë zërat tanë për ta shpallur doktrinën e vërtetë.

Sonte dua të marr parasysh dy përgjegjësi të rëndësishme që ne mbajmë: Së pari, shtimin vazhdimisht të dritës e të vërtetës së ungjillit në jetën tonë dhe së dyti, shpërndarjen e asaj drite dhe të vërtete me të tjerët.

A e dini se sa të rëndësishme jeni? Çdonjëra prej jush – pikërisht tani – është e çmuar dhe thelbësore në planin e Atit Qiellor për shpëtimin. Ne kemi një punë për të bërë. Ne e dimë të vërtetën e ungjillit të rivendosur. A jemi gati ta mbrojmë atë të vërtetë? Ne kemi nevojë ta jetojmë atë; ne kemi nevojë ta shpërndajmë atë. Ne duhet të qëndrojmë të patundura në besimin

tonë dhe t'i ngremë zërat tanë për ta shpallur doktrinën e vërtetë.

Në revistën *Liahona* të shtatorit 2014, Plaku M. Rasëll Ballard shkruan: “Ne kemi nevojë për më tepër nga zërat e dalluar e ndikues të grave dhe për besimin e tyre. Ne kemi nevojë që ato ta mësojnë doktrinën dhe të kuptojnë atë që besojmë, që të mund të japin dëshmitë e tyre rreth së vërtetës së të gjitha gjërave.”¹

Motra, ju ma forconi besimin tim te Jezu Krishti. I kam parë shembujt tuaj, i kam dëgjuar dëshmitë tuaja dhe e kam ndier besimin tuaj nga Brazili në Botvanë! Ju mbartni një fushë ndikimi me vete kudo që shkoni. Ajo ndihet nga

njerëzit përreth jush – nga familja tuaj deri te kontaktet në telefonin tuaj celular dhe nga miqtë tuaj në mediat shoqërore deri tek ato që ulen pranë jush sonte. Jam dakord me Motrën Harriet Uhtdorf, e cila shkroi: “Ju . . . jeni fenere të ndritshëm dhe emocionues në një botë që zymtohet gjithnjë e më shumë, ndërkohë që tregoni, nëpërmjet mënyrës se si e jetoni jetën tuaj, se ungjilli është një mesazh gëzimplotë”².

Presidenti Tomas S. Monson vuri në dukje: “Nëse dëshironi t’iu jepni dritë të tjerëve, ju duhet të shkëlqeni vetë”³. Si mund ta mbajmë dritën e së vërtetës duke shkëlqyer brenda nesh? Nganjëherë unë ndihem si një llambë e zbehë të drite. Si të shkëlqejmë më shumë?

Shkrimet e shenjta na mësojnë: “Ajo që është prej Perëndisë, është dritë; dhe ai që merr dritë e vazhdon në Perëndinë, merr më shumë dritë”⁴. Ne duhet të vazhdojmë në Perëndinë, sikurse thotë shkrimi i shenjtë. Ne duhet të shkojmë te burimi i dritës – Ati Qiellor e Jezu Krishti dhe shkrimet e shenjta. Ne mund të shkojmë gjithashtu në tempull, duke e ditur se të gjitha gjërat brenda mureve të tij na drejtojnë te Krishti dhe flijimi i Tij shlyes dhe i madhërishtëm.

Mendoni rreth ndikimit që tempujt kanë te rrethinat e tyre. Ata i zbkurojnë zonat e qyteteve; ata shkëlqejnë prej kodrave të spikatura. Përse zbkurojnë e shkëlqejnë ata? Sepse, sikurse thonë shkrimet e shenjta: “E vërteta shkëlqen”⁵ dhe tempujt përmbajnë të vërtetë e qëllim të përjetshëm; po kështu edhe ju.

Në vitin 1877, Presidenti Xhorxh Q. Kenën tha: “Çdo Tempull . . . e pakëson fuqinë e Satanit në tokë”⁶. Besoj se kudo ku ngrihet një tempull në tokë, ai e shtyn tej errësirën. Qëllimi i tempullit është t’i shërbejë njerëzimit dhe t’u japë gjithë fëmijëve të Atit Qiellor aftësinë për t’u kthyer e për

të jetuar me Të. A nuk është qëllimi ynë i ngjashëm me këto ndërtesa të përkushtuara, këto shtëpi të Zotit? T’u shërbejmë të tjerëve dhe t’i ndihmojmë ata ta shtyjnë tej errësirën dhe të kthehen te drita e Atit Qiellor?

Puna në tempujt e shenjtë do ta rritë besimin tonë te Krishti dhe atëherë ne mund ta ndikojmë më mirë besimin e të tjerëve. Nëpërmjet shpirtit ushqyes të tempullit, ne mund të mësojmë realitetin, fuqinë dhe shpresën e Shlyerjes së Shpëtimtarit në jetën tonë vetjake.

Disa vite më parë familja jonë u ndesh me një sfidë të madhe. Unë shkova në tempull dhe atje u luta me zell për ndihmë. M’u dha një çast i së vërtetës. Mora një përshtypje të qartë të dobësive të mia dhe u befasova. Në atë çast shpirtërisht udhëzues, unë pashë një grua plot krenari duke i bërë gjërat sipas mënyrës së saj, jo domosdoshmërisht sipas mënyrës së Zotit, dhe fshehtazi duke marrë meritë për ndonjë të ashtuquajtur arritje. E dija se po shihja veten time. Iu luta në zemër Atit Qiellor dhe thashë: “Nuk dua të jem ajo grua, por si të ndryshoj?”

Nëpërmjet shpirtit të pastër të zbulesës në tempull, u mësova për nevojën time tërësore për një Shëlbues. U ktheva menjëherë te Shpëtimtari, Jezu Krishti, në mendimet e mia dhe e ndjeva ankthin tim të largohet dhe një shpresë të madhe

të lindte në zemrën time. Ai ishte shpresa ime e vetme dhe dëshiroja shumë të kapesha vetëm tek Ai. Ishte e qartë për mua se një grua e natyrshe, e përqendruar te vetja, “është një armik[e] ndaj Perëndisë”⁷ dhe njerëzve në sferën e saj të ndikimit. Në tempull, atë ditë, mësova se ishte vetëm nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit që natyra ime krenare mund të ndryshonte dhe që unë do të isha në gjendje të veproja mirë. E ndjeva fort dashurinë e Tij dhe e dija se Ai do të më mësonte me anë të Shpirtit dhe do të më ndryshonte nëse ia jepja Atij zemrën time, tërësisht.

Unë ende ndeshem me dobësitë e mia, por mirëbesoj në ndihmën hyjnore të Shlyerjes. Ky udhëzim i pastër erdhi ngaqë hyra në tempullin e shenjtë, duke kërkuar ndihmë e përgjigje. Hyra në tempull e rënduar dhe u largova duke e ditur se kisha një Shpëtimtar të gjithëfuqishëm dhe të gjithëdashur. Isha më e lehtësuar dhe e gëzuar ngaqë kisha marrë dritën e Tij dhe e kisha pranuar planin e Tij për mua.

Të vendosur përreth botës, tempujt kanë pamjen dhe strukturën e tyre të veçantë nga jashtë, por brenda ata të gjithë përmbajnë të njëjtën dritë, qëllim dhe të vërtetë të përjetshme. Te 1 Korintasve 3:16 lexojmë: “A nuk e dini ju se jeni tempulli i Perëndisë dhe se Fryma e Perëndisë banon në ju?” Edhe ne, si bija të Perëndisë, jemi vendosur kudo nëpër botë, sikurse tempujt, dhe ne secila kemi pamjen tonë të veçantë dhe strukturën tonë të jashtme, sikurse tempujt. Ne gjithashtu kemi një dritë shpirtërore brenda vetes, sikurse tempujt. Kjo dritë shpirtërore është një pasqyrim i dritës së Shpëtimtarit. Të tjerët do të tërhiqen nga ky shkëlqim.

Ne kemi vetë rolet tona në tokë – nga bijë, nënë, udhëheqëse dhe mësuese deri në motër, rolet, rrogëtare,

bashkëshorte dhe më shumë. Secili është ndikues. Secili rol do të ketë fuqi morale, ndërkohë që i pasqyrojmë të vërtetat e ungjillit dhe besëlidhjet e tempullit në jetën tonë.

Plaku D. Tod Kristoferson tha: “Në çdo rast, një nënë mund të shfaqë një ndikim të pakrahasueshëm me atë të çfarëdo personi tjetër në çfarëdo marrëdhënie tjetër”⁸.

Kur fëmijët tanë ishin të vegjël, u ndjeva si bashkëdrejtuesja e një anijeje, me burrin tim, Davidin, dhe i përfytyrova 11 fëmijët tanë si një flotë barkash të vogla duke pluskuar përreth nesh në liman, duke u përgatitur për t’u nisur drejt detit të botës. Davidi dhe unë ndiem nevojën që të këshilloheshim me busullën e Zotit çdo ditë për drejtimin më të mirë që të lundronim me flotën tonë të vogël.

Ditët e mia ishin të mbushura me gjëra të harrueshme si palosja e rrobave të lara, leximi i librave fëmijëve dhe bërja e gjellëve për darkën. Nganjëherë në limanin e shtëpive tona, ne nuk mund të shohim se, nëpërmjet veprimeve të thjeshta, të vazhdueshme – përfshirë lutjen familjare, studimin e shkrimeve të shenjta dhe mbrëmjen familjare – bëhen gjëra të mëdha. Por unë dëshmoj se pikërisht këto veprime mbartin rëndësi të përjetshme. Gëzim i madh vjen kur ato barka të vogla – fëmijët tanë – rriten duke u bërë anije të fuqishme detare, të mbushura me dritën e ungjillit dhe të gatshme që të “hy[jnë] në shërbim të Perëndisë”⁹. Veprimet tona të vogla të besimit e shërbimit janë mënyra se si shumica prej nesh mund të vazhdojnë në Perëndinë dhe si rrjedhim t’u sjellin dritë e lavdi të përjetshme familjes sonë, miqve tanë dhe bashkëpunëtorëve tanë. Ju me të vërtetë mbartni një fushë ndikimi me vete!

Mendoni për ndikimin që besimi i një vajze të moshës së Filllores mund të

ketë te familja e saj. Besimi i bijës sonë e bekoj familjen tonë kur e humbëm djalin tonë të vogël në një park lojërash. Familja vrapoi përreth çmendurisht duke e kërkuar atë. Së fundi, vajza jonë 10-vjeçare më tërhoqi nga krahu dhe tha: “Mami, a s’duhet të lutemi?” Kishte të drejtë! Familja u mbledh së bashku në mes të një turme vëzhguesish dhe u lutëm që ta gjenim fëmijën tonë. E gjetëm. Të gjitha vajzave të Filllores iu them: “Ju lutem, vazhdoni t’i kujtoni prindërit tuaj të luten!”

Këtë verë pata privilegjin që të ndodhesha në një vend kampimi të 900 të rejave në Alaskë. Ndikimi i tyre tek unë ishte i thellë. Ato erdhën në kamp të përgatitura shpirtërisht, pasi e kishin lexuar Librin e Mormonit dhe e kishin mësuar përmendsh “Krishti i Gjallë: Dëshmia e Apostujve”. Në natën e tretë të kampit, të gjitha 900 të rejat qëndruan në këmbë së bashku dhe e recituan tërë dokumentin fjalë për fjalë.

Shpirti e mbushi sallën e madhe dhe doja shumë të bashkohesha me to. Por nuk mundesha. Nuk e kisha paguar çmimin e të mësuarit përmendsh.

Tani kam filluar t’i mësoj fjalët e dokumentit “Krishti i Gjallë”, sikurse bënë këto motra, dhe për shkak të ndikimit të tyre, unë po e përjetoj më plotësisht besëlidhjen e sakramentit për ta kujtuar gjithmonë Shpëtimtarin, ndërkohë që e përsërit herë pas here dëshminë e Apostujve për Krishtin. Sakramenti po merr një kuptim më të thellë për mua.

Shpresa ime është t’i ofroj Shpëtimtarit si dhuratë Krishtlindjeje këtë vit, që ta kem dokumentin “Krishti i Gjallë” të mësuar përmendsh dhe të mbajtur në mënyrë të sigurt në zemrën time deri më 25 dhjetor. Shpresoj që mund të jem një ndikim për mirë – sikurse ishin për mua motrat në Alaskë.

A mund ta gjeni vetveten në fjalët vijuese të këtij dokumenti, “Krishti

i Gjallë”? “Ai i luti të gjithë të ndiqnin shembullin e Tij. Ai eci rrugëve të Filistisë, duke shëruar të sëmurët, duke u kthyer dritën të verbërve dhe duke ngritur të vdekurit.”¹⁰

Ne, motrat e Kishës, nuk ecim nëpër rrugët e Filistisë duke shëruar të sëmurët, por mund të lutemi për dashurinë shëruese të Shlyerjes dhe ta zbatojmë atë kundrejt një marrëdhënieje të lënduar, të vështirë.

Edhe pse nuk do t'i bëjmë të verbrit të shohin sipas mënyrës së Shpëtimtarit, ne mund t'u dëshmojmë për planin e shpëtimit të verbërve shpirtërorë. Ne mund t'i hapim sytë e të kuptuarit të tyre ndaj nevojës për fuqinë e priftërisë në besëlidhjet e përjetshme.

Ne nuk do të ngremë në jetë të vdekurit, siç bëri Shpëtimtari, por mund t'i bekojmë të vdekurit duke i gjetur emrat e tyre për punën në tempull. Atëherë, me të vërtetë, ne do t'i ngremë ata nga burgu i tyre shpirtëror dhe do t'u ofrojmë shtegun e jetës së përjetshme.

Unë dëshmoj që ne kemi një Shpëtimtar të gjallë, Jezu Krishtin, dhe me fuqinë dhe dritën e Tij ne vërtet do të jemi në gjendje ta shtyjmë errësirën e botës, t'i japim zë të vërtetës që dimë dhe t'i ndikojmë të tjerët të vijmë tek Ai. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. M. Russell Ballard, “Men and Women and Priesthood Power”, *Liahona*, shtator 2014, f. 36.
2. Harriet R. Uchtdorf, *The Light We Share* (2014), f. 41.
3. Thomas S. Monson, “For I Was Blind, but Now I See”, *Liahona*, korrik 1999, f. 69.
4. Doktrina e Besëlidhje 50:24.
5. Doktrina e Besëlidhje 88:7.
6. George Q. Cannon, në *Preparing to Enter the Holy Temple* (broshurë, 2002), f. 36.
7. Mosia 3:19.
8. D. Tod Kristoferson, “Forca Morale e Grave”, *Liahona*, nëntor 2013, f. 30.
9. Doktrina e Besëlidhje 4:2.
10. “Krishti i Gjallë: Dëshmia e Apostujve”, *Liahona*, prill 2000, f. 2.

Nga Presidenti Diter F. Uchtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Të Jetuarit e Ungjillit Plot Gëzim

Mirëbesoni në fuqinë shpëtuese të Jezu Krishtit; zbatojni ligjet dhe urdhërimet e Tij. Me fjalë të tjera – jetojeni ungjillin plot gëzim.

Motrat e mia të dashura, mi-keshat e mia të dashura dhe dishepulle të bekuara të Jezu Krishtit, jam i nderuar që kam këtë mundësi për të qenë me ju, teksa hapim një konferencë tjetër të përgjithshme të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Javën që vjen, Presidenca e Parë dhe Dymbëdhjetë Apostujt do të takohen me të gjitha Autoritetet e Përgjithshme dhe udhëheqësit e përgjithshëm të organizatave ndihmëse dhe sesionet e tjera të konferencës sonë të përgjithshme mbarëbotërore do të pasojnë të shtunën e të dielën e ardhshme. I jam tepër mirënjohës Presidentit Tomas S. Monson, profetit të Perëndisë për ditët tona, që më kërkoi ta përfaqësoj Presidencën e Parë, ndërsa unë u flas motrave të Kishës.

Kur e vrava mendjen se çfarë mund të them, mendimet e mia u kthyen te gratë që i kanë dhënë formë jetës sime dhe më kanë ndihmuar përmes sfidave të vdekshmërisë. Jam mirënjohës për gjyshen time që dekada më parë vendosi ta çonte familjen e saj në një mbledhje mormone të sakramentit. Jam mirënjohës për Motrën Evig, një zonjë

e moshuar beqare gjermane, emri i së cilës përkthehet “Motra E Përjetshme”. Ishte ajo që ia drejtoi gjyshes sime këtë ftesë të guximshme dhe të mrekullueshme. Jam kaq shumë mirënjohës për nënën time, e cila udhëhoqi katër fëmijë përmes trazirës së Luftës II Botërore. Mendoj edhe për bijën time, mbesat e mia dhe brezat e ardhshëm të grave besnike që do të pasojnë një ditë.

Dhe, sigurisht, i jam përjetësisht mirënjohës bashkëshortes sime, Harrietës, e cila më magjepsi kur isha adoleshent, duroi barrët më të rënda të familjes sonë të re si nënë, qëndron pranë meje si bashkëshorte dhe i do e gëzohet me fëmijët, nipërit, mbesat e stërnipërit e stërmbesat tona. Ajo ka qenë forca në shtëpinë tonë si gjatë kohëve të mira ashtu edhe të këqija. Ajo sjell lumturi në jetën e të gjithëve atyre që e njohin.

Më së fundi, jam shumë mirënjohës për ju të gjitha, milionat e motrave besnike të çfarëdo moshe, në mbarë botën, që bëni kaq shumë për ta ngritur mbretërinë e Perëndisë. Ju jam mirënjohës për mënyrat e panumërta se si i frymëzoni, ushqeni shpirtërisht dhe i bekonin njerëzit përreth jush.

Bija të Perëndisë

Jam i lumtur të jem mes kaq shumë bijash të Perëndisë. Kur këndojmë këngën “Fëmi i Per’ndis’ Jam”, fjalët na hyjnë thellë në zemër. Përsiatja e kësaj të vërtete – se ne jemi fëmijë të prindërve qiellorë¹ – na mbush me një ndjenjë origjine, qëllimi dhe vendmbërritjeje përfundimtare.

Është mirë të kujtoni se ju gjithmonë jeni një fëmijë i Perëndisë. Kjo dituri do t’ju mbartë përmes kohëve më të vështira në jetën tuaj dhe do t’ju frymëzojë që të përmbushni gjëra mbresëlënëse. Megjithatë, është e rëndësishme të kujtoni edhe se të qenit një bijë e prindërve të përjetshëm nuk është një tipar dallues që e fituat ose që do ta humbisni ndonjëherë. Ju do të mbeteni përherë e përgjithmonë bijë e Perëndisë. Ati juaj Qiellor ka aspirata të larta për ju, por origjina juaj hyjnore, e *vetme*, nuk ju siguron një trashëgimi hyjnore. Perëndia ju dërgoi këtu që të përgatiteni për një të ardhme më të madhërishme se çfarëdo gjë që mund ta përfytyroni.

Bekimet e premtuara nga Perëndia besnikëve janë të lavdishme dhe frymëzuese. Në mes tyre janë “frone, mbretëri, principata dhe fuqi, sundime, të gjitha lartësitë dhe thellësitë”². Dhe duhet më shumë se një certifikatë lindjeje shpirtërore apo një “Kartë Anëtarësie si Fëmijë i Perëndisë” për të na kualifikuar për këto bekime të papërshkrueshme.

Por si i fitojmë ato?

Shpëtimtari i është përgjigjur kësaj pyetjeje në kohën tonë:

“Në qoftë se nuk e duroni ligjin tim, ju nuk mund ta fitoni këtë lavdi.

Sepse e ngushtuar është porta dhe e ngushtë është udha që çon në ekzaltim. . . .

. . . Pranojeni ju, pra, ligjin tim.”³

Për këtë arsye, ne flasim rreth ecjes në shtegun e të qenit dishepull.

Ne flasim rreth bindjes ndaj urdhërimeve të Perëndisë.

Ne flasim rreth të jetuarit të ungjillit me gëzim, me tërë zemrën, fuqinë, mendjen dhe shpirtin tonë.

Perëndia Di Diçka që Ne Nuk e Dimë

Dhe, prapëseprapë, disave prej nesh, bindja ndaj urdhërimeve të Perëndisë nuk na bën gjithmonë të ndihemi shumë të gëzuar. Le ta pranojmë: mund të ketë disa urdhërime që duken më të vështira ose më pak tërheqëse – urdhërime të cilave u afrohem me entuziazmin e një fëmije të ulur përpara një pjate perimesh të shëndetshme, por të urryera. Kërcëllimë dhëmbët dhe e detyrojmë vetveten që t’u bindemi, me qëllim që të mund të lëvizim drejt veprimtarish më të dëshirueshme.

Ndoshta gjatë kohëve të tilla si këto, ne mund ta gjejmë veten duke bërë pyetjen: “A kemi nevojë me të vërtetë t’u bindemi të gjitha urdhërimeve të Perëndisë?”

Përgjigja ime ndaj kësaj pyetjeje është e thjeshtë:

Unë mendoj se Perëndia di diçka që ne nuk e dimë – gjëra që janë përtej aftësisë sonë për të kuptuar! Ati ynë në Qiell është një qenie e përjetshme, përvoja, urtësia dhe inteligenca e të cilit janë pafundësisht më të mëdha se tonat.⁴ Jo vetëm kjo, por Ai është edhe përjetësisht i dashur, i dhembshur dhe i përqendruar te një synim i bekuar: të bëjë të ndodhë pavdekësia dhe jeta e përjetshme e njeriut.⁵

Me fjalë të tjera, Ai jo vetëm që e di se çfarë është më e mira për ju; Ai gjithashtu plot ankth *dëshiron që ju të zgjidhni* atë që është më e mira për ju.

Nëse e besoni këtë në zemrën tuaj – nëse besoni me të vërtetë që misioni i madhërishëm i Atit tonë Qiellor është të ekzaltojë e të përlehtëtojë fëmijët e Tij dhe që Ai e di mënyrën më të mirë se si ta bëjë atë – a nuk ka kuptim që t’i përqafojmë dhe t’i ndjekim urdhërimet e Tij, edhe ato që duken të vështira? A nuk duhet të gëzohemi për shtyllat e dritës që Ai na i ka dhënë, që na udhërrëfjënë përmes zymtësisë dhe sfidave të vdekshmërisë? Ato shënojnë udhën e kthimit drejt shtëpisë tonë qiellore! Nëpërmjet zgjedhjes së shtegut të Atit Qiellor, ju shtroni një themel hyjnor për përparimin tuaj vetjak si bijë e Perëndisë, që do t’ju bekojë gjatë tërë jetës suaj.

Pjesë e sfidës sonë është, mendoj unë, që ne përfytyrojmë se Perëndia i ka të gjitha bekimet e Tij të kyçura në një re të stërmadhe lart në qiell, duke mos pranuar të na i japë ato nëse nuk u bindemi disa kërkesave të rrepta, prindërore që Ai ka caktuar. Por urdhërimet nuk janë të tilla aspak. Në të vërtetë, Ati Qiellor po derdh vazhdimisht bekime mbi ne. Është frika, dyshimi dhe mëkati ynë që, sikurse një çadër, i bllokojnë këto bekime që të mos na arrijnë.

Urdhërimet e Tij janë udhëzimet e dashura dhe ndihma hyjnore për ne

që ta mbyllim çadrën, që ne të mund ta marrim shiun e bekimeve qiellore.

Na nevojitet të pranojmë se urdhërimet e Perëndisë nuk janë thjesht një listë e gjatë me ide të mira. Ato nuk janë “marifete jetësore” nga një blog interneti apo citime shtysëdhënëse nga një faqe Pinterest-i. Ato janë këshillë hyjnore, e bazuar në të vërteta të përjetshme, e dhënë për të sjellë “paqe në këtë botë dhe jetë të përjetshme në botën që vjen”⁶.

Pra ne kemi një zgjedhje. Nga njëra anë, është opinioni i botës me teoritë vazhdimisht të ndryshueshme dhe qëllimet e dyshimta të tij. Nga ana tjetër, gjendet fjala e Perëndisë drejtuar fëmijëve të Tij – urtësia e Tij e përjetshme, premtimet e Tij të sigurta dhe udhëzimet e Tij të dashura për t’u kthyer në praninë e Tij me lavdi, dashuri e madhështi.

Zgjedhja është e juaja!

Krijuesi i deteve, rërave dhe yjeve të pafund po ju afrohet juve pikërisht sot! Ai po ju ofron recetën e madhërishtme për lumturi, paqe dhe jetë të përjetshme!

Që të kualifikoheni për këto beki-me të lavdishme, ju duhet ta përlun veten, të ushtroni besim, të merrni mbi vete emrin e Krishtit, ta kërkonit Atë me fjalë e veprim dhe vendosmërisht të “qëndroni si dëshmitar[e] të Perëndisë në të gjitha kohërat dhe në të gjitha gjërat dhe në të gjitha vendet”⁷.

Arsyeja për Bindjen

Sapo i kuptoni natyrën e vërtetë të Perëndisë dhe urdhërimet e Tij, ju gjithashtu do të kuptoni më mirë veten tuaj dhe qëllimin hyjnor të ekzistencës suaj. Me këtë, shtytja juaj për t’i ndjekur urdhërimet ndryshon dhe bëhet dëshira e zemrës suaj që ta jetoni ungjillin plot gëzim.

Për shembull, ata që e shohin pjesëmarrjen në mbledhjet e Kishës

si një mënyrë vetjake për ta shtuar dashurinë e tyre për Perëndinë, për të gjetur paqe, për t’i lartësuar të tjerët, për të kërkuar Shpirtin dhe për ta ripërtërirë zotimin e tyre për ta ndjekur Jezu Krishtin, do të gjejnë një përvojë shumë më të pasur sesa ata që thjesht e kalojnë kohën e tyre të ulur në karige. Motra, është *shumë e rëndësishme* që ne t’i frekuentojmë mbledhjet tona të së dielës, por jam sinjerisht i sigurt se Ati ynë Qiellor është më shumë i shqetësuar rreth besimit e pendimit tonë sesa statistikave të frekuentimit.

Ja dhe një shembull tjetër:

Një nënë e vetme, me dy fëmijë të vegjël, kohët e fundit u sëmur nga lija e dhenve. Sigurisht, nuk kaloi shumë kohë përpara se të sëmureshin edhe fëmijët e saj. Detyra për t’u përkujdesur e vetme për veten dhe për të vegjlit e saj u bë pothuajse tepër e madhe për këtë nënë të re. Dhe, si rrjedhim, shtëpia zakonisht e panjollë, u bë e çrregullt dhe e rrëmujshme. Pjata të palara mbushnin lavamanin dhe rrobat u grumbulluan kudo.

Ndërsa ajo po haste vështirësi me fëmijët që po qanin – dhe donte të qante edhe vetë – një trokitje u dëgjua në derë. Ishin mësueset e saj vizitore. Ato mund ta shihnin gjendjen e mjeruar të nënës së re. Ato mund ta shihnin shtëpinë e saj, kuzhinën e saj. Ato mund t’i dëgjonin të qarat e fëmijëve.

Tani, nëse këto motra do të shqetësoheshin vetëm për përmbushjen e vizitave të tyre të caktuara mujore, ato mund t’i kishin dhënë motrës një pjatë me biskota, të kishin thënë se u kishte munguar javën që shkoi në Shoqatën e Ndihmës dhe të kishin thënë diçka të ngjashme me: “Na thuaj nëse ka ndonjë gjë që mund të bëjmë!” Më

pas, ato do të ishin larguar plot gëzim, mirënjohëse që patën 100 përqind edhe për një muaj tjetër.

Për fat të mirë, këto motra ishin dishepulle të vërteta të Krishtit. Ato i vunë re nevojat e motrës së tyre dhe i vunë në veprim talentet e tyre të shumta dhe përvojën e tyre. E pastruan kaosin, sollën dritë e qartësi në shtëpi dhe morën në telefon një mikeshë për të sjellë disa ushqime tepër të nevojshme. Kur më së fundi e mbaruan punën e tyre dhe i thanë mirupafshim, ato e lanë nënën e re duke derdhur lot – lot mirënjohjeje dhe dashurie.

Që nga ai çast, mendimi i nënës së re lidhur me vizitat mësimore ndryshoi. “E di”, tha ajo, “se nuk jam thjesht një detyrë për t’u shënuar si e kryer në listën e dikujt të gjërave për t’u bërë.”

Po, mësueset vizitore nevojiten të jenë besnike në kryerjen e vizitave të tyre mujore, të gjitha pa humbur *arsyen* më të rëndësishme mbrapa këtij urdhërimi: duajeni Perëndinë dhe bashkënjerezit.

Kur i trajtojmë urdhërimet e Perëndisë dhe pjesën tonë në ngritjen e mbretërisë së Tij si diçka që shënohet si e kryer në listën e gjërave për t’u bërë, ne e humbasim thelbin e të qenit dishepull. Ne e humbasim rritjen që vjen nga të jetuarit plot gëzim të urdhërimeve të Atit tonë në Qiell.

Ecja në shtegun e të qenit dishepull nuk ka nevojë të jetë një përvojë e hidhur. Ajo “është më [e] ëmbël mbi çdo gjë që është e ëmbël”⁸. Nuk është një barrë që na vë poshtë. Të qenit dishepull na i lartëson shpirtat dhe na i lehtëson zemrat. Na frymëzon me besim, shpresë dhe dashuri hyjnore. Na i mbush shpirtat tanë me dritë në

kohët e zymtësisë dhe me paqe gjatë kohëve të hidhërimit.

Na jep fuqi hyjnore dhe gëzim jetëgjatë.

Të Jetuarit e Ungjillit Plot Gëzim

Motrat e mia të dashura në ungjill, qofshi 8 apo 108 vjeçe, ka një gjë që shpresoj se e kuptoni dhe e dini me të vërtetë:

Juve ju duan.

Ju jeni të shtrenjta për prindërit tuaj qiellorë.

Krijuesi i pafundmë dhe i përjetshëm i dritës dhe jetës ju njeh! Ai kujtohet për ju.

Po, Perëndia ju do pikërisht sot dhe përgjithmonë.

Ai nuk po pret që t'ju dojë derisa t'i keni mposhtur dobësinë tuaj dhe zakonet tuaja të këqija. Ai ju do sot, me një të kuptuar të plotë të ndeshjeve tuaja. Ai është i ndërgjegjshëm që ju drejtoheni lart tek Ai me lutje të përzemërt e shpresëdhënëse. Ai i di kohët kur jeni mbajtur te drita e zbehtë dhe besuat – edhe në mes të zymtësisë në rritje. Ai i di vuajtjet tuaja. Ai e di brejtjen tuaj të ndërgjegjes për

kohët kur nuk ia keni dalë mbanë apo keni dështuar. Dhe Ai akoma ju do.

Dhe Perëndia di për sukseset tuaja; edhe pse ato mund t'ju duken të vogla, Ai e pranon secilin prej tyre dhe gëzohet për to. Ai ju do kur u afroheni të tjerëve. Ai ju do kur veproni dhe i ndihmoni të tjerët që t'i mbartin barrët e tyre të rënda – edhe kur ju po ndesheni me vetë barrët tuaja.

Ai di gjithçka rreth jush. Ai ju sheh qartësisht – Ai ju njeh sikurse jeni me të vërtetë. Dhe Ai ju do – sot e përherë!

A mendoni se ka rëndësi për Atin tonë Qiellor nëse makijazhi, veshjet, flokët apo thonjtë tuaj janë të përsosur? A mendoni se vlera juaj për Të ndryshon bazuar në sa shumë pasues keni në Instagram apo Pinterest? A mendoni se Ai dëshiron që ju të shqetësoheni apo dëshpëroheni nëse disa veta nuk ju kanë më mike apo nuk ju ndjekin më në Facebook apo Twitter? A mendoni se pamja tërheqëse e jashtme, masa e fustanit tuaj apo popullariteti sjellin ndryshimin më të vogël në vlerën tuaj kundrejt Atij që krijoi universin?

Ai ju do jo vetëm për atë që jeni pikërisht sot, por edhe për njeriun plot lavdi e dritë që keni potencialin dhe dëshirën të bëheni.

Shumë më tepër nga ç'mund ta përfityroni ndonjëherë, Ai dëshiron që ju të arrini vendmbërritjen tuaj – të ktheheni te shtëpia juaj qiellore me nder.

Unë dëshmoj se mënyra për ta përmbushur këtë është t'i vendosim dëshirat egoiste dhe ambiciet e padenja mbi altarin e sakrificës dhe të shërbimit. Motra, mirëbesoni në fuqinë shpëtuese të Jezu Krishtit; zbatojini ligjet dhe urdhërimet e Tij. Me fjalë të tjera – jetojeni ungjillin plot gëzim.

Është lutja ime që ju të përjetoni në jetën tuaj një masë të ripërtërirë dhe të zgjeruar të dashurisë së këndshme të Perëndisë; që ju të gjeni besimin, vendosmërinë dhe zotimin për t'i mësuar urdhërimet e Perëndisë, për t'i bërë thesar në zemrat tuaja dhe për ta jetuar ungjillin plot gëzim.

Ju premtoj se, ndërsa e bëni këtë, ju do të zbuloni veten tuaj më të mirë – veten tuaj të vërtetë. Ju do të zbuloni se çfarë do të thotë me të vërtetë të jeni një bijë e Perëndisë së përjetshëm, Zotit të të gjithë drejtësisë. Për këtë unë dëshmoj dhe ju lë bekimin tim si Apostulli i Zotit, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Perëndia nuk është vetëm Sundimtari dhe Krijuesi ynë; Ai është gjithashtu Ati ynë Qiellor. Të gjithë burrat e gratë janë vërtetë bijtë dhe bijat e Perëndisë. Presidenti Jozef F. Smith na mësoi se "njeriu, si shpirt, u mor dhe u lind nga prindër qiellorë dhe arriti pjekurinë në banesat e përjetshme të Atit, para se të vinte në tokë me një trup të përkohshëm [fizik]" (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], f. 335).
2. Doktrina e Besëlidhje 132:19.
3. Doktrina e Besëlidhje 132:21–22, 24.
4. Shih Isaia 55:9.
5. Shih Moisiu 1:39.
6. Doktrina e Besëlidhje 59:23.
7. Mosia 18:9.
8. Alma 32:42.

Sobral, Brazil

Treguesi i Ngjarjeve në Konferencë

Lista vijuese e përvojave të përzgjedhura të treguara gjatë konferencës së përgjithshme, mund të përdoret për studim vetjak, mbërme familjare dhe mësimdhënie tjetër. Numri i përket faqes së parë të bisedës.

FOLËSI	NGJARJA
Nil L. Andersen	(28) Nil L. Andersen i forcon dëshminë e një misionari të kthyer për Jozef Smithin.
M. Rasëll Ballard	(89) Një udhërrëfyes për lumin i paralajmëron udhëtuesit [me rafting] që të “qëndro [në] brenda në barkë” ndërsa përgatiten për një udhëtim përmes rrëmbesave nëpër ujërat e bardha.
Dejvid A. Bednar	(107) Pasi mori trajtim mjekësor për një lëndim të lehtë, i biri i Dejvid A. Bednarit u ofron një trajtim të ngjashëm miqve të tij.
Linda K. Barton	(111) Një misionar kohëplotë e përfundon misionin e tij me një shpirt të kulluar pasi ia jep Zotit zemrën, fuqinë, mendjen dhe forcën.
Ted R. Kelister	(32) Nëna e Ben Karsonit ia ndryshoi atij drejtimin e jetës. Një vajzë libaneze e mëson ungjillin nga nëna e saj. Prindërit e Ted R. Kelisterit i mësojnë ungjillin atij.
Krejt C. Kristensen	(50) Disa dhjakë shprehin se përse ata e admirojnë Presidentin Monson. Krejt C. Kristenseni fiton një dëshmi duke studiuar Librin e Mormoni.
D. Tod Kristoferson	(16) Mbreti Henriku V u thotë njerëzve të tij se secili është i zoti i shpirtit të vet. Një burrë që nuk pranon të kujdeset për veten, bie dakord që ta shpien në varrezë.
Kuentin L. Kuk	(46) Lusi, nga seria humoristike <i>Kikinkat</i> , jep justifikime se përse i kishte lëshuar topat e lartë. Një i ri bën zgjedhje që nuk përputhen me synimet e tij për të shërbyer në mision dhe për t’u martuar në tempull. Një takim me një trajner futbollit në kolegji i vërteton Kuentin L. Kukut vendimin për të ndjekur këshillën e të atit të tij.
Din M. Dejvis	(53) Kisha dhe anëtarët e saj në Filipine shpëtojnë anëtarë e joanëtarë pas një tajfuni shkatërrimtar.
Sheril A. Esplin	(12) Një udhëheqëse e Të Rejave mëson për fuqinë aftësuese të sakramentit. Një burrë 96-vjeçar shkon në kishë që të mund të marrë sakramentin.
Henri B. Ajring	(59) Një i kthyer i ri në besim e ndihmon të riun Henri B. Ajring dhe vëllanë e tij që të përgatiten për shërbim priftërie. Babai dhe peshkopi i Henri B. Ajringut tregojnë besim tek ai duke i kërkuar ndihmë. Një shoqëruar me përvojë për mësimet e shtëpisë tregon mirëbesim tek i biri i Henri B. Ajringut. (70) Nëna e Henri B. Ajringut lutet që ai do të dëgjojë fjalën e Perëndisë në këshillën e saj. Udhëheqësit e Kishës në Ajdaho të SHBA-së marrin zbulësë për të ndihmuar viktimat e një përmbytjeje. Bashkëshortja e një burri që merr fuqinë vulosëse, e di nëpërmjet zbulësës se bashkëshorti i saj është thirrur nga Perëndia.
Eduardo Gavaret	(37) Si misionar kohëplotë, Eduardo Gavaret merr një mësim mbi ndjekjen e zërit të Shpëtimtarit. Prindërit dhe motrat e vëllezërit e një vajze 14-vjeçare në Uruguai ndjekin shembullin e saj dhe bashkohen me Kishën. Prindërit e Eduardo Gavaretit pranojnë misionarët dhe mesazhin e tyre.
Karlos A. Godoi	(96) Për të marrë bekimet e premtuara në bekimin e tij patriarkal, Karlos A. Godoi, me mbështetjen e bashkëshortes së tij, kërkon arsimim të mëtejshëm.
Robert D. Hejls	(80) I riu Robert D. Hejls fiton një dëshmi teksa mëson mbi Hyjinë nga prindërit e tij, mësuesit, shkrimet e shenja dhe Fryma e Shenjtë.
Xhefri R. Holland	(40) Tomas S. Monsoni kthehet nga Gjermania me shapkat e shtëpisë pasi i kishte falur këpucët si dhe kostumin e dytë dhe këmbështë rezervë.
Leri S. Keçer	(104) Leri S. Keçer dhe bashkëshortja e tij rrëmbehen nga një rrymë bregu por ia dalin të kthehen në breg në saje të ndërhyrjes hyjnore. Dy burra bëjnë zgjedhje që i largojnë familjet e tyre nga Kisha. Vjeherri dhe vjehrra e Leri S. Keçerit bekojnë pasardhësit e tyre duke e jetuar ungjillin dhe duke ua dhënë mësim atë fëmijëve të tyre.
Jorg Klebingat	(34) Jork Klebingati e këshillon një motër në Misionin e Ukrainës, Kiev, që të mos bllokohej nga dobësitë e saj.
Nil F. Mariot	(117) Nil F. Marioti largohet nga tempulli duke e ditur se ajo mund t’i mirëbesojë Shpëtimtarit. E bija e Nil F. Mariotit e nxit familjen e saj që të luten pasi humb djali i vogël i familjes. Nëntëqind të reja në Alaskë recitojnë përmendsh shpalljen “Krishti i Gjallë”.
Hugo E. Martinez	(102) Presidenti Monson i shërben një ati e bija e të cilit është e sëmurë. Vëllezërit i sjellin ujë familjes Martinez pas një uragani.
Tomas S. Monson	(67) Një silur godet timonin e luftanijes <i>Bismark</i> , duke e lënë atë të paaftë që të lundronte sipas një kursi të hartuar. (86) Anëtarët e Kishës në Kanada frekuentojnë shtëpinë e një çifti imigrantësh gjermanë që të mund të merrnin atje nga shpirti plot paqe.
Rasëll M. Nelson	(74) Pasi e operoi Presidentin Spenser W. Kimball, Rasëll M. Nelsoni merr një dëshmi se Presidenti Kimball do të bëhet profet.
Dallin H. Ouks	(25) Për shkak të durimit dhe mirësisë së bashkëshortes së tij, një bashkëshort joanëtar vendos të pagëzohet.
Alan F. Paker	(99) Teksa përqendrohet që të çajë dru, i riu Alan F. Paker harron t’ia heqë këllëfin sëpatës së tij.
Bojd K. Paker	(6) Një grua e kupton se Shpëtimtari ka paguar tashmë për një të keqe të tmerrshme të kryer ndaj saj.
L. Tom Peri	(43) Një nip i Presidentit Harold B. Li e kujton nënën e tij për rëndësinë e lutjes para gjumit.
Lin G. Robins	(9) Presidenti Bojd K. Paker e pyet Lin G. Robinsin se nga cili drejtim i mban sytë, duke e kujtuar atë se ai përfaqëson profetin para popullit.
Xhin A. Stivens	(114) Prindërit e Xhin A. Stivensit kapen fort pas besëlidhjeve të tyre dhe dashurisë së tyre për Zotin. Të reja përgatiten për besëlidhjet e tempullit.
Diter F. Uhtdorf	(56) Një burrë fiksohet pas një luleradhijeje të vetme në kopshtin e fqinjët të tij. Një grabitës banke fërkon fytyrën me lëng limoni, duke besuar se kjo do ta bënte të padukshëm. Në një lagje gjoja të fortë, 11 martesat përfundojnë në divorc. (120) Mësueset vizitore i vijnë në ndihmë një nëne të vetme që po mendohej me dy fëmijë të sëmurë.

Presidenti Tomas S. Monson flet gjatë sesionit të pasdites të së dielës të konferencës së përgjithshme.

“Dy Ditë të Lavdishme me Mesazhe të Frymëzuara”

“Kemi përjetuar dy ditë të lavdishme me mesazhe të frymëzuara”, tha Presidenti Tomas S. Monson në përfundim të Konferencës së Përgjithshme Gjysmëvjetrore të 184-t më 5 tetor 2014.

Ato mesazhe përfshinë rëndësinë e zhvillimit të një dëshmie që do t’ju aftësojë për t’i duruar të gjitha rrethanat; vijimin në shtegun e Shpëtimtarit dhe bërjen një dishepull i përkushtuar; pasimin dhe mbështetjen e profetëve; përdorimin me urtësi të lirisë së zgjedhjes; dhe bërjen e shtëpisë një vend dashurie, sigurie, shembulli dhe mësimi të ungjillit.

Në fjalët e tij të hapjes të shtunën, Presidenti Monson vuri në dukje se Kisha vazhdon të rritet. “Ne tani jemi më shumë se 15 milionë [anëtarë] të fortë dhe po rritemi në numër”, tha Presidenti Monson. “Përpjekjet tona misionare po shkojnë përpara të panguara. Kemi mbi 88.000 misionarë që po shërbejnë, duke e shpërndarë mesazhin e ungjillit kudo në botë.”

Në sesionin e pasdites të së shtunës, Plaku Karlos H. Amado dhe Plaku Uilliam R. Uolker, të Kuorumit të Parë

të Të Shtatëdhjetëve, u liruan nga thirrjet dhe iu dha status nderi. Plaku Arayik V. Minasian dhe Plaku Gvido Senkans u liruan nga thirrja si Të Shtatëdhjetë Zonalë.

Për herë të parë në konferencën e përgjithshme, disa folës, gjuha amtare e të cilëve nuk është anglishtja, i dhënë bisedat në gjuhën e tyre amtare. Plaku Çi Hong (Sam) Uong foli në gjuhën kantoneze, Plaku Eduardo Gavaret dhe Plaku Hugo E. Martinez në spanjisht dhe Plaku Karlos A. Godoi në portugalisht.

Njerëz të shumtë mbushën Qendrën 21.000 vendëshe të Konferencave dhe zona të tjera në Sheshin e Tempullit në Solt-Lejk-Siti në Jutë të SHBA-së, për secilin prej sesioneve të konferencës, të cilat u përkthyen në më shumë se 90 gjuhë dhe u transmetuan në më shumë se 170 shtete dhe territore. Përveç këtyre, punimet ishin të gjindshme në televizion, radio, transmetim satelitor dhe internet, duke përfshirë pajisjet e mbartshme. Kjo konferencë shënoi përvjetorin e 90-të të transmetimeve të konferencës në radio dhe përvjetorin e 65-të të transmetimeve në televizion. ■

Filmi rreth Jozef Smithit Tani në Hulu

Miliona njerëz tani kanë mundësi ta shohin një film të prodhuar nga Kisha, i cili nderon Profetin Jozef Smith. *Jozef Smithi: Profeti i Rivendosjes*, një film që paraqet jetën dhe trashëgiminë e Profetit, është tani i gjindshëm për t’u parë pa pagesë në Hulu, një faqe interneti që ofron transmetim të videove.

Ai është filmi i parë i Kishës që po përfshihet në një kanal shpërndarjeje ekskluziv e të rëndësishëm si Hulu, ku rreth 4 milionë abonentë mund të shohin video të transmetuara sipas kërkesës, nëpërmjet Roku-t, Apple TV-së, Xbox-it, PlayStation-it dhe telefonave inteligjentë e tabletave që lidhen me internetin. Të pasurit e filmit në Hulu jo vetëm e bënë atë më të përdorueshëm për anëtarët e Kishës, por gjithashtu siguron një mundësi për më shumë njerëz, të cilët nuk janë shdm, që ta shohin e të mësojnë më shumë rreth Kishës.

Anëtarët që e shohin, lënë komente dhe e vlerësojnë filmin, mund ta bëjnë filmin më të lehtë për t’u gjetur nga të tjerët. ■

Vazhdon Përparimi në Ndërtimin e Tempujve

“Kur të gjithë tempujt e njoftuar më parë të ndërtohen dhe të përkushtohen, ne do të kemi 170 tempuj në funksionim në mbarë botën”, tha Presidenti Tomas S. Monson gjatë konferencës së përgjithshme të tetorit 2014. “Për shkak se po i përqendrojmë përpjekjet tona te përfundimi i tempujve që u njoftuan më parë, nuk po njoftojmë tani ndonjë tempull të ri. Sidoqoftë, në të ardhmen, teksa i përcaktojmë nevojat dhe gjejmë tokat, do të bëhen njoftime për tempuj të tjerë.”

Kur Presidenti Monson ripërkush-toi Tempullin e Ogdenit në Jutë në shtator 2014, kjo e sollë në 143 numrin e tempujve të Kishës në funksionim në mbarë botën.

Tempulli i Fort-Loderdejlit në Florida u përkushtua në maj 2014 nga Presidenti Diter F. Uhtdorf, Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë. Tempulli i Feniksit në Arizona do të përkushtohet

Tempulli i Ogdenit në Jutë u ripërkushtua më 21 shtator 2014.

më 16 nëntor 2014 dhe të paktën pesë tempuj të tjerë do të përkushtohen ose ripërkushtohen në vitin 2015. ■

BURIME SHËRBESTARE U MUNDËSOHEN KËSHILLAVE

A nëtarët e këshillave të kunjeve dhe të lagjeve tani kanë mundësi përdorimi të një faqeje të re të Kishës në internet, të quajtur Burimet Shërbestare, e gjindshme te ministering.lds.org, për t'i ndihmuar individët dhe familjet për nevojat e tyre materiale dhe shpirtërore, duke përfshirë çështje të vështira e të ndjeshme. Përdorimi u mundësohet atyre me thirrje të tanishme në këshillat e kunjeve dhe të lagjeve nëpërmjet llogarisë së tyre shdm.

Burime që më parë u mundësoheshin vetëm peshkopëve dhe presidentëve të kunjeve, janë përditësuar e zgjeruar me udhëzim të veçantë rreth mënyrës se si të ndihmohen viktimat e abuzimit, ata që ndeshen me varësitë, prindërit e vetëm që presin fëmijë, përdoruesit e pornografisë, ata që përjetojnë tërheqje fizike ndaj së njëjtës gjini dhe ata që po ndeshen me probleme financiare dhe punësimi.

Nën drejtimin e peshkopit, këshillat e lagjeve mund t'i përdorin Burimet Shërbestare për t'u këshilluar së bashku për të mirën e individëve dhe të familjeve brenda kufijve të lagjeve të tyre. ■

FOTOGRAFI NGA SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

Mësime për Kohën Tonë

Nga nëntori i 2014-ës deri në mars të 2015-ës, mësimet e Priftërisë Melkizedeke dhe të Shoqatës së Ndihmës për të dielën e katërt duhet të përgatiten nga një ose më shumë biseda të dhëna në konferencën e përgjithshme të tetorit 2014. Në prill 2015, bisedat mund të përzgjidhen ose nga konferenca e tetorit 2014 ose konferenca e prillit 2015. Presidentët e kunjeve dhe

të distrikteve duhet të zgjedhin se cilat biseda do të përdoren në zonat e tyre, ose ata mund t'ua caktojnë këtë përgjegjësi peshkopëve dhe presidentëve të degëve.

Ata që marrin pjesë në mësimet e të dielave të katërta, nxiten t'i studiojnë që më parë bisedat e përzgjedhura. Bisedat janë të gjindshme në shumë gjuhë në faqen conference.lds.org. ■

NDIHMË U MUNDËSOHET ATYRE QË NDIKOHEN NGA VARËSIA E NJË NJERIU TË DASHUR

Bashkëshortët/et dhe familjet e ndikuara nga sjelljet varësuese të një njeriu të dashur mund t'i drejtohen një udhëzuesi të ri në internet për të gjetur ndihmë, shpresë e shërim.

Udhëzuesi Mbështetës për Bashkëshortin/en dhe Familjen që gjendet tek AddictionRecovery.Lds.org, ka për qëllim t'i ndihmojë bashkëshortët/et dhe anëtarët e familjeve që të shërohen nga sfidat që përjetojnë për shkak të sjelljeve varësuese të njerëzve të tyre të dashur, të përfshirë me drogat, alkoolin, pornografinë apo lëndë ose praktika të tjera të dëmshme. Përveç anglishtes, ai do të jetë i mundur të shpejti në gjuhët spanjolle, portugeze, frënge, italiane, gjermane, ruse, kineze, japoneze dhe koreane.

Udhëzuesi ndahet në 12 seksione të përqendruara në shërimin, rritjen e shpresës dhe gjetjen e forcës nëpërmjet Jezu Krishtit.

Shumë sugjerime praktike përfshihen, të tilla si: mënyra se si të vendosen kufij dhe rregulla, se si të diskutohet varësia dhe shërimi me një njeri të dashur dhe se si t'i përgjigjemi siç duhet një kthimi përsëri të varësia.

Udhëzuesi përdoret për diskutim në mbledhjet e grupeve mbështetëse e konfidenciale të bashkëshortëve/eve dhe familjeve, të ofruara nga Shërbimet e Familjes SHDM. Ai mund të përdoret gjithashtu për studim vetjak ose të përdoret nga udhëheqësit e Kishës kur bëjnë intervista dhe japin këshillim. ■

FOTOGRAFI NGA SCOTT G WINTERTON, DESERET NEWS

Të rinj në moshë madhore duke dëgjuar një bisedë të një takimi shpirtëror në Qendrën "Mariat" tek Universiteti "Brigam Jang" në Provo të Jutas në SHBA.

Ndryshime Fillojnë në Janar për Takimet Shpirtërore të Të Rinjve në Moshë Madhore

Presidenca e Parë dhe Këshilli i Kishës për Arsimitin kanë shpallur ndryshime në shpesh-tësinë, vendndodhjen dhe botimin e takimeve shpirtërore për të rinjtë në moshë madhore, që fillojnë në janar të vitit 2015. Ndryshimet përfshijnë:

Emri: Takimi Shpirtëror Mbarëbotëror për Të Rinjtë në Moshë Madhore: Një Mbrëmje me (emri i folësit).

Shpeshhtësia: Tri herë në vit, në të dielën e dytë të janarit, në të dielën e parë të majit dhe në të dielën e dytë të shtatorit.

Publiku: Ftohen të marrin pjesë të gjithë të rinjtë në moshë madhore, si të martuar ashtu edhe beqarë. Ftohen gjithashtu të marrin pjesë studentë që po e mbarojnë shkollën e mesme ose një shkollë të barasvlershme me të.

Vendndodhja: Takimet shpirtërore të janarit do të mbahen tek Universiteti "Brigam Jang" në Provo të Jutas; tek UBJ-Ajdaho ose tek UBJ-Havai. Takimet shpirtërore të majit do të mbahen te Qendra e Konferencave në Solt-Lejk-Siti ose në vendndodhje të tjera të zyrave drejtuese të Kishës. Takimet shpirtërore të shtatorit do të mbahen

në vendndodhje të tjera në Shtetet e Bashkuara.

Botimi: Brenda pak ditësh pas secilit takim shpirtëror, bisedat në formë teksti, zanore dhe pamore do të jenë të gjindshme në anglisht te LDS.org dhe në aplikimin Gospel Library [Biblioteka Ungjillore], në një koleksion të ri për Të Rinjtë në Moshë Madhore. Variante në gjuhë të ndryshme do të pasojnë. Përmbledhjet e bisedave do të përfshihen te *Liahona* dhe një larmi e citateve në tekst, pjesëve fotografike (memet) dhe pjesëve të spikatura në video gjithashtu do të botohen drejtpërdrejt dhe pas takimit shpirtëror nëpërmjet kanaleve të mediave shoqërore të Kishës, duke përfshirë faqet e veçanta shoqërore të folësit.

Folësit do të vazhdojnë të zgjidhen nga Presidenca e Parë prej Autoriteteve të Përgjithshme dhe drejtuesve të përgjithshëm të Kishës.

Ndryshimet iu shpallën të rinjve në moshë madhore gjatë takimit shpirtëror të SAK-ut më 2 nëntor 2014 dhe udhëheqësve të priftërisë në një letër nga Presidenca e Parë më 28 gusht 2014, e cila përfshinte Programin e Transmetimit për vitin 2015. ■

LDS Charities [Organizata Bamirëse SHDM] Siguron Ndihma

Që nga ditët e hershme të Rivendosjes, anëtarët e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme janë njohur për vendosmërinë e tyre që të ndihmojnë e lartësojnë shpirtërisht ata që po vuajnë.

Në vitet e fundit, anëtarë të Kishës dhe njerëz të tjerë, nëpërmjet kontributeve bujare, kanë siguruar mjetet që programet e Shërbimeve Humanitare të Kishës të bekojnë jetët e njerëzve anembanë botës. Vetëm në vitin 2013, programet humanitare shdm ndihmuar më shumë se 10,5 milionë njerëz në 130 vende.

Kjo përpjekje shtrihet nga sigurimi i mallrave lehtësuese dhe mbështetëse për jetën deri te mundësia e ujit të pastër; trajnimi i mamive dhe mjekëve për të shpëtuar jetën e mijëra foshnjave të sapolindura; sigurimi i karrocave për njerëzit me paaftësi. Përveç këtyre, Kisha ndihmon për kujdes e trajnim për të shikuarin, vaksinime dhe të ndihmuarin e komuniteteve për të rritur ushqime të shëndetshme.

Ndihma për Refugjatët

Kisha ka bërë përpjekje të vazhdueshme dhe të konsiderueshme për të ndihmuar refugjatët, si edhe njerëz të tjerë që po vuajnë nga konfliktet dhe mungesat e ushqimeve. Kohët e fundit:

- Kisha dhuroi mijëra çadra dhe furnizime bazë ushqimore për familjet në Çad dhe ndërtoi puse me pompa dore, tualete dhe godina dushesh në kampet e refugjatëve në Burkina-Faso.

- Në Jordani, Siri, Liban, Irak dhe krahinën e Kurdistanit, LDS Charities po shpërndan paketa ushqimore, batanije, pajisje mjekësore, paketa higjienike, shtresa e mbulesa dhe veshmbathje dimërore. Në Irak dhe krahinën e Kurdistanit, karroca për njerëzit me paaftësi dhe pajisje të tjera për lëvizje u janë shpërndarë njerëzve të plagosur në konflikte.
- Në Gaza, furnizime farmaceutike, mjekësore dhe qumësht pluhur iu dhuruan spitalit qendror.
- Në Izrael, pajisje me ultratinguj iu dhuruan një godine mjekësore.
- Në Ukrainë dhe Rusi, Kisha ka bashkëpunuar me Programin e Zhvillimit të Kombeve të Bashkuara [PNUD] për të siguruar ushqime, shtresa e mbulesa, veshmbathje dhe artikuj higjienikë vetjakë për 30.000 njerëz të zhvendosur gjatë trazirave civile.

LDS Charities funksionon që të qëndrojë asnjansë politikisht dhe që të ndihmojë njerëz të çfarëdo besimi.

Përpjekjet e Ndihmës

Kisha gjithashtu përgjigjet kur ndodhin fatkeqësi natyrore.

- Në Sierra-Leone dhe Liberi, Kisha ka përfshirë 1.600 vullnetarë vendorë që të japin trajnim lidhur me mënyrën se si të shmanget ebola dhe siguroi ushqime dhe furnizime bazë sanitare e mjekësore.
- Pas përmbytjeve të shkaktuara nga një muson i rëndë në Pakistan dhe Indi, Kisha siguroi ushqime, paketa higjienike dhe furnizime mjekësore.
- Në Tonga, një ciklon shkatërroi qindra shtëpi, duke përfshirë shtëpitë e 116 familjeve anëtare. Anëtarët do të ndihmojnë për rindërtimin e shtëpive të tyre. Ata marrin trajnim rreth mënyrës se si t'i ndërtojnë strehimet e veta dhe më pas u kërkohet që të ndihmojnë të paktën katër njerëz të tjerë për ndërtimin e shtëpive të tyre. Kisha gjithashtu po i rivendos

SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

Presidenti i Distriktit të Amanit në Jordani dhe e bija e tij takojnë refugjatët.

të korrat dhe po siguron trajnim në ngritjen e kopshteve shtëpiake.

- Në Meksikë, kur një uragan i la të dëmtuara ose të shkatërruara mijëra shtëpi, udhëheqësit vendorë të Kishës siguruan ushqime dhe ujë për anëtarët e ndikuar dhe Kisha bashkëpunoi me qeverinë shtetërore që të shpërndante paketa ushqimore.

Çfarë Mund të Bëni Ju

Dhurimet për Fondin e Ndihmës Humanitare bëjnë të mundur që Kisha t'u përgjigjet menjëherë krizave. Përveç këtyre, kudo ku jetojnë, anëtarët mund të tregojnë dashuri si e Krishtit, të japin shërbim dhe të ngrenë respekt për të gjithë njerëzit. Të vënit re të refugjatëve dhe emigrantëve në vetë komunitetet tona, apo të atyre që po mundohen nga një fatkeqësi vetjake, dhe të ofruarit atyre të miqësisë, interesimit dhe një mjedisi mikpritës është një veprim si i Krishtit që nuk do të jetë kurrë më kot.

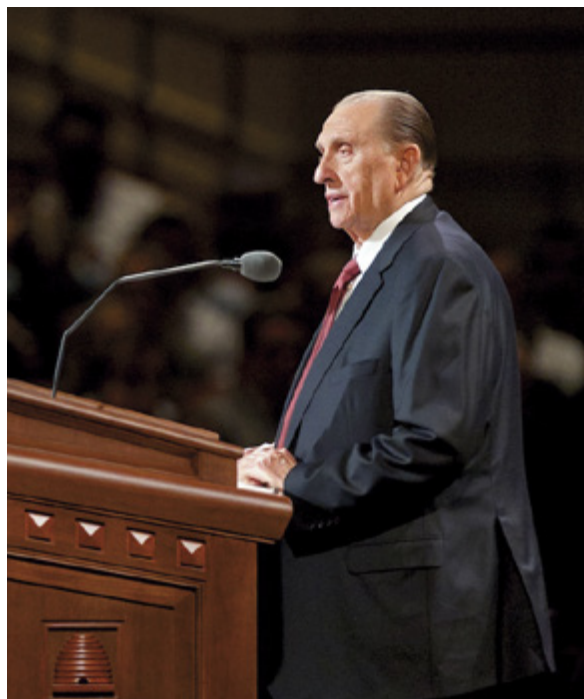
Nëpërmjet degës së saj humanitare, Kisha përpiket të vërë në jetë këshillën e Presidentit Tomas S. Monson që “ne mund ta forcojmë njëri-tjetrin; ne kemi aftësinë për ta vënë re atë që nuk shihet. Kur kemi sy që shohin, veshë që dëgjojnë dhe zemra që dinë e ndiejnë, ne mund të ndihmojmë dhe të shpëtojmë” (“The Call to Serve”, *Liahona*, janar 2001, f. 58). ■

Lutja e Shenjtë, nga Linda Curley Christensen

Profeti Jozef Smith shkroi për përvojën e tij në moshën 14-vjeçare në Korijen e Shenjtë:

“Unë u tërhoqa në pyll . . . në mëngjesin e një dite të bukur, të kthjellët, në fillim të pranverës së njëmijetëqindënjëzetës. . . . Në mes të gjithë shqetësimeve të mia, unë kurrë nuk kisha bërë përpjekje për t’u lutur me zë. . . . Pashë përreth meje dhe mësova se isha vetëm, rashë në gjuhë dhe fillova t’i tregoj dëshirat e zemrës sime Perëndisë” (Joseph Smith – Historia 1:14–15).

“Teksa përpiqemi ta vëmë Krishtin në qendër të jetës sonë duke i mësuar fjalët e Tij, duke i ndjekur mësimet e Tij dhe duke ecur në shtegun e Tij, Ai ka premtuar se do ta ndajë me ne jetën e përgjeshme të cilën Ai vdiq për ta fituar”, tha Presidenti Tomas S. Monson gjatë Konferencës së Përgjithshme Gjysmë-vjetore të 184-t të Kishës. “Nuk ka qëllim më të lartë se ky, që ne duhet të zgjedhim t’i pranojmë mësimet e Tij dhe të bëhemi dishepujt e Tij e ta bëjmë punën e Tij gjatë gjithë jetës sonë. Asgjë tjetër, asnjë zgjedhje tjetër që bëjmë, nuk mund të na bëjë ata që mund të na bëjë Ai.”

KISHA E
JEZU KRISHTIT
E SHENJTORËVE TË
DITËVE TË MËVONSHME